

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ-ΕΚΤΟ

Νότιοι Κατακτητές

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-24-4

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Οι Νότιοι Κατακτητές είναι το δέκατο-έκτο βιβλίο της σειράς Αρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

«Ποιος θα μείνει για να κυβερνήσει τούτο το Βασίλειο;»

Δεν απαντά, Υψηλότητε,» είπε η Αργκανθικιανή πολεμίστρια, μπαίνοντας στην αίθουσα του θρόνου. Ο Σόλμορχ, που έκανε νευρικά πέρα-δωθε μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, σταμάτησε να βαδίζει και την κοίταξε, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη. «Χτυπήσατε αρκετά δυνατά; Κάνετε θόρυβο;»

«Ασφαλώς, Υψηλότητε.»

«Και δε σας είπε τίποτα; Ούτε καν να φύγετε;» ρώτησε ο Δούκας Τόρμπαλ, που καθόταν στο τραπέζι των συμβούλων, μαζί με τα άλλα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων (οι βασιλικοί σύμβουλοι δεν είχαν εμφανιστεί ούτε σήμερα ούτε χτες, πλην της Ροβιγκάν).

Η πολεμίστρια κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Δούκα μου.»

«Σπάστε την πόρτα,» πρόσταξε ο Τόρμπαλ.

«Ναι,» συμφώνησε κι ο Σόλμορχ. «Ίσως ο Βασιληάς να έχει πάθει κάτι.»

«Να σπάσουν την πόρτα;» έκανε η Αρχόντισσα Ενθέμα. «Βόρειοι και Σαραολνιανοί...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα της.

«Και τι θα προτείνετε εσείς, Αρχόντισσά μου;» μούγκρισε ο Τόρμπαλ, στρεφόμενος να την κοιτάξει.

«Ίσως να πήγε για βόλτα στον κήπο,» υπέθεσε η Ενθέμα.

«Σπάστε την πόρτα,» είπε ο Σόλμορχ στην πολεμίστρια. «Εκτός αν νομίζετε ότι πρέπει να παίζουμε με τη ζωή του Βασιληά.»

Εκείνη έκλινε το κεφάλι και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου, βιαστικά. Πράγμα που κακοφάνηκε στους Αργκανθικιανούς, αν έκρινε ο Αντιβασιλέας σωστά από τις εκφράσεις τους· γιατί, σίγουρα, θα επιθυμούσαν η φρουρά να ρωτήσει αυτούς προτού

κάνει οτιδήποτε, όχι έναν Σαραολνιανό φιλοξενούμενο του παλατιού.

«Πολλοί *θα νομίζουν* ότι είναι η κατάλληλη ώρα για να παίξουν με τη ζωή του Βασιληά, κύριε Σόλμορχ,» είπε ο Άρχων Ζάρουν.

«Αυτό φοβάμαι κι εγώ, Άρχοντά μου,» ένευσε εκείνος, και κάθισε στην καρέκλα του, πλάι στην Τάθβιλ.

Κανείς δε μιλούσε, ενώ περίμεναν· και μυριάδες σκέψεις έπνιγαν το νου του Σόλμορχ, μέσα στην ησυχία, όπου μονάχα το τρίξιμο των ξύλων των αναμμένων τζακιών ακουγόταν. Χτες δεν είχε γίνει καμια κουβέντα για τη συμμαχία, κι ο Αντιβασιλέας ανησυχούσε μη συμβεί και σήμερα το ίδιο. Κάθε μέρα που αργούσαν, το Σαραόλν κατακτιόταν ολοένα και περισσότερο από τον Πόνκιμ και τους δαιμονανθρώπους του. Ο Σόλμορχ φοβόταν πως, όταν, τελικά, έφταναν εκεί –με Αργκανθικιανό στρατό ή όχι–, θα ήταν πλέον πολύ, πολύ αργά.

** ** *

Η πολεμίστρια επέστρεψε, μαζί με άλλους δύο στρατιώτες. «Δεν είναι μέσα,» ανέφερε στους άρχοντες, υποκλινόμενη.

«Τότε, πού είναι;» έκανε ο Δούκας Βάνρελ. «Μήπως, τελικά, όντως, πήγε για βόλτα στον κήπο;»

«Σας το έλεγα εγώ,» είπε η Αρχόντισσα Ενθέμα, πίνοντας μια γουλιά απ' το νερωμένο κρασί της.

«Ψάξτε όλο το παλάτι,» πρόσταξε ο Δούκας Τόρμπαλ τους στρατιώτες. «Μην κάθεστε σα βλάκες! Βρείτε το Βασιληά!»

Εκείνοι υποκλίθηκαν και έφυγαν.

«Έτσι φέρονται οι Βόρειοι στους πολεμιστές τους, Δούκα Τόρμπαλ,» είπε ο Έσριθ.

«Ναι,» κατένευσε εκείνος. «γιαυτό είναι πιο σκληροί απ' οποιοδήποτε Νότιο κουτάβι!»

Ο Έσριθ μόρφασε αποδοκιμαστικά, κάνοντας την όψη του ακόμα πιο αποκρουστική απ'ό,τι ήταν.

** ** *

«Δε μπορούμε να βρούμε το Βασιλιά, πουθενά,» ανέφερε η πολεμίστρια, μπαίνοντας για τρίτη φορά στην αίθουσα του θρόνου.

Ο Βάνσπαρχ βρισκόταν, πλέον, ψηλά στον ουρανό, απ'ό,τι μπορούσε να δει ο Σόλμορχ έξω απ'το παράθυρο. *Να πάρει και να σηκώσει!* σκέφτηκε. *Κι άλλα προβλήματα! Ούτε σήμερα θα συζητήσουμε για τη συμμαχία...*

«Ψάξτε παντού;» απαίτησε ο Έσριθ.

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Σ'όλο το παλάτι –μέχρι και στα μουντρούμια. Αλλά δε μπορέσαμε να τον εντοπίσουμε.»

«Και παλιότερα είχε προσπαθήσει να φύγει,» είπε ο Ζάρβημ, βγάζοντας την πίπα του απ'το στόμα. «Ευτυχώς, όμως, τον είχα προλάβει. Είχα προβλέψει πού μπορεί να κατευθυνόταν. Τώρα, δεν ξέρω, άρχοντές μου.» Και σκέφτηκε, εκνευρισμένος: *Γιατί τα κάνει αυτά, πάλι, ο μικρός; Τα είχαμε κουβεντιάσει! Τι τον έπιασε; Ίσως, τελικά, να μην ήμουν τόσο πειστικός όσο νόμιζα. Αααχ, Κιόλβ...*

Οι όψεις των Αργκανθικιανών έγιναν σκεπτικές, και όλοι τους έμειναν σιωπηλοί για πολύ ώρα, μην ξέροντας τι να πουν. Ο καθένας –όπως πάντα– είχε πολλές πλεκτάνες στο μυαλό του, σχέδια επί σχεδίων επί σχεδίων, και τώρα, συλλογιόνταν πώς μπορούσαν να εκμεταλλευτούν καλύτερα την κατάσταση. Τι θα σήμαινε η εξαφάνιση του Βασιλιά για το Βασίλειο; Τι θα σήμαινε για τους ίδιους; Και τι για τις μηχανορραφίες τους;

Ο Σόλμορχ μπορούσε να μαντέψει πώς δούλευε ο νους τους – βρισκόταν πολύ καιρό στο Άργκανθικ για να μη μπορεί. Και τους σιχαινόταν γι'αυτές τους τις σκέψεις, γιατί εκείνος, παρότι

ανησυχούσε για τη συμμαχία, συγχρόνως ανησυχούσε και για τον Κιόλβ, τον οποίο είχε γνωρίζει αρκετά καλά, όσο βρισκόταν εδώ.

«Ψάξτε τη Δρέλιφον και τα περίχωρα,» πρόσταξε η Ροβιγκάν τους στρατιώτες. «Σπιθαμή προς σπιθαμή.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, και εκείνη κι οι συνάδελφοί της έφυγαν, πάλι.

Ο Ζάρβημ στράφηκε στη Χόλκραδ. «Θέλω να σου μιλήσω,» της ψιθύρισε.

Η μάγισσα έγεννε καταφατικά. Σηκώθηκαν από το μεγάλο τραπέζι και πλησίασαν ένα αναμμένο τζάκι, για να καθίσουν κοντά του. «Θέλεις να μου ζητήσεις να βρω τον Κιόλβ, με τη μαγεία μου.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Μπορείς;»

«Όχι όπως έχουν έρθει τα πράγματα.»

«Τι θες να πεις;»

«Οι Κλειδοκράτορες δε θα με αφήσουν,» ψιθύρισε η Χόλκραδ. «Με προσέχουν, με παρακολουθούν· ξέρουν ότι βρίσκομαι εδώ.»

«Παλιότερα, δεν είχες τέτοιο πρόβλημα· ή, τουλάχιστον, όχι τόσο μεγάλο, απ'ό,τι είχα καταλάβει.»

«Πάλευαν αναμεταξύ τους,» εξήγησε η μάγισσα. «δεν είχαν χρόνο για μένα. Όμως, τώρα, οι νικητές του Μυστικού Πολέμου θέλουν να εδραιώσουν την εξουσία τους, γερά. Και δεν επιθυμούν 'παρείσακτους μάγους' ανάμεσά τους.» Έσφιξε τον πήχη του. «Να προσέχεις, Ζάρβημ, γιατί εγώ, πια, δε μπορώ να σε προσέχω. Να φυλάγεις από τη Σιρίμα. Ψάχνει ευκαιρία για να σε σκοτώσει· είμαι βέβαιη. Βλέπεις πώς μας παρατηρεί τώρα;»

«Ναι,» ένευσε ο Ζάρβημ, που, όντως, έβλεπε –με την άκρια του ματιού του– πώς τους παρατηρούσε η εν λόγω Αρχόντισσα. Το βλέμμα της πήγαινε μια σε κείνον μια στη Χόλκραδ, σα ν'αναρωτιόταν τι δολοπλοκούσαν εκεί, κοντά στο τζάκι.

«Μην την παίρνεις απήφιστα,» τον προειδοποίησε η Χόλκραδ.

«Αν δε βρεθεί ο Κιόλβ, αμφιβάλλω άμα θα θέλει, πλέον, να με σκοτώσει,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ.

«Να προσέχεις, πάντως,» επέμεινε εκείνη.

Ο Ζάρβημ έφερε το τσιμπούκι του στο στόμα και πήρε μια τζούρα καπνό, συνεχίζοντας να λοξοκοιτάζει τη Σιρίμα, στο τραπέζι.

** ** *

Ο Σόλμορχ πήρε την Τάθβιλ άρον-άρον από το τραπέζι των συμβούλων και, τώρα, βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους του παλατιού.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Βαρονέσα. «Πού πηγαίνουμε;»

«Να βρούμε τον Δόνορ. Αυτός πρέπει να είδε τον Κιόλβ τελευταίος, για να του αναφέρει τα γεγονότα με τον Λο'ανθάκ και το Γυρολόγο.»

«Και λες να ξέρει ο Δόνορ πού εξαφανίστηκε ο Κιόλβ;»

«Δεν το πιστεύω, όμως δε βλάπτει να τον ρωτήσουμε.»

Έφτασαν στο δωμάτιο της Δούκισσας Ζέκαλ, και ο Σόλμορχ χτύπησε την πόρτα, διακριτικά. Ο Δόνορ άνοιξε.

«Έμαθες τι συνέβη;» τον ρώτησε ο Αντιβασιλέας, δίχως να τον καλημερίσει, γιατί, απλά, δε μπορούσε να πει *καλημέρα*. όχι σήμερα, τουλάχιστον –θα ήταν σα να υποκρίνεται.

Εκείνος αναστέναξε. «Ελάτε μέσα.»

Ξέρει κάτι, σκέφτηκε ο Σόλμορχ, καθώς έμπαινε, ακολουθούμενος από ην Τάθβιλ. Μέσα, βρισκόταν η Δούκισσα Ζέκαλ, καθισμένη μπροστά στην τουαλέτα του δωματίου και φτιάχνοντας τα μαλλιά της. Μια μακριά, μεταξωτή ρόμπα την έντυνε.

Λοξοκοίταξε τους δύο Σαραολνιανούς. «Τι θέλετε εδώ;»

«Καλημέρα και σένα,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, μορφάζοντας.

«Εγώ τους ζήτησα να έρθουν, για να τους μιλήσω,» εξήγησε ο Δόνορ, πλησιάζοντας.

«Σχετικά με τι;» ρώτησε η Ζέκαλ.

Ο Δόνορ στράφηκε στον Σόλμορχ και στην Τάθβιλ. «Χάθηκε ο Βασιληάς, σωστά;»

Όντως, κάτι ξέρει, σκέφτηκε ο Αντιβασιλέας. *Καλά κάναμε και ήρθαμε εδώ, τελικά.*

«Χάθηκε ο Βασιλιάς;» πετάχτηκε η Ζέκαλ. «Πώς-;»

Ο Σόλμορχ την αγνόησε, μιλώντας στον Δόνορ: «Σου είπε ότι θα έφευγε;»

«Μου το είπε,» παραδέχτηκε εκείνος.

«Και γιατί δεν το μετέφερες σε μας; Τον άφησες να εγκαταλείψει το παλάτι έτσι απλά;»

«Μου το ζήτησε. Και είναι Βασιλιάς μου· μην το ξεχνάς.»

«Ήταν εκνευρισμένος, Δόνορ,» είπε η Τάθβιλ. «Δε σκεφτόταν καθαρά. Γιατί δεν προσπάθησες να τον μεταπείσεις;»

«Βαρονέσα μου, πιστέψτε με, δε μπορούσα να κάνω τίποτα. Είχε ήδη πάρει τις αποφάσεις του. Σύμφωνα μ'ό,τι μου είπε, θα έφευγε το βράδυ, μαζί με τη Λοϊρα—»

«Η Λοϊρα είναι νεκρή, ή κάνω λάθος;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Νεκρή είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Δόνορ. «Ο Βασιλιάς πήγε να την κηδέψει, μόνος. Και μου ζήτησε να μην πω σε κανέναν τίποτα, μέχρι την αυγή.»

«Του ανέφερες τα γεγονότα με τους Λο'ανθάκ και το Γυρολόγο;»

«Φυσικά και του τα ανέφερα.»

«Και δε θέλησε να κάνει κάτι; Δε θέλησε, ίσως, να εκδικηθεί τον Μπέργκαζ;»

«Δε μου είπε τίποτα,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, και αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να μιλήσει στους Σαραολνιανούς για το δαχτυλίδι που του είχε δώσει ο Κιόλβ, καθώς και πώς τον είχε ονομάσει Κρυφό Βασιλιά και τον είχε προστάξει να προσέχει το Βασίλειο. *Αλλά, για να με ονόμασε Κρυφό Βασιλιά, συλλογίστηκε ο Δούκας του Έβμορ, μάλλον επιθυμεί να παραμείνω κρυφός, πάντα.*

«Δε μπορεί ν'άφησε το Βασίλειο έτσι!» έκανε η Τάθβιλ.

«Κι όμως, Βαρονέσα μου,» είπε ο Δόνορ: «έτσι, απλά, αποφάσισε να φύγει. Για κάποιο καιρό.»

«Δηλαδή, θα επιστρέψει;»

Ο Κρυφός Βασιληάς κατένευσε.

«Πότε;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Δε μου είπε.»

«Υπέροχα!» μούγκρισε ο Αντιβασιλέας. «Έκανες μεγάλη ανοησία που δε μας το ανέφερες πριν, Δόνορ—»

«Πώς μιλάς στο Δούκα μου έτσι, Σαραολνιανέ;» σφύριξε η Ζέκαλ.

Προτού προλάβει ν' απαντήσει ο Σόλμορχ, ο Δόνορ ύψωσε το χέρι. «Δε με πειράζει. Άλλωστε, γνωρίζομαστε αρκετά καλά· δε χρειάζονται τυπικότητες αναμεταξύ μας.

»Σόλμορχ, δε μπορούσα να παρακούσω την τελευταία προσταγή του Βασιληά μου. Μου ζήτησε να μην πω τίποτα μέχρι σήμερα, και δεν είπα τίποτα. Οι Τόρνιλφερ πάντα ήταν πιστοί στο Βασίλειο και στο Βασιληά.»

«Ίσως, τώρα, να σας κοστίσει,» είπε ο Αντιβασιλέας.

«Ίσως,» συμφώνησε ο Δόνορ.

«Καλύτερα, πιστεύω, θα ήταν να μιλήσουμε στην κυρία Ροβιγκάν γι' αυτό το ζήτημα,» είπε η Τάθβιλ. «Πρέπει να δούμε τι θα γίνει, τώρα που ο Βασιληάς λείπει. Δε θα μπει κάποιος άλλος στη θέση του; Κάποιος Αντιβασιλέας;»

** ** *

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν, «χρειαζόμαστε έναν Αντιβασιλέα.» Η σύμβουλος της πολιτείας έμοιαζε κεραυνοχτυπημένη, καθώς εκείνη, ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, η Χόλκραδ, ο Ζάρβημ, η Ζέκαλ, και ο Δόνορ κάθονταν σε ένα μικρό σαλονάκι κοντά στην αίθουσα του θρόνου, ώστε να μιλήσουν ιδιαιτέρως, χωρίς να τους ακούν όλα τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων.

«Και ποιος θα είναι αυτός ο Αντιβασιλέας;» ρώτησε ο Σόλμορχ, σκεπτόμενος ότι ίσως, τώρα, να είχαν νέα προβλήματα σχετικά με τη συμμαχία. *Αλλά από την άλλη, βέβαια, το Συμβούλιο έχει αποφασίσει.*

Και δε νομίζω ο νέος κάτοχος του Αλαβάστρινου Θρόνου να το αμφισβητήσει αυτό.

«Ο μακαρίτης Πρίγκιπας Βαρόνος Χόρναρ και η Βαρονέσα Άσλια έχουν τρία παιδιά,» είπε η Ροβιγκάν, «το μεγαλύτερο εκ των οποίων είναι η Μινίρα· κι αυτή θα γίνει Αντιβασιλίσσά μας. Σύμφωνα με το Νόμο, τουλάχιστον, έτσι πρέπει.»

«Τι γνωρίζετε γι' αυτήν, κυρία Ροβιγκάν;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Όχι πολλά,» αποκρίθηκε η σύμβουλος της πολιτείας. «Απλά, ότι είναι κόρη του Πρίγκιπα κι ότι έχει κάποιο απόμακρο δικαίωμα στο θρόνο. Το οποίο, τώρα πλέον, είναι κάθε άλλο παρά απόμακρο. Σίγουρα, δε θα περίμενε ποτέ να γίνει Αντιβασιλίσσα.»

«Ούτε ο Κιόλβ περίμενε ποτέ να γίνει Βασιληάς,» σχολίασε ο Ζάρβημ.

«Και είδατε πού καταλήξαμε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Σόλμορχ. «Ας ειδοποιήσει κάποιος αυτή την κυρία να έρθει στη Δρέλιφον.» Ήταν ανυπόμονος. Ήθελε να τη γνωρίσει, να μάθει τι άνθρωπος ήταν, και να δει τι θα γινόταν με τη διαολεμένη συμμαχία. Το ένα εμπόδιο μετά το άλλο! Συνέχεια κάτι βρισκόταν μπροστά τους, λες και τους κατέτρεχαν τα Πνεύματα.

«Θα ετοιμάσω μια επιστολή,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν.

«Τώρα, πάμε στη βασιλική αίθουσα, να ενημερώσουμε και τους άλλους άρχοντες,» πρότεινε ο Δόνορ και σηκώθηκε από τον καναπέ όπου είχε καθίσει.

Αναρωτιέμαι πώς θα τους φανεί τούτο, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Πρώτα εμείς –οι Σαραολνιανοί– μαθαίνουμε τα σημαντικά γεγονότα σ' αυτό το τρισκατάρατο Βασίλειο των Σκιών και ύστερα εκείνοι!

** ** *

Τα νέα αναστάτωσαν τους άρχοντες του Συμβουλίου και, όντως, φάνηκαν πειραγμένοι που οι Σαραολνιανοί τα είχαν μάθει πριν από

αυτούς. Όμως περισσότερο τους εξέπληξαν τα μαντάτα που ήρθαν μετά από λίγο, από έναν βασιλικό αγγελιοφόρο, πλούσια ντυμένο.

«Ο κύριος Μπέργκαζ είναι νεκρός, άρχοντές μου· το ίδιο και η σύζυγός του. Κάποιος εισέβαλε χτες βράδυ στην έπαυλή τους και τους δολοφόνησε.»

Ο Κιόλβ! σκέφτηκε, αμέσως, ο Δόνορ. *Εκείνος το έκανε! Πνεύματα... Γιαυτό δε μου είπε να λάβω κανένα μέτρο εναντίον του Μπέργκαζ: σκόπευε να τον περιλάβει ο ίδιος, μετά από την κηδεία της Λούρα. Δρα τόσο... βιαστικά... τόσο... Άρχισε ν' ανησυχεί ότι ο Βασιλιάς του ήταν, τελικά, τρελός –είχε τρελαθεί από το χαμό της οικογένειάς του κι από το θάνατο της αγαπημένης του.*

Στράφηκε στον Σόλμορχ. Το βλέμμα του Αντιβασιλέα τον κατηγορούσε. Κι εκείνος πρέπει να είχε καταλάβει ότι το φόνο, κατά πάσα πιθανότητα, τον διέπραξε ο Κιόλβ. *Πανάθεμά σε, Σαραολνιανέ, πού να ήξερα εγώ τι θα συνέβαινε; Κι επιπλέον, μπορούσα να παρακούσω το Βασιλιά μου;*

Ο Ζάρβημ έβγαλε την πίπα του απ' το στόμα και φύσηξε καπνό, αναστενάζοντας, ενώ όλοι οι Αργκανθικιανοί άρχοντες είχαν μείνει σιωπηλοί. Είπε: «Προφανώς, θα χρειαστούμε και νέο σύμβουλο δικαιοσύνης, εκτός από Αντιβασίλισσα.» Ένας-ένας πεθαίνουν, σκέφτηκε. *Οι άφρονες! Αλληλοσκοτώνονται, συνεχώς. Στο τέλος, ποιος θα μείνει για να κυβερνήσει τούτο το Βασίλειο; Μικρέ, γιατί έγινες σαν κι αυτούς, που να σε πάρουν τα Πνεύματα; Γιατί;*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Αρχαίο χρυσάφι

Ο Ράμλεντ και η Βερενέλη είδαν τον Άνεμο και τη Νύχτα να πλησιάζουν το στρατόπεδο του Ντρινθεκιανού φουσάτου, ενώ ο Λούντρινχ είχε φανεί από την Ανατολή αλλά ο Βάνσπαρχ δεν είχε ακόμα εμφανιστεί από τη Δύση.

Ο Ντρούβτεκ και η καστανομάλλα εξερευνήτρια, εκείνη την ώρα, κουβέντιαζαν για τους δύο τυχοδιώχτες. Ο πρώτος ανησυχούσε γι'αυτούς, πιστεύοντας ότι είχαν χαθεί κάπου μέσα στις υπόγειες σήραγγες, όμως εκείνη επέμενε ότι είχαν αρπάξει το θησαυρό και είχαν πλεύσει νότια, στον Ωκεανό. Μα πού θα έβρισκαν πλοίο; είχε ρωτήσει ο Ράμλεντ. Κάτι θα σκαρφίζονταν, είχε απαντήσει η Βερενέλη.

«Είδες; Σου είπα ότι δε θα μπορούσαν να βρουν πλοίο,» τόνισε, τώρα, ο πορφυρομάλλης άντρας, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Ένα πλατύ χαμόγελο ήταν στο πρόσωπό του, χωρίζοντας τα γένια του.

«Τα καταφέρατε,» τους είπε η Βερενέλη, μόλις ήρθαν κοντά. «Νομίζαμε ότι είχατε χαθεί.»

«Ημασταν αιχμάλωτοι στα μουντρούμια του παλατιού της Όρφαλχ,» αποκρίθηκε η Νύχτα, καθώς εκείνη κι ο Άνεμος κάθονταν πλάι τους, στις πέτρες δίπλα από τη δημοσιά. «Για δύο ημέρες, απ'ό,τι μας είπαν –και, μάλλον, πρέπει νάναι αλήθεια.»

«Πώς έγινε αυτό;» ρώτησε ο Ράμλεντ και ξανακάθισε.

«Βρεθήκαμε σ'έναν αρχαίο ναό,» εξήγησε ο Άνεμος.

«Σε πολλούς αρχαίους ναούς δεν καταλήγετε, τώρα τελευταία;» έκανε η Βερενέλη.

«Τι 'ναι, βιβλιοποντικίνα; Νομίζεις ότι λέμε ψέματα;» μούγκρισε ο Άνεμος. «Ήταν ένας αρχαίος ναός εκεί κάτω. Ή κάτι που έμοιαζε με ναό, τέλος πάντων. Και είχε φαντάσματα! –μπορούσαμε

ν'ακούσουμε τα ουρλιαχτά τους. Η Νύχτα, μάλιστα, λέει πως είδε δύο από δαύτα.»

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια έγεννε καταφατικά. «Ναι, τα είδα.»

«Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με το ότι βρεθήκατε στα μπουντρούμια του παλατιού της Όρφαλχ;» απόρησε η Βερενέλη.

«Ο αρχαίος ναός ήταν κάτω από το παλάτι,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Και, όταν εμείς ανεβήκαμε μια σκάλα και σπάσαμε έναν τοίχο, προκειμένου να γλιτώσουμε από τα φαντάσματα, βρεθήκαμε στα υπόγεια του παλατιού. Εκεί, μας συνέλαβαν οι Μαγκραθμέλιοι και γνωρίσαμε τη Στρατάρχισσα Νερενία –η οποία ήταν εντελώς αγενής μαζί μας, παρεμπιπτόντως, και, τέλος πάντων, μας φυλάκισε. Βρεθήκαμε σ'ένα κελί, υπό την επίβλεψη δαιμονομούτσουνων, και νομίζαμε κάθε λίγο και λιγάκι ότι θα έρχονταν να μας βασανίσουν (αν κρίναμε καλά απ'τα γεμάτα μίσος βλέμματα που μας έριχναν), όμως, τελικά, δε μας βασάνισαν—»

«—και σήμερα μας άφησαν ελεύθερους,» τον διέκοψε η Νύχτα, παρατηρώντας πως ο φίλος της είχε αρχίσει να μακρηγορεί. «Μας είπαν ότι η πολιορκία έληξε. Πώς έγινε αυτό;— Και έχετε τίποτα να φάμε; Δε μας τάζαν καλά εκεί μέσα.»

«Καλά; Ούτε νερό δε μας έδιναν!» τόνισε ο Άνεμος.

Η Νύχτα κατένευσε. Ήταν αλήθεια. Δεν τους είχαν δώσει τίποτα για δύο ολόκληρες μέρες. Οι δαιμονάνθρωποι έκαναν τους κουφούς, όποτε τους μιλούσαν, και η Νερενία δεν είχε έρθει καθόλου να τους δει.

«Πάω να σας φέρω κάτι,» είπε ο Ράμλεντ. Σηκώθηκε και απομακρύνθηκε.

Όταν η Βερενέλη ήταν μόνη με τους δύο τυχοδιώχτες, τους ρώτησε: «Τι έγινε με το θησαυρό; Τον βρήκατε εκεί όπου τον είχαμε αφήσει;» Ήθελε να τους δοκιμάσει, να δει άμα θα της έλεγαν αλήθεια. Ήλπιζε, τουλάχιστον, αν της έλεγαν ψέματα, να το καταλάβαινε.

«Έχεις αρχίσει να γίνεσαι πιο φιλοχρήματη από μας, βιβλιοποντικήνα,» παρατήρησε ο Άνεμος.

«Απάντησε στην ερώτησή μου,» επέμεινε η Βερενέλη.

«Όχι, δεν ήταν εκεί –τον είχαν φάει οι νεροπόντικες.»

Η Νύχτα γέλασε.

Η Βερενέλη συνέχισε να τους κοιτά, έντονα και απαιτητικά.

«Ναι, εκεί ήταν!» μούγκρισε ο Άνεμος. «Πού θες να ήταν, δηλαδή;»

Ο Ράμλεντ ήρθε, φέρνοντας μαζί του φαγητό και κρασί. «Με το μαλακό,» τους προειδοποίησε. «Μην του χιμήσετε, τόσο καιρό που έχετε να φάτε.»

«Πώς λύθηκε η πολιορκία;» ρώτησε η Νύχτα, παίρνοντας ένα αποξηραμένο φρούτο στο χέρι της.

«Κατ'αρχήν, η Δούκισσα Βόνα δε βρισκόταν μέσα στο παλάτι. Την είχαν βγάλει από την Όρφαλχ πολύ προτού έρθουμε εμείς –και εσείς, υποθέτω.»

«Γιαυτό δεν την είδαμε στα κελιά,» συμπέρανε ο Άνεμος, μασώντας ένα μεγάλο παξιμάδι μουσκεμένο στο νερό.

«Όμως δεν ήταν τούτο, φυσικά, που έλυσε την πολιορκία,» είπε η Βερενέλη. «Ο Σφετεριστής παρουσιάστηκε. Και έκανε μια συμφωνία με το Βασιληά Βένγκριλ, τη Βασίλισσα Αάνθα, και τους Νότιους άρχοντες.»

«Τι είδους συμφωνία;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Δεν ξέρουμε ακόμα. Πάντως, τώρα, όλοι τους συζητούν, πάλι, στην ανατολική μεριά· προφανώς, για να τακτοποιήσουν τις λεπτομέρειες.»

«Όπως καινάχει, εγώ θάλεγα να πάρουμε το θησαυρό μας και να φύγουμε απο δώ,» πρότεινε ο Άνεμος. «Πολύ καθίσαμε και, κυρίως, από ανάγκη. Τώρα, που λύθηκε η πολιορκία, θα αγοράσουμε ένα μικρό σκάφος, με τα λεφτά που έχουμε, και θα πάμε στη Θέρληχ, για να κάνουμε ό,τι ποθεί η καρδιά μας.»

«Δε θα σου πρότεινα να ταξιδέψεις στον Ωκεανό με ‘μικρό σκάφος’, φίλε μου,» είπε ο Ράμλεντ.

«Μα, σε τέσσερις μέρες είναι Άνοιξη!» διαφώνησε ο Άνεμος. «Δε θα δυσκολευτούμε και τόσο. Κι εγώ ξέρω κάποια πράγματα για ναυσιπλοΐα.»

«Έχει και την Άνοιξη καταιγίδες,» τον προειδοποίησε ο Ντρουβτεκ.

«Θα πηγαίνουμε από νησί σε νησί· δε θα έχουμε πρόβλημα.»

«Και ποιος σου είπε ότι εγώ θέλω να φύγω από το Σαραόλν;» απαίτησε η Βερενέλη.

«Τι να κάνεις εδώ;» απόρησε ο Άνεμος. «Τουλάχιστον, στη Θέρληχ θα μπορούσαμε να επενδύσουμε το θησαυρό. Δεν είναι δυνατόν συνέχεια να τον κουβαλάμε στην πλάτη μας, έτσι; Περισσότερο βάρος θάναι, παρά τίποτ’ άλλο.»

«Σύμφωνοι. Όμως... απλά, ποτέ δεν έχω φύγει από το Σαραόλν. Μπορεί να έχω βαδίσει στα πιο παράξενα μέρη τούτης της χώρας, καθότι εξερευνήτρια, αλλά ποτέ δεν έχω πάει σε άλλο βασίλειο.»

«Καιρός να κάνεις μια νέα αρχή.»

«Επιπλέον, θα ήθελα να μάθω τι έχουν γίνει οι δικοί μου: αν είναι ζωντανοί, ύστερα από το πέρασμα του στρατού των Μαγκραθμέλιων...»

«Και σκέφτεσαι *τόρα* να πας να τους βρεις, στο Δουκάτο Θόνμαρκ;» ρώτησε η Νύχτα. «Δε νομίζω πως είναι η κατάλληλη περίοδος για να ταξιδέψεις εκεί πέρα. Έλα μαζί μας, στον Ωκεανό, κι όταν τα πράγματα ηρεμήσουν, μπορείς να επιστρέψεις. Κι εγώ, άλλωστε, θα γυρίσω για να δω τι κάνουν οι συγγενείς μου...» Και στο νου της ήρθε η Μάερνομ. Τα τελευταία νέα που είχε ακούσει γι’ αυτήν ήταν ότι η αδελφή της είχε πάει στο Άργκανθικ, μαζί με τον κύριο Σόλμορχ και τη Βαρονέσα Τάθβιλ. Από τότε, δεν είχε μάθει τίποτ’ άλλο.

«Βέβαια, αν θες να σου δώσουμε το μερίδιό σου και να καθίσεις εδώ, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα,» πρόσθεσε ο Άνεμος.

Η Βερενέλη έμεινε, για λίγο, σκεπτική, αλλά, τελικά, είπε: «Θα έρθω.»

«Εσύ, Ράμλεντ;» ρώτησε ο Άνεμος.

Εκείνος αναστέναξε. Μετά, γέλασε. «Τι στ'ανάθεμα θα κάνω μ'έναν θησαυρό, ούτε κι εγώ δεν ξέρω! Το σκέφτομαι πολύ σοβαρά να σας δώσω το δικό μου μερίδιο και να μείνω με τους Σαραολνιανούς. Σίγουρα, θα χρειαστούν μισθοφόρους στις μέρες που θ'ακολουθήσουν. Γι'άλλους λόγους ήρθα σε τούτα τα μέρη κι αλλού κατέληξα...»

«Μπορείς πολύ εύκολα να πας να βρεις τον Πόνκιμ, ξέρεις,» του είπε ο Άνεμος. «Σύμφωνα μ'όσα μας είπατε, ο Σφετεριστής είναι εδώ. Ωστόσο, δε νομίζω νάρθει μαζί σου, στους Ντρούβτεκ.»

Ο Ράμλεντ μειδίασε. «Αυτή την εντύπωση έχω κι εγώ. Γιαυτό κιόλας δεν επιχείρησα ούτε να τον δω από απόσταση. Τι νόημα θα έχει, άλλωστε, ε;

»Τι σκέφτεστε να κάνετε στη Θέρληχ;» άλλαξε θέμα.

«Δεν έχουμε σκεφτεί κάτι συγκεκριμένο ακόμα,» παραδέχτηκε η Νύχτα. «Πάντως, σίγουρα, θα κάνουμε κάτι πολύ μεγαλύτερο απ'ό,τι σχεδιάζαμε στην αρχή, με τα χρήματα του Δούκα Σάλβινρ.»

«Τα οποία δεν ήταν ούτε το ένα δέκατο αυτών που θα έχουμε τώρα,» πρόσθεσε ο Άνεμος, μ'ένα πλατύ χαμόγελο. «Τότε, λέγαμε ν'ανοίξουμε κάποια μικρή δουλειά και, σιγά-σιγά, να την επεκτείνουμε· τώρα, λέω να χτίσουμε ένα παλάτι που θα το ζηλέψει η Βασίλισσα Αάνθα!»

«Η, θα μπορούσαμε να φτιάξουμε μια βιβλιοθήκη, όπου θα συγκεντρώνουμε παλιά κείμενα... και αρχαία αντικείμενα, γιατί όχι;» είπε η Βερενέλη, κοιτάζοντας προς τα νότια, σα να ονειρευόταν με τα μάτια ανοιχτά.

Ο Άνεμος ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Θες να χτίσεις τον νέο Πύργο του Φτερού;»

«Γιατί όχι; Εξάλλου, μου φαίνεται πιο εφικτό απ'το παλάτι για το οποίο έλεγες. Εγώ, τουλάχιστον, έτσι θα επενδύσω το μερίδιό μου.»

«Χαμένο θα πάει τόσο χρυσάφι...!»

«Θα έρθεις, τελικά, μαζί μας, Ράμλεντ;» ρώτησε η Νύχτα.

«Δεν ξέρω...» αποκρίθηκε εκείνος. «Τι να κάνω εκεί; Τώρα, η αναζήτησή μου έχει τελειώσει. Είχε τελειώσει προ πολλού. Πρέπει να βρω κάποιο νέο νόημα στη ζωή μου.»

«Έλα μαζί μας και να είσαι σίγουρος ότι θα σου βρούμε νόημα,» υποσχέθηκε ο Άνεμος.

«Εξάλλου, κι εκεί θα μπορείς να δουλέψεις ως μισθοφόρος, αν το επιθυμείς,» είπε η Νύχτα. «Το ταλέντο σου ως πολεμιστής είναι αναμφισβήτητο.»

«Ελπίζω να μη με οδηγήσετε, πάλι, σε κανένα δάσος γεμάτο με δαίμονες,» μειδίασε ο Ράμλεντ.

«Αυτό ήταν τυχαίο,» του επέστρεψε το μειδίαμα ο Άνεμος.

«Θα έρθω,» δήλωσε ο Ντρουβτεκ. «Για αρχή, τουλάχιστον. Και, ύστερα, βλέπω.»

«Εντάξει! Επομένως, να βρούμε μερικά άλογα για να πάμε να πάρουμε το θησαυρό, να επιστρέψουμε, και ν' αγοράσουμε το μικρό πλοίο που λέγαμε.»

«Αφού αποχαιρετήσουμε τους Εκδικητές, πρώτα.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Άνεμος. «Καλύτερα να φύγουμε ήσυχα, για να μη μας κάνουν ερωτήσεις που δε θα μπορούμε ν' απαντήσουμε.»

Ο Ράμλεντ συνοφρυώθηκε. Δε θα του άρεσε να φύγει χωρίς να πει αντίο. Εξάλλου, με την Εκδικήτρια Άρμι είχε περάσει και κάποιες προσωπικές στιγμές τις οποίες δε μπορούσε έτσι εύκολα να ξεχάσει. «Πρέπει να αποχαιρετήσω, τουλάχιστον, έναν απ' αυτούς,» είπε.

Ο Άνεμος κατάλαβε σε ποια αναφερόταν. «Πού το ξέρεις ότι δε θα τρέξει να το πει στους φίλους της, για να μας κυνηγήσουν;»

«Δε θα της αναφέρω τίποτα για το θησαυρό.»

«Κι αν σε ρωτήσει;»

«Θα πω ότι έχω μια δουλειά στον Ωκεανό.»

«Κι άμα αποφασίσει νάρθει μαζί σου;»

«Αποκλείεται. Δε θα φύγει από το Σαραόλν, για το οποίο αγωνίζεται –το ξέρω.»

«Κι αν–»

«Πάψε να με ζαλίζεις, γιατί θα σου σπάσω το κεφάλι!» μούγκρισε ο Ράμλεντ. Και σηκώθηκε όρθιος. «Επιστρέφω σε λίγο.»

** ** *

Πράγματι, σε λίγο επέστρεψε. «Μπορούμε να φύγουμε,» τους πληροφόρησε.

«Τι της είπες;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Αυτό είναι δική μου δουλειά,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ.

«Είναι και δική μου, άμα–»

«Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι ότι θα μας ακολουθήσουν,» τόνισε ο Ντρούβτεκ. «Τώρα, πάμε να πάρουμε τ' άλογά μας και να φύγουμε απο δώ.» Σήκωσε το σάκο του από κάτω κι άρχισε να βαδίζει, περνώντας τον στον ώμο.

Η Βερενέλη πέρασε το δικό της σάκο στον ώμο και τον ακολούθησε· το ίδιο και ο Άνεμος κι η Νύχτα. Πλησίασαν το σημείο του στρατοπέδου όπου έδεναν τα άλογα σε χοντρά παλούκια, και ο Ράμλεντ κι η Βερενέλη έλυσαν τα δικά τους, τους φόρεσαν τις σέλες και τα χαλινάρια, και τα καβάλησαν. Ο Άνεμος ανέβηκε πίσω από τον Ντρούβτεκ, ενώ η Νύχτα πίσω από την εξερευνήτρια.

Άρχισαν να καλπάζουν δυτικά, επάνω στο λιθόστρωτο, παραλιακό δρόμο.

Τα μέρη που διέσχισαν ήταν όλα έρημα· ούτε έναν άνθρωπο δεν είδαν, μονάχα μερικά πουλιά που συγκεντρώνονταν για να προϋπαντήσουν τον ερχομό της Άνοιξης, καθώς και άλλα τα οποία τσιμπούσαν τις σάρκες από τα παλουκωμένα κεφάλια των δαιμονοανθρώπων, εκατέρωθεν της δημοσιάς. Το μεσημέρι, σταμάτησαν νότια του δρόμου για να γευματίσουν. Παρότι η Νύχτα και ο Άνεμος είχαν φάει αρκετά καλά το πρωί, τώρα ήταν πάλι

πεινασμένοι· ωστόσο, πρόσεξαν να μη βαρύνουν το στομάχι τους, όπως τους είχε προειδοποιήσει ο Ράμλεντ.

Καθώς δάγκωνε ένα κομμάτι παστό κρέας, ο Ντρούβτεκ είπε: «Σχετικά με κείνο το μικρό σκάφος που λέγαμε... μήπως θα ήταν καλύτερα, τελικά, να ναυλώσουμε ένα ολόκληρο πλοίο, όλο για μας;»

«Όχι, γιατί μπορεί οι ναύτες –ή ο καπετάνιος– ν’αποφασίσουν να μας ληστέψουν,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Εξάλλου, μόλις τελείωσε η πολιορκία, και στην Όρφαλχ είναι συγκεντρωμένοι πολλοί στρατιώτες· αμφιβάλλω άμα θα βρούμε εκεί πλοίο για ναύλωμα.»

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να πηγαίναμε σε μια άλλη πόλη, τότε,» πρότεινε η Βερενέλη.

«Σε ποια;» απόρησε ο Άνεμος. «Όλες οι πόλεις από εδώ μέχρι τη Γκέχβιν είναι κατεστραμμένες από το Μαγκραθμέλιο στρατό που ο Δούκας Άλβαρ συμπαράλιασε στους λοφότοπους ανατολικά της Κάργκιλβ.»

«Η Γκέχβιν, όμως, δεν είναι.»

«Αλλά βρίσκεται τριάντα λεύγες απόσταση από τη σήραγγα όπου έχουμε κρύψει το θησαυρό, ενώ η Όρφαλχ μόλις δέκα.»

«Δεν έχεις σκεφτεί κάτι σημαντικό, ωστόσο,» του είπε η Νύχτα: «Ποιος θα μας πουλήσει ένα μικρό σκάφος εκεί; Όλοι οι κάτοικοι έχουν εγκαταλείψει την πόλη. Μόνο πολεμιστές, πλέον, έχουν μείνει.»

«Σωστά...» αποκρίθηκε ο Άνεμος, σκεπτικός. «Όμως κάποιος Ζιρκεφιανός πρέπει νάχει αυτό που ζητάμε. Ολόκληρος στόλος βρίσκεται αγκυροβολημένος έξω από την Όρφαλχ –συγκεκριμένα, αυτός ο στόλος θα μείνει παροιμιώδης· δε μπορεί να μην υπάρχει ένα πλοiάριο και ένας Ζιρκεφιανός –ή κάποιος άλλος– που να θέλει να το αποχωριστεί για το χρυσάφι που θα του δώσουμε.»

Αφότου έφαγαν, ξεκουράστηκαν για τρεις ώρες και, ύστερα, καβάλησαν, πάλι, τ’άλογά τους και συνέχισαν δυτικά. Δεν πήγαν μακριά και είδαν καμια ντουζίνα οπλισμένους ανθρώπους –οκτώ

άντρες και πέντε γυναίκες, όταν τους ατένισαν από πιο κοντά— να τους ζυγώνουν. Οι μισοί, περίπου, ήταν έφιπποι —τρεις γυναίκες και δύο άντρες— οι άλλοι βάδιζαν. Από την εμφάνισή τους έμοιαζαν με ληστές ή Εκδικητές.

«Δικοί μας είναι, μάλλον,» είπε ο Ράμλεντ. «Αλλά έχετε το νου σας.»

Ένα παγερό αεράκι φυσούσε από τη μεριά της θάλασσας, και οι σύντροφοι έσφιξαν τις κάπες επάνω τους, ενώ χαλάρωσαν τα όπλα μέσα στα θηκάρια.

«Καλησπέρα, ταξιδιώτες,» χαιρέτησε μία από τις γυναίκες. Ήταν μετρίου αναστήματος, με κοντοκομμένα, σγουρά μαλλιά, και ντυμένη με καφετί δέρμα, ψηλές μπότες, και μαύρη κάπα. «Καλά πεγαίνουμε για το στρατό του Δούκα Άλβαρ;»

Εκδικητές πρέπει να ήταν, τελικά.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ. «Θέλετε να καταταγείτε;»

«Ναι,» ένευσε η γυναίκα. «Απο κεί έρχεστε;»

«Περάσαμε κι από την Όρφαλχ και είδαμε τι συμβαίνει,» είπε ο Άνεμος. «Η πολιορκία τελείωσε· έτσι ακούσαμε.»

«Τόσο σύντομα;» συνοφρυώθηκε η άγνωστη, και οι σύντροφοί της πήραν καχύποπτες εκφράσεις.

«Ναι,» απάντησε, απλά, ο Άνεμος. «Πηγαίνετε να δείτε και μόνοι σας, φυσικά· ίσως να λαθεύουμε.»

«Θα πάμε,» τον διαβεβαίωσε η γυναίκα. Και εκείνη κι οι υπόλοιποι τούς προσπέρασαν, προχωρώντας επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά.

«Δεν πρέπει να είμαστε και πολύ μακριά από τ'άνοιγμα της σήραγγας,» παρατήρησε η Νύχτα, κοιτάζοντας την παραλία προς τα δυτικά.

Ο Άνεμος κατένευσε, και κάλπασαν. «Ίσως να βρούμε και τ'άλογά μας εκεί όπου τ'αφήσαμε.»

«Κάνε όνειρα!...»

Έφτασαν στο μονοπάτι επάνω στα βράχια, όταν τα χρώματα του ουρανού είχαν αρχίσει να σκουραίνουν. Ξεπέζεψαν, έδεσαν τα ζώα

τους εκεί κοντά, και κατέβηκαν στις κυματοδαρμένες πέτρες. Προχώρησαν με προσοχή και βρέθηκαν στο άνοιγμα της σήραγγας. Ο Ράμλεντ άναψε έναν απ'τους δαυλούς που είχε στο σάκο του, για να διαλύσει το σκοτάδι.

«Έχουμε βάλει τους σάκους πιο μέσα, αυτή τη φορά,» είπε η Νύχτα.

Προχώρησαν πλάι στον ξεραμένο ποταμό, μέχρι που έφτασαν στη σπηλιά στο δυτικό τοίχωμα, όπου οι δύο τυχοδιώχτες είχαν κρύψει το θησαυρό τους. Ο Άνεμος ανησυχούσε, πάλι, μήπως δεν τον έβρισκαν εκεί, όμως, τελικά, εκεί ήταν και τους περίμενε. Ο τυχοδιώχτης, φυσικά, άνοιξε τους σάκους, για να ελέγξει ότι, όντως, το χρυσάφι και τα πολύτιμα αντικείμενα βρίσκονταν στο εσωτερικό τους· και δεν απογοητεύτηκε.

«Θα ξεκουραστούμε εδώ απόψε,» είπε, «και το πρωί δύο από μας θα πάνε στην Όρφαλχ, για ν'αγοράσουν το πλοiάριο –έχοντας πάρει μαζί τους αρκετά χρήματα, ασφαλώς.»

Ο Ράμλεντ έδωσε το δαυλό στη Νύχτα. «Θα μαζέψω ξύλα, για ν'ανάψουμε φωτιά,» δήλωσε, και βάδισε προς την έξοδο της σήραγγας.

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια τον ακολούθησε, με τον Άνεμο και τη Βερενέλη πίσω της, να μεταφέρουν τους σάκους του θησαυρού. Φτάνοντας στην αρχή του μακρύ υπόγειου περάσματος, κάθισαν για να ξεκουραστούν, ενώ ο Ντρούβτεκ έφυγε, βαδίζοντας επάνω στα βράχια.

Η Νύχτα στερέωσε τον δαυλό ανάμεσα σε δύο πέτρες. «Ας μετρήσουμε το χρυσάφι, λοιπόν!» πρότεινε, χαμογελώντας.

Ο Άνεμος άνοιξε τον πρώτο σάκο κι άρχισε να μετρά τα χρυσά νομίσματα, ενώ η Βερενέλη μετρούσε τα αργυρά. Τα πολύτιμα αντικείμενα και τους λίθους τα άφηναν στην άκρη, για να τα μοιραστούν μετά, ανάλογα με το πώς θα αποφάσιζαν.

Όταν ο Ράμλεντ επέστρεψε, δεν είχαν ακόμα τελειώσει τη μέτρηση. Ο Ντρούβτεκ άφησε τα ξύλα κοντά τους, κάθισε, και άναψε φωτιά.

Ύστερα, τα μάτια του ατένισαν ερευνητικά το χρυσάφι, τους λίθους, και τα αντικείμενα, αλλά η Νύχτα δεν παρατήρησε απληστία στο βλέμμα του, μονάχα ενδιαφέρον.

«Τα νομίσματα είναι αρχαία,» της είπε, με σιγανό τόνο, για να μην ενοχλήσει τους άλλους, που μετρούσαν. «Ελπίζω να μην υπάρξει πρόβλημα στις συναλλαγές μας μ' αυτά.»

«Χρυσάφι δεν είναι;» ανασήκωσε τους ώμους εκείνη.

«Μερικοί έμποροι είναι στρυφνοί,» εξήγησε ο Ράμλεντ· «δε δέχονται όλα τα νομίσματα. Ίσως, μάλιστα, να θέλουν να ζυγίσουν το βάρος τους, να τα δαγκώσουν, και διάφορα τέτοια.»

Η Νύχτα δε μίλησε. Όταν ήταν ώρα για τις συναλλαγές, θα έβλεπαν τι θα έκαναν. Για τώρα, ήθελε να μάθει πόσα, τελικά, ήταν τα νομίσματα στο σύνολό τους.

«Είκοσι χιλιάδες τριάντα-εφτά χρυσά νομίσματα,» είπε ο Άνεμος, ύστερα από λίγο. Και η Βερενέλη (που είχε ήδη τελειώσει και τον περίμενε): «Δεκατρείς χιλιάδες και εφτακόσια-εξήντα-τρία αργυρά νομίσματα.»

«Δηλαδή, ο καθένας μας πρέπει να πάρει...» Ο Άνεμος έκανε τον υπολογισμό με το νου του. «Πέντε χιλιάδες και κάτι ψιλά.»

«Εννιά χρυσά νομίσματα, δύο αργυρά, και πέντε χάλκινα,» τον βοήθησε η Βερενέλη.

Ο Άνεμος στράφηκε να την κοιτάξει, σκεπτικός. «Πρέπει να έχεις δίκιο.» *Η βιβλιοποντικήνα είναι καλή στους αριθμούς!* σκέφτηκε. «Και πόσα από τα δικά σου παίρνει ο καθένας μας;» *Για να δούμε πώς θα τα πάει σ' αυτό* –το οποίο του φαινόταν δυσκολότερο από τη διαίρεση που είχε μόλις κάνει.

Η Βερενέλη σκέφτηκε για κάμποση ώρα κι απάντησε: «Τρεις χιλιάδες τετρακόσια-σαράντα αργυρά νομίσματα, εφτά χάλκινα και μισό.»

«Εντάξει, ας τα χωρίσουμε,» είπε η Νύχτα.

Έπιασαν δουλειά, την οποία σύντομα τελείωσαν, και έλεγξαν ο καθένας το μερίδιό του. Κανένα λάθος δεν είχε γίνει. Βέβαια,

αγνόησαν τα πολύ μικρά κομμάτια των μεριδίων τους, δηλαδή τα χάλκινα νομίσματα, επειδή ο θησαυρός δεν περιείχε τέτοια, και δεν ήξεραν αν τα δικά τους, σύγχρονα χάλκινα ήταν ίσα σε αξία με εκείνα της εποχής των αντίστοιχων χρυσών και αργυρών νομισμάτων που είχαν βρει. Έτσι, όλοι πήραν ελαφρώς λιγότερα χρήματα από ό,τι τους αντιστοιχούσαν, και τα περισσευούμενα τα συγκέντρωσαν σε έναν σωρό που θα έβλεπαν αργότερα πώς θα διαιρούσαν αναμεταξύ τους.

«Τους λίθους και τ'αντικείμενα πώς θα τα μοιράσουμε;» ρώτησε ο Ράμλεντ.

«Μπορώ να σας πω τι αξία, περίπου, έχει το καθένα,» προθυμοποιήθηκε η Βερενέλη.

«Ωραίο το αστείο!» έκανε ο Άνεμος.

Εκείνη στράφηκε να τον κοιτάξει, με στενεμένα μάτια. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Ότι, φυσικά, θα προσπαθήσεις να μας κοροϊδέψεις.»

«Δεν πρόκειται να κάνω κάτι τέτοιο!»

«Κι εμείς πού το ξέρουμε;»

«Αμα δεν πιστεύετε εμένα, μπορούμε να πάμε σε έναν έμπορο ή εκτιμητή. Όμως λίγο δύσκολο να βρούμε κάποιον σε τούτη την ερημιά, έτσι;»

«Γιαυτό θα πάμε στη Θέρληχ.» τόνισε ο Άνεμος.

«Όπως θέλεις,» αποκρίθηκε η Βερενέλη. «Εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα.»

«Ωραία. Τώρα, ας πέσουμε για ύπνο. Φυλώντας σκοπιές, φυσικά. Όμως ο καθένας θα έχει το μερίδιό του κοντά του· και τους λίθους και τ'αντικείμενα θα τα κρατούν πάντα αυτοί που θα κοιμούνται, όχι ο σκοπός.»

«Παραέχεις γίνει καχύποπτος, Άνεμε,» παρατήρησε ο Ράμλεντ. «Ποιος από μας νομίζεις ότι θα σε κλέψει;»

«Κανέναν. Αλλά σ'αυτά τα ζητήματα προτιμώ να είμαι τυπικός.»

«Και μόνο σ'αυτά τα ζητήματα,» μειδίασε η Νύχτα.

** ** *

«Πεντακόσια χρυσά νομίσματα, πιστεύω, θα μας φτάσουν,» είπε ο Άνεμος, το πρωί. «Όμως δε θα δώσουμε μόνο απ' τα δικά μας, εγώ κι η Νύχτα: ο καθένας θα δώσει εκατόν-πενήντα.»

«Τότε, θα συγκεντρώσουμε εξακόσια,» διόρθωσε η Βερενέλη.

«Εστώ!» έκανε ο Άνεμος, πειραγμένος. «Για ν' απλοποιήσω τα πράγματα το είπα. Εξάλλου, ό,τι περισσέψει θα το μοιραστούμε πάλι.»

«Και πού το ξέρουμε ότι δε θα μας κλέψεις;» ρώτησε η Βερενέλη, επίτηδες, για να του δείξει πως ούτε εκείνη τον εμπιστευόταν.

«Θα πάρω μαζί μου το Ράμλεντ –ελπίζω αυτό να αποτελεί αρκετή εγγύηση. Εσύ κι η Νύχτα θα μείνετε πίσω –άλλη μια εγγύηση ότι εσύ δε θα πάρεις το θησαυρό.»

Η Βερενέλη αναποδογύρισε τα μάτια, μουγκρίζοντας. «Καλά –ας τελειώνουμε μ' αυτή την ιστορία!...»

«Λοιπόν,» είπε ο Άνεμος· «όταν ξανάρθουμε, θα έχουμε μαζί μας το πλοiάριο. Να μας περιμένετε από τη θάλασσα.»

Η Νύχτα τον φίλησε. «Καλή τύχη.»

«Ελπίζω να μην τη χρειαστώ,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Ράμλεντ έβαλε εξακόσια χρυσά νομίσματα στο σάκο του (εκατόν-πενήντα από τον καθένα) και τον πήρε στον ώμο. «Πάμε, φίλε μου.»

Ο Άνεμος τον ακολούθησε, καθώς ο Ντρούβτεκ άρχισε να βαδίζει επάνω στις πέτρες, προσέχοντας να μη γλιστρήσει. Σύντομα, βρέθηκαν στο μονοπάτι ανάμεσα στα βράχια και το ανέβηκαν. Πλησίασαν τ'άλογά τους, τα έλυσαν, και τα καβάλησαν, για ν' αρχίσουν να καλπάζουν ανατολικά.

Καθώς ταξίδευαν, δε μιλούσαν. Ο Άνεμος πρόσεχε τις περιοχές απ' όπου περνούσαν, για να δει μήπως κανείς τους παρακολουθούσε. Δεν ήξερε τι είχε πει ο Ράμλεντ στην Άρμι κι επομένως, δεν ήξερε

και τι μπορούσε να συμβεί. Ίσως η Εκδικήτρια να είχε αναφέρει κάτι σε κάποιον άλλο και τίποτα απρόσμενο να γινόταν. Ωστόσο, ο τυχοδιώχτης δεν παρατήρησε κανέναν κοντά τους, μέχρι το μεσημέρι, που σταμάτησαν για να φάνε και να ξεκουράσουν τα ζώα τους.

«Ξέρεις πολλά για τον Ωκεανό;» ρώτησε ο Άνεμος, καθώς δάγκωνε ένα φρούτο.

«Κάμποσα,» απάντησε ο Ράμλεντ. «Έχω περάσει κάποιο καιρό εκεί, όπως σας έχω ξαναπεί. Εσύ;»

«Κάτι λίγα· όμως δε νομίζω ότι είναι επικίνδυνες περιοχές, σαν τη Ζίρκεφ, για παράδειγμα, ή σαν το Σαραόλν όπως έχει γίνει τώρα.»

«Θα δεις που και τα νησιά θα γίνουν πιο επικίνδυνα από παλιά, για μερικά χρόνια. Η καταστροφή της Νότιας Γης έφερε πολλούς πρόσφυγες στον Ωκεανό. Βέβαια, τώρα, ο Πόνκιμ θα τη σταθεροποιήσει, πάλι· έτσι λένε, τουλάχιστον.»

«Πώς;»

Ο Ράμλεντ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω ιδέα. Είναι πανίσχυρος μάγος, όμως. Ο Φωτεινός πρέπει να τον έκανε έτσι.»

«Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ναι,» ένευσε ο Άνεμος. «κι εγώ αυτό πιστεύω. Ο Πόνκιμ είναι κάτι παραπάνω από άνθρωπος.»

«Η κάτι εντελώς διαφορετικό κι ασύγκριτο με άνθρωπο.»

Όταν σκοτείνιαζε, έφτασαν έξω απ' την Όρφαλχ. Σταμάτησαν τ'άλογά τους κι ατένισαν τα στρατόπεδα στη δυτική της μεριά.

«Ο καταυλισμός των Ζιρκεφιανών βρίσκεται πίσω από τον καταυλισμό των Ντρινθεκιανών,» είπε ο Ράμλεντ.

«Όμως θα προτιμούσα να μην περάσουμε μέσα από το στρατό του Άλβαρ.»

«Και πού να πάμε;»

Ο Άνεμος έδειξε νότια. «Στην παραλία. Δες πόσα καράβια είναι αγκυροβολημένα εκεί. Εξάλλου, δεν είναι ανάγκη να αγοράσουμε το πλοιάριο από κάποιον Ζιρκεφιανό.»

«Όπως αγαπάς.»

Έστρεψαν τα άλογά τους νότια και κάλπασαν. Διέσχισαν κάθετα τη λιθόστρωτη δημοσιά και τράβηξαν τα ηνία των ίππων τους μπροστά από την ακτή. Τα ζώα σήκωσαν άμμο, με τις οπλές τους, χρεμετίζοντας.

«Εδώ θα έλεγα πως υπάρχουν παραπάνω από αρκετά σκάφη, για να διαλέξουμε,» παρατήρησε ο Άνεμος, κοιτάζοντας τα αγκυροβολημένα πλεούμενα.

Ξεπέζεψε και πλησίασε μερικούς ναύτες που κάθονταν στην άμμο, παίζοντας ζάρια.

«Καλησπέρα, φίλοι,» χαιρέτησε. «Θέλω ν'αγοράσω ένα πλοιάριο, και πληρώνω καλά. Ξέρετε κανέναν που μπορεί να θέλει να πουλήσει;»

Οι ναύτες –πέντε άντρες, ψημένοι από τη θάλασσα– στράφηκαν να τον ατενίσουν από πάνω ως κάτω. Του ενός τού έλειπε το δεξί μάτι, παρατήρησε ο Άνεμος, κι ένας άλλος είχε μια μεγάλη ουλή στο σαγόνι.

«Θα φωνάξω τον Καπ'τάνιο,» αποκρίθηκε, κοφτά, αυτός με την ουλή, και σηκώθηκε όρθιος, πηγαίνοντας προς ένα μεγάλο πλοίο, πάνω στο οποίο ο τυχοδιώχτης μπορούσε να δει μια επιγραφή: ΤΟ ΕΡΙΠΕΤΟ.

Περίμενε, καθώς ο ναύτης σκαρφάλωνε στην κουβέρτα του карабиού και έμπαινε στην καμπίνα. Σε λίγο, βγήκε, παρέα με έναν άλλο, και μαζί κατέβηκαν από το πλεούμενο και ζύγωσαν τον Άνεμο και τον Ράμλεντ (που είχε, πλέον, κι εκείνος ξεπεζέψει και στεκόταν πλάι στο σύντροφό του).

«Χαίρετε,» είπε ο Καπετάνιος –ένας ιδιαίτερα μελαχρινός άντρας με κοντά, σγουρά μαλλιά και μούσι στο σαγόνι. Στο δεξί μάγουλο είχε μια ανοιχτόχρωμη ουλή –η οποία, όμως, για κάποιο λόγο, έμοιαζε τελείως διαφορετική από εκείνη του ναύτη. *(Ίσως να έγιναν από διαφορετικά όπλα,* σκέφτηκε ο Άνεμος. Αλλά ο Ράμλεντ είχε παραξενευτεί πολύ, γιατί η ουλή δεν του φαινόταν να είχε γίνει από

κάποιο όπλο που γνώριζε –και δεν ήταν πολλά τα όπλα που δεν γνώριζε.)

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Θα θέλαμε να ρωτήσουμε για ένα πλοιάριο...»

«Ναι, ο Ζαλ'μέρ μού το είπε,» ένευσε ο μελαχρινός άντρας. «Ποια είναι τα ονόματά σας;»

«Άνεμος.»

«Ράμλεντ.»

Ο Καπετάνιος κοίταξε, ερευνητικά, τον τυχοδιώχτη. «Σαραολνιανός, ε;»

Ο Άνεμος κατένευσε. «Ναι» και σκέφτηκε: *Δεν έχουμε να κάνουμε με τυχαίο άνθρωπο. Ποιος είναι;*

Μετά, ο Καπετάνιος έστρεψε το βλέμμα του στον πορφυρομάλλη Ντρούβτεκ, σκεπτικός. «Εσύ θα μπορούσες να ήσουν Σαραολνιανός... αλλά κάτι δε δένει επάνω σου.»

Θέλει να γνωρίζει τα πάντα για τους ανθρώπους με τους οποίους συναναστρέφεται, παρατήρησε ο Ράμλεντ, *σαν ένας καλός –ή πονηρός– έμπορος. Ξέρω τη φάρα του.* «Έχει τόση μεγάλη σημασία η καταγωγή μας; Εσύ ποιος είσαι, του λόγου σου;»

«Καπετάν Τρέτβερ, από τη Ζίρκεφ,» συστήθηκε ο ναυτικός, δίνοντάς του το χέρι.

Ο Ράμλεντ το έσφιξε, φοβούμενος μη βρει καμια κρυμμένη βελόνα δηλητηρίου στην παλάμη του μελαχρινού άντρα.

«Το λοιπόν!» είπε ο Τρέτβερ. «Θέλετε ένα πλοιάριο, σωστά;»

«Ναι,» ένευσε ο Άνεμος. «Μπορείς να μας πουλήσεις ένα;»

«Μπορώ να σας βρω κάποιον που πουλάει ένα, πολύ γρηγορότερα απ'ό,τι θα τον βρείτε εσείς.»

«Αχά... Και πόσο θα πληρωθείς για τις υπηρεσίες σου;» Σίγουρα αυτός ο άνθρωπος ήθελε κάποιο αντίτιμο.

«Είκοσι χρυσές κορόνες.»

Ο ληστής! σκέφτηκε ο Άνεμος. «Είκοσι – χρυσές – κορόνες;»

Ο Τρέτβερ στράφηκε στα δεκάδες πλοία που βρίσκονταν πίσω του, αγκυροβολημένα στην ακτή. «Προτιμάς να ψάξεις μόνος, Άνεμε; Εγώ θα σου εξοικονομήσω χρόνο. Έχω πολλές διασυνδέσεις.»

Ο τυχοδιώχτης στράφηκε στο Ράμλεντ, ο οποίος έγνεψε καταφατικά, σκεπτόμενος: *Δεν πρέπει να λέει ψέματα ο Ζιρκεφιανός. Αν κρίνει κανείς από την εμφάνισή του, είναι άνθρωπος που ξέρει πολλά... σχετικά μ' αυτά τα ζητήματα, τουλάχιστον.*

«Εντάξει,» είπε ο Άνεμος. «Θα σε πληρώσουμε.»

Ο Ράμλεντ έβγαλε το σάκο του απ' τον ώμο, πήρε από μέσα είκοσι χρυσά νομίσματα, και τα έδωσε, λίγα-λίγα, στον Τρέτβερ.

«Με... παράξενα χρήματα συναλλάσσετε, μπαγαπόντηδές μου,» παρατήρησε ο Καπετάνιος. «Ποιας χώρας είναι;»

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα μαζί τους;» ρώτησε ο Άνεμος. «Δεν είναι από χρυσάφι;»

Ο Τρέτβερ είχε τα μαύρα του μάτια καρφωμένα επάνω στον τυχοδιώχτη, καθώς είπε: «Κοπέλια μου, βρείτε ένα πλοιάριο προς πώληση για τους δύο φίλους μας απο δώ.»

«Για πόσα, Καπ'τάνιε;»

«Πόσα έχετε να δώσετε;» ρώτησε ο Τρέτβερ τον Άνεμο.

«Γύρω στα τετρακόσια, σκεφτόμαστε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Γύρω στα πεντακόσια, έχουν να δώσουν οι φίλοι μας.»

Τρεις ναύτες σηκώθηκαν κι έφυγαν.

Έξυπνος θαλασσόλυκος, σκέφτηκε ο Άνεμος. *Ξέρει όλα τα κόλπα.*

«Πού βρήκατε τούτα τα νομίσματα;» θέλησε να μάθει ο Τρέτβερ. «Είναι αρχαία.»

Γνωρίζει και από τέτοια! εξεπλάγη ο Άνεμος, ενώ ο Ράμλεντ είχε σταυρώσει τα μυώδη χέρια του μπροστά στο στέρνο, σκεπτόμενος ότι ποτέ ξανά στα ταξίδια του δεν είχε συναντήσει έναν τέτοιο άνθρωπο, ναυτικό και γνώστη αρχαίων πραγμάτων. Αναρωτιόταν τι άλλα ταλέντα μπορεί να διέθετε ο Καπετάν Τρέτβερ.

Βλέποντας πως δεν ήταν πρόθυμοι ν' απαντήσουν, ο Ζιρκεφιανός είπε: «Είναι μυστικό;»

«Ενδιαφέρεσαι για αρχαιότητες, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Ράμλεντ.

«Ενδιαφέρομαι για διάφορα πράγματα,» ανασήκωσε τους ώμους ο Τρέτβερ, που είχε ήδη κρύψει τα χρυσά νομίσματα στο λευκό του πουκάμισο. «Και για αρχαιότητες. Αλλά, αν δε θέλετε να μου πείτε, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Δε θα τα χαλάσουμε εδώ,» μειδίασε.

Σε λίγο, οι τρεις ναύτες που είχαν φύγει επέστρεψαν. «Ο Φέ'εμορ πουλά ένα του πλοιάριο για τριακόσια πενήντα χρυσά νομίσματα,» δήλωσε ένας.

Ο Άνεμος παραξενεύτηκε από τούτο. Δεν είχαν πει οι Ζιρκεφιανοί σ'αυτόν τον Φέ'εμορ ότι εκείνος κι ο Ράμλεντ έδιναν πεντακόσια νομίσματα για το σκάφος;

Η έκπληξη πρέπει να φάνηκε στο πρόσωπό του, γιατί ο Τρέτβερ γέλασε και τον χτύπησε στον ώμο. «Δεν ξέρουν όλοι τα ίδια κόλπα με μας, κοπέλι μου!»

** ** *

Ο Βάνσπαρχ δεν είχε βγει ακόμα από τη Δύση, όταν η Νύχτα και η Βερενέλη είδαν, καθισμένες στα βράχια, ένα λευκό πανί στον ορίζοντα.

«Ηρθαν,» χαμογέλασε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, και σηκώθηκε.

«Ίσως νάναι κανείς άλλος,» την προειδοποίησε η Βερενέλη, πιάνοντας τη λαβή του ξιφιδίου στη ζώνη της, για παν ενδεχόμενο.

«Όχι, αυτοί είναι,» επέμεινε η Νύχτα, βλέποντας κάποιον να της κουνά το χέρι από την πρύμνη. *Ο Άνεμος!* «Αυτοί είναι.»

«Μάλλον,» συμφώνησε η Βερενέλη, παρατηρώντας, τώρα, κι εκείνη τον άντρα που κουνούσε το χέρι, αλλά μην αφήνοντας το μανίκι του ξιφιδίου της, γιατί δεν ήταν βέβαιη αν, όντως, ήταν ο Άνεμος –πάντως, ο Ράμλεντ δεν έμοιαζε να είναι· δεν είχε την ανάλογη διάπλαση.

Οι δύο γυναίκες περίμεναν για αρκετή ώρα, δίχως να μιλούν, ατενίζοντας το πλοiάριο που πλησίαζε. Ο πρωινός αγέρας έπαιρνε τα μαλλιά και τις κάπες τους, κάνοντάς τα ν'ανεμίζουν. Όταν ο Βάνσπαρχ βγήκε από τη Δύση, το μικρό σκάφος βρισκόταν, πλέον, κοντά τους, και μπορούσαν να διακρίνουν καθαρά τους δύο άντρες επάνω του.

«Έτοιμες για ένα ταξίδι στη Θέρληχ;» φώναξε ο Άνεμος.
«Ανεβάστε τα λάφυρα στην κουβέρτα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Ένα πολυπόθητο τέλος και μια καινούργια αρχή

Η νέα Αντιβασίλισσα του Άργκανθικ ήρθε το απόγευμα, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι κρύβονταν σε αντικριστά σημεία του ορίζοντα, σα να είχαν θυμώσει ο ένας με τον άλλο. Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ την παρακολουθούσαν από ένα μεγάλο παράθυρο του παλατιού, καθώς κατέβαινε από μια πολυτελή άμαξα, μέσα στον κήπο. Η κόρη της Αρχόντισσας Άσλια ήταν μια ψηλή, ξανθιά κοπέλα, ντυμένη με ένα μακρύ, μενεξεδί φόρεμα, γεμάτο στολίδια. Στ'αφτιά της κρέμονταν μακριά σκουλαρίκια, και τα μαλλιά της χύνονταν αστραφτερά στους ώμους της. Έμοιαζε να είναι νεότερη και από τη Σαραολνιανή Βαρονέσα και από τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν. Συγκεκριμένα, ο Σόλμορχ αναρωτιόταν πόσων χρονών μπορεί να ήταν η Μινίρα, γιατί του φαινόταν *πολύ* νέα: ο τρόπος που κοιτούσε γύρω της και χαμογελούσε ήταν ο τρόπος ενός δεκαπεντάχρονου κοριτσιού. Θα αποδεικνυόταν, άραγε, ικανή να συζητήσει για τη συμμαχία; Αλλά, ούτως ή άλλως, αυτά τα

ζητήματα τα φρόντιζε πιο πολύ το Συμβούλιο των Αρχόντων, παρά ο μονάρχης του Άργκανθικ... *Βέβαια, ένας ισχυρός μονάρχης ποτέ δεν είναι άχρηστος. Και ο Κιόλβ είχε αρχίσει να μαθαίνει τι σημαίνει να άρχει. Τώρα, αυτή η κοπέλα...* Δεν του γέμιζε καθόλου το μάτι, του Σόλμορχ.

Είδε την Άσλια να διασχίζει ένα λιθόστρωτο μονοπάτι του κήπου, για να συναντήσει τη Μινίρα, κάτω απ' τις απογευματινές σκιές των δέντρων. Μάνα και κόρη αγκαλιάστηκαν, γελώντας και μιλώντας φλύαρα—ούτε ο Σόλμορχ ούτε η Τάθβιλ μπορούσαν να τις ακούσουν από εδώ όπου βρίσκονταν.

«Υποθέτω ότι θα τη γνωρίσουμε το πρωί,» είπε η Βαρονέσα, πίνοντας μια γουλιά ζεστού τσαγιού από την κούπα που κρατούσε μέσα στις χούφτες της.

«Ναι...» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, ατενίζοντας τη Μινίρα και την Άσλια να βαδίζουν προς την είσοδο του παλατιού, ενώ υπηρέτες τις ακολουθούσαν, μεταφέροντας πράγματα.

«Δε μου φαίνεται να τη συμπάθησες...»

«Όχι, δεν είν' αυτό,» είπε εκείνος. «Είναι αρκετά συμπαθητική... αλλά, Τάθβιλ, πόσο συμπαθητικός θέλεις να είναι ένας μονάρχης και πόσο προσγειωμένος;»

Η Βαρονέσα βλεφάρισε. «Άρχισες, πάλι, τις φιλοσοφίες;»

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Καλά, πάμε μέσα. Έτσι κι αλλιώς, θα δούμε το πρωί τι φρούτο είναι η νέα Αντιβασίλισσα.» Ύστερα, η όψη του έγινε θλιμμένη. «Εύχομαι μονάχα ο Κιόλβ να επέστρεφε... όμως δε νομίζω ότι θα επιστρέψει, όχι σύντομα τουλάχιστον.»

«Δεν είχε και μεγάλο άδικο που έφυγε,» είπε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ—έχοντας, πλέον, χάσει απ' τα μάτια του την Άσλια και τη Μινίρα—στράφηκε να την κοιτάξει. «Δεν ήταν αναγκαίο.»

«Θα τον σκότωναν, αν έμενε,» τόνισε η Βαρονέσα. «Κάποιοι συγγενείς του Θόργκαν, ή κάποιος άλλος. Πάντως, θα τον σκότωναν, γιατί πολλοί τον θεωρούσαν επικίνδυνο. Κι επιπλέον, θεωρούσαν επικίνδυνο και τον πατέρα μου· νόμιζαν ότι τον επηρεάζε.»

«Δεν το νόμιζαν· τον επηρέαζε,» είπε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ κατένευσε.

«Και τώρα, σκέφτεσαι, καλύτερα που έφυγε ο Κιόλβ, γιατί έτσι έπαψε να κινδυνεύει ο Ζάρβημ.»

«Δεν είναι ακριβώς όπως το λες! Όμως, ναι, και αυτό έχει περάσει από το νου μου –και δεν είναι αλήθεια, Σόλμορχ; Τι ήθελε η Σιρίμα κοντά του, τόσο καιρό; Είμαι βέβαιη πως σχεδίαζε να τον δολοφονήσει, κάπως.»

«Αναμφίβολα αυτό συλλογιζόταν,» συμφώνησε ο Αντιβασιλέας. «Αλλά, τώρα πλέον, το πεδίο άλλαξε. Το πεδίο συνέχεια αλλάζει εδώ, στο Άργκανθικ, και πρέπει κανείς να είναι έτοιμος για όλα...»

«Και μετά, μου λες να μη σιχαίνομαι τους Αργκανθικιανούς!...» ρουθούνισε η Τάθβιλ. Πέρασε το αριστερό της χέρι γύρω απ'τη μέση του και ήπιε μια γουλιά τσάι με το δεξί. «Πάμε στο δωμάτιό μας;» Φίλησε το μάγουλό του.

Ο Σόλμορχ κοίταξε το μειδίαμα στο πρόσωπό της, με την άκρια του ματιού του. «Σ'έπιασε από τώρα η Άνοιξη;»

«Μα μεθαύριο είναι η πρώτη μέρα της Άνοιξης, αγάπη μου,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Κι επίσης,» πρόσθεσε, θλιμμένα, «τούτη είναι η πρώτη Άνοιξη που με βρίσκει μακριά απ'το κάστρο και τη Βαρονία μου.»

«Κι εμένα είναι η πρώτη Άνοιξη που με βρίσκει μακριά από το Σαραόλν,» είπε ο Σόλμορχ, και αναστέναξε. «Καλύτερα να το συνηθίσουμε.»

Τα βήματά τους αντήχησαν αργά μέσα στον άδειο διάδρομο.

** ** *

Η Ροβιγκάν συνάντησε την Μινίρα και την Άσλια στην αίθουσα του θρόνου, η οποία ήταν άδεια, εκτός από τη σύμβουλο της πολιτείας και μερικούς φρουρούς.

«Καλωσορίσατε, Αρχόντισσα Μινίρα,» χαιρέτησε, δίνοντάς της το χέρι. «Πώς ήταν το ταξίδι σας;»

Η κοπέλα χαμογέλασε, ανταλλάσσοντας μια χειραψία μαζί της. «Όλα ήταν εντάξει, Αρχόντισσά μου. Δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα. Αν και η αλήθεια είναι πως φοβόμουν μη συναντήσουμε ληστές, μ'αυτά που ακούγονται.»

«Δεν τολμούν να έρθουν τόσο κοντά στη Δρέλιφον,» προσπάθησε να την καθησυχάσει η Ροβιγκάν. «Επομένως, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας.»

Μια σκιά μεγάλης θλίψης πέρασε από το πρόσωπο της Μινίρα. «Ο πατέρας μου δολοφονήθηκε σε τούτο το παλάτι, κυρία μου.»

Η Ροβιγκάν αισθάνθηκε αμηχανία, για μια στιγμή. Η φαινομενικά πρόσχαρη κοπέλα εμπρός της είχε, ξαφνικά, μετατραπεί σε κάτι πολύ πιο ζοφερό: μια γυναίκα κατεχόμενη από βαθιά θλίψη και μελαγχολία. *Ίσως νάναι μονάχα η ιδέα μου...* «Εκείνο το απόγευμα ήταν μια μεγάλη τραγωδία, Αρχόντισσά μου. Τρομερά λάθη έγιναν.» *Έχασα τον Πότβαλτ μου σ'αυτό τον καταραμένο γάμο,* πρόσθεσε νοερά· και, τότε, αντιλήφθηκε πλήρως τη λύπηση της Μινίρα. «Τα οποία δε θα επαναληφθούν, σας διαβεβαιώνω.»

«Το εύχομαι, κυρία μου. Ποιο είναι το όνομά σας;»

«Με συγχωρείτε που ακόμα δε συστήθηκα, Αρχόντισσά μου. Είμαι η Ροβιγκάν Τόρνιλφερ, βασιλική σύμβουλος της πολιτείας.»

«Χάρηκα για τη γνωριμία, κυρία Τόρνιλφερ,» αποκρίθηκε η Μινίρα, και ένα ευχάριστο χαμόγελο φώτισε, πάλι, το πρόσωπό της. «Έχω ακούσει καλά λόγια για σας.»

«Με τιμάτε, Αρχόντισσά μου. Θα επιθυμούσατε, τώρα, να σας οδηγήσω στα βασιλικά διαμερίσματα, για να αναπαυθείτε απόψε;»

«Ναι, αν θέλετε,» χαμογέλασε η νέα Αντιβασιλίσα.

«Ελάτε μαζί μου.» Η Ροβιγκάν άρχισε να βαδίζει, και η Μινίρα κι η Άσλια την ακολούθησαν. Οι υπηρέτες που κουβαλούσαν τα πράγματα της νεοαφιχθείσας Αρχόντισσας –και περίμεναν έξω από την αίθουσα του θρόνου– τις πήραν στο κατόπι.

** ** *

Τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων, οι βασιλικοί σύμβουλοι Ροβιγκάν και Τζίρμεκ, και οι Σαραολνιανοί αντιπρόσωποι (πλην της μάγισσας Χόλκραδ) περίμεναν την Αντιβασίλισσα Μινίρα να κατεβεί από τα βασιλικά διαμερίσματα στην αίθουσα του θρόνου.

Ευτυχώς που θεωρείται από τώρα Αντιβασίλισσα, σκεφτόταν η Τάθβιλ, καθώς οι άλλοι γύρω της κουβέντιαζαν, σαν έντομα που ζουζουνίζουν. Γιατί, άμα χρειαζόταν και γι' αυτό ειδική τελετή, τότε, ποιος ξέρει, πάλι, για πόσο καιρό μπορεί ν' αργούσε να γίνει τούτη η κουβέντα για τη συμμαχία. Επιπλέον, ίσως κανένας να σκότωνε τη Μινίρα, όπως σκότωσαν τη Λοϊρα, και τότε.... Αλλά, γιατί καθυστερεί τόσο να κατεβεί; Ελπίζω νάναι λόγω του ταξιδιού, όχι γενική της συνήθεια. Η Βαρονέσα κοίταξε, ανυπόμονα, προς την είσοδο της αίθουσας του θρόνου. Κανείς δεν ερχόταν. Ήπια μια γουλιά νερωμένο κρασί απ' την κούπα εμπρός της.

Στράφηκε στο Σόλμορχ, που είχε μόλις τελειώσει να κουβεντιάξει κάτι με τον Δούκα Βάνρελ. «Γιατί αργεί;»

«Μάλλον, είναι κουρασμένη απ' το ταξίδι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Κι ο Κιόλβ αργούσε, την άλλη φορά.»

Το βλέμμα του Σόλμορχ έγινε ανήσυχο· αλλά είπε: «Έλα τώρα, αποκλείεται να συμβεί το ίδιο και μ' ετούτη –μόλις ήρθε!»

Η Τάθβιλ ήπια, πάλι, μια γουλιά απ' την κούπα της, δίχως να μιλήσει.

Λες να έχει δίκιο; σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Λες να πρέπει να πάμε να ελέγξουμε; Μα, όχι... Αν είναι δυνατόν! Ακόμα δεν ήρθε η Μινίρα –τι να της συνέβη; Να έφυγε από μόνη της, σαν τον Κιόλβ, δεν υπάρχει περίπτωση, αλλιώς δε θα ερχόταν καν. Να τη δολοφόνησαν... Γιατί να τη δολοφονήσουν; Δεν έχει τραβήξει την προσοχή κανενός, μέχρι στιγμής. Τουλάχιστον, εκείνος δεν είχε ακούσει τίποτα γι' αυτήν. Όμως, μετά, μια άλλη σκέψη ήρθε στο νου του: Ίσως να τη

δολοφόνησε εκείνος που ήθελε να εξολοθρεύσει τους Βέρντλεν· γιατί, βέβαια, δεν έπρεπε να ξεχνά κανείς ότι και η Μινίρα σ' αυτούς ανήκε, αφού ήταν παιδί του Βαρόνου Χόρναρ, αδελφού του Κάρχοκ.

Όταν ακούστηκαν βήματα να έρχονται από την είσοδο της μεγάλης αίθουσας, οι κουβέντες γύρω από το τραπέζι των συμβούλων, πάραυτα, έπαψαν και όλων τα κεφάλια στράφηκαν, για να δουν τη Μινίρα να μπαίνει, ντυμένη πλούσια και μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

«Καλημέρα, άρχοντες και αρχόντισσές μου!» χαιρέτησε πρόσχαρα, και βάδισε ως την κορυφή του τραπεζιού, για να καθίσει. Αρκετοί της ανταπέδωσαν την καλημέρα. «Η μητέρα μου μου είπε ότι βρίσκονται κάποιοι Σαραολνιανοί αντιπρόσωποι εδώ. Θα μπορούσα να μάθω ποιοι είναι;»

«Εμείς είμαστε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, και σύστησε τον εαυτό του, την Τάθβιλ, και τον Ζάρβημ.

«Καλωσορίσατε, τότε! Αν και, μάλλον, σας το λέω λίγο αργά.» Η Μινίρα χαμογέλασε συγκρατημένα, ενώ τα ρόδινα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει ελαφρώς, καθώς ατένιζε τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν.

«Μας έχουν ήδη καλωσορίσει άλλοι,» είπε η Τάθβιλ, κάπως ειρωνικά.

Ο Σόλμορχ χτύπησε, ελαφρά, το γόνατό του επάνω στο δικό της, κάτω απ' το τραπέζι. «Σας ευχαριστούμε, Αρχόντισσά μου,» ένευσε προς το μέρος της Μινίρα. «Σας έχουν, επίσης, πληροφορήσει για τη συμμαχία;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μινίρα. «Αλλά όχι πολλά πράγματα.»

«Εδώ είναι τα όσα έχουν αποφασιστεί μέχρι στιγμής,» είπε η Ροβιγκάν, σηκώνοντας μερικά φύλλα χαρτιού εμπρός της. «Θα επιθυμούσατε να τα κοιτάξετε;»

«Εμ, υπάρχει λόγος;» έκανε, αμήχανα, η Μινίρα. «Δηλαδή, θέλετε να με ρωτήσετε κάτι;»

«Ίσως να διαφωνείτε με κάποιο από τα άρθρα και να επιθυμείτε να το συζητήσουμε,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν, παρατηρώντας ότι η

Αντιβασίλισσα δεν έδειχνε ιδιαίτερο ζήλο και όρεξη για τη νέα της θέση. *Ελπίζω μόνο να μην είναι συνέχεια έτσι, αδιάφορη, γιατί αυτό θέλουν όλοι οι άρχοντες του Άργκανθικ, ώστε να άρχουν εκείνοι κι όχι ο μονάρχης τους. Ωστόσο, το Βασίλειο χρειάζεται έναν αποφασιστικό μονάρχη.*

«Ας ρίξω μια ματιά, τότε,» είπε η Μινίρα, απλώνοντας το δεξί της χέρι.

Η Ροβιγκάν τής έδωσε τα χαρτιά· και την κοίταζε προσεκτικά, καθώς η κοπέλα τα ξεφύλλιζε, ρίχνοντάς τους *πραγματικά* μια ματιά και τίποτα παραπάνω. Σε λίγο, τελείωσε και τα επέστρεψε στη σύμβουλο, η οποία τα απόθεσε εμπρός της.

«Υπάρχει κάτι που θα επιθυμούσατε να μας επισημάνετε, Υψηλοτάτη;»

«Όχι, όλα είναι εντάξει,» κούνησε το κεφάλι η Μινίρα.

Η Ροβιγκάν νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τα εσωτερικά γέλια των αρχόντων γύρω της, σαν εκείνοι να βροντογελούσαν μες σ'αφτιά της. «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Επομένως, μπορούμε να συνεχίσουμε με τις λεπτομέρειες,» είπε ο Δούκας Τόρμπαλ, «και να κλείσουμε με τη συνθήκη τούτης της συμμαχίας. Με την άδειά σας, φυσικά, Υψηλοτάτη...» Στράφηκε στη Μινίρα.

«Ναι, ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη. «Συνεχίστε.»

Στο έλεος του Συμβουλίου, επομένως, το Άργκανθικ, παρατήρησε ο Σόλμορχ, και, καθαρίζοντας το λαιμό του, άρχισε να μιλά στους άρχοντες για το άρθρο όπου είχαν σταματήσει την προηγούμενη φορά.

Η Ροβιγκάν κρατούσε σημειώσεις της συζήτησης.

Η ώρα πέρασε γρήγορα για όλους, εκτός από τη Μινίρα, η οποία φανερά βαριόταν κάθε λεπτό που ήταν αναγκασμένη να κάθεται εκεί, στην κορυφή του τραπεζιού. Ο Σόλμορχ μπορούσε να τη δει να έχει ένα φύλλο χαρτί εμπρός της και να γράφει κάτι, νωχελικά, με

μια μαυρόφτερη πένα. Ωστόσο, αμφέβαλε αν κρατούσε κι εκείνη σημειώσεις σχετικά με τη συζήτηση, όπως η Ροβιγκάν.

Όταν ήρθε το μεσημέρι, η συνθήκη της συμμαχίας ήταν έτοιμη, και η σύμβουλος της πολιτείας τη διάβασε δυνατά, ώστε να την ακούσουν ολοκληρωμένη. Η Αντιβασίλισσα, πάλι, δεν έδινε ιδιαίτερα σημασία, σαν το θέμα να μην την αφορούσε και τόσο. Χάραξε κάτι στο χαρτί, μοιάζοντας ν' ακούει μόνο πλαγίως.

Όταν τελείωσε, η Ροβιγκάν άφησε τα φύλλα μπροστά της. «Αυτό ήταν, άρχοντές μου. Κάποια ένσταση ή παρατήρηση;»

Κανείς δε μίλησε. Η Μινίρα έπαψε να γράφει· έβαλε, ξανά, την πένα στο μελανοδοχείο και τύλιξε το χαρτί της.

«Λοιπόν,» είπε η Αρχόντισσα Σιρίμα, κοιτάζοντας τον Σόλμορχ, «τι σκοπεύετε να κάνετε τώρα, Υψηλότετε; Σχετικά με τους Μαγκραθμέλιους, φυσικά. Θα έπρεπε να ετοιμαζόμαστε για επίθεση στα σύνορα του Σαραόλν;»

Αμέσως; σκέφτηκε ο Αντιβασιλέας. Όχι, όχι αμέσως. Πρέπει πρώτα να μιλήσω και με τον Βένγκριλ: να μάθω τι γίνεται στον Ωκεανό. Θα μας βοηθήσει η Βασίλισσα Αάνθα; «Θα πρότεινα να ετοιμαστείτε για επίθεση, αλλά να μην επιτεθείτε ακόμα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε. «Πρέπει να συμβουλευτώ το Βασιλιά Βένγκριλ, πρώτα.»

«Είναι στον Ωκεανό, απ'ό,τι γνωρίζουμε,» είπε ο Δούκας Έσριθ. «Δε σας έστειλε κάποιο μήνυμα;»

«Όχι.» *Και έπρεπε να είχε στείλει, κανονικά! Δε σκέφτηκε πως θα θέλαμε να ενημερωθούμε για ό,τι συμβαίνει; –ή πως θ' ανησυχούσαμε γι' αυτόν;*

«Τότε, να στείλουμε εμείς έναν αγγελιαφόρο εκεί,» πρότεινε η Δούκισσα Σενίβα, χαϊδεύοντας το κεφάλι του εκπαιδευμένου γερακιού στον ώμο της.

Αν στείλω αγγελιαφόρο, θα στείλω κάποιον δικό μας, συλλογίστηκε ο Σόλμορχ: όμως θα προτιμούσα να δω το Βένγκριλ αυτοπροσώπως. Ήξερε πολύ καλά ότι, μέσω αγγελιαφόρων και μηνυμάτων, δε θα

μπορούσαν να αναπτύξουν ένα σχέδιο μάχης για να επιτεθούν στο δαιμονοκατακτημένο Σαραόλν–

–Αλλά–

–*Ποιος θα το φανταζόταν ποτέ ότι εγώ θα σκεφτόμουν να αναπτύξω σχέδιο μάχης! Σιχαίνομαι τον πόλεμο...* Και τότε, θυμήθηκε κάτι που ο Βένγκριλ τού είχε πει ένα πρωινό, στη βασιλική αίθουσα του παλατιού της Μάρβαθ: *«Να ευχαριστείς την Τύχη που οι Μαγκραθμέλιοι δεν έχουν έρθει, ξανά, ως την πρωτεύουσά μας. Αλλιώς κάτι μου λέει πως ένας άνθρωπος του πολιτισμού και των καλών τεχνών που βλέπω, τώρα, μπροστά μου, θα γινόταν πολεμιστής, προτού προφτάσω να βλεφαρίσω.»* Ήταν την ημέρα που ο Βασιληάς του Σαραόλν είχε στείλει τον Ράθμαλ να ερευνήσει τις εξαφανίσεις των πλοίων, στα δυτικά νερά του Ωκεανού. *Πόσο δίκιο είχες, φίλε μου. Και πόσο... προνοητικός ήσουν. Λες και είχες μαντέψει τι επιφύλασσε το μέλλον για μένα, για σένα, και για ολάκερο το Σαραόλν–*

«Συμφωνείτε, κύριε Σόλμορχ;» ρώτησε ο Δούκας Τόρμπαλ, διακόπτοντας τις σκέψεις του.

«Με το να στείλετε αγγελιαφόρο; Ευχαριστούμε πολύ για την προσφορά, όμως έχουμε δικό μας, αν χρειαστεί. Εμ... θα σας ενημερώσω το απόγευμα πώς ακριβώς θα ενεργήσουμε.»

«Εδώ;» είπε ο Δούκας Έσριθ.

«Ναι, αν δεν υπάρχει πρόβλημα από εσάς και την Αρχόντισσα Μινίρα.»

«Κανένα πρόβλημα από μένα,» δήλωσε η Αντιβασίλισσα, και οι άρχοντες του Συμβουλίου κατένευσαν.

** ** *

«Λέω να πάω να μιλήσω στον Βένγκριλ ο ίδιος,» είπε ο Σόλμορχ, όταν εκείνος, η Τάθβιλ, ο Ζάρβημ, κι η Χόλκραδ κάθισαν στο δωμάτιό του, για να κουβεντιάσουν.

«Συμφωνώ μαζί σου,» ένευσε ο πατέρας της Βαρονέσας, καπνίζοντας την πίπα του. «Αν είναι να κάνουμε κάποια επίθεση, πρέπει να την οργανώσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα. Εγώ θα μείνω εδώ, για να μη χάσουμε... τις επαφές. Εσύ κι η Τάθβιλ πηγαίνετε στη Θέρληχ.»

«Κι εσύ, Χόλκραδ;» ρώτησε ο Σόλμορχ, στρεφόμενος στη μάγισσα.

«Θα μείνω με το Ζάρβημ,» αποκρίθηκε εκείνη. Και μειδίασε. «Κάποιος πρέπει να τον προσέχει.»

Ο Ζάρβημ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, μορφάζοντας.

«Εμένα κανείς δε με ρώτησε,» παρατήρησε η Τάθβιλ, συνοφρυωμένη.

«Ξέρουμε ότι είσαι βολική,» την πείραξε ο Σόλμορχ.

«Τι!»

«Συμφωνείς, λοιπόν, ή διαφωνείς;»

«Συμφωνώ, αλλ'αυτό—»

«Είδες, επομένως;» γέλασε ο Αντιβασιλέας.

Η Τάθβιλ τον κάρφωσε μ'ένα διαπεραστικό βλέμμα.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε από την καρέκλα. «Καλύτερα ν'αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε, ε;»

«Να πάρετε και στρατιώτες μαζί σας,» είπε ο Ζάρβημ. «Ίσως να τους χρειαστείτε, ίσως όχι· όμως προτιμότερο είναι να είστε καλά προετοιμασμένοι.»

Ο Σόλμορχ κατένευσε. «Ωστόσο, δε θα πάρουμε τόσους πον να έχουμε δυσκολία να μπαρκάρουμε σε κάποιο πλοίο.»

«Ασφαλώς,» συμφώνησε ο Ζάρβημ, και, καθώς η πίπα του είχε σβήσει, σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα όπου καθόταν. «Να σας αφήσουμε, λοιπόν, να ετοιμαστείτε. Πότε θα αναχωρήσετε; Αύριο;»

«Με την αυγή,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Ο Ζάρβημ βγήκε από το δωμάτιο.

«Είθε τα Πνεύματα να είναι στο πλευρό σας,» τους ευχήθηκε η Χόλκραδ, κι έφυγε κι εκείνη.

Ο Σόλμορχ στράφηκε στην Τάθβιλ, που ακόμα καθόταν. «Οπότε, θα ταξιδέψουμε πάλι.»

Η Βαρονέσα σηκώθηκε. «Και θάπρεπε αυτό να με χαροποιεί;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Σόλμορχ. Πέρασε δυο του δάχτυλα μέσα από τη ζώνη της και την τράβηξε κοντά του. «Ωστόσο,» μειδίασε, «εγώ, τουλάχιστον, έχω βαρεθεί το Άργκανθικ και τη Δρέλιφον.» Έγειρε το κεφάλι και φίλησε, επιδέξια, τα χείλη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Κάλεσμα

Οι παρατηρητές τούς είχαν ειδοποιήσει ότι μια ομάδα ερχόταν προς τα βόρεια, διασχίζοντας τους δασότοπους. Μια ντουζίνα καβαλάρηδες ήταν, περίπου, στο σύνολό τους, και τώρα, η Ερία τούς παρακολουθούσε, πιασμένη επάνω στο κλαδί ενός δέντρου και κρυμμένη μέσα στα φυλλώματα. Φυσικά, δεν ήταν μόνη: επίσης πιασμένοι στο δέντρο βρίσκονταν άλλοι τέσσερις Σαραολνιανοί πολεμιστές, κι από κάτω της, στη βλάστηση, ήξερε πως ήταν ο Μπάχτον και καμια σαρανταριά τοξότες και μαχητές, παρότι δε μπορούσε να τους διακρίνει όλους απο δώ –θετικό σημάδι αυτό, γιατί, αν εκείνη μπορούσε να δει μονάχα πέντ'έξι, αυτοί που ζύγωναν δε θα μπορούσαν να δουν κανέναν.

Η Ερία κοίταξε προσεκτικά την ομάδα των ιππέων. Άνθρωποι ήταν, όχι Μαγκραθμέλιοι, και δεν έφεραν το έμβλημα του Πόνκιμ, το Μάτι του Σαραόλν. Ωστόσο, ίσως να επρόκειτο για κατασκόπους του Σφετεριστή· αλλιώς, τι μπορεί να ήθελαν εδώ; Να καταταγούν στο στρατό του Δούκα Σάλβινρ; Μα, όλοι όσοι ήταν να έρθουν είχαν ήδη έρθει. Εκτός από το φουσατό της Δούκισσας Βόνα και του

Δούκα Άλβαρ. Αλλά τούτοι που αντίκριζε τώρα η Ερία μόνο φουσάτο δε θα μπορούσαν να θεωρηθούν! Επομένως, κάτι ύποπτο έπρεπε να συμβαίνει...

Η μελαχρινή πολεμίστρια στένεψε τα μάτια της, ατενίζοντας τον άντρα που προπορευόταν επάνω σε μια ψηλή, καφετιά φοράδα. Ήταν ξανθός, με κοντά, σγουρά μαλλιά και μούσι· τα γαλανά του μάτια ερευνούσαν τα φυλλώματα εμπρός του, λες και ήξερε για την ενέδρα τους –όμως αυτό δε μπορεί να αλήθευε, σκεφτόταν η Ερία· απλά, ο ξένος ήταν ιδιαίτερα επιφυλακτικός... *και πολύ όμορφος*, έπρεπε να παραδεχτεί. *Κρίμα που δουλεύει για το Σφετεριστή.*

Έσφιξε το μανίκι του σπαθιού της με το δεξί χέρι και, με το αριστερό, το κλαδί. «*ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΥΣ!*» φώναξε, και πήδησε απ'το δέντρο με ευκολία, καθώς φορούσε μονάχα μια δερμάτινη αρματωσιά, για να τη διευκολύνει στις κινήσεις της. Ενώ έπεφτε ανάλαφρα, ξεθηκάρωσε το λεπίδι απ'το θηκάρι στην πλάτη της, κάνοντάς το να βγάλει ένα μεταλλικό γρύλισμα και ν'αστράφει, προς στιγμή, στο απογευματινό φως της Θύρας της Άνοιξης.

Οι Σαραολνιανοί στρατιώτες πετάχτηκαν από παντού, με γυμνολέπιδά όπλα και τεντωμένα τόξα.

«Σταθείτε!» φώναξε ο ξανθός επικεφαλής των καβαλάρηδων. «Σταθείτε!»

«Ξεπεζέψτε!» πρόσταξε η Ερία.

Ο άγνωστος έκανε νόημα στους πολεμιστές του να υπακούσουν, κι εκείνοι κατέβηκαν απ'τις σέλες τους.

«Τα όπλα σας στο έδαφος,» συνέχισε η Ερία.

«Δεν ερχόμαστε εχθρικά,» την πληροφόρησε ο ξανθός άντρας, τραβώντας το σπαθί του και ρίχνοντάς το στο χορτάρι. «Είμαστε από την Όρφαλχ, και φέρνουμε ένα μήνυμα στον Δούκα Σάλβινρ, που μάθαμε ότι κρύβεται εδώ.»

«Ποιος σας στέλνει;» απαίτησε η Ερία, καθώς κι οι υπόλοιποι καβαλάρηδες πετούσαν τα όπλα τους.

«Ο Βασιληάς Βένγκριλ.»

Τα λόγια του προκάλεσαν ένα κύμα μουρμουρητών από τους Σαραολνιανούς στρατιώτες πίσω και γύρω από την Ερία.

«Είναι ο Βασιληάς Βένγκριλ στην Όρφαλχ;» ρώτησε εκείνη τον άγνωστο.

«Ναι, και έκανε μια συμφωνία με το Σφετεριστή,» αποκρίθηκε ο ξανθός άντρας. «Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε στον Δούκα Σάλβινρ γι' αυτό το θέμα;»

«Πάρτε τα όπλα τους,» πρόσταξε η Ερία τους μαχητές της, και η διαταγή της, αμέσως, εκτελέστηκε. «Ελάτε μαζί μας,» είπε στον ξανθό άντρα, και θηκάρωσε το σπαθί της.

Ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στο δάσος, ενώ οι Σαραολνιανοί είχαν σχηματίσει έναν δακτύλιο γύρω από τους καβαλάρηδες, οι οποίοι, τώρα, τραβούσαν τ' άλογά τους από τα γκέμια, πηγαίνοντας πεζή.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Ερία τον αρχηγό τους, προχωρώντας πλάι του.

«Ονομάζομαι Ρήφορβελ Τούρζελ, κυρία μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ευγενής;»

Ο Ρήφορβελ κατένευσε.

Είσαι παντρεμένος; σκέφτηκε να ρωτήσει η Ερία, αλλά δεν το ρώτησε. Ούτως ή άλλως, δεν είχε και μεγάλη σημασία. «Εγώ είμαι η Ερία, κάποτε Διοικήτρια του δεύτερου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*, το οποίο δεν υπάρχει πλέον.»

«Η Ερία;...» Ο Ρήφορβελ φάνηκε σκεπτικός. «Είσαι η Ερία που είχε στείλει ο Βασιληάς μας στην αναζήτηση των χαμένων πλοίων;»

«Ναι.» *Σίγουρα, θα έχει πολύ καλή εντύπωση για μένα, αν ξέρει για όλ' αυτά. Αλλά ποιος του τα είπε; Ο Βασιληάς;*

«Γνωρίζω τη Μάνζρα και το Μέρθναρ.»

«Αλήθεια;» *Γαμώτο! Αν του έχει μιλήσει η Μάνζρα για μένα, μπορώ να φανταστώ τι θα του έχει πει!...* «Πού τους συνάντησες;»

«Ηρθαν μαζί μας, στο Άργκανθικ.»

«Α! Ήσουν με την ομάδα που πήγε να ζητήσει συμμαχία από τους Αργκανθικιανούς;»

«Ναι.»

«Έγινε η συμμαχία;»

«Εμείς φύγαμε νωρίς. Ο κύριος Σόλμορχ, η Βαρονέσα Τάθβιλ, και ο Άρχων Ζάρβημ έμειναν εκεί.»

«Πού πήγατε εσείς;»

«Στον Ωκεανό.»

Σήμερα το πρωί είχαν έρθει φήμες από τα νότια: ένας από τους ανθρώπους που είχαν στείλει στα δουκάτα του Σαραόλν είχε επιστρέψει, και είχε πει ότι αλλοδαποί –Νότιοι, μάλλον– είχαν έρθει στο Βασίλειο και είχαν περικυκλώσει την Όρφαλχ. Η Ερία και οι υπόλοιποι δεν είχαν ιδέα ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι «αλλοδαποί», όμως, τώρα, εκείνη άρχιζε να καταλαβαίνει. *Ωκεάνιοι, σκέφτηκε. Ήρθαν να μας συντρέξουν.*

«Θα σας διηγηθώ όλη την ιστορία, όταν συναντήσουμε το Δούκα Σάλβινρ,» είπε ο Ρήφορβελ.

Σύντομα, έφτασαν στον μεγάλο καταυλισμό, στο ξέφωτο, όπου, τώρα πλέον, είχαν χτιστεί κάμποσα πρόχειρα ξύλινα οικοδομήματα, μα όχι αρκετά για να στεγάσουν ικανοποιητικά ολόκληρο το φουσάτο.

«Φωνάζτε τον Άρχοντα Σάλβινρ,» πρόσταξε η Ερία μια πολεμίστρια. «Φέρνουμε σημαντικά νέα.»

Η κοπέλα έφυγε, βιαστικά.

Ύστερα, η Ερία στράφηκε στους υπόλοιπους στρατιώτες της. «Αφήστε τους να ξεκουραστούν. Δε νομίζω ότι είναι άνθρωποι του Σφετεριστή.» Και προς το Ρήφορβελ: «Εσύ έλα μαζί μου.»

Καθώς οι πολεμιστές πίσω τους σταματούσαν, η μελαχρινή διοικήτρια κι ο ξανθός ευγενής κατευθύνθηκαν προς το Διοικητήριο του Καταυλισμού, έξω απ' το οποίο αντίκρισαν τη Δούκισσα Τουάθα και το Δούκα Φερχ να κουβεντιάζουν. Ο Άρχων της Όρφαλχ στράφηκε στο μέρος τους και, μόλις είδε τον άντρα που συνόδευε την Ερία, πετάχτηκε όρθιος, μην πιστεύοντας στα μάτια του.

Ο Ρήφορβελ! συλλογίστηκε, έκπληκτος. Αυτόν και το Σίνορμαρ τούς είχα στείλει να φρουρούν τον Βένγκριλ. Πώς είναι εδώ; Είναι κι ο Βασιληάς εδώ;

Ο ξανθός ευγενής υποκλίθηκε εμπρός του, βάζοντας τη δεξιά του γροθιά στην καρδιά. «Άρχοντά μου. Χαίρομαι που σας βλέπω καλά.»

«Κι εγώ χαίρομαι που σε ξαναντικρίζω, Ρήφορβελ. Αλλά από πού έρχεσαι; Πού είναι ο Βασιληάς;»

Εκείνη την ώρα, ο Σάλβινρ βγήκε από το Διοικητήριο, μαζί με τον Έντρηλ και το Στρατηγό Μόρντον.

«Ο Βασιληάς βρίσκεται στην Όρφαλχ, και είναι καλά,» αποκρίθηκε ο Ρήφορβελ.

«Πώς είπες;» έκανε ο Σάλβινρ.

«Η σύζυγός μου;» ρώτησε ο Φερχ.

Ο Ρήφορβελ χαμογέλασε. «Η σύζυγός σας είναι επίσης καλά, Άρχοντά μου, και βρίσκεται στη Θέρληχ. Η Βασίλισσα Αάνθα πήρε μαζί της όλους τους κατοίκους της Όρφαλχ, όταν έφυγε από κεί.»

«Δόξα τοις Πνεύμασι,» είπε, ανακουφισμένος, ο Φερχ. Τούτα τα νέα τον είχαν χαροποιήσει όσο τίποτα αυτό τον καιρό. Για την ακρίβεια, νόμιζε πως ήταν τα καλύτερα νέα που είχε ακούσει ποτέ στη ζωή του. *Η Λορτνέκα είναι καλά, τα παιδιά μας είναι καλά...* «Και η Βασίλισσα Αάνθα;»

«Κι αυτή καλά είναι, Άρχοντά μου. Βρίσκεται στην Όρφαλχ, με το Βασιλιά.»

«Στάσου λίγο!» μούγκρισε ο Σάλβινρ, νιώθοντας μπερδεμένος από τον τρόπο που τα έλεγε όλα ανάκατα αυτός ο ξανθός πολεμιστής – του οποίου το όνομα δε θυμόταν, αλλά νόμιζε πως ήταν ο ένας από τους δύο σωματοφύλακες του Βένγκριλ, όταν εκείνος είχε έρθει στη Χάργκοχ, αρκετό καιρό πριν από την πολιορκία της. «Μπορείς να μας τα διηγηθείς ένα-ένα, με τη σειρά που έγιναν; Κάθισε, σε παρακαλώ!»

Κάθισαν σε μερικούς μεγάλους, ξύλινους πάγκους που είχαν φτιάξει οι Σαραολνιανοί πολεμιστές, και ο Ρήφορβελ άρχισε να τους μιλά για όλες του τις περιπέτειές με τον Βασιληά Βένγκριλ και τους υπόλοιπους, μέχρι που βρέθηκαν στην Όρφαλχ και έγινε η συμφωνία με τον Σφετεριστή. Εν τω μεταξύ, κι άλλοι διοικητές κι άρχοντες είχαν συγκεντρωθεί για ν' ακούσουν τι είχε να πει ο μαντατοφόρος.

Όταν, πλέον, το σκοτάδι της νύχτας είχε αρχίσει ν' απλώνεται, ο Ρήφορβελ κατέληξε, κοιτώντας το Σάλβινρ: «Επομένως, ήρθα, Αρχοντά μου, για να σας ζητήσω να κατεβάσετε το φουσάτο σας στην Όρφαλχ.»

Ο Δούκας της Χάργκοχ έτριψε τα γένια του, σκεπτικός και καχύποπτος σχετικά με την προσφορά του Πόνκιμ. «Οτιδήποτε έχει να κάνει με το Σφετεριστή με βάζει σε υποψίες,» είπε. «Σίγουρα, ποτέ δε θα συμφωνούσε σε κάτι που δε θα συνέφερε και τον ίδιο.»

«Αναμφίβολα, Αρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ρήφορβελ. «Όμως τούτη η συμφωνία συμφέρει και εμάς και αυτόν. Αποκτάμε όλες τις παραλιακές περιοχές του Σαραόλν δίχως αιματοχυσία και ενωνόμαστε, πάλι, για να πολεμήσουμε κάποια άλλη στιγμή –δε χρειάζεται, πλέον, να είμαστε διαιρεμένοι.»

Ο Σάλβινρ κατένευσε. «Ναι, τούτο είν' αλήθεια.» Στράφηκε στον Δούκα της Όρφαλχ. «Ανυπομονείς να ξαναδείς την πόλη σου, Φερχ;»

«Ναι,» είπε εκείνος. «Όμως μου φτάνει που η Λορτνέκα και τα παιδιά μου είναι καλά.»

Ο Σάλβινρ έριξε μια ματιά σ' όλους τους υπόλοιπους. «Προτείνω να πάμε στην Όρφαλχ. Συμφωνείτε;»

Οι περισσότεροι έγνεψαν καταφατικά· οι υπόλοιποι έμοιαζαν προβληματισμένοι.

Ο Άρχων της Χάργκοχ μπορούσε να καταλάβει τις ανησυχίες τους. Ήταν σα να υποχωρούν, και, σίγουρα, όλοι αναρωτιόνταν αν θα ξανάβλεπαν τούτα τα εδάφη, καθώς και αν, από την Όρφαλχ, θα κατόρθωναν να επανακτήσουν το Σαραόλν ως εδώ, βόρεια. Ωστόσο,

τώρα, τους είχε δοθεί η ευκαιρία που ζητούσαν, για να φύγουν από αυτό το μυστηριώδες δάσος των απόμακρων ψιθύρων και των απατηλών σκιών.

Ο Σάλβινρ σηκώθηκε όρθιος. «Επομένως, αύριο θα ξεκινήσουμε για την Όρφαλχ,» δήλωσε. Και προς το Ρήφορβελ: «Ελπίζω τα πράγματα να είναι κανονισμένα με τους δαιμονανθρώπους.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. Και έβγαλε ένα τυλιγμένο χαρτί απ' το πανωφόρι του. «Ο Σφετεριστής μού έδωσε τούτη την άδεια διέλευσης με τη βασιλική του σφραγίδα, το Μάτι του Σαραόλν.» Έκανε να ξετυλίξει το χαρτί.

Αλλά ο Σάλβινρ ύψωσε το χέρι του. «Εντάξει, αυτό ήθελα να μάθω.»

«Ο Σφετεριστής, βέβαια, μπορεί να ψεύδεται,» υπέθεσε ο Έντρηλ.

«Ναι,» συμφώνησε ο Σάλβινρ. «Όμως, αν στραφεί εναντίον μας, όλη του η συμφωνία με το Βασιληά θα διαλυθεί· και, μάλλον, δε θέλει κάτι τέτοιο να συμβεί, αλλιώς δε θα την είχε κάνει εξ αρχής.»

«Τι έχει, όμως, να κερδίσει από αυτή τη συμφωνία;» ρώτησε η Δούκισσα Τουάθα. «Ας το σκεφτούμε, για λίγο.»

Ο Σάλβινρ ξανακάθισε. «Έχω την εντύπωση ότι θέλει να ανασυγκροτήσει το δαιμονικό του στρατό. Μην ξεχνάτε ότι η πανστρατιά της Μάγκραθμελ ήρθε από τα δυτικά και, για να πούμε την αλήθεια, τους κάναμε αρκετή ζημιά –όχι όση θα έπρεπε, ώστε να τους διώξουμε, αλλά αρκετή.»

«Δηλαδή, δίνει την Όρφαλχ και τα παράλια επειδή οι δυνάμεις του δεν επαρκούν για να τα κρατήσει,» συμπέρανε η Μπόρνεφ.

«Είναι πιθανό,» είπε ο Μόρντον.

«Όμως γιατί να συμφωνήσει να πάμε εμείς νότια;» έθεσε το ερώτημα ο Δούκας Γκόρντλαν.

«Για να μη μας έχει πάνω απ' το κεφάλι του, ίσως,» απάντησε ο Έντρηλ. «Αν είμαστε εμείς στα βόρεια κι ο Βένγκριλ στα νότια, θα έχει πρόβλημα πώς να διαχωρίσει το στρατό του.»

«Επομένως, κάνουμε χάρη στο Σφετεριστή, πηγαίνοντας στην Όρφαλχ!» είπε η Ερία. «Είμαστε σίγουροι ότι έτσι πρέπει να ενεργήσουμε;»

«Ερία,» είπε ο Σάλβινρ, «αποκλείεται ο Πόνκιμ να συμφωνούσε ποτέ σε κάτι που δεν τον συνέφερε. Το θέμα είναι να καταφέρουμε, κάπως, εμείς να επωφεληθούμε περισσότερο από εκείνον. Γιατί, ασφαλώς, κι εμάς μας συμφέρει να συναντήσουμε το Βασιληά και τους Ωκεάνιους –η δύναμη εν τη ενώσει. Εδώ πάνω, αργά ή γρήγορα, θα εξαντληθούμε. Έχουμε πρόβλημα στην εύρεση τροφής, λόγω μεγάλου αριθμού μαχητών και έλλειψης κυνηγών ανάμεσά μας, και λόγω των εχθρικών περιοχών γύρω μας. Επίσης, πώς θα εφοδιαζόμαστε με όπλα, ρουχισμό, και άλλα; Είναι αδύνατο να μείνουμε για πάντα σε τούτα τα μέρη· κι αυτή είναι μια καλή ευκαιρία να φύγουμε.

»Θα πρότεινα, φίλοι μου, να ξεκουραστείτε καλά σήμερα, για να ξεκινήσουμε με την αυγή. Δεν ωφελεί να σκεφτόμαστε άλλο το ζήτημα, πιστεύω.»

«Κι εγώ δε νομίζω ότι πρόκειται για παγίδα,» είπε ο Ρήφορβελ. «Ο Σφετεριστής μοιάζει να επιθυμεί να τελειώσει ο πόλεμος.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. «γιατί εκείνος κερδίζει από το τέλος του πολέμου.»

«Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να κρατήσει το Σαραόλν,» είπε, έντονα, η Τουάθα. «Θ' αγωνιστούμε για να το ξαναπάρουμε! Όταν είμαστε στην Όρφαλχ, θα αρχίσουμε την αντεπίθεση.» Σηκώθηκε από τον πάγκο όπου καθόταν. «Ο Άρχοντας Σάλβινρ, όμως, έχει δίκιο: καλύτερα να ξεκουραστούμε απόψε, για να ξεκινήσουμε με την αυγή.»

Έτσι, οι άρχοντες και οι στρατιωτικοί διοικητές άρχισαν, ένας-ένας, να διαλύονται, κουβεντιάζοντας αναμεταξύ τους, για τα καινούργια ζητήματα που είχαν προκύψει.

«Πεινάς;» ρώτησε η Ερία τον Ρήφορβελ, καθώς βάδιζαν μέσα στον καταυλισμό.

«Εμ, ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Έλα στη σκηνή μου, να σε κεράσω κάτι.»

Ο Ρήφορβελ φάνηκε να μην είναι και ιδιαίτερα πρόθυμος, σαν να τον είχε φέρει σε δύσκολη θέση. Ωστόσο, είπε, τελικά: «Ευχαριστώ, θα έρθω»· όμως έμοιαζε να το λέει για να μην την προσβάλει.

Ευγενικός, σκέφτηκε η Ερία. Έχουν πλάκα οι ευγενικοί άντρες –ποτέ δε σου λένε όχι. Αν και είναι, συνήθως, πιο δύσκολοι από τους άλλους. Πέρασε το χέρι της μέσα στο δικό του. Και, όπως το περίμενε, ο Ρήφορβελ δεν αποτραβήχτηκε, αλλά έμοιαζε μουνδιασμένος, σαν κι αυτό να το έκανε από ευγένεια. *Θα ξεθαρρέψει, αργά ή γρήγορα...*

Έφτασαν στη σκηνή της, και η Ερία τον άφησε να μπει πρώτος· ύστερα, τον ακολούθησε. «Βολέψου,» του είπε. «Βγάλε την αρματωσιά σου. Εγώ πάω να φέρω φαγητό.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, ξανά, ο Ρήφορβελ.

Η Ερία έφυγε και, σε λίγο, επέστρεψε, έχοντας μια πιατέλα με ψητό αγριόχοιρο μαζί της, καθώς και δυο κούπες γεμάτες καθαρό νερό, αφού δεν είχαν κρασί εδώ πέρα. Είδε πως ο Ρήφορβελ είχε γδυθεί από την αρματωσιά του (και μόνο) και καθόταν οκλαδόν στο πάτωμα της σκηνής.

Άφησε την πιατέλα και τις κούπες μπροστά του. «Βγάλε και τις μπότες σου, αν θες –βολέψου! Δεν είμαι απ'τους ανθρώπους που τους ενοχλούν κάτι τέτοια.»

«Εντάξει είμαι· δεν πειράζει,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ερία μειδίασε. «Τουλάχιστον, ελπίζω να μου επιτρέψεις εμένα να βολευτώ, ε;»

«Ασφαλώς!» είπε, βιαστικά, ο Ρήφορβελ. «Σκηνή σου είναι, άλλωστε.»

Η Ερία έκανε μερικά βήματα πιο πέρα κι άρχισε να λύνει την αρματωσιά της, κοιτώντας τον ξανθό ευγενή με την άκρια του ματιού της, για να δει αν την έβλεπε, καθώς γδυνόταν. Εκείνος, όμως, δεν έστρεψε το βλέμμα ούτε μια φορά προς το μέρος της. *Κάποιοι άνθρωποι είναι πιο ευγενικοί απ'ό,τι χρειάζεται!* Άφησε τη

δερμάτινή της αρματωσιά να πέσει. Έλυσε τις μπότες της και τις έβγαλε· το ίδιο και τις μάλλινες κάλτσες που φορούσε από μέσα. Έλυσε τη ζώνη απ'τη μέση της και την ξεφορτώθηκε. Χαλάρωσε την τουνίκα επάνω της και πήγε να καθίσει κοντά του, ημικλινής, ακουμπώντας το κεφάλι της στο ένα χέρι και τον αγκώνα της στο πάτωμα της σκηνής. Ο Ρήφορβελ δεν είχε αγγίξει τίποτα από τα φαγητά· την περίμενε να έρθει.

Η Ερία πήρε ένα κομμάτι από το ψητό αγριογούρουνο και το δάγκωσε. *Πεσί, το Πνευματοχτυπημένο!*

Εκείνος τη μιμήθηκε.

«Από την Όρφαλχ είσαι, λοιπόν...» είπε η Ερία.

Ο Ρήφορβελ ένευσε. «Ναι.»

«Είναι μεγάλος ο Οίκος σου;»

«Ναι, είναι από τους μεγάλους της Όρφαλχ.»

«Είσαι παντρεμένος;»

«Ναι. Κι ευτυχώς, η σύζυγός μου γλίτωσε από την κατάκτηση της Όρφαλχ. Χρωστάμε πολλά στη Βασίλισσα Αάνθα, φαίνεται.»

Να πάρει! Αν είναι παντρεμένος κιόλας, τα πράγματα θα δυσκολεύουν... «Την έχω γνωρίσει, ξέρεις.»

«Τη Βασίλισσα Αάνθα;»

«Ναι. Όταν πηγαίναμε στα δυτικά νερά του Ωκεανού, για να μάθουμε τι συνέβαινε στα πλοία που εξαφανίζονταν, περάσαμε από τη Θέρλχη και της μιλήσαμε. Επίσης, όταν επέστρεφα στο Σαραόλν, την είδα στην Όρφαλχ, μαζί με τον Άρχοντα Φερχ.» Η Ερία σηκώθηκε από την ημικλινή της θέση και κάθισε οκλαδόν πλάι του, έτσι που το αριστερό της γόνατο ακουμπούσε επάνω στο δεξί δικό του. «Εσύ δεν πρέπει να ήσουν εκεί, όταν πέρασα, έτσι;»

«Εε, μάλλον, είχα ήδη φύγει με τον Βασιλιά μας.» Έμοιαζε να μην αισθάνεται και πολύ βολικά, όμως δε σηκώθηκε, για ν' απομακρυνθεί –πάλι από ευγένεια, υπέθεσε η Ερία.

«Κρίμα,» είπε, ακουμπώντας το χέρι της στο μηρό του, αρκετά εκατοστά πάνω από το γόνατο, «θα μπορούσαμε να είχαμε γνωριστεί νωρίτερα.»

Ο Ρήφορβελ στραβοκατάπιε, έβηξε. Η Ερία τού πρόσφερε μια κούπα με νερό (χωρίς να πάρει το χέρι της απ'το μηρό του). «Ευχαριστώ,» ψέλλισε εκείνος, και ήπιε βαθιά.

«Το φαγητό είναι λιγάκι χάλια, ε;» είπε η Ερία.

Ο Ρήφορβελ άφησε κάτω την κούπα του. «Όχι, εντάξει είναι. Πεινάω, έτσι κι αλλιώς.»

Η Ερία μειδίασε. «Δε χρειάζεται να είσαι τόσο διακριτικός εδώ...» Το χέρι της κινήθηκε προς τα πάνω, ψαχουλεύοντας.

Ο Ρήφορβελ πετάχτηκε παραδίπλα, λες και τον είχαν κεντρίσει με λόγχη. «Ερία,» είπε, «δεν ξέρω τι έχεις στο μυαλό σου, αλλά σου είπα ότι είμαι παντρεμένος!»

Εκείνη συνέχισε να χαμογελά. «Και η σύζυγός σου είναι στη Θέρληχ, άπειρες λεύγες μακριά απο δώ.»

«Δεν είμαι τέτοιος άντρας που νομίζεις,» αποκρίθηκε, σταθερά, ο Ρήφορβελ, κοιτάζοντας το πρόσωπό της.

«Δεν είσαι ένας πολύ όμορφος, ξανθός άντρας, δηλαδή;»

Εκείνος κοκκίνισε, χωρίς να μιλήσει.

Η Ερία γέλασε, παιχνιδιάρικα. «Χαλάρωσε, Ρήφορβελ. Έκανες ένα πολύ μακρύ και, σίγουρα, κουραστικό ταξίδι, μέχρι να φτάσεις εδώ. Σου αξίζει λίγη ανάπαυση... και καλοπέραση.» Ανασηκώθηκε στα γόνατα, πιέζοντας τους ώμους του, για να του δώσει αφορμή να ξαπλώσει. Κι εκείνος ξάπλωσε. Προφανώς, η αφορμή ήταν, όντως, εκείνο που ήθελε, συμπέρανε η Ερία. Το έπαιζε ευγενικός και πιστός σύζυγος, αλλά δυσκολευόταν να της αρνηθεί ό,τι του ζητούσε, κι όχι μονάχα από ευγένεια. Παρατήρησε το βλέμμα του να πηγαίνει στο μπροστινό άνοιγμα της τουνίκας της, καθώς τον ξάπλωνε ανάσκελα.

«Ερία...» είπε, αδύναμα, ο Ρήφορβελ. «Καλύτερα θα... καλύτερα θα ήταν... να... α...» Μέχρι να ολοκληρώσει την πρότασή του, εκείνη είχε ξεκουμπώσει την τουνίκα της και είχε φέρει το δεξί της,

ξαναμμένο στήθος κοντά στο πρόσωπό του. Ο ξανθός ευγενής έπαψε να χρησιμοποιεί τα χείλη του για έναρθρο λόγο.

Η ώρα πέρασε χωρίς άλλες συζητήσεις.

Τελικά, ο Ρήφορβελ ακούμπησε το κεφάλι του επάνω στον ώμο της, αποκαμωμένος και βαριανασαίνοντας. Το χέρι του ήταν τυλιγμένο γύρω απ'τους μηρούς της.

«Ερία,» είπε, κοντά στο λαιμό της, «τι να κάνω, τώρα;»

«Θέλεις να κάνεις κι *άλλα*, μετά απ'όσα κάναμε;» τον πείραξε εκείνη.

«Μιλάω σοβαρά...» μουρμούρισε ο Ρήφορβελ.

«*Σοβαρά*, θα σου πρότεινα να κοιμηθείς, κούκλε μου,» είπε η Ερία.

«Δεν εννοώ, τι να κάνω *τόρα αμέσως!*» μούγκρισε εκείνος. «Εννοώ, τι να κάνω με τη σύζυγό μου.» Σηκώθηκε από πάνω της, για να ξαπλώσει δίπλα, γυρίζοντάς της την πλάτη.

Η Ερία γέλασε. «Τι να κάνεις, δηλαδή; Τίποτα!»

«Μετά από *τούτο*;» απαίτησε ο Ρήφορβελ. «Τα ίδια τα Πνεύματα θα με καταραστούν...!»

«Ανοησίες... Εξάλλου, πού ξέρεις τώρα με ποιον κοιμάται *εκείνη*;»

Στράφηκε, απότομα, να την αντικρίσει. «Τι, με ποιον κοιμάται; Με κανέναν, φυσικά!»

Η Ερία γύρισε στο πλάι, για να κοιτάξει το πρόσωπό του. Κι απ'την όψη του έκρινε πως η σκέψη που εκείνη του είχε μόλις αναφέρει δεν πρέπει να είχε ποτέ περάσει απ'το μυαλό του. «Πώς το ξέρεις;»

«Μα τι είναι αυτά που λες;» συνοφρυώθηκε ο ξανθός άντρας, θυμωμένος. «Αποκλείεται να έχει γίνει κάτι τέτοιο!»

«*Δεν ξέρεις* ότι έχει γίνει κάτι τέτοιο,» επέμεινε η Ερία. «Ούτε κι εκείνη θα μάθει ποτέ ότι έγινε αυτό μεταξύ μας. Επομένως, δε θα υπάρχει κανένα πρόβλημα, όταν την ξαναδείς.»

«Δε μ'αρέσει η λογική σου,» δήλωσε ο Ρήφορβελ.

Η Ερία ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι σωστή, ωστόσο. Κοιμήσου, τώρα, και το πρωί θα φύγουμε απο δώ· και δε θα σε ξαναγγίζω καθ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μας, άμα δε θέλεις.»

Έτσι, κοιμήθηκαν... για κάποια ώρα, και μετά, ο Ρήφορβελ την ξύπνησε, πιπιλώντας τα στήθη της. Η Ερία, που ποτέ δεν έλεγε όχι σε κάτι τέτοιες ημιονειρικές εξάψεις, ανταποκρίθηκε πρόθυμα. Ύστερα από τούτο, όμως, έπεσε σε έναν βαθύ, ανονείρευτο ύπνο.

Και άρχισε να μισοξυπνά όταν αισθάνθηκε ένα δυνατό ταρακούνημα στον ώμο. Αλλά δεν ήταν αυτό που τη συνέφερε απόλυτα. Γιατί, αμέσως μετά απ' το ταρακούνημα, κάποιος τράβηξε, απότομα, την μάλλινη κουβέρτα από πάνω της. Ένα παγερό αεράκι μπήκε από την είσοδο της σκηνής, διαπερνώντας την.

Η Ερία ανασηκώθηκε, πάραυτα. «Τι διάολ-;»

Είδε το Μπάχτον.

«Κοιμάσαι ολόγυμνη;»

Πού ήταν ο Ρήφορβελ; Κοίταξε τριγύρω, αλλά δεν τον βρήκε πουθενά.

«Ψάχνεις για κάποιον;»

«Την κουβέρτα μου!» αντιγύρισε η Ερία. *Γιατί μπήκε έτσι στη σκηνή μου; Πού είναι ο Ρήφορβελ;*

«Μήπως είναι εκεί;» Ο Μπάχτον έδειξε στα πόδια της.

Η Ερία τράβηξε την κουβέρτα επάνω. Όχι πως ντρεπόταν που την έβλεπε γυμνή, αλλά κρύωνε. «Τι κάνεις εδώ;» απαίτησε.

«Ηρθα να σε ειδοποιήσω ότι φεύγουμε,» εξήγησε ο Μπάχτον.

Είδε, άραγε, το Ρήφορβελ να βγαίνει από τη σκηνή μου; Ή να μπαίνει; «Εμ, ναι· έρχομαι, ασφαλώς. Ευχαριστώ που με ξύπνησες· είχα παρακοιμηθεί.» Σηκώθηκε και άρχισε να ντύνεται, αδιαφορώντας αν την κοίταζε ή όχι.

Όταν είχε τελειώσει με το ντύσιμο της –πανοπλία και όλα (με λίγη βοήθεια από τον φίλο της, μάλιστα)– και είχε βάλει τα πράγματά της στο σάκο, ο Μπάχτον τη ρώτησε: «Πώς ήταν με τον ξανθό;»

Η Ερία αισθάνθηκε σαν κάτι να τη χτύπησε γρήγορα στο κούτελο. Αλλά δεν άργησε καθόλου να συνέλθει. *Αφού έτσι θέλει να το παίζει!* «Καλά,» αποκρίθηκε. «Καλά.» Όμως δεν τον κοίταξε στο πρόσωπο· στράφηκε προς την έξοδο της σκηνής, με το σάκο της στο χέρι.

«Χαίρομαι που πέρασες όμορφα τη βραδιά σου,» τον άκουσε να λέει, πλάι της.

«Δεν υπάρχει λόγος να θυμώνεις, Μπάχτον,» αποκρίθηκε, γρήγορα, η Ερία. «Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν –άνθρωποι είμαστε, όχι Μαγκραθμέλιοι ή αρχαίοι δαίμονες!»

Ο Μπάχτον γέλασε, κι αγκάλιασε τους ώμους της, με το δεξί χέρι, καθώς έβγαιναν απ' τη σκηνή. «Γιατί να θυμώσω, Ερία; Έτσι είναι η φύση σου· δε σου ζήτησα ποτέ να την αλλάξεις.»

Εκείνη (αρκετά έκπληκτη, όφειλε να ομολογήσει, και θυμούμενη ότι, κάποτε, δύο τύποι –ένας στρατιωτικός κι ένας κατώτερος ευγενής– είχαν κοντέψει να σκοτωθούν γι' αυτήν) στράφηκε να κοιτάξει το πρόσωπό του...

...και ο Μπάχτον έπιασε το πηγούνι της και τη φίλησε, δυνατά, στα χείλη. «Η Όρφαλχ μάς περιμένει,» είπε.

«Θα μείνεις στο στρατό;» τον ρώτησε η Ερία.

«Θα σου πω αργότερα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Συγκέντρωση μάγων

Θέλω να δω το Βασιλιά Πόνκιμ,» είπε ο κουκουλοφόρος άντρας.

Κι άλλος, σκέφτηκαν, σχεδόν συγχρόνως, οι Καρνεβολθιανοί φρουροί της σκηνής, οι οποίοι ακόμα δεν είχαν ξεχάσει την προηγούμενη κουκουλοφόρο μορφή που είχε επισκεφτεί τον Σαραολνιανό μάγο το βράδυ και, μάλλον, ήταν Πνεύμα σε ανθρώπινο σώμα.

«Τ-ώρα, κύριε,» αποκρίθηκε ο ένας φύλακας· και, στρεφόμενος προς την είσοδο της σκηνής, φώναξε: «Μεγαλειότατε! Κάποιος σας ζητά.»

Ο μπερντές παραμερίστηκε από ένα χέρι, κι ο Πόνκιμ παρουσιάστηκε. Κοίταξε τον κουκουλοφόρο και μειδίασε μυστηριακά. «Καλωσόρισες, Κράντμον. Παρακαλώ, πέρασε.»

Πολύ ευγενικό δεν είν'αυτό για τον Πόνκιμ; σκέφτηκε ο Κράντμον, αλλά μπήκε στη σκηνή, καθώς ο Βασιλιάς του Σαραόλν κρατούσε σηκωμένο τον μπερντέ.

Θα μιλήσετε, τώρα, για τα χαμένα εδάφη των τέκνων μου; ρώτησε ο Μάργκανθελ μέσα στο κεφάλι του Ωκεάνιου ευγενή. *Για πόσο ακόμα θα συνεχίσετε να αγνοείτε τούτο το σημαντικό πρόβλημα;*

Σκάσε, Μάργκανθελ, αποκρίθηκε ο Κράντμον. *Δε βλέπεις, ηλίθιε, ότι έχουμε σημαντικότερα προβλήματα; –προβλήματα που εσύ προκάλεσες!*

«Κάθισε,» πρότεινε ο Πόνκιμ, δείχνοντας τα μεγάλα μαξιλάρια στο πάτωμα.

Ο Κράντμον πήρε θέση επάνω τους, βγάζοντας την κουκούλα της κάπας. «Υιοθέτησες τις συνήθειες των Καρνεβολθιανών, Πόνκιμ;»

Εκείνος γέλασε, και κάθισε αντίκρυ του. «Γιατί όχι, φίλτατε; Είναι, αναμφίβολα... βολικές.»

Ο Κράντμον έριξε μια ματιά τριγύρω. «Βλέπω, σου έστησαν ολόκληρη βασιλική σκηνή εδώ...» *Και για μένα, τίποτα. Αντ'αυτού, πρέπει να έρχομαι σαν κλέφτης, μέσα στη νύχτα!* Συγκεκριμένα, ο Πόνκιμ τού το είχε προτείνει να έρθει έτσι, όταν είχαν επικοινωνήσει μέσω του καθρέφτη, για να μην προκληθεί καμια φασαρία με τους Ωκεάνιους, οι οποίοι τον μισούσαν και ήθελαν το κεφάλι του. *Κανονικά, θα έπρεπε η άφιξή μου να γινόταν με συνοδεία ένστολων μαχητών, ιππέων, και σαλπιγ–*

«Δεν είναι δική μου,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «του Βασιληά Νόμπορ είναι. Μου την παραχώρησε.»

«Μάλιστα,» είπε ο Κράντμον. Και ρώτησε: «Τους αισθάνεσαι να έρχονται;»

Ο Πόνκιμ κατένευσε. «Ναι. Σε λίγο θα είναι εδώ.»

Ο Ωκεάνιος άλλαξε θέμα: «Τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού... τους εμπιστεύεσαι; Πιστεύεις ότι θα καταφέρουν να μετατρέψουν τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή στον Μάσμαρθ, έστω και για λίγο;» Μόλις άρθρωσε τη λέξη *Μάσμαρθ*, αισθάνθηκε το μίσος του Μάργκανθελ μέσα του. Ο μισός-Θεός, αναμφίβολα, απεχθανόταν αφάνταστα τον Φοίνικα, τον αρχαίο του εχθρό.

«Δε θα τον *μετατρέψουν* στον Μάσμαρθ,» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. «Θα *επικαλεστούν* τον Μάσμαρθ μέσω αυτού.»

«Λίγο δύσκολο δεν είναι να επικαλεστείς κάτι που δεν υπάρχει;»

«Δε σου είπα ότι θα συγκεντρώσουν τα Πνεύματα που τον συγκροτούσαν;» Και τον πρόλαβε, προτού μιλήσει: «Ωστόσο, αντιλαμβάνομαι την ανησυχία σου. Κι εγώ παρόμοια ανησυχία έχω, μη νομίζεις. Ακόμα κι οι ίδιοι οι Σοφοί ανησυχούν, σε διαβεβαιώνω. Πρόκειται να επιχειρήσουν κάτι που κανείς, μέχρι στιγμής, δεν έχει επιχειρήσει.»

«Αναρωτιέμαι αν αξίζει να ρισκάρουμε τις ζωές μας γι' αυτούς...»

«Άφρονα!» έκανε ο Πόνκιμ, νιώθοντας ένα στιγμιαίο κύμα θυμού να τον διαπερνά. «Είναι γι' αυτούς; Ή για μας;» Δεν έχει καταλάβει τίποτα, ο καταραμένος Ωκεάνιος; αναρωτήθηκε. «Οι σεισμοί δε θα πάνουν, αν δεν τους σταματήσουμε. Δεν αισθάνθηκες το ταρακούνημα, σήμερα το πρωί; Η Νότια Γη βράζει και στέλνει κοσμική ενέργεια, σε κύματα, προς το Βορρά. Κι εμείς δε βρισκόμαστε σε κάποιο απόμακρο μέρος της Βόρειας Γης· βρισκόμαστε στα νοτιά της παράλια –θα γίνουμε κομμάτια, αργά ή γρήγορα!»

Και να, πάλι, ο παλιός Πόνκιμ! σκέφτηκε ο Κράντμον. *Ο Πόνκιμ που νομίζει ότι τα ξέρει όλα κι οι άλλοι είναι ηλίθιοι!* «Τα γνωρίζω τούτα πολύ καλά,» αποκρίθηκε. «Απλά, αναρωτιέμαι το εξής: Αν φτάσουμε στο Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης, μαζί με τον

Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και, μετά, το σχέδιό τους δε δουλέψει, τι κάνουμε; Θα μείνουμε εκεί, για να μας καταπιεί το έδαφος;»

«Ένα έχω να σου πω: Αν μείνουμε εδώ, τότε, *σίγουρα* θα μας καταπιεί το έδαφος, κάποια στιγμή.»

Ο Κράντμον έβλεπε ότι ο Πόνκιμ είχε δίκιο· ωστόσο δεν του άρεσε καθόλου αυτή η ιστορία. Κατ'αρχήν, τον ενοχλούσε που ζητούσαν τη δική του βοήθεια. Σηκώθηκε απ'τα μαξιλάρια και πλησίασε ένα τραπεζάκι, πάνω στο οποίο βρισκόταν μια χρυσή κανάτα και μερικά ποτήρια.

«Κρασί ειν'αυτό;»

«Καφές.»

«Εστώ.» Ο Κράντμον γέμισε ένα ποτήρι και ήπιε, όρθιος.

Μάργκανθελ, ρώτησε το μισό-Θεό μέσα του, *τι σκέφτεσαι για τούτο το ζήτημα; Επιθυμείς τη σταθεροποιήσει του Νότου;*

Ήδη σου έχω απαντήσει πως ναι, την επιθυμώ.

Αισθάνθηκα το θυμό σου, όταν μίλησα για το Φοίνικα.

Τον μισώ, αλλ'αυτό δεν αλλάζει τίποτα. Θα σε βοηθήσω, όπως σου υποσχέθηκα. Ίσως, μάλιστα, τούτος νάναι ένας τρόπος... για να λυτρωθώ.

Χα-χα-χα! γέλασε εντός του ο Κράντμον. *Εσύ αναζητάς λύτρωση, Μάργκανθελ; Τίποτα δε λυτρώνει εσένα, γελοίο!*

Ο Πόνκιμ παρατηρούσε τον ξανθό Ωκεάνιο, καθώς εκείνος στεκόταν μερικά βήματα εμπρός του, βαστώντας ένα ποτήρι καφέ στο χέρι και μοιάζοντας σκεπτικός. *Τι διάλογο γίνεται μέσα στο κεφάλι του;* αναρωτήθηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. *Σίγουρα, πολλά περισσότερα απ'ό,τι μου λέει.* Είχε την εντύπωση ότι ο Κράντμον τού έκρυβε κάτι, τον τελευταίο καιρό –κάτι σημαντικό, όχι κάτι ανούσιο, από καπρίτσιο. Κάτι του συνέβαινε. Όταν ο Πόνκιμ ήταν στη Μάρβαθ, είχε παρατηρήσει ότι τα χέρια του Ωκεάνιου ευγενή ήταν καμένα· όμως, όταν τον ρώτησε πού είχε καεί, εκείνος αρνήθηκε να του αποκριθεί, απαντώντας κοφτά πως αυτό αφορούσε τον ίδιο και μόνο. Ύστερα, ο Πόνκιμ είχε ζητήσει να μάθει από τους συμβούλους

του μήπως έγινε τίποτα παράξενο στο παλάτι, και αυτοί του είχαν πει ότι ο Αντιβασιλέας είχε πετάξει φωτιά απ' τα χέρια του (!) μέσα στην αίθουσα του θρόνου, προκαλώντας πανικό σε όλους –και, ιδιαίτερα, στη Μινράδλιν, η οποία από τότε είχε εξαφανιστεί. Ο ηλίθιος ο Κράντμον, προφανώς, είχε βρει ευκαιρία να παίξει με τη σύμβουλο δημοσίων έργων, όσο ο Πόνκιμ έλειπε. Όμως τούτο δεν ήταν παράξενο· μάλιστα, ήταν φυσιολογικό γι' αυτόν. Το παράξενο ήταν η φωτιά που είχε πεταχτεί από τα χέρια του· πράγμα που ο Βασιλιάς ακόμα αναρωτιόταν μήπως ήταν υπερβολή των συμβούλων. Αλλά, βέβαια, όταν είχε ρωτήσει και τους φρουρούς της αίθουσας, του είχαν αναφέρει το ίδιο...

Μάλλον, από αυτή τη φωτιά ήταν που τα χέρια του Κράντμον είχαν καεί, υπέθετε ο Πόνκιμ. Όμως από πού είχαν προέλθει οι φλόγες; Δεν υπήρχε Ελεγκτής Πνευμάτων επάνω στον Άρμπεναρκ που να μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο! Και ο Βασιλιάς γνώριζε πως εκείνος ήταν ένας από τους ισχυρότερους, αυτή τη στιγμή –αν όχι ο ισχυρότερος. Ο Κράντμον ήταν, σαφώς, κατώτερός του. Μα τους αρχαίους δαίμονες, πώς είχε γίνει τούτο;

Όμως, παρότι η περιέργεια έτρωγε τον Πόνκιμ, δεν είχε ρωτήσει τίποτα τον Ωκεάνιο ευγενή, επειδή ήξερε πως η απάντησή του θα ήταν κοφτή κι απότομη, όπως και την προηγούμενη φορά. Δε θα του έλεγε τι του συνέβαινε. Κι εκείνος δε μπορούσε να τον κάνει να του πει, ούτε να τον εκβιάσει. Κάτι τέτοιο θα χαλούσε την εύθραυστη –πολύ εύθραυστη και σχετική– φιλία που υπήρχε μεταξύ τους, πράγμα το οποίο, τώρα –ειδικά τώρα–, ο Πόνκιμ δεν επιθυμούσε.

«Θα μπορούσα να σε βοηθήσω σε κάτι;» ρώτησε τον Κράντμον.

Εκείνος στράφηκε στο μέρος του, βλεφαρίζοντας και προσπαθώντας να διώξει τον Μάργκανθελ στα βάθη του μυαλού του. «Όχι· γιατί να θέλω τη βοήθειά σου;»

Επειδή έχω την εντύπωση –δεν ξέρω γιατί, αλλά την έχω!– ότι τη χρειάζεσαι, ανόητε, σκέφτηκε ο Πόνκιμ· και είπε: «Σε είδα βαθιά συλλογισμένο.»

«Έχω πολλά στο νου μου,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Και είμαι κουρασμένος.»

Από τις πουτάνες που φέρνεις στο κρεβάτι σου, αναμφίβολα. «Φύλαξε τις δυνάμεις σου, γιατί θα τις έχουμε ανάγκη στη Νότια Γη.»

Φυσικά, Πόνκιμ: «γιατί θα τις έχουμε ανάγκη στη Νότια Γη.» Για ποιον άλλο λόγο να σ'απασχολεί για μένα; Ή για τον οποιονδήποτε; «Μην ανησυχείς· τότε, θα είμαι έτοιμος.»

Ο Πόνκιμ έκλεισε τα μάτια για λίγο, επικαλούμενος τα Πνεύματα, σιωπηλά. Ύστερα, τα άνοιξε. «Έφτασαν.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, που οι θεϊκές του δυνάμεις τον είχαν ήδη ειδοποιήσει.

** ** *

Μάλλον, ήρθαμε στο σωστό μέρος, συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν, ατενίζοντας τον απέραντο καταυλισμό εμπρός της και σφίγγοντας τα χαλινάρια του αλόγου μέσα στα χέρια της. Δεξιά της ήταν ο Βούνκαλ κι αριστερά της ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, κι οι δυο έφιπποι.

«Τι ατέρμονη λαοσύναξη είναι τούτη π'αντικρίζω!» αναφώνησε η Νιρίλ, η οποία βρισκόταν λίγο πιο πίσω, μαζί με τον Τράνθλας.

«Πού είναι ο Βασιλιάς σου;» ρώτησε ο Βούνκαλ τη Σαντέ'ενθιν.

Έρχομαι, αγαπητοί φίλοι, ακούστηκε η φωνή του Πόνκιμ, μέσα στα κεφάλια όλων. Περιμένετε με εκεί.

Οι δαιμονάνθρωποι, Κόρμανλον και Λάγκρελφορθ, ψιθύρισαν κάτι αναμεταξύ τους, τρομαγμένοι από την «ανθρώπινη μαγεία» που είχε διαπεράσει το μυαλό τους και είχε αντηχήσει μέσα τους.

Η Αλζάρα έριξε μια νευρική ματιά στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ανησυχώντας για το τι θ'απογίνονταν, και αυτός και εκείνη. Δε θεωρούσε καθόλου απλή υπόθεση το ότι είχαν μπλέξει μ'όλους τούτους τους επικίνδυνους Πνευματιστές. Η πρώην-Αρχιερείά της

ήταν πανίσχυρη στον έλεγχο των Πνευμάτων, και ο Πόνκιμ ήταν ακόμα δυνατότερος.

Η Νιρίλ είχε χλομιάσει από τον ξαφνικό τρόπο με τον οποίο ο Πόνκιμ είχε εισβάλει στο μυαλό της. Ο Τράνθλας μειδίασε, απορώντας τι ήταν εκείνο που την τρόμαζε, μετά από τόσα που είχαν περάσει με τους Κλειδοκράτορες. Σίγουρα, δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν από τον Αφέντη του.

Η Βόλκρα και ο Βούνκαλ, συνηθισμένοι στην επικοινωνία μέσω των Πνευμάτων, παρέμεναν ατάραχοι, περιμένοντας την άφιξη του νέου Βασιλιά του Σαραόλν, και ανυπομονώντας να τον γνωρίσουν.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήταν ο πρώτος που «είδε» τον Πόνκιμ και τον Κράντμον να πλησιάζουν, γιατί είχε τις πνευματικές του αισθήσεις απλωμένες προς τη μεριά του στρατού, και οι αύρες των δύο μάγων ξεχώριζαν ανάμεσα σ'αυτές των υπόλοιπων στα ψυχικά του μάτια. Τους μισούσε και τους δύο –άλλωστε, εμμέσως, εκείνοι ήταν υπεύθυνοι για το χαμό του Φάλμαριν, του Πνευματικού του Αδελφού, ο οποίος τον είχε καθοδηγήσει, μετά από ό,τι του συνέβη στο νησί των κρυστάλλινων στηλών. Όμως, τώρα, ήξερε πως θα έπρεπε, υποχρεωτικά, να συνεργαστεί μαζί τους. *Κι αν τούτη η αποστολή –η σταθεροποίηση της Νότιας Γης– σημάνει το τέλος για μένα –ας είναι! Θα μου προσφέρει, επιτέλους, ανάπαυση, και τα Πνεύματα δε θα με ταλαιπωρούν άλλο.*

Ο Πόνκιμ και ο Κράντμον παρουσιάστηκαν ανάμεσα από τις σκηνές, καβαλώντας άλογα. Ο δεύτερος φορούσε κουκούλα στο κεφάλι, αλλά ο πρώτος όχι. Πλησίασαν την ομάδα της Σαντέ'ενθιν, και ο Βασιλιάς του Σαραόλν είπε: «Ακολουθήστε μας.»

** ** *

Συγκεντρώθηκαν στη βασιλική σκηνή του Καρνεβολθιανού στρατοπέδου, ο Πόνκιμ, ο Κράντμον, η ομάδα της Σαντέ'ενθιν (εκτός από τον Τράνθλας, τη Νιρίλ, και τους Μαγκκραθμέλιους, οι

οποίοι πήγαν αλλού στον καταυλισμό, για να αναπαυθούν), και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, Μόρβον, Ζάρχαλ, και Κάρελ –όλοι τους Ελεγκτές Πνευμάτων, και οι περισσότεροι ισχυροί.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν έδωσε διαταγή σ'έναν φρουρό να καλέσει τη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού και, ύστερα, στράφηκε στους άλλους. «Υπάρχει κάτι που θα επιθυμούσατε να κουβεντιάσουμε;» ρώτησε. «Κάποια απορία; Κάποιες διευκρινίσεις;» Λέγοντας το τελευταίο, κοίταξε, συγκεκριμένα, τους Σοφούς.

Εκείνοι, με τη σειρά τους, κοίταξαν τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ξέροντας ότι θα μπορούσε να αντιληφθεί πως η προσοχή τους είχε στραφεί στο μέρος του, παρότι ήταν τυφλός.

«Δύο ερωτήσεις,» είπε ο πρώην-Ράθμαλ. «Πώς θα επικαλεστείτε τον Μάσμαρθ μέσα μου, και πώς θα σταθεροποιήσω τη Νότια Γη;»

«Πρώτα, θα πάμε στο νησί των κρυστάλλινων στηλών,» εξήγησε ο Μόρβον, «απ'όπου θα πάρουμε τους κοσμικούς κρυστάλλους. Μέσω της δύναμης αυτών και μέσω των γνώσεών μας, θα καλέσουμε τα διαιρεμένα Πνεύματα που κάποτε συγκροτούσαν την ουσία του Αρχοντά μας. Ύστερα, διαθέτοντας, πλέον, κοσμοπλαστικές δυνάμεις, θα σταθεροποιήσετε τη Νότια Γη, κύριε.»

«Πώς;» επέμεινε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Μόρβον κούνησε το κεφάλι. «Τούτο δε μπορούμε να σας το απαντήσουμε, κύριε.»

Ο Κράντμον γέλασε. «Δηλαδή, θα βασιστούμε σε μια πιθανότητα! Τι θα γίνει άμα αυτός ο άνθρωπος»—έδειξε με το δεξί του χέρι τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή—«δε μπορέσει να κάνει τίποτα με τις δυνάμεις που θα του προσφέρετε; Τι θα γίνει άμα χάσει τον έλεγχο αυτών;»

«Δεν υπάρχει καλύτερο σχέδιο, κύριε,» δήλωσε ο Μόρβον, «και ο χρόνος μάς πιέζει.»

Μόρβον, κρετίνε! σκέφτηκε ο Κράντμον. *Θα μας οδηγήσεις όλους στο θάνατό μας! Αλλά ίσως αυτό να είναι το σχέδιό σου... ίσως να*

θέλεις να μας σκοτώσεις... Πώς μπορούμε ν'αποκαλύψουμε την απάτη;

«Ωστόσο, δε μπορούμε να πάμε στη Νότια Γη απροετοίμαστοι, έτσι όπως θα είναι η κατάσταση τώρα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, που καθόταν οκλαδόν επάνω σ'ένα μεγάλο μαξιλάρι, ακουμπώντας τους αγκώνες στα γόνατά της και βαστώντας μια αργυρή κούπα με κρασί ανάμεσα στα λεπτά της δάχτυλα. «Κατ'αρχήν, πώς θα διασχίσουμε τις περιοχές μέχρι να φτάσουμε στο Κέντρο Σταθερότητας; Οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις θα μας συνθλίβουν. Κι αμφιβάλλω άμα μπορούμε να τις εμποδίσουμε μέσω των Πνευμάτων.»

«Τα Πνεύματα έχουν τρελαθεί στη Νότια Γη,» ένευσε ο Κράντμον. Και ρώτησε μέσα του: *Μάργκανθελ, τι μπορείς να κάνεις γι'αυτό; Μπορείς να μας προστατέψεις;*

Μπορώ να προσπαθήσω. Αααχ, αν ήμουν Θεός ξανά, Κράντμον, όλα θα ήταν πολύ καλύτερα.

Εμένα μου λες...

«Θα πρέπει να διαμορφώσουμε μια ψυχική ασπίδα γύρω μας,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, «ούτως ώστε, τουλάχιστον, να μπορούμε ν'αποκρούσουμε τα ψυχικά κύματα καταστροφής και αποσταθεροποίησης τα οποία θα μας χτυπούν.»

«Και τι θα γίνει με τις κοτρόνες που θα μας χτυπούν, ερημίτη;» έθεσε το ερώτημα ο Κράντμον.

«Υπάρχουν... πλάσματα...» άρχισε ο Μόρβον. Αλλά, τότε, ένας από τους φρουρούς απέξω φώναξε:

«Μεγαλειότατε! Η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού και ο Πρίγκιπας Θέρεν.»

«Ας περάσουν,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Η Αάνθα και ο Θέρεν μπήκαν, και κοίταξαν, ερευνητικά, τούτη τη συγκέντρωση μάγων. Τα σμαραγδένια μάτια της Βασίλισσας καρφώθηκαν με μίσος επάνω στον Κράντμον, και τα μάτια του Κράντμον επάνω της.

Ο Πόνκιμ παρενέβη, προτού κανένα κακό συμβεί: «Παρακαλώ, καθίστε,» προέτρεψε τους καλεσμένους του, κι εκείνοι υπάκουσαν, παίρνοντας θέση επάνω σε δύο ξύλινα, επιχρυσωμένα σκαμνιά. Τώρα, η Αάνθα δεν κοίταζε, πλέον, τον πρώην-σύζυγό της· είχε τα μάτια της στραμμένα αλλού. Το ίδιο και ο Κράντμον. Προφανώς, κι οι δυο αντιλαμβάνονταν ότι δεν ήταν η κατάλληλη ώρα για να επιλύσουν τις διαφορές τους.

Ο Πόνκιμ κοίταξε τον Μόρβον. «Συνεχίστε, κύριε.»

Εκείνος φάνηκε σκεπτικός, ακραγγίζοντας τα γένια του.

«Έλεγες ότι υπάρχουν κάποια πλάσματα,» του θύμισε ο Κράντμον –«πού; Στη Νότια Γη;»

«Ναι,» ένευσε ο Μόρβον. «Έχετε ακούσει για τους Αμμοβάτες;»

Τα σκοτεινά μάτια του Πόνκιμ στένεψαν. «Ναι.» Θυμόταν ότι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν τού είχε μιλήσει γι'αυτούς. «Υπηρέτες της Άκμενκ, σωστά; Λέγεται πως έχουν χαθεί μέσα στις ερήμους του Νότου. Λέγεται πως κοιμούνται.»

«Όμως, αναμφίβολα, θα ξύπνησαν με την αποσταθεροποίηση του Νότιου Κέντρου,» είπε ο Μόρβον. «Και θα είναι οι σύμμαχοί μας στη Νότια Γη, κύριε. Θα μας προστατέψουν από τους... από όσους κινδύνους μπορούν, τουλάχιστον.»

«Ένα-ένα, μας τα λέτε,» μούγκρισε η Σαντέ'ενθιν, και ήπια μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Δεν υπήρχε λόγος να το αναφέρουμε πριν, κυρία μου,» εξήγησε ο Μόρβον. «Πάντως, το σημαντικότερο είναι –και τούτο πρέπει να το θυμάστε όλοι– να μείνουμε ενωμένοι, γιατί έτσι θα είμαστε ισχυρότεροι. Αν διαιρεθούμε, οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις θα μας εξολοθρεύσουν εύκολα. Και θα προσπαθήσουν να το κάνουν αυτό –θα προσπαθήσουν να μας διαιρέσουν.»

«Μιλάτε γι'αυτές τις αποσταθεροποιητικές δυνάμεις λες κι έχουν μυαλό,» παρατήρησε η Αλζάρα, παραξενεμένη.

«Έχουν,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, «ένα... δικό τους μυαλό, το οποίο δε μπορούμε απόλυτα –ή ίσως καθόλου– να κατανοήσουμε. Θα

έλεγα πως η νοημοσύνη τους συγγενεύει μ' αυτή των θηρίων – ένστικτο περισσότερο, παρά σκέψη. Όμως: δεν παίρνουμε ένα θηρίο ελαφρά, έτσι; Φυλαγόμαστε απ' αυτό, γιατί δεν είμαστε βέβαιοι πώς θα ενεργήσει την κάθε δεδομένη στιγμή. Και τα πράγματα με τις αποσταθεροποιητικές δυνάμεις που έχουν απελευθερωθεί είναι ακόμα πιο περίπλοκα.»

(Τι ρηχές εξηγήσεις που δίνει ο ανόητος θνητός μάγος! γέλασε ο Μάργκανθελ μέσα στο μυαλό του Κράντμον.

Βούλωστο.)

Ο Μόρβον στράφηκε στην Κυρά του Ωκεανού. «Βασίλισσα Αάνθα,» είπε, «αναμφίβολα, γνωρίζετε για τους Μυστικιστές της Θάλασσας...»

Εκείνη κατένευσε. «Ναι, τους γνωρίζω,» αποκρίθηκε, προσθέτοντας νοερά: *Δυστυχώς ή ευτυχώς.* «Θα θέλατε κάτι από αυτούς; Επί του παρόντος, βρίσκονται στη Θέρληχ: φρουρούν το Πορφυρό Κοχύλι από το Μάργκανθελ.»

(Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα! ξέσπασε σε γέλιο ο μισός-Θεός, μέσα στο κεφάλι του Κράντμον.

Σκάσε, «μούγκρισε» εκείνος. Δε μπορώ να συγκεντρωθώ στη συζήτηση!)

Η όψη του Μόρβον έγινε ανήσυχη. «Πιστεύετε ότι υπάρχει κίνδυνος; Έχετε κάποιες ενδείξεις ότι είναι κοντά;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι αρνητικά η Αάνθα, «όμως καλύτερα δεν είναι να είμαστε προετοιμασμένοι για τα πάντα;»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Μόρβον. «Τον είχαμε φυλακίσει τον Μάργκανθελ, Μεγαλειοτάτη, όμως, δυστυχώς, κατάφερε να μας ξεφύγει...»

(Χα-χα-χα! Το γέλιο του μισού-Θεού συνεχιζόταν. Νομίζατε ότι θα μπορούσατε να με κρατήσετε μέσα σε κείνη τη γυαλόμπαλα;

ΒΟΥΛΩΣΤΟ, ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ!)

«Και πού είναι, τώρα;» ρώτησε η Αάνθα.

«Δε γνωρίζουμε. Αλλά, τέλος πάντων... τούτο δεν είναι επί του παρόντος. Θα επιθυμούσαμε, Βασίλισσά μου, να μιλήσουμε με τους Μυστικιστές της Θάλασσας, αν ήταν δυνατόν.»

«Φυσικά.»

«Επίσης, θα επιθυμούσαμε, με την άδειά σας, να ταξιδέψουμε στον Ωκεανό, ως το νησί των κρυστάλλινων στηλών.»

Τι τυπικοί που είναι αυτοί οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού! σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. *Με αηδιάζουν...!*

Η Αάνθα σούφρωσε τα χείλη. «Ίσως να υπάρχει ένα πρόβλημα εδώ...» είπε. «Πλοία έχουν αρχίσει, πάλι, να χάνονται σ'αυτά τα νερά. Και οι Ελρούνιοι, ερχόμενοι στη Θέρληχ, μου είπαν ότι είδαν μια μαγική ομίχλη εκεί, η οποία κατασπάραζε τα καράβια —ή, μάλλον, τα πληρώματά τους.»

Ο Πόνκιμ στράφηκε στους Σοφούς. «Τι είναι τούτο;»

«Εσύ πες μας, Σφετεριστή!» αντιγύρισε ο Κάρελ.

«Δε γνωρίζω τίποτα για να σας πω.»

«Εσείς τι ξέρετε, Βασίλισσα Αάνθα;» ρώτησε ο Ζάρχαλ.

«Πολύ λίγα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μίλησα με τους Μυστικιστές της Θάλασσας, αλλά... μου είπαν ότι εσείς, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, μάλλον, θα γνωρίζετε περισσότερα για τέτοια πράγματα. Υπέθεσαν μόνο ότι πρόκειται για τις ψυχές των θυμάτων· τις ψυχές που ο Μάργκανθελ δεν πρόλαβε να καταναλώσει.»

(Μου αρνηθήκατε τη θεοποίησή μου, κατώτερα όντα! Θα έπρεπε να σας τσακίσω όλους, τώρα! Να σας στείλω στη Λήθη! Να σας κάνω κομ—!)

ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ! Σταμάτα αυτή τη γελοιότητα, αμέσως! «γρύλισε» ο Κράντμον. *Και μην τολμήσεις να κάνεις καμία ανοησία! Ό,τι έγινε, έγινε!* Προσπάθησε να φυλακίσει το μισό-Θεό όσο πιο βαθιά μέσα του μπορούσε.)

«Πιθανώς να έχουν δίκιο,» είπε ο Μόρβον. «Εκτός κι αν, πάλι, κάτι αλλόκοτο συμβαίνει σ'αυτό το νησί...» Τα μάτια του πήγαν στον

Πόνκιμ. «Δε γνωρίζετε, κύριε, πού είναι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, έτσι;»

«Όπως ήδη σας έχω πει, όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. Και συνοφρυώθηκε, μόλις κατάλαβε. «Υποθέτεις, Σοφέ, ότι βρίσκεται στο νησί;»

«Πέρασε απ'το μυαλό μου,» παραδέχτηκε ο Μόρβον.

Ο ήχος που έκανε η Σαντέ'ενθιν, πίνοντας κρασί, ακούστηκε πεντακάθαρα μέσα στην ησυχία που είχε απλωθεί στη βασιλική σκηνή.

** ** *

Μετά, ο Πόνκιμ μίλησε: «Αν είναι έτσι, τότε θα τον σκοτώσω.»

«Δεν είσαι ο μόνος μ'αυτή την επιθυμία, Σφετεριστή,» δήλωσε ο Κάρελ.

«Πρέπει να φανούμε προσεκτικοί και λογικοί,» είπε ο Ζάρχαλ. «Ίσως να μη βρίσκεται ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν στο νησί, όμως, αν βρίσκεται, οφείλουμε να είμαστε προετοιμασμένοι γι'αυτόν –ώστε να τον στείλουμε στη Λήθη, τούτη τη φορά.»

«Το είχατε καταφέρει αυτό κάποτε, κύριε,» είπε ο Μόρβον στον Πόνκιμ, «με έναν από τον Κύκλο μας...»

«Ναι,» ένευσε εκείνος, «μα υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε έναν σημερινό Ελεγκτή Πνευμάτων κι έναν αρχαίο δαίμονα. Ωστόσο, είμαι πρόθυμος να προσπαθήσω.»

«Καλώς,» είπε ο Μόρβον. «Προτού φύγουμε από τη Θέρληχ, θα το ξανασυζητήσουμε αυτό το θέμα. Όμως άλλος ήταν ο λόγος που ρώτησα για τους Μυστικιστές της Θάλασσας.»

«Παρακαλώ, πείτε μου, κύριε,» τον προέτρεψε η Αάνθα, σκεπτόμενη: *Θέλετε να ζητήσετε τη βοήθειά τους; Αφού σε εμένα – που είμαι Βασίλισσα του Ωκεανού– προσφέρουν πάντα λίγη βοήθεια, πιστεύετε ότι θα προσφέρουν περισσότερη σε σας;*

«Πρέπει να μιλήσουμε μαζί τους, για το ζήτημα της Νότιας Γης. Μάλιστα, ίσως κάποιοι από αυτούς να μας συντροφεύσουν. Αλλωστε, είμαστε όλοι σύμμαχοι· και, δυστυχώς, τα αδέλφια μας στο Νότο πρέπει να έχουν χαθεί, εξαιτίας του Μάργκανθελ.»

«Γιατί είστε ‘σύμμαχοι’ με τους Μυστικιστές;» απαίτησε ο Κράντμον (που, ευτυχώς, ο Μάργκανθελ είχε, πλέον, κουραστεί να ουρλιάζει μέσα στο κεφάλι του). «Και σε ποια ‘αδέλφια σας’ στο Νότο αναφέρεσαι; Υπάρχει λόγος να είσαι τόσο κρυψίνους, Μόρβον;»

Εκείνος αναστέναξε. Σηκώθηκε από το μεγάλο του μαξιλάρι, γέμισε ένα ποτήρι κρασί, και ξανακάθισε, καθώς όλοι τον περίμεναν ν’απαντήσει στον Κράντμον. Τελικά, είπε: «Αρχικά, εμείς, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, δεν ήμασταν αναζητητές της Γνώσης, όπως σήμερα· ήμασταν οι Αδελφότητα του Φοίνικα, και υπηρετούσαμε τον Μάσμαρθ, φρουρώντας το Φτερό που εκείνος έθεσε στο Βόρειο Κέντρο Σταθερότητας ως Στήριγμα Ισχύος. Οι Μυστικιστές της Θάλασσας –που, τότε, ονομάζονταν Ωκεάνιοι Φύλακες– ήταν υπηρέτες της Φάνραζ, και φρουρούσαν το Πορφυρό Κοχύλι· ενώ, στη Νότια Γη, τον Κρύσταλλο προστάτευαν οι Φύλακες του Κρυστάλλου, οι υπηρέτες της Άκμενκ. Έτσι, καθώς ο σκοπός όλων μας είναι ίδιος, είμαστε σύμμαχοι.»

«Γιατί αργότερα αλλάξετε ονόματα;» ρώτησε η Αάνθα. «Και γιατί... κρυφτήκατε;»

«Όταν οι Θεοί καταστράφηκαν, μετά απ’τους πολέμους, λίγοι από εμάς έμειναν, και χωρίς δυνάμεις, γιατί οι προστάτες μας δεν υπήρχαν πια. Επιπλέον, έπρεπε να μάθουμε να ελέγχουμε τα Πνεύματα –ή, μάλλον, στην αρχή, σύμφωνα με τα βιβλία που έχω διαβάσει, έπρεπε να *ανακαλύψουμε* τα Πνεύματα. Και υπήρχαν κι ένα σωρό άλλα προβλήματα...» Ο Μόρβον έμοιαζε κουρασμένος. «...τα οποία δεν είναι επί του παρόντος, και δε θ’ασχοληθώ μαζί τους.»

Αποφασίσατε να κρύψετε την ταυτότητά σας και το Φτερό μέσα στον πύργο σας, σωστά, Μόρβον; σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Αλλά τούτα, φυσικά, δεν είσαι πρόθυμος να τ'αποκαλύψεις σε τόσους.*

«Και τώρα,» είπε η Αάνθα, «θα ζητήσετε από τους Ωκεάνιους Φύλακες να σας συντρέξουν.»

«Αφού κανείς δεν έμεινε για να σταθεροποιήσει το Νότο...» αποκρίθηκε ο Μόρβον. Ήπια μια γουλιά κρασί, για να υγράνει το στόμα του. «Οι Φύλακες του Κρυστάλλου είναι, μάλλον, όλοι νεκροί.

»Επομένως, Μεγαλειοτάτη,» κατέληξε, «θα πάμε στη Θέρληχ, με την άδειά σας, θα μιλήσουμε με τους Μυστικιστές της Θάλασσας που βρίσκονται εκεί, και ύστερα, θα πλεύσουμε προς το νησί των κρυστάλλων, για να εφοδιαστούμε μ'αυτά που χρειαζόμαστε.»

«Ως τη Θέρληχ, θα έρθω μαζί σας,» δήλωσε η Αάνθα. *Δε θ'αφήσω τον Κράντμον μόνο του εκεί.* Δεν πίστευε, βέβαια, ότι ο πρώην-Βασιλιά της θα προξενούσε προβλήματα, αφού υπήρχαν τώρα άλλα, σημαντικότερα ζητήματα στη μέση· όμως θα αισθανόταν άβολα αν δεν ήταν βέβαιη πως τίποτα δυσάρεστο δε θα συνέβαινε στη Θέρληχ. Επιπλέον, ήταν περίεργη να δει τι θα έλεγαν οι Μυστικιστές της Θάλασσας στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού και τους άλλους μάγους που βρίσκονταν, επί του παρόντος, συγκεντρωμένοι γύρω της.

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, κλίνοντας το κεφάλι.

Τι καλά, σκέφτηκε ο Κράντμον. Θα έχω την πολυαγαπημένη μου Αάνθα μαζί μου, στο ταξίδι. Χα-χα-χα-χα...!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Η Θέρληχ γεμάτη αλλοδαπούς

Το ταξίδι τους καθυστέρησε μια ολόκληρη ημέρα, καθώς αναγκάστηκαν να σταματήσουν σε ένα μικρό νησί βόρεια της Θέρληχ, περιμένοντας μια από τις ανοιξιάτικες καταιγίδες να κοπάσει. Ευτυχώς γι'αυτούς ένα χωριό ήταν εκεί κοντά και βρήκαν καταλύμα στο σπίτι ενός χωρικού, ενώ το πλοιάριό τους το είχαν τραβήξει έξω απ' το νερό, αφήνοντάς το στην αμμουδιά μιας στενής παραλίας. Στο μέρος όπου βρέθηκαν ήταν και αρκετοί Νότιοι πρόσφυγες –Ζιρκεφιανοί, Καρνεβολθιανοί, και άλλοι που δεν αναγνώριζαν (αλλά, όταν η Νύχτα ρώτησε, της είπαν ότι ονομάζονταν Υρμέλβιοι: ένα όνομα το οποίο εκείνη δεν είχε ξανακούσει)–, έτσι πρόσεχαν το θησαυρό τους με περισσότερη επιφύλαξη απ'ό,τι συνήθως, γιατί *ποτέ κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να κάνει ο πεινασμένος*, καθώς είπε ο Άνεμος στους συντρόφους του.

Τώρα, ήταν πρωί –ο Λούντρινχ φεγγοβολούσε στον ουρανό, αλλά ο Βάνσπαρχ ίσα που φαινόταν να ξεπροβάλει απ'τη Δύση– και το πλοιάριό τους πλησίαζε το μεγάλο λιμάνι της Θέρληχ. Η Βερενέλη είχε σηκωθεί όρθια στην πλώρη και κοιτούσε τους αστραφτερούς πύργους της πρωτεύουσας του Ωκεανού με μισάνοιχτο στόμα.

«Από τις ομορφότερες πόλεις του Άρμπεναρκ,» της είπε η Νύχτα, πεγαίνοντας κοντά της.

«Οι φήμες γι'αυτήν την αδικούν,» παρατήρησε η Βερενέλη. Στράφηκε να κοιτάξει την κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, μειδιώντας. «Τελικά, χαίρομαι που συμφώνησα να έρθω μαζί σας.»

Η Νύχτα γέλασε. Ύστερα, συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας προσεκτικά το λιμάνι. «Ελπίζω μόνο να βρούμε μέρος ν'αράξουμε...»

«Πάντα έτσι, γεμάτο με καράβια, είναι;» ρώτησε η Βερενέλη.

«Πάντα έχει κόσμος, μα όχι τόσο,» εξήγησε η Νύχτα, παρατηρώντας ότι τα πλοία που ήταν αγκυροβολημένα δημιουργούσαν μια μικρή πόλη από μόνα τους. «Τώρα, όμως, μην ξεχνάς ότι έχουν έρθει οι Νότιοι.»

Το πλοιάριό τους πλησίασε τα αμέτρητα σκαριά στο λιμάνι της Θέρληχ και γλίστρησε ανάμεσά τους, όπως ο ποντικός γλιστρά ανάμεσα από τα μεγαλύτερα ζώα. Αγκυροβόλησαν πλάι σε μια караβέλα και έδεσαν το σκάφος τους σε μια από τις χοντρές δέστρες της αποβάθρας.

Ο Άνεμος έριξε μια ματιά στους δρόμους του λιμανιού, διαπιστώνοντας ότι ήταν πλημμυρισμένοι από κόσμο, ντόπιους αλλά και αλλοδαπούς. *Όλη η Νότια Γη εδώ πέρα έχει συγκεντρωθεί, να πάρει και να σηκώσει,* σκέφτηκε. *Θα πρέπει να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα.* Ανάμεσα στο πλήθος μπορούσε να διακρίνει διάφορους τύπους: Δύο Ωκεάνιες πολεμίστριες στέκονταν στην εσωτερική άκρη της αποβάθρας, εξοπλισμένες με δόρατα και κοραλλένιες ασπίδες κι αρματωσιές· πέντε Ζιρκεφιανοί θαλασσοπόροι είχαν κάνει πηγαδάκι γύρω από έναν έκτο, ο οποίος είχε στήσει κάποιο παιχνίδι με τράπουλα, ενώ οι υπόλοιποι στοιχημάτιζαν· ένας σαλτιμπάγκος, παράξενης εμφάνισης (ο Άνεμος δεν τον έκανε ούτε Ζιρκεφιανό ούτε Καρνεβολθιανό), έπαιζε με έξι αναμμένους δαυλούς, κρατώντας τους στον αέρα συγχρόνως, ενώ είχε ένα μεγάλο καπέλο μισό μέτρο εμπρός του, περιμένοντας από τους περαστικούς να του ρίξουν νομίσματα· μια Ζιρκεφιανή πόρνη, περισσότερο γυμνή παρά ντυμένη, φώναζε προστυχόλογα σε τρεις Καρνεβολθιανούς που διέσχιζαν το λιμάνι κουβεντιάζοντας έντονα· ένας γέρος (άγνωστης ιθαγένειας, για τον Άνεμο), ντυμένος με μακρύ βαθυγάλαζο χιτώνα, καθόταν οκλαδόν σε μια γωνία, μη μοιάζοντας να ζητιανεύει, παρά παρατηρώντας τον κόσμο λες κι είχε μεγάλο ενδιαφέρον—

Ο Άνεμος αισθάνθηκε ένα χέρι στον ώμο του, κι άκουσε τη φωνή της Νύχτας: «Δεν πηγαίνουμε, σιγά-σιγά;»

Εκείνος κατένευσε, αμέσως. «Εμ, ναι... –*Και νάχετε τα μάτια σας ανοιχτά,*» τόνισε, στρεφόμενος στους συντρόφους του. «Δε βλέπω ούτε έναν άνθρωπο της προκοπής εδώ. Τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ από την τελευταία φορά που ήμασταν στη Θέρληχ, εγώ κι η Νύχτα.»

«Ποτέ δεν ήταν έτσι η Θέρληχ, φίλε μου,» είπε ο Ράμλεντ.

Η Νύχτα κατένευσε. «Τη Γκόνμορχ μού θυμίζει τώρα, για να πω την αλήθεια. Αλλά, τέλος πάντων, θα πάμε σε κάποιο πανδοχείο;»

«Ράμλεντ;» έκανε ο Άνεμος, υψώνοντας ένα φρύδι.

Ο Ντρούβτεκ μειδίασε. «Ναι, ξέρω ένα καλό.»

** ** *

Το *Σπίτι της Ερωτιάρας Γοργόνας* ήταν ένα διώροφο, μεγάλο πανδοχείο σε μια διασταύρωση κοντά στο λιμάνι. Όπως ήταν φυσικό, είχε μαζέψει πολύ κόσμο, πράγμα που έκανε τον Άνεμο ανήσυχο, καθώς εκείνος κι οι σύντροφοί του κουβαλούσαν τους σάκους με το θησαυρό. Ο Ράμλεντ πήγε να ρωτήσει αν υπήρχαν δωμάτια και επέστρεψε στους άλλους με αρνητική απάντηση:

«Όλα είναι κλεισμένα.»

«Όλα;» έκανε η Βερενέλη.

«Δυστυχώς,» αποκρίθηκε ο Ντρούβτεκ.

Ο Άνεμος ανασήκωσε τους ώμους. «Πάμε κάπου άλλου, τότε. – Αλλά νάχετε το νου σας.»

«Μας το έχεις ήδη πει αυτό,» μούγκρισε ο Ράμλεντ, και βγήκε απ' την τραπεζαρία του *Σπιτιού της Ερωτιάρας Γοργόνας*.

Κατευθύνθηκαν σε ένα άλλο πανδοχείο που γνώριζε, το οποίο ονομαζόταν «*Τα Πορφυρά Μαργαριτάρια*». όμως κι εδώ δε βρήκαν κανένα δωμάτιο διαθέσιμο. Καθώς βάδιζαν στους δρόμους της πρωτεύουσας του Ωκεανού, μπορούσαν να δουν καθαρά τα σημάδια που είχαν αφήσει οι τελευταίοι σεισμοί –τα οποία δεν ήταν λίγα: μέχρι κι ολόκληροι παλιοί τοίχοι είχαν γκρεμιστεί σε κάποια σημεία.

Ο Ντρούβτεκ οδήγησε τους συντρόφους του στον *Γυρολόγο της Θάλασσας* και στον *Καραβοκύρη των Πέντε Νήσων*, μα πουθενά δεν υπήρχε χώρος. Τώρα, πλέον, ο Βάνσπαρχ βρισκόταν ψηλά στον ουρανό· και όχι μόνο αυτό, αλλά πλησίαζε μεσημέρι.

Ενώ ήταν ακόμα μέσα στην τραπεζαρία του *Καραβοκύρη των Πέντε Νήσων*, ο Άνεμος είπε: «Δεν καθόμαστε, τουλάχιστον, να φάμε; Νιώθω τα σωθικά μου να τρώγονται αναμεταξύ τους, σα χέλια.»

«Ας κάτσουμε,» συμφώνησε η Νύχτα, και έπιασαν ένα τραπέζι, κοντά στο παράθυρο που κοίταζε σ'ένα σοκάκι πλάι από το πανδοχείο.

Μια σερβιτόρα δεν άργησε να έρθει, για να τους πει το σημερινό μενού: ψαρόσουπα με λαχανικά και ροφός βραστός. Παράγγειλαν μια μερίδα ο καθένας, καθώς και μια καράφα κρασί για όλους.

«Λοιπόν, τώρα ξέρω τι επιχείρηση θα πιάσει εδώ,» είπε ο Άνεμος: «ένα πανδοχείο: ένα μεγάλο πανδοχείο. Κι έτσι πρέπει να επενδύσουμε το—» Έριξε μια ματιά τριγύρω, μην τυχόν κανείς τούς κρυφάκουγε, και συνέχισε με χαμηλή φωνή: «...το θησαυρό μας.»

«Δεν είναι κι άσχημη ιδέα,» αποκρίθηκε η Νύχτα. Και κοίταξε τον Ράμλεντ και τη Βερενέλη, περιμένοντας ν'ακούσει τη γνώμη τους.

Ο Ντρούβτεκ μόρφασε καταφατικά. «Γιατί όχι; Ακόμα κι όταν οι Νότιοι επιστρέψουν στην πατρίδα τους, δε νομίζω πως θα στερέψουμε από πελατεία —στη Θέρληχ πάντα έχει ταξιδιώτες· είναι το κέντρο του Άρμπεναρκ.»

«Δηλαδή, θα μας βοηθήσεις με το μερίδιό σου;» ρώτησε ο Άνεμος.

Ο Ράμλεντ ένευσε.

Η σερβιτόρα επέστρεψε με το φαγητό τους, έτσι η κουβέντα έπαψε. Όταν έφυγε, ο Άνεμος είπε στη Βερενέλη: «Εσύ;»

Εκείνη το σκέφτηκε. «Δεν είμαι σίγουρη...»

«Μη μου πεις ότι θες ακόμα να φτιάξεις τη βιβλιοθήκη που έλεγες;»

«Γιατί να μην τη φτιάξω;» τον αγριοκοίταξε η Βερενέλη, και έφαγε μια κουταλιά από την ψαρόσουπά της. Το στόμα της στράβωσε –δεν της άρεσαν και τόσο τα ψάρια.

«Κοίτα,» είπε ο Άνεμος, «το πανδοχείο βγάζει λεφτά· η βιβλιοθήκη τι κάνει;»

«Και η βιβλιοθήκη βγάζει λεφτά, άμα ξέρεις πώς να τη δουλέψεις,» αντιγύρισε η Βερενέλη. «Θα το κρατήσω το μερίδιό μου.»

«Όπως επιθυμείς· αλλά μη νομίζεις ότι θα έχει δωρεάν σίτιση και στέγαση στο πανδοχείο μου.»

Η Νύχτα κι ο Ράμλεντ μειδίασαν· η Βερενέλη μόρφασε αποδοκιμαστικά.

** ** *

Δεν είχαν ακόμα τελειώσει το φαγητό τους, όταν ένα ψηλόλιγνος, μελαχρινός άντρας, με χαρακτηριστικά Ζιρκεφιανού, τους πλησίασε. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο και ένα μαύρο πανωφόρι· το παντελόνι του ήταν, επίσης, μαύρο και πέτσινο, και οι μπότες του κοντές και καφετιές. Δεν κουβαλούσε κανένα φανερό όπλο επάνω του.

«Καλό μεσημέρι, αφέντες μου,» χαιρέτησε.

«Αφέντες;» βλεφάρισε ο Άνεμος.

Ο Ζιρκεφιανός τον αγνόησε και συνέχισε: «Σας κοιτάζω εδώ και ώρα—»

«Δηλαδή, ήρθες να μας πεις ότι μας παρακολουθείς;»

«—και παρατήρησα ότι μοιάζετε να ψάχνετε μέρος για να μείνετε. Επομένως, σκέφτηκα: ‘Αυτούς τους ανθρώπους πρέπει να τους εξυπηρετήσω!’ Τούτη είναι η δουλειά μου, άλλωστε.» Έφερε μια καρέκλα κοντά στο τραπέζι τους και κάθισε.

«Πώς μπορείς να μας εξυπηρετήσεις;» ρώτησε η Βερενέλη.

«Μπορώ να σας βρω μέρος να μείνετε,» προθυμοποιήθηκε εκείνος.

«Με το αζημίωτο, φυσικά,» πρόσθεσε ο Άνεμος. Κάτι σ' αυτό τον άνθρωπο τού θύμιζε τον Καπετάν Τρέτβερ, αν και δεν είχε αμφιβολία πως ο Καραβοκύρης του *Ερπετού* ήταν μακράν πιο καπάτσος από τούτον δώ.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Ζιρκεφιανός. «Αλλά οι τιμές μου είναι αξιοσημείωτα χαμηλές, κύριε! Ίσως να μη μ' έχετε ακούσει, γιατί μόλις ήρθατε εδώ, σωστά; Όμως είμαι γνωστός στη Θέρληχ, επειδή βρίσκω σ' όλους ασφαλές και βολικό –δύο δυσεύρετα πράγματα στις μέρες μας– κατάλυμα πολύ, πολύ γρήγορα!»

«Υποθέτω πως το... επάγγελμά σου είναι περιστασιακό,» είπε ο Άνεμος. Αναμφίβολα, ο «επιχειρηματίας» που είχε έρθει στο τραπέζι τους εκμεταλλευόταν το χάος που επικρατούσε στην πρωτεύουσα του Ωκεανού, τον τελευταίο καιρό.

«Πιθανώς να γίνει και μόνιμο, κύριε!» χαμογέλασε εκείνος. «Ονομάζομαι Κάβραν. Χάρηκα για τη γνωριμία μαζί σας, αφέντες μου! Το λοιπόν –τι θα θέλατε να βρω για σας; Κατάλυμα; Και για πόσες μέρες;»

«Ποιος σου είπε ότι θέλουμε να μας βρεις κατάλυμα;» αντιγύρισε ο Άνεμος.

«Δεν το επιθυμείτε, αφέντες μου;» Ο Κάβραν δεν έμοιαζε απογοητευμένος, αλλά πραγματικά απορημένος.

Ο Άνεμος ακούμπησε το σαγόνι του στη γροθιά του και τον αγκώνα του στο ξύλινο τραπέζι, λοξοκοιτώντας τον Ζιρκεφιανό «επιχειρηματία». «Δε μου λες,» τον ρώτησε, «μόνο καταλύματα ξέρεις να βρίσκεις;»

Η Νύχτα παρατήρησε την κατεργάρικη γυαλάδα στο βλέμμα του φίλου της, και σκέφτηκε: *Πρόσεχε τι θα πεις, Άνεμε* –σπάνιο γι' αυτόν.

«Μπορώ να βρω τα πάντα μέσα στη Θέρληχ!» δήλωσε, πομπωδώς, ο Κάβραν· προσθέτοντας ύστερα: «Σχεδόν.»

«Ψάχνω ν' αγοράσω ένα χτίριο τ'οποίο να βρίσκεται σε κάποιο αρκετά πολυσύχναστο μέρος,» είπε ο Άνεμος.

Ο Κάβραν το συλλογίστηκε για λίγο. «Υποθέτω πως θα μπορούσα να σας το βρω,» αποκρίθηκε, κοιτώντας τον τυχοδιώκτη με περιέργεια. «Μ'ένα χρυσό νόμισμα για τις υπηρεσίες μου.»

«Μισό τώρα, μισό μετά.»

«Σύμφωνοι.»

Ο Άνεμος πήρε πέντε αργύρια απ'το πουγκί μες στην τουνίκα του και τ'ακούμπησε επάνω στο τραπέζι. Ο Κάβραν τα μάζεψε, με μια γρήγορη, ημικυκλική –σχεδόν ταχυδακτυλουργική– κίνηση του χεριού του.

«Έγινε, αφέντες μου!» δήλωσε, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Πού θα σας βρω, για να σας ενημερώσω;»

«Εξαρτάται απ'το πόση ώρα θα κάνεις,» απάντησε ο Άνεμος.

«Ως τ'απόγευμα θα σας έχω βρει μερικά χτίρια όπως τα θέλετε –σε διάφορες τιμές –για να δείτε πόσο καλός είμαι στη δουλειά μου, αφέντες μου!»

«Τότε, θα είμαστε εδώ, περιμένοντας την επιστροφή σου. Φρόντισε να μη μας απογοητέψεις, Κάβραν.»

«Ποτέ! Ο Κάβραν ποτέ δεν έχει απογοητέψει κανέναν! Σας χαιρετώ, για την ώρα.» Και, γυρίζοντας, έφυγε με βιαστικά βήματα.

«Ίσως να έπρεπε να τον είχα ρωτήσει για τη βιβλιοθήκη που θέλω να φτιάξω...» είπε η Βερενέλη.

Ο Άνεμος ρουθούνησε και ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'το κρασί του. «Αυτός ο τύπος είναι ό,τι χρειαζόμασταν εδώ πέρα.»

«Αν δε μας πήρε τα λεφτά και την κοπάνησε,» πρόσθεσε ο Ράμλεντ.

«Και να τα πήρε, τι έγινε;» έκανε ο Άνεμος, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Πέντε αργύρια ήταν–»

(*Αρχίζουμε και κακομαθαίνουμε, σκέφτηκε η Νύχτα.*)

«–Αλλά δε νομίζω ότι μας έκλεψε. Μάλλον, θα μας βρει εκείνο που ψάχνουμε.

»Τέλος πάντων. Για όσο θα περιμένουμε, έχετε καμια τράπουλα μαζί σας;»

«Οχι,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ, «αλλά, απ'ό,τι βλέπω, το κατάστημα έχει τα *Λάβαρα του Ωκεανού*.» Έδειξε, με το βλέμμα του, ένα ράφι πίσω απ'τον πάγκο του μπαρ.

«Είχα παίζει, παλιότερα· τώρα, δεν το θυμάμαι καλά,» είπε ο Άνεμος.

«Θα σ'το υπενθυμίσω.» Ο Ράμλεντ σηκώθηκε απ'την καρέκλα του, πήγε στο μπαρ, ζήτησε από την κοπέλα εκεί ένα από τα κλειστά, ξύλινα κουτιά επάνω στο ράφι, κι εκείνη του το έδωσε. Ο Ντρουΐτεκ επέστρεψε στους συντρόφους του και το άνοιξε εμπρός τους, βγάζοντας από μέσα πιόνια και μάρκες δύο χρωμάτων (λευκά και μαύρα), καθώς και οκτώ μικρές σημαίες, φτιαγμένες από ξύλο και ύφασμα, που επάνω του είχε ραμμένο το έμβλημα του Ωκεανού: το κοχύλι ανάμεσα στα τέσσερα δόρατα. Ο Ράμλεντ μέτρησε τα κομμάτια του παιχνιδιού και τα βρήκε σωστά: δεκατέσσερα πιόνια και έξι μάρκες –μισά μαύρα, μισά άσπρα.

Ο Άνεμος συνοφρυώθηκε. «Αρχίζω, πάλι, να το θυμάμαι...»

Ο πορφυρομάλλης Ντρουΐτεκ μειδίασε. «Ε, ναι, δεν είναι και τόσο δύσκολο, εδώ που τα λέμε, φίλε μου.» Γύρισε το κουτί ανάποδα, για να φανεί ο πίνακας του παιχνιδιού, ο οποίος αποτελείτο από επτά γραμμές κι επτά στήλες. Στην πρώτη στήλη, τέσσερα τετράγωνα περιείχαν μαύρα, πεντάκτινα άστρα και τρία ήταν «λευκά» (δηλαδή, είχαν το καφετί χρώμα του ξύλου)· στην κάτω μεριά κάθε άστρου – μέσα στη γωνία που σχημάτιζαν οι δύο ακτίνες του– υπήρχε μια μικρή τρύπα. Στη δεύτερη στήλη, τέσσερα τετράγωνα ήταν «λευκά» και τρία είχαν μαύρα άστρα –χωρίς τρύπες. Μ'αυτή τη λογική ήταν γεμάτος κι ο υπόλοιπος πίνακας, έχοντας, πάλι, στην τελευταία στήλη τέσσερα μαύρα άστρα με τρύπες και τρία «λευκά» τετράγωνα.

«Εγώ, πάντως, δεν το ξέρω αυτό το παιχνίδι,» είπε η Βερενέλη.

«Θα σ'το δείξω, τότε,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ, τοποθετώντας τις μικρές σημαίες στις τρύπες. «Τα πιόνια τα βάζουμε έτσι...» Τοποθέτησε τέσσερα λευκά πιόνια στη δεύτερη στήλη από τη μεριά του, ένα σε κάθε λευκό τετράγωνο. Ύστερα, τοποθέτησε άλλα τρία

στα τρία λευκά τετράγωνα της τρίτης στήλης. Τέλος, απόθεσε τις τρεις λευκές μάρκες επάνω στα τρία μαύρα άστρα της δεύτερης στήλης. «Ανάλογα βάζεις και τα δικά σου κομμάτια,» είπε στη Βερενέλη, και της έδωσε πιόνια και μάρκες, τα οποία εκείνη τοποθέτησε αντίστοιχα, αλλά από τη δική της μεριά.

«Και τι κάνουμε, τώρα;» τον ρώτησε.

«Λοιπόν, τα πιόνια πηγαίνουν μόνο μπροστά, πίσω, δεξιά, κι αριστερά, ποτέ διαγώνια, εντάξει;»

Εκείνη ένευσε.

«Όμως,» τόνισε ο Ράμλεντ, «τρώνε τα πιόνια του εχθρού μόνο διαγώνια.»

Η Βερενέλη ένευσε, πάλι.

«Οι μάρκες πηγαίνουν μόνο διαγώνια-μπροστά· διαγώνια-πίσω απαγορεύεται να τις πας· και, φυσικά, προχωρούν πάντα επάνω στα μαύρα άστρα. Οι μάρκες δεν τρώνε πιόνια, ούτε τα πιόνια μάρκες· όμως τα πιόνια μπορούν να μπλοκάρουν τις μάρκες, κι αντιστρόφως φυσικά –αλλά το σημαντικό είναι ότι τα πιόνια μπλοκάρουν τις μάρκες, εντάξει;»

Άλλο ένα νεύμα από τη Βερενέλη.

«Οι μάρκες πρέπει να φτάσουν σε κάποια από τις σημαίες του αντιπάλου, ο οποίος προσπαθεί να τις προστατέψει με τα πιόνια του.»

«Αρχίζω να καταλαβαίνω τι γίνεται.»

«Τώρα. Όταν μια μάρκα έχει φτάσει σε μια σημαία, θεωρητικά έχει πάρει αυτή τη σημαία, επομένως τη βγάζουμε από το άστρο και τη δίνουμε στον κατακτητή της. Αλλά, ουσιαστικά, δεν είναι ακόμα δική του. Πρέπει η μάρκα που τώρα έχει τη σημαία να επιστρέψει σε κάποιο από τα μαύρα άστρα της πρώτης στήλης του κατακτητή. Μόλις γίνει αυτό, και η σημαία και η μάρκα φεύγουν από το παιχνίδι. Νικητής, όπως καταλαβαίνεις, είναι ο πρώτος που θα βγάλει από το παιχνίδι όλες του τις μάρκες.»

«Εύκολο φαίνεται.»

«Α, και κάτι ακόμα,» είπε ο Ράμλεντ: «Όταν μια μάρκα κουβαλά μια σημαία, τότε η μάρκα γυρίζει ανάποδα –έτσι.» Αναποδογύρισε μία, για να παρουσιάσει τη σημαία που είχε σκαλισμένη στην πίσω της μεριά.

«Με ποιον θα παίζω, λοιπόν;» ρώτησε η Βερενέλη.

«Μ'εμένα,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

Ο Ράμλεντ έσπρωξε τον πίνακα προς τη μεριά τους. Έβγαλε ένα από τα αρχαία αργύρια από το πουγκί του και το κοίταξε. «Κορόνα, παίζει πρώτη η Βερενέλη,» είπε· «ξίφος, παίζει πρώτη η Νύχτα.» Έστριψε το νόμισμα και η Βερενέλη άρχισε το παιχνίδι.

Αρκετή ώρα πέρασε και, στο τέλος, η Νύχτα έχασε για μία μάρκα.

«Πάντα έτσι γίνεται,» είπε ο Άνεμος. «Ράμλεντ, πόσο καλός είσαι σ' αυτό το πράγμα;»

«Ας παίζουμε να δεις,» αποκρίθηκε εκείνος.

Πήραν τον πίνακα ανάμεσά τους και έστησαν τα πιόνια, τις μάρκες, και τις σημαίες.

«Σαν πολύ δεν αργεί αυτός ο τύπος που περιμένουμε;» ρώτησε η Βερενέλη, που βρισκόταν σε καλή διάθεση ύστερα από τη νίκη της.

«Μην είσαι βιαστική,» απάντησε ο Άνεμος, στρίβοντας το αργυρό νόμισμα και πιάνοντάς το στον αέρα. «Κορόνα, παίζω πρώτος εγώ· ξίφος, παίζεις πρώτος εσύ,» είπε στον Ράμλεντ, και το αποκάλυψε. «Κορόνα.» Μετακίνησε ένα του πιόνι.

Μετά από κάποια ώρα, το παιχνίδι τους διακόπηκε από μια ξαφνική φωνή απ' το παράθυρο: «Καλησπέρα, αφέντες μου!»

Εκείνοι, απορροφημένοι με τα *Λάβαρα του Ωκεανού* καθώς ήταν, αφηνιδιάστηκαν.

«Δεν ήξερες νάρθεισ απ' την πόρτα;» μούγκρισε ο Άνεμος στον Κάβραν.

«Ο δρόμους μου μ'έφερε απο δώ, καλέ μου κύριε,» αποκρίθηκε, ευγενικά, ο Ζιρκεφιανός. *Πολύ* ευγενικά για Ζιρκεφιανός, παρατήρησε η Νύχτα.

«Βρήκες αυτό που σου ζητήσαμε;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Μα ασφαλώς! Βρήκα τρία σπίτια για σας, σε κύριους δρόμους και σε καλές τιμές. Ελάτε μαζί μου, να σας δείξω.»

Οι σύντροφοι άφησαν το παιχνίδι τους στη μέση και βγήκαν από την τραπεζαρία του *Καραβοκύρη των Πέντε Νήσων*, παίρνοντας τα πράγματά τους μαζί.

Ο Κάβραν τούς περίμενε απέξω και, μόλις τους είδε, άρχισε να βαδίζει. Εκείνοι τον ακολούθησαν. Καθώς περπατούσαν, είπε στον Άνεμο: «Τα υπόλοιπά μου χρήματα, κύριε;»

Ο τυχοδιώχτης τού έδωσε ένα χρυσό νόμισμα. «Δε θέλω ρέστα.»

«Είστε πολύ καλός αφέντης, κύριε.» Ο Ζιρκεφιανός έμοιαζε ιδιαίτερα ικανοποιημένος.

Οι δρόμοι της Θέρληχ ήταν γεμάτοι κόσμο και απογευματινές σκιές, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους προς τα άκρα του ορίζοντα. Η Νύχτα έβλεπε διάφορες παράξενες φάτσες να τους παρατηρούν από τριγύρω, και δε μπορούσε παρά να αναρωτηθεί μήπως ο Κάβραν τούς πήγαινε κάπου για να τους ληστεψουν. Ωστόσο, αν ήταν τόσο γνωστός σε τούτη την πόλη όσο έλεγε, μάλλον, δε θα λήστευε τους πελάτες του. Επιπλέον, η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια είχε εμπιστοσύνη στους Ωκεάνιους φρουρούς της Θέρληχ –σίγουρα, δε θα επέτρεπαν ληστείες να γίνονται τόσο συχνά μέσα στην πρωτεύουσα, παρότι είχε συγκεντρωθεί όλος αυτός ο κόσμος εδώ.

Σύντομα, έφτασαν μπροστά σε ένα μονώροφο οικοδόμημα, καμωμένο από πέτρα. Ήταν παλιό και καλοφτιαγμένο χτίριο, και ο Άνεμος υπέθεσε αμέσως ότι έπρεπε να ήταν ακριβό.

«Πόσο πάει το μαλλί;» ρώτησε τον Κάβραν, ενώ σκεφτόταν: *Μας είχες πει ότι βρήκες κάτι φτηνό, Πνευματοχτυπημένε Ζιρκεφιανέ.*

«Αυτό το χτίριο, παραδόξως, η ιδιοκτήτριά του, μια γηραιά Ωκεάνια αρχόντισσα, το πουλά σχετικά φτηνά: Χίλια χρυσά νομίσματα.»

«Σα να θέλει να το ξεφορτωθεί;» παρατήρησε ο Άνεμος. «Ποιο είναι το ελάττωμά του;»

«Δεν ξέρω, κύριε.»

«Υποπτο μου φαίνεται τούτο το σπίτι· πάμε στο επόμενο.»

«Όπως επιθυμεί ο κύριος.»

Προχώρησαν για λιγότερη ώρα απ'ό,τι πριν, ώσπου, τελικά, βρέθηκαν μπροστά σε ένα μονώροφο, πάλι, χτίριο, φτιαγμένο από πέτρα, το οποίο, όμως, σίγουρα, δεν ήταν τόσο παλιό όσο το προηγούμενο.

«Χίλια χρυσά νομίσματα, κύριε. Και θα σας το πρότεινα· μου μοιάζει ιδιαίτερα καλό.»

«Ναι, κι εμένα,» παραδέχτηκε ο Άνεμος. «Ποιος το πουλάει;»

«Ένας Αργκανθικιανός κύριος, που, απ'ό,τι κατάλαβα, σχεδιάζει να φύγει σύντομα από την πόλη.»

«Αργκανθικιανός, ε;» *Από το κακό στο χειρότερο!* «Καλά, θα το σκεφτούμε κι αυτό... Ας δούμε, όμως, και το τελευταίο.»

Τούτη τη φορά, ο Κάβραν τούς πήγε σε ένα οικοδόμημα κοντά στο δυτικό τείχος της Θέρληχ. Ήταν ισόγειο και όχι σε τόσο καλή κατάσταση· ωστόσο, πλάι του υπήρχε άλλο ένα μικρότερο χτίριο, συνδεδεμένο μ'αυτό.

«Πόσο;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Οχτακόσια, κύριε. Όμως δε θα σας το πρότεινα.»

«Χμ...» έκανε ο τυχοδιώκτης, σκεπτικός. Στράφηκε στους συντρόφους του. «Τι λέτε; να πάμε κάπου να ξεκουραστούμε και να το συζητήσουμε;»

Η Νύχτα κατένευσε. «Αυτό ακριβώς ήθελα να προτείνω κι εγώ.»

«Μπορώ να σας οδηγήσω σ'ένα πανδοχείο που ξέρω ότι έχει ένα ελεύθερο δωμάτιο –τρίκλινο, αλλά, πιστεύω, θα καταφέρετε να βολευτείτε,» είπε ο Κάβραν.

«Αν δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Κύριε, θα δυσκολευτείτε πολύ να βρείτε κατάλυμα στη Θέρληχ. Πάμε γρήγορα, προτού το αρπάξουν κι αυτό –αν δεν το έχουν αρπάξει ήδη!»

«Οδήγησέ μας.»

Ο Ζιρκεφιανός άρχισε να βαδίζει, βιαστικά, περνώντας ανάμεσα από τον κόσμο φουριόζος. Οι σύντροφοι δυσκολεύονταν να τον ακολουθήσουν, έτσι όπως πήγαινε. Πάντως, έπρεπε όλοι τους να παραδεχτούν πως ο Κάβραν ήξερε τη δουλειά του, καθώς και τα κατατόπια της Θέρληχ, τα οποία, μάλλον, πρέπει να είχε μάθει μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα –από τότε που ήρθε εδώ, ύστερα από την καταστροφή στη Νότια Γη.

Το πανδοχείο όπου τους πήγε βρισκόταν μέσα σε ένα απόμερο σοκάκι και η ταμπέλα πλάι στην ξύλινη πόρτα του έγραφε: *Ο Ναυαγός*. Κοιτώντας το χτίριο ερευνητικά, ο Άνεμος δε μπορούσε να καταλάβει πού άρχιζε και πού τελείωνε, καθώς ήταν χτισμένο ανάμεσα σε δύο άλλα χτίρια, στο τέλος του δρόμου. Δεν του φαινόταν κι απ' τα καλύτερα μέρη που είχε επισκεφτεί, μα αφού είχε ελεύθερο δωμάτιο....

Ο Κάβραν άνοιξε την εξώπορτα και μπήκαν στη γεμάτη με κόσμο τραπεζαρία. Οι υποψίες του Ανέμου, αμέσως, επιβεβαιώθηκαν: πράγματι, δεν ήταν κανένα μέρος της προκοπής. Συγκεκριμένα, ήταν από εκείνα τα μέρη που αυτός κι η Νύχτα σύχναζαν –όταν δεν κουβαλούσαν τόσο χρυσάφι μαζί τους.

Ο Ζιρκεφιανός μίλησε, βιαστικά, με τον χοντρό, καραφλό άντρα στο μπαρ, προτού οι σύντροφοι ζυγώσουν. Μόλις έφτασαν, ο πανδοχέας (;) τούς είπε: «Εσείς θέλετε το δωμάτιο;»

Ο Άνεμος κατένευσε.

«Ένα χρυσό νόμισμα.»

Σιγά το πανδοχείο, ρε φίλε, για να θες ένα χρυσό νόμισμα! μούγκρισε από μέσα του ο τυχοδιώχτης, αλλά τον πλήρωσε, γιατί ήξερε πως αλλιώς δε θα τους το έδινε. Έτσι όπως ήταν τώρα η κατάσταση, δεν είχε εκείνος ανάγκη αυτούς, αλλά αυτοί εκείνον. *Ο παράδεισος του εμπόρου και του κλέφτη.*

«Με χρειάζεστε για τίποτ' άλλο, φίλοι μου;» ρώτησε ο Κάβραν.

Ο Άνεμος τού έδωσε ένα αργύριο ακόμα. «Όχι, μπορείς να πηγαίνεις.»

«Ευχαριστώ τον πολύ καλό κύριο. Αντίο, αφέντες μου!» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση και κατευθύνθηκε προς την έξοδο της τραπεζαρίας.

Ο χοντρός άντρας ακούμπησε ένα κλειδί επάνω στον πάγκο του μπαρ. «Νούμερο έξι. Απο κεί.» Έδειξε μια πόρτα με τον αντίχειρά του.

Ο Άνεμος –ακολουθούμενος από τους υπόλοιπους– πήγε στην πόρτα, την άνοιξε, και είδε μέσα έναν διάδρομο μ' άλλες πόρτες: τρεις δεξιά και τρεις αριστερά. Πλησίασε εκείνη με τον αριθμό έξι λαξεμένο επάνω και την ξεκλείδωσε, για να μπουν σε ένα μικρό δωμάτιο με τρία κρεβάτια, τα οποία ίσα-ίσα που χωρούσαν στο εσωτερικό του. Όλα αυτά τα αντίκρισαν στο φως της λάμπας που κρεμόταν από το ταβάνι του διαδρόμου, γιατί η λάμπα του δωματίου ήταν σβηστή. Ο Άνεμος την άναψε και κοίταξε τριγύρω.

«Ούτ' ένα παράθυρο δεν έχει,» έφτυσε. «Αποθήκη!»

«Και βρομοκοπάει,» πρόσθεσε η Βερενέλη, σουφρώνοντας τη μύτη της.

«Δεν υπάρχει καλύτερο μέρος, όμως,» είπε η Νύχτα, κλείνοντας την πόρτα.

«Τους σάκους με το θησαυρό, κάτω απ' τα κρεβάτι,» προέτρεψε τους συντρόφους του ο Άνεμος, κι εκείνοι έκαναν όπως είπε. Ύστερα, έβγαλαν τις κάπες και τις μπότες τους και κάθισαν επάνω στα στενά, βρόμικα κρεβάτια.

«Αύριο, πάντως, καλύτερα να βρούμε ένα άλλο μέρος για να μείνουμε,» είπε η Βερενέλη.

«Αύριο θα έχουμε αγοράσει το δικό μας σπίτι,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Κι απ' ό,τι φαίνεται, θα μας έχουν μείνει και μπόλικά χρήματα ακόμα, για να κάνουμε ό,τι άλλο θέλουμε.

»Λοιπόν, τι λέτε; Ποιο από τα τρία να πάρουμε; Εμένα το πρώτο με παραξενεύει: Γιατί να το πουλά εκείνη αρχόντισσα τόσο φτηνά; Κάποια μπαγαποντιά υπάρχει στη μέση –δεν το προτείνω. Το άλλο το πουλά Αργκανθικιανός που θέλει να φύγει γρήγορα από την πόλη

–κι αυτό από μόνο του είναι αρκετό για να με βάζει σε υποψίες. Ωστόσο, *ίσως* το εν λόγω μέρος νάναι, τελικά, καλή αγορά, γιατί το τρίτο είδατε σε τι χάλι βρίσκεται...»

«Το δεύτερο, προτείνω εγώ,» είπε η Νύχτα.

«Εμένα μ’άρεσε το πρώτο, για να πω την αλήθεια,» δήλωσε η Βερενέλη. «Ωστόσο, συμμερίζομαι τις υποψίες του Ανέμου, και είμαι εντελώς εναντίον του τρίτου.»

«Ναι,» είπε ο Ράμλεντ, «κι εγώ δε θα πρότεινα το τρίτο σε καμία περίπτωση. Το δεύτερο καλύτερα.»

«Τότε, έληξε το ζήτημα,» συμπέρανε ο Άνεμος. «Το δεύτερο.»

** ** *

Φασαρία. Φωνές. Αναμπουμπούλα.

Οι σύντροφοι ξύπνησαν, νομίζοντας ότι επρόκειτο για κάποιο άσχημο όνειρο. Όμως όλοι ανεξαιρέτως ήξεραν πως *δεν* ήταν όνειρο. Ο Άνεμος, πάραυτα, έλεγξε κάτω από τα κρεβάτια, για να δει αν οι σάκοι του θησαυρού βρίσκονταν εκεί όπου τους είχαν αφήσει –εκεί ήταν. Η Νύχτα πετάχτηκε πάνω, τραβώντας δυο ξιφίδια και περιμένοντας μην ανοίξει ξαφνικά η πόρτα και ορμήσει κανείς μέσα. Η Βερενέλη έβαλε το χέρι της στη λαβή του δικού της ξιφιδίου, ανασηκωμένη επάνω στο στενό της κρεβάτι, και ο Ράμλεντ έπιασε το μακρύ μανίκι του σπαθιού του, σηκώνοντάς το από το πάτωμα, θηκαρωμένο καθώς ήταν.

«Κάτι άσχημο συμβαίνει,» ψιθύρισε η Νύχτα, και πλησίασε την κλειστή θύρα, περνώντας στη μέση της το ένα από τα ξιφίδιά της. Τα γυμνά της πόδια δεν έκαναν θόρυβο επάνω στα ξύλινα σανίδια – αλλά ακόμα και να έκαναν, σίγουρα θα χανόταν μέσα στη φασαρία που ερχόταν από έξω.

Ο Άνεμος έπιασε τη λαβή του κοντόσπαθού του –αυτό που κάποτε ανήκε στο φονιά της Αίρεσης του Σκαραβαίου (το οποίο, ευτυχώς, οι πολεμιστές της Νερενία τού είχαν επιστρέψει, μαζί με τα υπόλοιπά

του πράγματα, όταν έφυγε απ'τα μπουντρούμια του παλατιού της Όρφαλχ). «Προσεκτικά!» σφύριξε στη Νύχτα, προσθέτοντας νοερά: *Δεν κάνει να χάσουμε το θησαυρό τώρα!*

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια άνοιξε την πόρτα, με το αριστερό χέρι, ενώ είχε το ένα της ξιφίδιό στο δεξί, έτοιμο να τιναχτεί και να καρφώσει στο λαιμό οποιονδήποτε πιθανό αντίπαλο. Κοίταξε έξω από τη χαραμάδα που δημιουργήθηκε. Παρατήρησε πως οι υπόλοιπες πόρτες του διαδρόμου ήταν ανοιχτές, το ίδιο κι αυτή στο τέλος του. Πολύς κόσμος βρισκόταν συγκεντρωμένος στην τραπεζαρία. Δε γινόταν κάποιος καυγάς, αλλά φωνές αντηχούσαν.

«Τι είναι;» άκουσε τον Άνεμο πίσω της. «Τι βλέπεις;»

Έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στο μέρος του. «Δεν καταλαβαίνω τι γίνεται.»

«Δηλαδή;»

«Έχουν όλοι μαζευτεί στην τραπεζαρία και φωνάζουν.»

«Αυτό;»

«Ναι.»

«Πάμε να κοιτάξουμε,» πρότεινε η Βερενέλη.

«Θα πας εσύ;» τη ρώτησε ο Άνεμος.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Γιατί δεν πας εσύ;»

«Θα πάω εγώ,» μούγκρισε ο Ράμλεντ, που είχε ήδη σηκωθεί από το κρεβάτι και φορέσει τις μπότες του. «Μοιάζουν να δέρνονται εκεί μέσα, Νύχτα;»

«Δε νομίζω.»

Ο Ράμλεντ πέρασε το σπαθί του στην πλάτη. «Για καλό και για κακό,» είπε. Και, ανοίγοντας την πόρτα, βγήκε στο διάδρομο.

Η Νύχτα τη μισόκλεισε, παρατηρώντας τον πορφυρομάλλη Ντρούβτεκ, μέσα απ'τη χαραμάδα, να βαδίζει προς το τέλος του διαδρόμου, όπου φαινόταν νάναι συγκεντρωμένος ο κόσμος. Σύντομα, τον έχασε απ'τα μάτια της. Αλλά περίμενε, συνεχίζοντας να κοιτάζει. Σε λίγο, τον είδε να επιστρέφει, και του άνοιξε την πόρτα, για να περάσει.

«Ανταρσία,» είπε ο Ράμλεντ, όταν ήταν μέσα, «εναντίον της Βασίλισσας Αάνθα.»

«Τι!» έκανε ο Άνεμος, ενώ η Νύχτα είχε παγώσει στη θέση της και η Βερενέλη είχε πάρει μια έκπληκτη έκφραση. «Μήπως άκουσες λάθος;»

Ο Ράμλεντ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν άκουσα λάθος. Κάποιοι Νότιοι έμπασαν τους πολεμιστές τους από τη δυτική πύλη, μέσα στη νύχτα, και αιχμαλώτισαν τους Ωκεάνιους στρατιώτες στο στρατόνα και στα φυλάκια, σκοτώνοντας κάμποσους κιόλας.»

«Ποιοι Νότιοι;» ρώτησε η Νύχτα.

«Κάποιοι που δεν τους ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ. «Μια Βασιλίδα Δάηθρα της Ύρμελβ, μου είπαν... κι άλλοι δυο.» Προσπάθησε να θυμηθεί, τρίβοντας το μέτωπό του. «Ο Βασιληάς... Ναζτάρι του... Λέργκναμ. Κι ένας... έμπορος-βασιληάς... – βασιλέμπορας! Ο Βασιλέμπορας Άρνελ της... χμμ... Δε μου έρχεται αυτή η χώρα.»

«Τα καθάρματα!» έφτυσε η Νύχτα. «Τούτη είναι η ευγνωμοσύνη για τη φιλοξενία που τους πρόσφερε ο Ωκεανός;»

Ο Ράμλεντ κούνησε το κεφάλι και κάθισε στο κρεβάτι του.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Θα πρέπει να δούμε πώς έχει η κατάσταση κι αναλόγως να ενεργήσουμε,» είπε η Νύχτα. «Ράμλεντ, τι ώρα είναι;»

«Λίγο πριν από την ανατολή του Λούντρινχ. Ας περιμένουμε εδώ κι ύστερα, όταν τα πράγματα έχουν σταθεροποιηθεί κάπως, ας βγουν δύο από μας να ρίξουν μια ματιά στην πόλη.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Κατάκτηση εκ των έσω

Τι ζητάτε στην οικία μου;»

Ο Τέλκαρ, βασιλικός σύμβουλος της πολιτείας του Ωκεανού, ήταν έξω φρενών. Στεκόταν στη μέση της μεγάλης αίθουσας της έπαυλής του –μετά από το κάλεσμα της συζύγου του Κετρία– και ατένιζε τους έξι στρατιώτες που είχαν εισβάλει: όλοι τους γεροδεμένοι άντρες, σαν αγρίμια των βουνών, και βαριά εξοπλισμένοι με ασάλι και σκληρό δέρμα: Λεργκνάμιοι, υπήκοοι του Βασιληά Ναζτάρι, ο οποίος ήταν φιλοξενούμενος στο βασιλικό παλάτι. Στα δεξιά τους χέρια βαστούσαν γυμνολέπιδες τις μεγάλες σπάθες που αποκαλούσαν *λεργκάβι*, και στ’αριστερά στρογγυλές ασπίδες από ασάλι, που είχαν το έμβλημα του μονάρχη τους επάνω: το λιοντάρι που βρυχάται.

Πλάι τους, ο Αδράντιος διερμηνέας έμοιαζε με έναν μικροσκοπικό, αδύναμο σάλιαγκα, ο οποίος φαινόταν να τρέμει, καθώς μετέφερε τα λόγια του οργισμένου Τέλκαρ στους άγριους μαχητές.

Ένας από τους τελευταίους –μάλλον, ο επικεφαλής, αν έκρινε κανείς από την εμφάνισή του– έβγαλε ένα μουγκρητό που πρέπει να ήταν ομιλία, και ο Αδράντιος μετέφρασε στον σύμβουλο της πολιτείας:

«Βρίσκεστε υπό κράτηση, Άρχοντα Τέλκαρ. Εσείς και όλη σας η οικογένεια.»

«Πώς! Γιατί;» φώναξε εκείνος, νιώθοντας τα μηλίγγια του να χτυπούν δυνατά, λες κι ήθελαν να σπάσουν το κεφάλι του.

Ο επικεφαλής των Λεργκνάμιων μούγκρισε, ξανά· κι ο Αδράντιος μετέφρασε: «Ο Παντοδύναμος Λέων Ναζτάρι κι οι σύμμαχοί του άρχουν στην πόλη, τώρα.»

«Ανταρσία!» έκρωξε ο Τέλκαρ. Μια καυτή οργή είχε καταλάβει όλο του το σώμα. Πώς μπορούσαν –τα *γουρούνια*– να το κάνουν αυτό στην όμορφη Θέρληχ; Πώς είχαν το *θράσος* να φερθούν έτσι, ύστερα απ’ό,τι τους είχε προσφέρει ο Ωκεανός; «Όταν η Βασίλισσα Αάνθα επιστρέψει–!» Αλλά έκοψε τα λόγια του στη μέση, γιατί ήξερε πώς δε θα μπορούσε να συνεννοηθεί μ’αυτούς τους άγριους. Αισθάνθηκε το χέρι της συζύγου του να σφίγγει τον πήχη του δεξιού του χεριού. «Σας δίνω διορία ως το λιόγερμα να επαναθεωρήσετε τις απόψεις σας!» φώναζε.

«Εμ... Άρχοντά μου, επιθυμείτε να τους το μεταφράσω αυτό;» ρώτησε, δειλά, ο λεπτοκαμωμένος Αδράντιος.

«Φυσικά, ηλίθιε Νότιε!»

Ο διερμηνέας στράφηκε στον επικεφαλή των Λεργκνάμιων και του μετέφερε τα λόγια του Τέλκαρ.

«Α-χα-χα-χα-χα!» γέλασε εκείνος, λες κι είχε ακούσει κάποιο ανέκδοτο. Και οι πολεμιστές του, αμέσως, τον μιμήθηκαν.

Η Κετρία έσφιξε το χέρι του συζύγου της δυνατώτερα.

** ** *

Η πόρτα του υπνοδωματίου της Εξουσιάστριας του Χρήματος Νι-Δάτλα άνοιξε, απότομα, για ν’αποκαλύψει μια Υρμέλβια πολεμίστρια, με πρασινόχρυσο λοφίο στην κορυφή του αργυρού της κράνους –σημάδι ότι ήταν σπαθάρχισσα.

Η Δάτλα εκείνη την ώρα καθόταν μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της, χτενίζοντας τα μακριά, μαύρα της μαλλιά. Το κεφάλι της, αμέσως, στράφηκε προς τους εισβολείς.

«Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να μπαίνεις έτσι στο δωμάτιό μου, γυναίκα;» σφύριξε στην Νότια Αρμπεναρκιανή, καθώς πεταγόταν όρθια.

«Η Βασιλίδα Δάηθρα απαιτεί να κατεβείτε στη βασιλική αίθουσα,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η σπαθάρχισσα. «Είμαστε εδώ για να σας συνοδέψουμε.»

Πίσω από την πολεμίστρια με το πρασινόχρυσο φτερό η Νι-Δάτλα μπορούσε να δει κι άλλους Υρμέλβιους μαχητές. *Να με συνοδέψουν; Μάλλον, να με συλλάβουν, θέλει να πει!* «Βγείτε από το δωμάτιό μου, τώρα!» βρυχήθηκε η Εξουσιάστρια του Χρήματος, σφίγγοντας τις γροθιές της. «*Τώρα!* Εξαφανιστείτε από μπροστά μου!»

«Θα σας περιμένουμε απέξω,» είπε η σπαθάρχισσα και, δίχως καμια βιασύνη, έκλεισε πάλι την πόρτα.

Θα φροντίσουμε να μην ξεφύγεις, ήταν τα πραγματικά λόγια που άκουσε η Νι-Δάτλα. Τα καθάρματα! Το έκαναν, τελικά! Δεν περίμενα ότι θα το κάνουν, αλλά το έκαναν... Αχάριστοι –όλοι τους! Κι ο Μόρλιν λείπει, τώρα, καθώς κι οι καλύτεροί του μαχητές –να πάρει! Τα Ερπετά να καταπιούν τη Βασιλίδα Δάηθρα και το Βασιληά Ναζτάρι και το Βασιλέμπορα Άρνελ!

Ωστόσο, έπρεπε ν'αρχίσει να ντύνεται, για να συναντήσει τους σφετεριστές.

** ** *

«Αργεί,» μουρμούρισε ο Ναζτάρι, χαϊδεύοντας το πλούσιο τρίχωμα του Βρυχηθμού που βρισκόταν καθισμένος, τεμπέλικα, στα πόδια του.

Ο Βασιληάς της Λέργκναμ ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας– Όχι, η λέξη *μεγαλόσωμος* δεν τον χαρακτήριζε σωστά, έκρινε η Δάηθρα, που βρισκόταν καθισμένη στο θρόνο αντίκρυ στον δικό του. Μάλλον, η λέξη *γίγαντας* τον χαρακτήριζε πολύ καλύτερα. Η Βασιλίδα της Ύρμελβ δεν απορούσε καθόλου που είχε υποτάξει τον Βρυχηθμό άοπλος και γυμνός από αρματωσιά. Και ήταν βέβαιη πως θα μπορούσε άνετα και να πνίξει τον εν λόγω λέοντα, ή να του τσακίσει το κρανίο –κάτι που λεγόταν ότι απολάμβανε ο Ναζτάρι: να

τσακίζει τα κρανία των εχθρών του. Ήταν τόσο δεινός –αήττητος και πανίσχυρος– πολεμιστής... αναμφίβολα, πάρα πολύ χρήσιμος σε έναν στρατό. Συγκεκριμένα, ήταν από τους ανθρώπους που ήταν *πλασμένοι* για να μάχονται, για να σκοτώνουν και να συμπαραλιάζουν τους αντίμαχούς τους. Όμως ήταν και τόσο μισογύνης που έκανε τη Δάηθρα ν'ανατριχιάζει και μια παγερή οργή να καταλαμβάνει το σώμα της. Διατηρούσε ένα απέραντο χαρέμι από γυναίκες –το οποίο είχε μειωθεί αξιοσημείωτα με τη μεγάλη καταστροφή της Νότιας Γης– και έπνιγε, με τα ίδια του τα χέρια (και σίγουρα με ελάχιστο κόπο), όποιες είχε την *υπόνοια* ότι είχαν πλαγιάσει με –ή έστω και φιλήσει– άλλον άντρα. Τουλάχιστον, οι φήμες που είχαν φτάσει στ'αφτιά της Βασιλίδας αυτά έλεγαν.

«Αν είχε συμβεί τίποτα απρόοπτο, καλέ μου Βασιληά Ναζτάρι, η Σπαθάρχισσα Αναμάνα θα μας το είχε ήδη αναφέρει· της έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.»

Ο Ναζτάρι μούγκρισε ανυπόμονα και είπε: «Από την αρχή, η Εξουσιάστρια ήταν... διστακτική.»

Η Δάηθρα ανασήκωσε τους λεπτούς της ώμους και παραμέρισε τα ξανθά, σγουρά της μαλλιά από το μέτωπό της. Τι να του έλεγε, τώρα; Είχε πει εκείνη πως η Νι-Δάτλα δεν ήταν διστακτική; Αλλά ο Ναζτάρι δεν ήταν κι από τους ευφυέστερους άντρες που είχε απαντήσει. *Ευτυχώς*, σκέφτηκε, αναριγώντας.

Ο Βασιλέμπορας Άρνελ μπήκε στη βασιλική αίθουσα. Ήταν ένας ψηλός άντρας με μαύρα, μακριά μαλλιά, τα οποία ήταν δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι του. Γύρω από τους κροτάφους του περνούσε ένα χρυσό στεφάνι –όχι στέμμα· στην Μέρεντλιχ δεν είχαν στέμματα, γιατί δεν είχαν ούτε μονάρχες: ο ισχυρότερος έμπορος διοικούσε. *Η οι* ισχυρότεροι έμποροι, όπως ήταν η κατάσταση τον τελευταίο καιρό: η χώρα είχε διαιρεθεί ανάμεσα στον Άρνελ και τον Ράβελ, ο οποίος, τώρα, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν νεκρός, χαμένος στη Μεγάλη Καταστροφή.

Πλάι στον Βασιλέμπορα βάδιζε η σύζυγός του, Αρχόντισσα Νάρη, μια μελαχρινή γυναίκα μετρίου αναστήματος, πλούσια ντυμένη, η οποία καταγόταν από μεγάλη οικογένεια εμπόρων, απ'ό,τι γνώριζε η Δάηθρα. Άλλωστε, ο Άρνελ σίγουρα δε θα είχε ποτέ νυμφευθεί μια κατώτερη γυναίκα.

«Η πόλη είναι ολοκληρωτικά δική μας,» ανέφερε ο Βασιλέμπορας, και βάδισε ως τον Κοραλλένιο Θρόνο, όπου και κάθισε. Η Νάρη πήρε θέση επάνω στον αριστερό βραχίονα του καθίσματος, περνώντας το χέρι της γύρω από τους ώμους του συζύγου της.

Η Δάηθρα και ο Ναζτάρι ενοχλούνταν από το γεγονός ότι ο Βασιλέμπορας καθόταν στο Θρόνο του Ωκεανού, ενώ εκείνοι σε δύο μικρότερους θρόνους κάτω από αυτόν –ουσιαστικά δύο μεγάλες, ξύλινες πολυθρόνες, με σκαλίσματα του βρυχούμενου λέοντος (για τον Ναζτάρι) και της Μεγάλης Μητέρας (για τη Δάηθρα). Ωστόσο, και ο Βασιλιάς του Λέργκναμ και η Βασιλίδα της Ύρμελβ έπρεπε να παραδεχτούν ότι, χωρίς τη βοήθεια του Άρνελ, ποτέ δε θα επιχειρούσαν να πράξουν τούτη την κατάκτηση της Θέρληχ εκ των έσω. Εκείνος είχε φέρει την απαραίτητη στρατιωτική δύναμη, για να μπορέσουν να κρατήσουν τις κτίσεις τους, γιατί η Μέρεντλιχ ήταν μεγάλη και εύφορη χώρα, προτού καταποντιστεί. Επίσης, είχε στη διάθεσή του αρκετά σκάφη όχι μόνο για να αποκλείσει το λιμάνι της πρωτεύουσας του Ωκεανού, αλλά και για ν'αποκλείσει όλα τα λιμάνια της Νήσου Ράλβοχ. Ας επιχειρούσαν οι Ωκεάνιοι να ξαναπάρουν τον έλεγχο –θα τους τσάκιζαν!

«Επιτελέστηκε κι ο αποκλεισμός του λιμανιού,» πληροφόρησε ο Βασιλέμπορας τους συνεργάτες του. «Τώρα, πιστεύω, η Θέρληχ βρίσκεται ολοκληρωτικά κάτω από τον έλεγχό μας.»

«Οι μάγοι;» ρώτησε ο Ναζτάρι.

«Δεν τους έχω μιλήσει ακόμα,» αποκρίθηκε ο Άρνελ. «Άλλωστε, είπαμε να τους μιλήσουμε όλοι μαζί, σωστά;»

Ο Βασιληάς του Λέργκναμ ένευσε, μ' ένα μουγκρητό, και χάιδεψε, πάλι, το τρίχωμα του Βρυχηθμού. Το λιοντάρι έγλειψε τη μουσούδα του και χασμουρήθηκε. «Με συνοδεΐα πολεμιστών,» πρόσθεσε.

«Ναι, ασφαλώς,» συμφώνησε η Δάηθρα. «Ωστόσο, παρά τα πομπώδη τους λόγια, δεν πιστεύω πως είναι και τόσο τρομεροί. Τι μπορούν να μας κάνουν, όσο κρατάμε την πόλη με τόση στρατιωτική δύναμη; Αν μας σκοτώσουν –αν σκοτώσουν έστω κι έναν από εμάς–, θα τους τσακίσουν οι άλλοι.»

Ο Ναζτάρι έστρεψε, πάλι, το βλέμμα του στη Βασιλίδα της Ύρμελβ. Την είχε παρατηρήσει εξονυχιστικά μπόλικες φορές από τότε που την είχε γνωρίσει, προ δεκαημέρου. Ήξερε, πλέον, κάθε καμπύλη του καλλίγραμμού της κορμιού· ή, τουλάχιστον, όλες τις καμπύλες που εκείνη άφηγε να φανούν, οι οποίες ήταν κάθε άλλο παρά λίγες, όφειλε να ομολογήσει ο Βασιληάς. Η Δάηθρα φορούσε, συνήθως, ανάλαφρα, ριχτά φορέματα με προκλητικά σχισίματα στα χέρια, στα στήθη, στους μηρούς, και στις κνήμες, εκτός του ότι πολλά από αυτά ήταν διάφανα, αποκαλύπτοντας τα εσώρουχά της, αλλά κρύβοντας την πραγματική τους υφή· ο Ναζτάρι πολλές φορές αναρωτιόταν αν ήταν καμωμένα από μετάξι, μαλακό δέρμα, ή λινό ύφασμα. Επιπλέον, η ενδυμασία της Βασιλίδας πάντα ήταν πρόσφορη για «εξερεύνηση», καθώς έμοιαζε με λαβύρινθος, έτσι που οι διπλώσεις των ρούχων της έδιναν την εντύπωση να χάνονται η μία μέσα στην άλλη και τα σχισίματα να κλείνουν και να ξανανοίγουν δια μαγείας. Πράγμα που δεν αποκλειόταν, έκρινε ο Ναζτάρι, γιατί θρυλείτο πως οι βασιλίδες της Ύρμελβ ήταν μάγισσες. Επίσης, ήταν και τα παράξενα μαλλιά της Δάηθρα που κινούσαν το ενδιαφέρον του Λεργκνάμιου Βασιληά: ξανθά, όπως καμίας άλλης γυναίκας του Νότου, εκτός από αυτές που έρχονταν από απόμακρες χώρες, όπως ήταν το Κάρνεβολθ· κι εκτός, φυσικά, από τις Ωκεάνιες που ζούσαν εδώ. Θα ήταν ενδιαφέρον να είχε μερικά δείγματα καθεμίας στο χαρέμι του... Θα ήταν ακόμα πιο

ενδιαφέρον να είχε την ίδια τη Βασιλίδα της Ύρμελβ στο χαρέμι – και πρωτότυπο!

«Δε μπορείς να ξέρεις τι σκέφτεται, ή πώς δρα, ένας μάγος, γυναίκα,» μούγκρισε ο Ναζτάρι. *Η, μήπως, μπορείς; πρόσθεσε νοερά.*

Η Δάηθρα συνοφρυώθηκε, ακούγοντας τον τίτλο «γυναίκα», έτσι όπως τον άρθρωσε ο Βασιλιάς του Λέργκναμ. Ωστόσο, δεν έχασε την ψυχραιμία της –δεν ήταν ωφέλιμο κανείς να χάνει ποτέ την ψυχραιμία του. Η Μεγάλη Μητέρα θα της υποδείκνυε πώς να συναναστραφεί μ'αυτό τον βάρβαρο: όπως, άλλωστε, την είχε καθοδηγήσει μέχρι στιγμής. «Μπορώ να καταλάβω, όμως, πώς σκέφτεται και δρα ένας ευφυής άνθρωπος,» αποκρίθηκε. *Δηλαδή, δε μπορώ, σε καμία περίπτωση, να καταλάβω πώς σκέφτεσαι εσύ.*

«Όπως και νάχει, κι οι δυο έχετε εν μέρει δίκιο,» είπε ο Βασιλέμπορας Άρνελ, διπλωματικά. «Χρειαζόμαστε λογική και προσοχή για να συναναστραφούμε με τους μάγους.»

Σταμάτησε να μιλά, καθώς είδε να μπαίνει στην βασιλική αίθουσα η Εξουσιάστρια του Χρήματος Νι-Δάτλα. Οι μαχητές της Βασιλίδας Δάηθρα και η Σπαθάρχισσα Αναμάνα την ακολουθούσαν βιαστικά, προσπαθώντας να την προφτάσουν έτσι που εκείνη βιάδιζε φουριόζα, κι αναμφίβολα εξοργισμένη.

Στάθηκε κάτω απ'τον Κοραλλένιο Θρόνο και φώναξε στον Βασιλέμπορα: «Δεν έπρεπε να τόχες κάνει τούτο, Άρνελ! Διέλυσες όποιες φιλικές σχέσεις θα μπορούσε να έχει ο Ωκεανός προς εμάς! Μας πρόσφερε καταφύγιο, αφιλοκερδώς–!»

«Περίμενε, Εξουσιάστρια,» τη διέκοψε ο Βασιλέμπορας, υψώνοντας το χέρι του. «Ο Ωκεανός θα συνεχίσει να έχει φιλικές σχέσεις προς εμάς, γιατί θα είναι, πλέον, δικός μας.»

«Νομίζεις ότι η Βασίλισσα Αάνθα θα το αφήσει τούτο να περάσει έτσι;» αποκρίθηκε η Νι-Δάτλα. «Θ'αντεπιτεθεί, και–»

«Και, τι;» τη διέκοψε, πάλι, ο Άρνελ. «Όταν έρθει, θα έρχεται από πόλεμο με τους Σαραολνιανούς–»

«Με τους Μαγκραθμέλιους που έχουν καταλάβει το Σαραόλν!»

«Εστω,» ένευσε ο Βασιλέμπορας, «μ'αυτούς. Ωστόσο, το σημαντικό είναι ότι θα έρχεται από πόλεμο,» τόνισε, «κι επομένως, δε θα βρίσκεται σε θέση να μας χτυπήσει. Εν τω μεταξύ, εμείς θα έχουμε τσακίσει κάθε άλλη Ωκεάνια αντίσταση. Η Θέρληχ και η Νήσος Ράλβοχ θα είναι ολοκληρωτικά δικές μας. –Κι όταν αυτές είναι δικές μας, τότε ολάκερος ο Ωκεανός θα είναι δικός μας!» Τεντώθηκε επάνω στο θρόνο, λέγοντας: «Όταν κόψεις το κεφάλι του ψαριού, το υπόλοιπο σώμα πεθαίνει –και τούτο το Βασίλειο είναι ένα μεγάλο ψάρι.»

«Δε μ'αρέσουν τα λόγια σου!» αντιγύρισε η Νι-Δάτλα. «Οι Ωκεάνιοι μάς βοήθησαν–»

«Ημασταν μεγάλοι άρχοντες και μας έκαναν ζητιάνους!» διαφώνησε, έντονα, ο Άρνελ.

«Ακριβώς!» είπε η Βασιλίδα Δάηθρα, νεύοντας και κάνοντας τη χρυσή κορόνα στο κεφάλι της να γυαλίζει.

Ο Ναζτάρι μούγκρισε, επιδοκιμαστικά. «Όταν η Βασίλισσα Αάνθα έρθει,» είπε, «θα την ταΐσω στο Βρυχηθμό.» Και χάιδεψε το κεφάλι του λιονταριού του. «Θα αποτελέσει καλό ορεκτικό γι'αυτόν... γιατί θα φάει κι άλλους...» Το βλέμμα του εστιάστηκε στη Νι-Δάτλα. «Όλους τους εχθρούς μας θα φάει.» Ο Βρυχηθμός έγλειψε τη μουσούδα του.

Η Εξουσιάστρια του Χρήματος ήταν έτοιμη ν'απαντήσει, όταν ολάκερη η βασιλική αίθουσα ταρακουνήθηκε, κάνοντας πολλά πράγματα να ανατραπούν και σκόνες να πέσουν απ'την οροφή. Οι καθισμένοι μονάρχες σηκώθηκαν, βιαστικά, απ'τους θρόνους τους και κοίταξαν τριγύρω, ψάχνοντας έξοδο, για να φύγουν. Ο Βρυχηθμός βρυχήθηκε, κι η φωνή του αντήχησε μέσα στους διαδρόμους του βασιλικού παλατιού της Θέρληχ.

Ύστερα, ο σεισμός σταμάτησε.

«Ίσως οι μάγοι να το έκαναν τούτο!» μούγκρισε ο Βασιλιάς του Λέργκναμ.

«Μη λες ανοησίες, Βασιληά Ναζτάρι,» σφύριξε η Δάηθρα. «Κι άλλοι τέτοιοι σεισμοί έχουν γίνει από τότε που ήρθαμε εδώ.»

«Είναι η Νότια Γη, που βράζει· όλοι το γνωρίζετε,» είπε η Νι-Δάτλα. «Και καλά θα κάνετε να ελευθερώσετε *τώρα* τη Θέρληχ – αμέσως! Προτού κανένα μεγάλο κακό μας βρει.» Προσπαθούσε να χτυπήσει τους σφετεριστές στην ψυχολογία, να τους τρομάξει επί τη ευκαιρία του σεισμού...

...όμως ο Άρνελ κατάλαβε το σκεπτικό της και γέλασε. «Λες, μήπως, τα ‘Πνεύματα’ των Καρνεβολθιανών νάχουν θυμώσει μαζί μας, Εξουσιάστρια; Χα-χα, ας μην αστειευόμαστε!»

«Αμφιβάλλεις ότι οι σεισμοί προέρχονται από τη Νότια Γη;» απαίτησε η Νι-Δάτλα.

«Όχι –αλλά αυτό δεν έχει καμία σχέση με τη δική μας κατάκτηση της Θέρληχ, σωστά, Εξουσιάστρια;» αντιγύρισε ο Βασιλέμπορας. Και στρεφόμενος στη Δάηθρα και στον Ναζτάρι: «Νομίζω πως τώρα θα ήταν η κατάλληλη ώρα για να επισκεφτούμε τους μάγους.»

** ** *

Ο Χάεβορ –ο Γέρος της Θάλασσας, όπως τον αποκαλούσαν πολλοί– στεκόταν κι ατένιζε τους φιλοξενούμενους στο παλάτι Νότιους άρχοντες (πλην της Νι-Δάτλα) να ζυγώνουν την Αίθουσα του Κοχυλιού, ντυμένοι στο χρυσάφι, στο ασήμι, και στο μετάξι. Στηριζόταν στο μακρύ του μπαστούνι, καθώς τους κοίταζε· κάποιες στιγμές, αισθανόταν το βάρος της ηλικίας του περισσότερο από πότε. Κάποιες στιγμές όπως αυτήν: κάποιες δύσκολες στιγμές, που έπρεπε να παρθούν σοβαρές και κρίσιμες αποφάσεις.

Οι Νότιοι άρχοντες μπήκαν στην Αίθουσα του Κοχυλιού, φέρνοντάς μαζί τους μια βαβούρα από ατσάλι, καθώς τους περιστοίχιζαν άνοπλοι μαχητές, λες κι είχαν πρόθεση ν’ανοίξουν ένα αιματηρό μονοπάτι ως την καρδιά κάποιας απέραντης ορδής δαιμονανθρώπων.

Οι πέντε Μυστικιστές της Θάλασσας που βρίσκονταν στο δωμάτιο στράφηκαν να τους ατενίσουν, και ο Χάεβορ είπε, μιλώντας στη Νότια Αρμπεναρκιανή: «Καλωσορίζω τους νέους αφεντάδες της Θέρληχ.»

Αυτό φάνηκε να τους έπιασε απροετοίμαστους, καθώς όλοι τον κοίταξαν για λίγο δίχως να μιλούν.

«Γνώριζα ότι φέρνατε προβλήματα μαζί σας από τότε που πρωτοήρθατε,» συνέχισε ο Χάεβορ.

«Πώς είναι δυνατόν, γέρο;» μούγκρισε ο Ναζτάρι. «Αφού *τόρα* μας αντικρίζεις για πρώτη φορά! Ποιος είσαι;»

«Είμαι... ένας γέρος, Βασιληά Ναζτάρι του Λέργκναμ,» αποκρίθηκε ο Χάεβορ.

«Και να υποθέσω πως αυτός ο τίτλος φέρει κι όλα τα συνηθισμένα του επακόλουθα;» ρώτησε ο Βασιλέμπορας Άρνελ. «Δηλαδή, ότι δεν έχεις δυνάμεις για να μας εναντιωθείς;»

«Οι δυνάμεις μου είναι απασχολημένες... αλλού,» δήλωσε εκείνος.

«Λένε ότι φρουρείτε τούτο το Κοχύλι.» Η Βασιλίδα Δάηθρα έδειξε το Πορφυρό Κοχύλι, με μια απότομη κίνηση του δεξιού της χεριού, κάνοντας το φαρδύ της μανίκι ν'ανεμίσει και τα βραχιόλια της να κροταλίσουν. «Λένε, επίσης, ότι εδώ είναι το... Κέντρο Σταθερότητας του Άρμπεναρκ, κι αν το Κοχύλι μετακινηθεί ή καταστραφεί, ο Ωκεανός θα πάθει ό,τι έπαθε η Νότια Γη.»

«Είστε ορθά πληροφορημένη, Βασιλίδα Δάηθρα,» είπε ο Χάεβορ.

«Έχω, όμως, μια ερώτηση που ταλαιπωρεί το νου μου,» αποκρίθηκε εκείνη: «*Γιατί* φρουρείτε το Κοχύλι; Ποιος άνθρωπος θ'αποτολμούσε ποτέ να το πειράξει, αν είναι να πεθάνει κι ο ίδιος μαζί;»

«Κανένας άνθρωπος.»

«Τότε, από τι το προστατεύεις, γέρο;» απαίτησε ο Ναζτάρι. «Από τον αέρα;»

«Από ένα φθονερό Πνεύμα, που φέρει το όνομα Μάργκανθελ.»

«Δηλαδή, φρουρείτε –εσύ κι οι υπόλοιποι εδώ μέσα– το Κοχύλι από ένα... *Πνεύμα*;» άρθρωσε ο Βασιλέμπορας Άρνελ, ατενίζοντας τον γέρο με στενεμένα μάτια, ενώ αναρωτιόταν ποιος ήταν ο *πραγματικός* λόγος που εκείνος κι οι άλλοι στέκονταν φρουροί σε τούτη την αίθουσα.

Η Δάηθρα, αντιλαμβανόμενη την αμφισβήτηση στη φωνή του Άρνελ, στράφηκε στο μέρος του, λέγοντας: «Μπορεί να είναι αλήθεια.» Άλλωστε, κι η ίδια είχε πολλές φορές νιώσει την παρουσία του Πνεύματος της Μεγάλης Μητέρας.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Βασιλέμπορας, ακόμα δύσπιστος. «Ωστόσο, δεν ήρθαμε εδώ για να μας μιλήσεις για το Πνεύμα, γέρο. Ήρθαμε για να απαιτήσουμε την υποταγή σου και των μάγων σου.»

Ο Χάεβορ γέλασε. «Ούτε οι ισχυρότεροι Μονάρχες του Ωκεανού δεν έχουν *απαιτήσει* ποτέ την υποταγή των Μυστικιστών της Θάλασσας! Έχουν *μονάχα* *ικετέψει* για τις υπηρεσίες τους! Και τώρα! έρχεστε εσείς, ένα φουσάτο αλλοδαποί, να το πράξετε;

»Χαθείτε από τα μάτια μου, γιατί θα θραύσω το Δώρο της Φάνραζ με τα ίδια μου τα χέρια και θα σας προσφέρω άπαντες βορά στα πεινασμένα κύματα του Ωκεανού της!»

Καθώς μιλούσε, οι Νότιοι άρχοντες οπισθοχωρούσαν ολοένα και περισσότερο, ακούγοντας τη φωνή του μέσα στα κεφάλια τους και νιώθοντας έναν απόκοσμο τρόπο να τους κυριεύει, ενώ ατένιζαν με δέος το γέροντα να μοιάζει να διαθέτει τη δύναμη εκατό λεόντων – ακόμα κι ο Ναζτάρι αισθανόταν έντρομος από τούτη τη δύναμη. Και, καθώς οι Νότιοι υποχωρούσαν, οι μαχητές τους τους ακολουθούσαν, διατηρώντας τον κλοιό γύρω τους κι επιθυμώντας να φύγουν απο δώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα, έτσι που δεν ήταν καθόλου ξεκάθαρο αν, τελικά, οι άρχοντες παρέσερναν τους φρουρούς ή οι φρουροί τους άρχοντες.

Βγήκαν από την Αίθουσα του Κοχυλιού προτού το καταλάβουν, και η διπλή, ατσάλινη πόρτα έκλεισε εμπρός τους, κρύβοντάς τους το Γέρο της Θάλασσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Η Θέρληχ αποκλεισμένη

Ασε με να δοκιμάσω μόνη.» Ο Καπετάν Όντβιν άφησε τη Σούλτριθ με προσοχή, αργά-αργά, λες και φοβόταν ότι η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα μπορεί να έπεφτε αμέσως, παρότι στηριζόταν σε ένα γερό ξύλινο μπαστούνι που ο ίδιος της είχε δώσει. Όμως εκείνη δεν έπεσε· κατάφερε να σταθεί στα πόδια της, με τη βοήθεια του μπαστουνιού, φυσικά. Έκλεισε τα μάτια της, για λίγο, και πήρε μια βαθιά ανάσα. Θεραπευόταν· μπορούσε να το αισθανθεί: το κορμί της είχε αρχίσει να επανορθώνει τις ζημιές που του είχε προκαλέσει η Άρρα. Και η Σούλτριθ ένιωθε την επιθυμία για εκδίκηση μέσα της όλο και δυνατότερη.

Προσπάθησε να κάνει ένα βήμα εμπρός. Με την άκρη του ματιού της μπορούσε να δει τον Όντβιν να είναι έτοιμος να την πιάσει, σε περίπτωση που έχανε την ισορροπία της. Αλλά δεν την έχασε. Και έκανε κι ένα δεύτερο βήματα, κι ένα τρίτο. Χαμογέλασε, παρότι ο ρυθμός με τον οποίο βάδιζε ήταν αργός. Αντιλαμβανόταν ότι ποτέ δε θα γινόταν εντελώς καλά (πράγμα το οποίο ο Καπετάνιος τής είχε πει με όσο πιο πλάγιο τρόπο μπορούσε, μα εκείνη είχε καταλάβει ακριβώς τι εννοούσε ο θαλασσοπόρος), όμως, τουλάχιστον, αρκετές από τις παλιές της δυνάμεις θα επέστρεφαν –αρκετές για να σταθεί μπροστά στην Άρρα και να της τσακίσει τα κόκαλα.

Πήγε ως το γραφείο της καμπίνας, με τη βοήθεια του μπαστουνιού, και κάθισε, ακουμπώντας το μπαστούνι στα γόνατά της. Η μέση της της έριξε μια δυνατή σουβλιά, καθώς λύγισε, μα η Σούλτριθ προσπάθησε να την αγνοήσει.

«Μη βιάζεσαι τόσο,» της είπε ο Όντβιν. «Σύντομα, θα είσαι εντάξει. Αλλά δε χρειάζεται βιασύνη,» επανέλαβε. «Τώρα, βρίσκεσαι ακόμα στην περίοδο της ανάρρωσης.»

Η Σούλτριθ κατένευσε. «Το καταλαβαίνω. Απλά, δοκιμάζω τις δυνάμεις μου.» Το βλέμμα της έπεσε στα χαρτιά επάνω στο γραφείο· αλλά δε διάβασε τι ήταν γραμμένο επάνω τους· οι σκέψεις της βρίσκονταν αλλού. «Εύχομαι να μπορούσα κι εγώ να συντροφεύσω στη Νότια Γη τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, το Σφετεριστή, και τους άλλους. Εξάλλου, την πατρίδα μου πηγαίνουν να σώσουν.»

«Είναι, όμως, καλύτερα που είσαι εδώ,» είπε ο Όντβιν. «Αν είναι όλοι τους τόσο ισχυροί μάγοι όσο μου έχεις πει, μάλλον, δε θα χρειάζονται επιπλέον βοήθεια.»

«Αυτό που θα προσπαθήσουν να κάνουν δεν είναι απλό πράγμα,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Θα πρέπει να διασχίσουν τη Νότια Γη, μέχρι να φτάσουν στο Κέντρο Σταθερότητας –δύσκολο κατόρθωμα, έτσι όπως έχει τώρα η κατάσταση εκεί κάτω.»

Ο Όντβιν κάθισε αντίκρυ της. «Τέλος πάντων· δε μπορείς να κάνεις κάτι, επί του παρόντος.»

Η Σούλτριθ κατένευσε. Και μετά, τα μάτια της γυάλισαν. «Εκτός από ένα πράγμα –το οποίο ξέρεις τι είναι.»

«Περίμενε ακόμα και, ύστερα, κυνήγησε την Άρρα. Δε νομίζω να φύγει σύντομα από δώ. Ούτε από το πλευρό του αδελφού σου. Άλλωστε, σε θεωρεί νεκρή, και δεν πιστεύει ότι, πλέον, απειλείται.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. Έκλεισε τα μάτια, ακούμπησε τα χέρια της στους κροτάφους, και αυτοσυγκεντρώθηκε, στέλνοντας τις πνευματικές της αισθήσεις στο στρατόπεδο των Καρνεβολιθιανών και στον Νόβμορ.

** ** *

Η Νερενία στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του δωματίου της και ατένιζε τους καταυλισμούς των Νοτίων, στο πρωινό φως του

Λούντρινχ και του Βάνσπαρχ. Ήταν ντυμένη με μια ριχτή, μαύρη ρόμπα, και ο Βόνιор στεκόταν δίπλα της, έχοντας το δεξί του χέρι περασμένο γύρω απ'τη λεπτή της μέση.

«Τούτη η πόλη θα μπορούσε να ήταν δική μου,» μουρμούρισε η Στρατάρχισσα, καθώς ο ανοιξιάτικος αγέρας χτυπούσε το πρόσωπό της, κάνοντας τα πορφυρά της μαλλιά ν'ανεμίζουν. «Ποια είναι η ανταμοιβή μου για όλα όσα έκανα;...»

Ο Βόνιор γύρισε και φίλησε το λαιμό της. «Το έχουμε ξανακουβεντιάσει αυτό, αγαπημένη μου. Δε θα μπορούσε να είχε γίνει αλλιώς· το ξέρεις. Ο Βασιλιάς έχει δίκιο να επιθυμεί σταθερότητα στο Βασίλειο.»

«Κι εγώ δεν έχω δίκιο να επιθυμώ ό,τι κατέκτησα;» απαίτησε η Νερενία, στρεφόμενη να τον κοιτάξει.

Ο Βόνιор δεν πήρε το βλέμμα του από το πρόσωπό της. «Ο Βασιλιάς μας θα σε ανταμείψει αλλιώς.»

«Πώς;»

«Δεν το ξέρω αυτό, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα σε ανταμείψει με κάποιο τρόπο. Ανταμείβει καλά εκείνους που τον υπηρετούν· έτσι δε μου έλεγες κάποτε;»

Η Νερενία ένευσε, στρέφοντας, πάλι, τη ματιά της στους καταυλισμούς των Νοτίων. «Ναι, έτσι έλεγα,» παραδέχτηκα. «Όμως νόμιζα ότι η Όρφαλχ θα γινόταν δική μου, μετά από τούτο τον πόλεμο...»

«Το βέβαιο είναι ότι το Σαραόλν θα έχει ανάγκη από άρχοντες, όταν τα πράγματα ηρεμήσουν,» είπε ο Βόνιор. «Και ένας από τους ανθρώπους που θα άρχουν, αναμφίβολα, θα είσαι εσύ, Νερενία.»

Εκείνη ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και πέρασε το χέρι της μέσα στο πουκάμισό του, ξεκουμπώνοντας ένα μεγάλο, αργυρό κουμπί. «Θα με παντρευτείς, Βόνιор; Θα άρχεις μαζί μου;»

«Ναι,» ψιθύρισε εκείνος κοντά στ'αφτί της, παραμερίζοντας τα πορφυρά της μαλλιά με το σαγόνι.

Η Νερενία, όμως, μπορούσε να ακούσει μια ανησυχία στη φωνή του. «Και μη νοιάζεσαι για τη Θάρνα,» του είπε. «Εγώ είμαι ακόμα η Αρχόντισσα τούτης της πόλης, και δε μπορεί να μου αντιταχθεί. Επιπλέον, άκουσα ότι είναι τραυματισμένη και βρίσκεται σε ένα θεραπευτήριο των Μαγκραθμέλιων. Κάποιος Νότιος την τόξεψε στο δεξί στήθος, τη βραδιά της μονομαχίας μου με τον Νε-Μόρλιν... πράγμα που με κάνει να απορώ γιατί τόξεψε αυτήν και όχι εμένα...»

«Το ξέρω ότι είναι σε θεραπευτήριο,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ· «πήγα και την είδα.»

«Σε τι κατάσταση βρίσκεται;»

«Καλύτερα τώρα. Όμως όχι εντελώς καλά, γιατί το τραύμα της ήταν βαθύ. Ωστόσο, δε χρειάζεται εκείνα τα εργαλεία των δαιμονανθρώπων για να ζει, και μπορεί ν'ανασηκώνεται επάνω στο κρεβάτι, αν και με κάποια δυσκολία.»

«Δηλαδή, την επισκέφτηκες πρόσφατα...»

«Ναι, πρόσφατα...» συμφώνησε εκείνος· όμως η αλήθεια ήταν πως δεν την είχε επισκεφτεί –τουλάχιστον, όχι έτσι όπως το εννοούσε η Νερενία. Την είχε παρακολουθήσει μέσω των Πνευμάτων.

«Ξέρεις γιατί την τόξεψαν;»

«Όχι.»

«Παράξενο δεν είναι που τόξεψαν αυτήν κι όχι εμένα;»

«Ίσως.»

–Τότε, άλλος ένας σεισμός σαν τους προηγούμενους συνέβη, τραντάζοντας το παλάτι της Όρφαλχ και κάνοντας τη Νερενία και το Βόνιορ να αναπηδήσουν. Σε λίγο –αφού είχε ρίξει κάμποσα χρώματα από τους τοίχους και το ταβάνι– σταμάτησε.

Η Στρατάρχισσα ξεφύσησε, κάνοντας πίσω τα μαλλιά της· μπορούσε να αισθανθεί ιδρώτα να έχει συγκεντρωθεί, ξαφνικά, στο μέτωπό της. «Κι άλλα σπίτια, σίγουρα, θα έπαθαν σοβαρές ζημιές μέσα στην πόλη,» είπε. «Αναρωτιέμαι πότε θα έρθει η ώρα να πέσει και τούτο δω το καταραμένο παλάτι.»

«Ας ελπίσουμε ότι ο Βασιλιάς μας και οι υπόλοιποι θα προλάβουν αυτή την καταστροφή,» αποκρίθηκε ο Βόνιερ, στρέφοντας το βλέμμα του προς τους καταυλισμούς, για να δει πολλές σκηνές να έχουν σωριαστεί και τους Νότιους να φωνάζουν.

** ** *

Η Νι-Δάτλα τελείωσε το μήνυμα που έγραφε, βάζοντας από κάτω την υπογραφή της. Το τύλιξε, το σφράγισε, και το πέρασε μέσα στον κόρφο της. Σηκώθηκε από το γραφείο του δωματίου και βγήκε στους διαδρόμους του παλατιού της Θέρληχ. Ύστερα από μερικά μέτρα γρήγορου βαδίσματος, χτύπησε την πόρτα ενός άλλου δωματίου. Μια μελαχρινή γυναίκα με κοντά, σγουρά μαλλιά άνοιξε.

«Μεγαλειοτάτη!» έκανε έκπληκτη, και υποκλίθηκε.

«Να περάσω, Ράλθα;» ρώτησε η Εξουσιάστρια.

«Φυσικά, Μεγαλειοτάτη.» Η γυναίκα παραμέρισε από την είσοδο, για να μπει η Νι-Δάτλα σε ένα δωμάτιο μετρίου μεγέθους. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Έχω ένα μήνυμα που θα ήθελα να μεταφέρεις,» αποκρίθηκε η Εξουσιάστρια του Χρήματος, και έβγαλε από τον κόρφο της το τυλιγμένο χαρτί. «Είναι για τη Βασίλισσα Αάνθα,» είπε, και το πέρασε στο χέρι της στρατιωτικής διοικήτριας εμπρός της. «Και για κανέναν άλλο.»

«Θα στείλω έναν αγγελιαφόρο, Μεγαλειοτάτη—» άρχισε εκείνη.

«Όχι,» τη διέκοψε η Νι-Δάτλα. «Θέλω να το πας η ίδια, όσο πιο γρήγορα μπορείς, και χωρίς κανέναν να το μάθει.»

«Πρόκειται για την κατάληψη της Θέρληχ, Μεγαλειοτάτη, σωστά;» ρώτησε η Διοικήτρια Ράλθα.

«Ακριβώς,» κατένευσε η Εξουσιάστρια. «Και η Βασίλισσα Αάνθα πρέπει να μάθει τι συμβαίνει, και πρέπει να προετοιμαστεί κατάλληλα, για ν'αντιμετωπίσει τους σφετεριστές.»

«Μην ανησυχείτε, Μεγαλειοτάτη· θα το φροντίσω,» υποσχέθηκε η πολεμίστρια. «Θα φύγω αμέσως.»

Η Δάτλα έσφιξε τον αριστερό πήχη της Ράλθα. «Να προσέχεις.»

Εκείνη έκλινε το κεφάλι.

Η Εξουσιάστρια βγήκε απ' το δωμάτιο και πήγε στο δικό της, όπου μισοξάπλωσε επάνω στο κρεβάτι, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και περιμένοντας την ώρα να περάσει, ενώ χίλιες-δύο σκέψεις βασάνιζαν το νου της κι ευχόταν ο Μόρλιν να ήταν εδώ, για να είχε σε κάποιον να τα πει.

** ** *

Η Νύχτα και ο Άνεμος επέστρεψαν στον *Ναυαγό* και πήγαν στο δωμάτιό τους, όπου τους περίμεναν ο Ράμλεντ και η Βερενέλη, παίζοντας τα *Λάβαρα του Ωκεανού* επάνω στο ένα από τα στενά κρεβάτια. Μόλις είδαν τους δύο τυχοδιώχτες να μπαίνουν, άφησαν το παιχνίδι και στράφηκαν στο μέρος του.

«Λοιπόν, τι γίνεται στον έξω κόσμος;» ρώτησε η καστανομάλλα εξερευνήτρια με τη λευκή τούφα.

«Τι να γίνεται; Χαμός!» μούγκρισε ο Άνεμος. «Δε φτάνει τούτη η κατάκτηση, έγινε κι ο καταραμένος σεισμός. Εγώ έλεγα πως, όταν επιστρέψαμε εδώ, το δωμάτιο αυτό θάχε πέσει.»

«Κι εμείς το ίδιο,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ, δείχνοντας τον τοίχο πίσω του, όπου είχε δημιουργηθεί μια μεγάλη ρωγμή απ' άκρη σ' άκρη. «Μου φαίνεται πως ο *Ναυαγός* φτάνει στα όριά του και, μ' άλλον έναν τέτοιο σεισμό, μάλλον, θα 'ναυαγήσει'!»

«Εγώ, πάντως, λέω να φεύγουμε απο δώ,» πρότεινε η Βερενέλη. «Τα κανονίσατε για το σπίτι που λέγαμε;»

«Δε μπορούσαμε να βρούμε τον καταραμένο Αργκανθικιανό,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Συν του ότι κάναμε μια μέρα να καταλάβουμε τι έγραφε πάνω σ' εκείνη την πινακίδα που είχε καρφωμένη στην πόρτα,» πρόσθεσε η Νύχτα.

«Επειδή δεν ξέρεις πώς να διαβάζεις,» την πείραξε ο Άνεμος.

Η Νύχτα έκανε να τον κοπνήσει στα πλευρά, με τον αγκώνα της, αλλά εκείνος έβαλε τον πήχη του μπροστά, αποκρούοντας το χτύπημα και μειδιώντας, παρά τον στιγμιαίο πόνο που τον διαπέρασε.

«Ήταν κακογραμμένο!» επέμεινε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια.

«Τι έγραφε η πινακίδα, τελικά;» ρώτησε η Βερενέλη.

«Ότι όποιος ενδιαφέρεται για το σπίτι μπορεί να βρει αυτό τον τύπο στον *Γυρολόγο της Θάλασσας*,» απάντησε ο Άνεμος.

«Αλλά;»

«Δεν ήταν εκεί. Και μας πρότειναν να πάμε σ' ένα σοκάκι, κάθετο στην Οδό Οκτάπους. Όμως σ' αυτό το μέρος δε βρήκαμε κανέναν, όσες φορές κι αν χτυπήσαμε την πόρτα που μας είπαν. Μπορεί ο Αργκανθικιανός νάχει φύγει απ' την πόλη,» ανασήκωσε τους ώμους ο Άνεμος.

«Και τι κάνουμε, τώρα;» είπε η Βερενέλη. «Βρήκατε τον Κάβραν; Ίσως αυτός να έχει κάτι να μας προτείνει...»

«Ίσως, αλλά δεν τον είδαμε καθόλου. Θα πρέπει να ξανακοιτάξουμε, κάποια στιγμή.»

«Οι δρόμοι, επομένως, δεν είναι αποκλεισμένοι,» συμπέρανε ο Ράμλεντ.

«Είναι, όμως, γεμάτοι με στρατιώτες, οι οποίοι σταματούν όποιον θέλουν, όποτε θέλουν, και του κάνουν έλεγχο. Επίσης, Νότια καράβια έχουν κλείσει το λιμάνι, άρα κανείς δε φεύγει μέσω θαλάσσης.»

«Και ακούσαμε πως κι οι πύλες είναι κλειστές,» πρόσθεσε η Νύχτα.

«Δηλαδή, μπορεί κανείς να κινείται σχετικά ελεύθερα όσο βρίσκεται μέσα στην πόλη, αλλά απαγορεύεται να απομακρυνθεί από αυτήν,» είπε ο Ράμλεντ.

«Ναι,» ένευσε ο Άνεμος. «Κι απαγορεύεται να φύγει κι από τους καταυλισμούς έξω από τη Θέρλχη, νομίζω.»

«Είναι προφανές ότι οι σφετεριστές δε θέλουν να ειδοποιηθεί η Βασίλισσα Αάνθα ακόμα,» είπε η Βερενέλη, «και έχουν πάρει κάθε δυνατό μέτρο για να το αποτρέψουν.»

** ** *

Ήταν μεσημέρι όταν η Νι-Δάτλα άκουσε χτύπους στην πόρτα της, και νόμιζε ότι θα ήταν κάποιος Ωκεάνιος υπηρέτης που θα τη ρωτούσα αν ήθελε φαγητό. Όμως, αφού άνοιξε, ανακάλυψε πως είχε πέσει πολύ έξω στη μαντεψιά της, καθώς αντίκρισε τη σπαθάρχισσα που είχε έρθει στο δωμάτιό της και την προηγούμενη φορά.

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε, ψυχρά. Και μόνο το *βλέμμα* τούτης της γυναίκας ήταν αρκετό για να εξοργίζει την Εξουσιάστρια: τόσο υπεροπτικό, τόσο αρχηγικό!

«Η Βασιλίδα Δάηθρα επιθυμεί να κατεβείτε στην αίθουσα του θρόνου,» απάντησε η σπαθάρχισσα.

«Είναι μεσημέρι και είμαι κουρασμένη.» Η Δάτλα έκανε να της κλείσει την πόρτα κατάμουτρα, όμως εκείνη έβαλε στη μέση τη μπότα της και την άνοιξε πάλι, βίαια, με το δεξί της, ατσαλοντυμένο χέρι.

«Η Βασιλίδα Δάηθρα επιμένει.»

Ή, *Θα σε πάμε κάτω θέλεις δε θέλεις.*

«Πολύ καλά,» αποκρίθηκε η Δάτλα, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της. «θα έρθω μόλις ετοιμαστώ. Τώρα, κλείσε την καταραμένη πόρτα κι άσε με να ντυθώ.»

Η σπαθάρχισσα τής γύρισε την πλάτη κι έκλεισε, θορυβωδώς.

«Πουτάνα!» έφτυσε η Δάτλα πίσω της. Ύστερα, άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο, αναρωτούμενη γιατί μπορεί να την ήθελε η Δάηθρα. Είχε, άραγε, ανακαλύψει ότι έστειλε μήνυμα στη Βασίλισσα Αάνθα; Είχε πιάσει τη Διοικήτρια Ράλθα; Όχι, δε μπορεί.

Η Ράλθα ήταν προσεκτική γυναίκα· δε θα έπεφτε τόσο εύκολα στα χέρια των Υρμέλβιων. Κάτι άλλο ήταν, για κάποιο άλλο λόγο την ήθελε. *Δεν ωφελεί να το σκέφτομαι τόσο. Ας πάω να μάθω.* Εξάλλου, άμα είχαν καταλάβει για την προδοσία της –που, *μα τα Ερπετά, μόνο προδοσία δεν είναι!* Αυτοί είναι προδότες, όχι εγώ!–, δε θα έστελναν τούτη την αυθάδη σπαθάρχισσα να της χτυπήσει την πόρτα και να της ζητήσει να κατεβεί στην αίθουσα του θρόνου· θα έσπαγαν την πόρτα και θα έμπαιναν στο δωμάτιό της για να την αλυσοδέσουν χειροπόδαρα.

Η Δάτλα κάθισε στην καρέκλα του γραφείου και φόρεσε τα επάργυρα σανδάλια της. Έφτιαξε το φόρεμά της μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη του δωματίου και άνοιξε την πόρτα, για να δει τη σπαθάρχισσα και τους μαχητές της να την περιμένουν στο διάδρομο. Αγνοώντας τους όλους, ξεκίνησε να βαδίζει προς την αίθουσα του θρόνου. Φυσικά, εκείνοι την ακολούθησαν, περιστοιχίζοντάς την.

Η Εξουσιάστρια του Χρήματος ποτέ ξανά στη ζωή της δεν είχε αισθανθεί αιχμάλωτη, όπως τώρα. *Αραγε, έτσι αισθάνονταν και οι κρατούμενοι των φυλακών της Έλρουν;* συλλογίστηκε, καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους του Ωκεάνιου παλατιού. *Δεν έχουν το δικαίωμα να μου φέρονται έτσι αυτά τα καθάρματα!* Ο Βασιλέμπορας Άρνελ· εκείνος φταίει για όλα, πανάθεμά τον! Τα Ερπετά να τον τυλίζουν και να τον καταπιούν! Εκείνος έφερε την απαραίτητη δύναμη για να κατακτηθεί η Θέρληχ, παρότι, αρχικά, το σχέδιο ήταν της Δάηθρα. Μπορούσα να το δω στα μάτια της, από τότε που πάτησε το πόδι της εδώ για πρώτη φορά: ζήλευε, και δεν ανεχόταν να μην άρχει η ίδια. Η ανόητη! Δεν καταλαβαίνει ότι είμαστε πρόσφυγες –και εμείς και εκείνη και όλοι οι Νότιοι;

Η μεγάλη, διπλή θύρα της βασιλικής αίθουσας άνοιξε, για να περάσει η Νι-Δάτλα –και να σταματήσει απότομα, κατακεραυνωμένη. Στο πάτωμα του μεγάλου δωματίου, γονατιστή και αλυσοδεμένη, βρισκόταν η Ράλθα, με τα ρούχα της σχισμένα και με φανερά τα σημάδια ραβδιών και μαστιγιών επάνω στο δέρμα της.

Αίμα έτρεχε από το καταμελανιασμένο της πρόσωπο. Δύο γεροδεμένοι άντρες στέκονταν εκατέρωθέν της, βαστώντας ρόπαλα με σιδερένιες κεφαλές. Λεργκνάμιοι κι οι δυο τους.

Ο Βασιληάς Ναζτάρι δεν καθόταν και πολύ μακριά απ'αυτούς, έχοντας, ως συνήθως, τον Βρυχηθμό κουλουριασμένο στα πόδια του. Αντίκρυ του ήταν καθισμένη, στο δικό της θρόνο, η Βασιλίδα Δάηθρα, με τα καλλίγραμμα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και το λεπτό της σαγόνι ακουμπισμένο στα δάχτυλα του δεξιού της χεριά. Έμοιαζε να βαριέται όλη αυτή την κατάσταση. Όμως, μόλις είδε τη Νι-Δάτλα να μπαίνει, σηκώθηκε και τράβηξε μέσα από το φόρεμά της ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, με σπασμένη σφραγίδα.

«Είναι τούτο δικό σου, Εξουσιάστρια;»

Το ξέρεις ότι είναι δικό μου, σκύλα!

Η Δάηθρα μειδίασε στραβά. «Δε μιλάς, ε; Λοιπόν, εγώ λέω ότι είναι δικό σου –κι άμα θες να με πείσεις διαφορετικά, προσπάθησέ το.»

Ο Βασιληάς Ναζτάρι εστίασε το βλέμμα του επάνω στη Νι-Δάτλα. «Στράφηκες εναντίον μας, Εξουσιάστρια... παρότι σε είχα προειδοποιήσει.» Το δαχτυλιδιοφορεμένο του χέρι χάιδεψε την πλούσια χαίτη του Βρυχηθμού. «Πες μου: νόμιζες ότι η προειδοποίησή μου ήταν μονάχα μια προσπάθεια εκφοβισμού;»

Η Δάτλα δε μίλησε, αν και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κάτω απ'το στέρνο της. Ανέκαθεν φοβόταν τα άγρια ζώα, και η όψη του λιονταριού στα πόδια του Λεργκνάμιου μονάρχη την έκανε να αισθάνεται ένα μούδιασμα σ'όλο της το σώμα. Τα γόνατά της είχαν κοπεί, όμως συνέχισε να στέκεται. Δε θα έδειχνε καμια αδυναμία μπροστά σε τούτους τους σφετεριστές –ποτέ δεν έδειχνε αδυναμία εκείνη.

«Φαίνεται πως έχει χάσει τη μιλιά της,» γέλασε η Δάηθρα. Και προς τη σπαθάρχισσα: «Αναμάνα, της έκοψες τη γλώσσα;»

Εκείνη μειδίασε. «Ασφαλώς όχι, Μεγαλειότηή... εκτός κι αν αυτή είναι η επιθυμία σας.»

«Η επιθυμία μου είναι να τη συλλάβετε, να τη γδύσετε, και να την κλειδώσετε σε ένα από τα κελιά των μπουντρουμιών του παλατιού,» αποκρίθηκε η Δάηθρα· και, λοξοκοιτάζοντας τη Ράλθα, πρόσθεσε: «Μαζί με την υπηρέτριά της. Η τιμωρία τους θα έρθει αργότερα.»

Δύο Υρμέλβιοι μαχητές έπιασαν τους βραχίονες της Δάτλα, δεξιά κι αριστερά, την ώρα που εκείνη έλεγε, εξοργισμένη και μη μπορώντας να πιστέψει τα λόγια της Βασιλίδας: «Ξανασκέψου το τούτο, Δάηθρα –δε θα κερδίσεις τίποτα με το να φυλακίσεις την Εξουσιάστρια της Έλρουν!» Ήθελε να ουρλιάξει, να τη βρίσει με τα χειρότερα και πιο προσβλητικά λόγια που γνώριζε, όμως αντιλαμβανόταν πως αυτό δε θα είχε κανένα θετικό αποτέλεσμα για εκείνη, πέρα από το να ικανοποιήσει τον τωρινό της θυμό.

«Κάνεις λάθος,» απάντησε ο Βασιληάς Ναζτάρι, αντί της Βασιλίδας της Ύρμελβ. «Εσύ και η απεσταλμένη σου απο δώ θα αποτελέσετε παράδειγμα προς αποφυγήν για όλους τους διαμένοντες στη Θέρληχ. Θα μάθουν τι θα τους στοιχίσει μια πιθανή προδοσία εναντίον μας.» Και χτύπησε, παιχνιδιάρικα, τον ώμο του Βρυχηθμού, γελώντας. Τα μάτια του λιονταριού στράφηκαν στην Ελρούνια και η μακριά του γλώσσα έγλειψε τη μουσούδα του.

Η Δάτλα αισθάνθηκε κρύο ιδρώτα να τη λούζει, όμως ήλπιζε αυτό να μη μπορούσαν να το δουν οι άλλοι. «Οι υπήκοοί μου δε θα το εκτιμήσουν τούτο, Βασιληά Ναζτάρι,» είπε, προσπαθώντας να διατηρήσει το αρχοντικό της ύφος.

«Θα συμμορφωθούν, όμως,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Πάρτε την,» πρόσταξε η Δάηθρα.

Οι Υρμέλβιοι στρατιώτες τράβηξαν τη Νι-Δάτλα από τους βραχίονες· και, καθώς την έβγαζαν από τη βασιλική αίθουσα, η Εξουσιάστρια του Χρήματος είδε τους δύο Λεργκνάμιους ροπαλοφόρους να σηκώνουν την καταμελανιασμένη και τραυματισμένη Ράλθα όρθια από τις αλυσίδες της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Διαρρήκτης

Ετρωγαν μεσημεριανό στην τραπεζαρία του *Ναυαγού*, η οποία δεν είχε υποστεί και λίγες ζημιές από το σεισμό. Στους τοίχους της, καινούργιες ρωγμές είχαν προστεθεί στις ήδη υπάρχουσες, που πιθανώς να είχαν γίνει από τα προηγούμενα τραντάγματα του εδάφους. Επίσης, τα ξύλινα δοκάρια του ταβανιού δεν έμοιαζαν να βρίσκονται και στην καλύτερη δυνατή κατάσταση.

Συγκεκριμένα, εκείνο που ήταν από πάνω τους η Βερενέλη είχε την εντύπωση ότι, αργά ή γρήγορα, θα έπεφτε. «Πρέπει να πάμε να μείνουμε κάπου αλλού,» είπε, για πολλοστή φορά σήμερα.

Αμα της γίνει κάτι συνήθεια, δεν της κόβεται εύκολα, σκέφτηκε ο Άνεμος. «Λες να μη μοιραζόμαστε αυτή σου την επιθυμία;» τη ρώτησε, κόβοντας ένα κομμάτι από το ψάρι του (που, για κάποιο λόγο, έμοιαζε με πετσί) και τρώγοντάς το (με κάθε δυνατή επιφύλαξη).

«Και τι κάνετε για να την πραγματοποιήσετε;» απαίτησε εκείνη. «Τουλάχιστον, προσπαθήστε να βρείτε τον Κάβραν, ώστε να μας οδηγήσει σε κάποιο πιο ανθρώπινο μέρος.»

«Θα το προσπαθήσουμε, το απόγευμα,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Ελπίζω ως τότε να μην είναι πολύ αργά,» είπε η Βερενέλη, κοιτώντας τα δοκάρια από πάνω τους.

«Τώρα, θ' ανοίξει η γη και θα μας καταπιεί όλους...!» ρουθούνισε ο Άνεμος, κόβοντας άλλο ένα κομμάτι πετσί από το ψάρι του. Αλλά, προτού προλάβει να το βάλει στο στόμα, το έδαφος ταρακουνήθηκε, τα πιάτα επάνω στα τραπέζια κροτάλισαν δαιμονισμένα, μια κανάτα έπεσε από το μπαρ και θρυμματίστηκε στο πάτωμα χύνοντας μπίρα,

χώματα και πέτρες έπεσαν στα φαγητά, οι ρωγμές στους τοίχους μεγάλωναν απειλητικά–

Η Βερενέλη ήταν από τους πρώτους που πετάχτηκαν από τις καρέκλες τους. «Πανάθεμά σε!» φώναξε στον Άνεμο, που έμοιαζε εκείνος να είχε προκαλέσει το σεισμό με τα χλευαστικά του λόγια.

«Τι!» αντιγύρισε ο μαυρομάλλης τυχοδιώχτης. «Εγώ φταίω;»

«Έλα!» Η Νύχτα τον τράβηξε από τον πήχη, για να φύγουν.

Η Βερενέλη έκανε να τρέξει προς την έξοδο του πανδοχείου, μα ο Ράμλεντ, βλέποντας τον κόσμο που είχε συγκεντρωθεί –και στριμωχτεί– εκεί, την έπιασε απ’το βραχίονα. «Απο δώ!» είπε, ανοίγοντας διάπλατα τα πατζούρια του παραθύρου πλάι στο τραπέζι τους.

Η καστανομάλλα εξερευνήτρια δεν ήθελε κι άλλη παρότρυνε: αμέσως, σκαρφάλωσε πάνω στο περβάζι και πήδησε έξω.

«Ο θησαυρός!» σφύριξε ο Άνεμος στη Νύχτα –«είναι στο δωμάτιο!»

Εκείνη κοίταξε προς την πόρτα του διαδρόμου των δωματίων, και διαπίστωσε ότι δε μπορούσε να τη διακρίνει από τη θολούρα που είχε σηκωθεί. «Αργότερα!» Τον τράβηξε προς το παράθυρο, καθώς κι ο Ράμλεντ έβγαινε, ακολουθώντας τη Βερενέλη.

«Δε θα τ’αφήσουμε όλα εδώ!» επέμεινε ο Άνεμος.

«Θες ν’αφήσουμε καλύτερα τα κόκαλά μας εδώ;» γρύλισε η Νύχτα. «Έλα!» Συνέχισε να τον τραβά απ’τον πήχη, καθώς ανέβαζε το ένα της μπουτοφορεμένο πόδι στο περβάζι του παραθύρου.

Ολάκερη η τραπεζαρία καταρρέει! σκέφτηκε ο Άνεμος, παρατηρώντας τι συνέβαινε γύρω του. Ύστερα, ακολούθησε τη Νύχτα, που απειλούσε να του κόψει το χέρι από το υπόλοιπο σώμα.

Έξω από το πανδοχείο ήταν, τώρα, μαζεμένοι όλοι όσοι πριν από λίγο βρίσκονταν στην τραπεζαρία του, ενώ τα τραντάγματα δεν είχαν πάψει· συνεχίζονταν, και τίποτα δε φαινόταν μέσα από τα παράθυρα του *Ναυαγού*.

Ασχημα ξεμπερδέματα θα έχουν αυτοί που ήταν στα δωμάτια, συλλογίστηκε η Νύχτα. Αν έχουν καν ξεμπερδέματα και δε θαφτούν ζωντανοί.

Την ίδια στιγμή, ο Άνεμος αναρωτιόταν: *Μα τα Πνεύματα, πώς θα βρούμε, τώρα, το θησαυρό μέσα από τούτο το χάος; Να πάρει και να σηκώσει! Όλες οι αναποδιές σε μας! Καταραμένοι σεισμοί και καταραμένη Θέρληχ! –εδώ τα τραντάγματα είναι δυνατότερα από ό,τι στο Σαραόλν... Ή, μήπως, με τον καιρό, γενικά, δυναμώνουν; Τελικά, άμα οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και ο Πόνκιμ δεν έκαναν γρήγορα κάτι, για να τους γλιτώσουν όλους, ο Άρμπεναρκ θα καταποντιζόταν από αυτή την κατάσταση...*

** ** *

Ο Βρυχηθμός βρυχήθηκε, καθώς το παλάτι της Θέρληχ τρανταζόταν γι'ακόμα μια φορά.

Μόλις ο χαλασμός σταμάτησε, ο Βασιληάς Ναζτάρι πέταξε την χρυσοποίκιλη κούπα του στο έδαφος, κάνοντας το κρασί να χυθεί. «Μα τα διαολισμένα Στοιχειά των Βουνών! θα καταστραφεί και τούτο το καταραμένο νησί;» φώναξε.

«Αν ήταν να συμβεί κάτι τέτοιο, νομίζω πως οι μάγοι στην Αίθουσα του Κοχυλιού θα μας είχαν προειδοποιήσει,» αποκρίθηκε ο Βασιλέμπορας Άρνελ, που είχε σηκωθεί από τον Κοραλλένιο Θρόνο, μόλις ο σεισμός άρχισε, κι ακόμα στεκόταν όρθιος. Η σύζυγός του, Αρχόντισσα Νάρη, βαστούσε το δεξί του χέρι, λες κι άμα το άφηνε θα χανόταν στον Ωκεανό. Ο Άρνελ προσπαθούσε ν'ακούγεται ψύχραιμος, όμως η φωνή του πρόδιδε μια μεγάλη ανησυχία για το μέλλον.

«Αυτοί;» μούγκρισε ο Ναζτάρι. «Αυτοί θέλουν να μας καταστρέψουν!»

«Τότε, γιατί δε στέλνεις μια ένοπλη ομάδα να τους σκοτώσει όλους;» απαίτησε η Βασιλίδα Δάηθρα, καθώς ξανακαθόταν στον σκονισμένο –από τα χώματα που είχαν πέσει– θρόνο της.

Ο Ναζτάρι δεν αποκρίθηκε.

Ίσως κι ο ίδιος να μην ξέρει την απάντηση, σκέφτηκε η Δάηθρα. Αλλωστε, ήταν βέβαιη πως ο Βασιληάς του Λέργκναμ ήταν από τους ανθρώπους που δεν ήξεραν ούτε καν τον εαυτό τους. Ενεργούσε σαν ζώο, με το ένστικτο· εξ ου και το λιοντάρι που είχε ως σύμβολό του.

«Γιατί φοβάσαι ότι πιθανώς να έχουν δίκιο σ'όσα λένε,» του είπε: «ότι ένα Πνεύμα έρχεται, για να διαλύσει το Κοχύλι και να καταποντίσει τον Ωκεανό –πάνω στον οποίο βρισκόμαστε.»

«Ποτέ δεν είναι ωφέλιμο να σκοτώνεις τους ανθρώπους που δε σου εναντιώνονται άμεσα αλλά ίσως στο μέλλον να σου φανούν χρήσιμοι, Δάηθρα,» φιλοσόφησε ο Άρνελ, καθώς κι εκείνος ξανακαθόταν στο Θρόνο του Ωκεανού, μαζί με τη Νάρη.

Συνηθισμένη Δίχια λογική, συλλογίστηκε ο Ναζτάρι, που προτιμούσε πάντοτε να εξολοθρεύει τους εχθρούς του –ή τους πιθανούς εχθρούς– προτού σηκώσουν κεφάλι. Όμως έπρεπε να παραδεχτεί ότι η Βασιλίδα της Ύρμελβ είχε δίκιο: φοβόταν πως οι μάγοι, όντως, προστάτευαν το Κοχύλι από κάποια ακατονόμαστη απειλή, η οποία, αν εκείνοι έβγαιναν απ'το παιχνίδι, θα ερχόταν να τους καταστρέψει όλους. Έξυπνη και αξιοθαύμαστη γυναίκα ήταν η Δάηθρα· κάποτε έπρεπε, οπωσδήποτε, να την προσθέσει στο χαρέμι του...

** ** *

Το βουητό του σεισμού και το κροτάλισμα των πετρών παντού γύρω σταμάτησαν. Και η Δάτλα άνοιξε αργά τα μάτια της, για ν'αντικρίσει μονάχα σκοτάδι. Από πάνω της μπορούσε να αισθανθεί τη Ράλθα, ακίνητη. Η Ελρούνια πολεμίστρια είχε προσπαθήσει να την προστατέψει, όταν ξεκίνησε ο σεισμός. Και τώρα... *είναι νεκρή;*

«Ράλθα;» ψιθύρισε η Εξουσιάστρια των Όπλων.

«...Μεγαλειοτάτη...» ακούστηκε μια αδύναμη φωνή από πάνω της. Πρέπει να είχε χτυπηθεί άσχημα από τις πέτρες, έκρινε η Δάτλα· πρέπει να πονούσε. «...Είστε καλά;...»

Η Εξουσιάστρια αισθάνθηκε ένα ζεστό υγρό να τρέχει στο πλάι του λαιμού της. Αίμα. Όμως όχι δικό της· ήταν βέβαια. «Είσαι τραυματισμένη, Ράλθα;»

Ένωσε την πολεμίστρια να προσπαθεί να σηκωθεί από πάνω της, αλλά να δυσκολεύεται. Πέτρες πρέπει να βρίσκονταν στη ράχη της.

«Μεγαλειοτάτη,» έκανε η γυναίκα, αγκομαχώντας, «φύγετε. Προσπαθήστε!...»

Η Δάτλα αισθάνθηκε έναν κόμπο στο λαιμό, έτσι δε μίλησε. Σύρθηκε μέσα στα χώματα και στις πέτρες, βήχοντας, καθώς σκόνες πήγαιναν στα ρουθούνια της. *Η Ράλθα... συγκρατεί τις πέτρες για λίγο, για να με σώσει... Πώς, όμως, θα σώσει τον εαυτό της;*

«Ράλθα;»

Ένας ήχος στο σκοτάδι, σαν πέτρες που κυλούν, κι ένα μουγκρητό πόνου.

«Ράλθα! Μ' ακους;»

«Ναι, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η φωνή της πολεμίστριας, πολύ πιο παράξενη από πριν.

«Έλα μαζί μου –έλα κοντά μου.»

«...Δε μπορώ... Σας παρακαλώ, φύγετε!...»

«Όχι, ανόητη,» αντιγύρισε η Δάτλα, «δε θα σ' αφήσω εδώ.» Ανασηκώθηκε στα τέσσερα και ψαχούλεψε ανάμεσα στα χαλάσματα, προσπαθώντας να την εντοπίσει. Τα νύχια της έσπαγαν επάνω στις πέτρες και τα δάχτυλά της γδέρνονταν. «Ίσως η πόρτα νάχει πέσει και να καταφέρουμε να φύγουμε κι οι δυο. Πού είσαι, μα τα Ερπετά;» Πέτρες: παντού μπορούσε να αισθανθεί άγριες πέτρες να σχίζουν τη σάρκα στα γόνατα και στις παλάμες της. «Πού είσαι; Ράλθα!»

«Πηγαίνετε, Μεγαλειοτάτη –δε μπορείτε να με βοηθήσετε...» Η διοικήτρια έκλαιγε, διαπίστωσε ξαφνικά η Δάτλα –έκλαιγε. Πρέπει να πονούσε. Τα χέρια της Εξουσιάστριας άρχισαν να ψαχουλεύουν το μέρος πιο γρήγορα, πιο γρήγορα– Μαλλιά! Άγγιξε μαλλιά.

«Ράλθα!»

«Δε μπορείτε να σηκώσετε τις πέτρες, Μεγαλειοτάτη –πηγαίνετε, σας ικετεύω!...»

Πράγματι: πέτρες. Η Δάτλα μπορούσε να αισθανθεί τα σγουρά μαλλιά της Ράλθα ανάμεσα στα δάχτυλά της, και μετά... πέτρες, κι άλλες πέτρες, κι άλλες πέτρες –το κορμί της Ελρούνιας πολεμίστριας βρισκόταν θαμμένο εκεί κάτω. Ω, Ράλθα... με έσωσες... κι εγώ δε μπορώ να σε βοηθήσω... δε μπορώ... Η Δάτλα αισθάνθηκε δάκρυα, τώρα, να έρχονται και στα δικά της μάτια.

«Ράλθα... θα... θα επιστρέψω, Ράλθα,» άρθρωσε, πνιχτά. «Θα επιστρέψω για σένα –δε θα σε ξεχάσω.»

«Πηγαίνετε, Μεγαλειοτάτη. Είθε τα Μεγάλα Ερπετά να σχίζουν τα κύματα για σας. Πηγαίνετε!»

Η τελευταία λέξη της Ράλθα –Πηγαίνετε!– αντήχησε σα διαταγή μέσα στο νου της Δάτλα. Και ήταν ένας τόνος που η Εξουσιάστρια του Χρήματος δε θα ανεχόταν από κανέναν της υπήκοο, όμως τώρα τον χρειαζόταν. Χρειαζόταν κάποιον να της πει, έντονα: Πήγαινε! Φύγε! Κάποιον να τη συνεφέρει από την ελεεινή ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Σηκώθηκε, αργά, στα γυμνά της πόδια, νιώθοντας τις πατούσες της να γδέρνονται από τις πέτρες, και το χώμα να περνά ανάμεσα στα δάχτυλά της. Τα μάτια της προσπάθησαν να βρουν κάποια πηγή φωτός, έναν οδηγό μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Ράλθα, γιατί να πρέπει να σ' αφήσω εδώ σ'ετούτο το εφιαλτικό μέρος, θαμμένη έτσι;... Όλα τούτα ήταν καινούργια συναισθήματα για τη Δάτλα: ποτέ ξανά στη ζωή της δεν είχε νιώσει τόσο απελπισμένη, τόσο αδύναμη μπροστά στις καταστάσεις, ή τόσο μεγάλη υποχρέωση να βοηθήσει μια γυναίκα που της είχε πριν από μερικές στιγμές σώσει τη ζωή· ούτε

ποτέ παλιότερα είχε αισθανθεί τέτοια επιθυμία να βγει στο φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ, φεύγοντας από τούτο το έρεβος.

Τα μάτια της, όμως, δε βρήκαν το σημάδι που αναζητούσαν, το σημάδι που ίσως, τελικά, να την οδηγούσε έξω από τα μπουντρούμια του παλατιού της Θέρληχ. Μονάχα σκοτάδι ατένισαν, όπως και πριν. Και η Δάτλα φοβήθηκε, για μια στιγμή, μήπως είχε χάσει το φως της· όμως όχι, δε μπορεί κάτι τέτοιο να συνέβαινε. *Απλά, ο δαυλός απέξω θα έσβησε, με τα χρώματα και τις πέτρες που έπεσαν—*

Μια φωνή πόνου από κάπου: ένα μουγκρητό. Και: «...βοηθήστε με...» Δυνατό βήξιμο. «*Μ'ακούτε;...*»

Η Δάτλα προχώρησε προς την κατεύθυνση του ήχου, με κάθε επιφύλαξη και έχοντας το ένα της χέρι τεντωμένο εμπρός της.

—«*Βοηθήστε με... Αααχ...*»—

Κάπου, τα δάχτυλά της συνάντησαν έναν τοίχο. Η Εξουσιάστρια άρχισε να τον ψαχουλεύει, με τις ήδη ξεγδαρμένες παλάμες της.

—«...*Σας παρακαλώ...!*»—

Ο τοίχος ήταν γεμάτος ρωγμές, διαπίστωσε η Δάτλα, αρκετά μεγάλες ώστε να χωρά η καθεμία ένα ξιφίδιο εντός της! Ψαχούλεψε προς τα δεξιά. *Κάπου εδώ πρέπει να είναι και η πόρτα του κελιού. Μακάρι νάχει πέσει...*

—Δυνατό βήξιμο—

Τα χέρια της άγγιξαν κρύο σίδηρο. *Η πόρτα!* —που ακόμα στεκόταν όρθια... Ούτε αυτός ο τρισκατάρατος σεισμός δεν την είχε ρίξει. Και η Ράλθα θα πέθαινε εδώ μέσα! *Ανάθεμα τα Ερπετά!* Η Δάτλα κοπάνησε την πόρτα, με τη ματωμένη γροθιά της... και άκουσε ένα τρίζιμο σιδήρου. *Τι;* Την έσπρωξε, και την αισθάνθηκε να παραμερίζει, κάπως περιέργα. Ψαχούλεψε, με περισσότερη προσοχή και σπρώχνοντας ελαφρώς. Η αριστερή μεριά δεν κρατούσε καλά. Οι μεντεσέδες απο κεί πρέπει να είχαν χαλαρώσει ή σπάσει. *Δεν πρέπει νάναι δύσκολο να πέσει, τώρα.* Η Δάτλα έκανε λίγο πίσω και έριξε όλο της το βάρος επάνω στην πόρτα, σφίγγοντας τα δόντια.

Η σιδερένια θύρα έφυγε απ'τη θέση της και σωριάστηκε στο πάτωμα, με μεγάλο πάταγο και με την Εξουσιάστρια των Όπλων ξαπλωμένη στην επιφάνειά της. Η Δάτλα ένιωσε κάθε κόκαλο και κλείδωση του σώματός της να τραντάζεται από την πρόσκρουση.

«*Ποιος είν'εκεί; Βοηθήστε με!*» ακούστηκε η γνωστή, πια, φωνή από το βάθος.

Η Ελρούνια σηκώθηκε στα τέσσερα και κοίταξε προς τη μεριά του ήχου: Σκοτάδι. Κοίταξε προς την άλλη μεριά: Φως! Η αδύναμη φλόγα ενός δαυλού. *Μάλλον, ο πλακωμένος –όποιος κι αν είναι– με βλέπει, αλλά εγώ δε μπορώ να τον δω.* Ξαφνικά, αισθάνθηκε ντροπή, γιατί ήταν εντελώς γυμνή, ακριβώς όπως την είχαν πετάξει στο κελί οι λακέδες της Βασιλίδας Δάηθρα.

Όμως η ντροπή γρήγορα την εγκατέλειψε, καθώς σημαντικότερα θέματα απασχολούσαν το νου της –όπως το να βγει απο δώ μέσα και να φύγει απ'το παλάτι, προτού γίνει τροφή για το λιοντάρι του Βασιλιά Ναζτάρι. Σηκώθηκε όρθια και βάδισε προς το δαυλό στον τοίχο, παραπατώντας και νιώθοντας το έδαφος από κάτω της να κάνει λακούβες, υψώματα, και χαμηλώματα. Φτάνοντας κοντά στην ασθενική φλόγα, είδε μια μεγάλη σκιά στο έδαφος. Πισωπάτησε, αιφνιδιασμένη. Ύστερα, την κοίταξε καλύτερα και διαπίστωσε ότι δεν ήταν παρά ένας νεκρός ή αναίσθητος στρατιώτης, μισοκαλυμμένος από πέτρες και χώμα. Αίμα φαινόταν να ρέει από το κεφάλι του. *Μάλλον, νεκρός...*

Η Δάτλα τεντώθηκε πάνω απ'το κουφάρι (;) και έπιασε τον δαυλό, τραβώντας τον έξω απ'το σιδερένιο βρόγχο του τοίχου. *Αν δε γίνει κι άλλος σεισμός κι αν δε μ'εντοπίσουν, θα καταφέρω να φύγω απο δώ.* Δύο «αν» ήταν, όμως, αυτά...

** ** *

Ο Άνεμος έκανε νόημα στους δικούς του ν'απομακρυνθούν από τον κόσμο, μαζί του. Εκείνοι τον ακολούθησαν και, όταν βρίσκονταν

κοντά σ'έναν τοίχο –που είχε μια μεγάλη ρωγμή κι έμοιαζε επικίνδυνος να πέσει–, ο μαυρομάλλης τυχοδιώχτης τούς είπε: «Πρέπει να πάρουμε το θησαυρό απο κεί μέσα, προτού κανείς άλλος τον βρει.»

«Κι εμείς που λέγαμε να τον αφήσουμε και να φύγουμε,» αποκρίθηκε η Βερενέλη.

«Μ'εσένα ποτέ δεν ξέρει κανείς, βιβλιοποντικίνα,» αντιγύρισε ο Άνεμος, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Πάψτε!» τους διέκοψε η Νύχτα. «Κι ελάτε να δούμε τι μπορούμε να διασώσουμε.» Βάδισε πρώτη, κι οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

Ο σεισμός είχε, πλέον, σταματήσει, και ο πανδοχέας βρισκόταν μπροστά στην πόρτα του πανδοχείου του, προσπαθώντας να την ανοίξει, αλλά αποτυχαίνοντας.

«Πρέπει νάχουν πέσει πέτρες πίσω της,» είπε κάποιος. «Έχει φρακάρει.»

«Θα χρειαστεί να τη σπάσεις,» πρόσθεσε ένα άλλος.

Υπέροχα... σκέφτηκε ο Άνεμος.

«Φέρτε μου ένα τσεκούρι,» ζήτησε ο πανδοχέας.

«Πάω εγώ, Νάτλιβ,» αποκρίθηκε ένα λιγνό αγόρι, κι έφυγε, τρέχοντας.

Ο Άνεμος στράφηκε στον Ράμλεντ. «Μπορείς να κάνεις κάτι;» Ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ ήταν ο δυνατότερος άντρας που γνώριζε και, σίγουρα, πιο δυνατός από όλους όσους έβλεπε εδώ. Επομένως, ίσως να κατάφερνε να σπάσει την πόρτα.

Ο Ράμλεντ κατένευσε. Και, βγαίνοντας μέσα από τον συγκεντρωμένο κόσμο, πλησίασε τον πανδοχέα, που το αγόρι είχε αποκαλέσει Νάτλιβ. «Θα ήθελες λίγη βοήθεια, φίλε μου;»

Εκείνος στράφηκε για να τον κοιτάξει, και συνοφρυώθηκε. «Μπορείς να τη σπάσεις;»

«Θα προσπαθήσω.»

Ο πανδοχέας ένευσε, απομακρυνόμενος από την πόρτα.

Ο Ράμλεντ την κλότσησε ψηλά, γιατί ήξερε ότι οι πέτρες θα είχαν μαζευτεί στο πάτωμα εμπρός της. Ύστερα, από τρεις δυνατές κλοτσιές, η ξύλινη θύρα έσπασε. *Όχι κι απ' τις καλύτερες που έχω δει*, παρατήρησε ο Ντρούβτεκ. *Πίσω, στην πατρίδα, τις φτιάχνουν είκοσι φορές πιο ανθεκτικές*. Και μια νοσταλγία τον έπιασε, καθώς θυμήθηκε τα μέρη των παιδικών του χρόνων.

«Καλύτερα από τσεκούρι!» φώναξε ο πανδοχέας. «Σ' ευχαριστώ, φίλε. Έχεις τρεις νύχτες δωρεάν στο πανδοχείο μου —όσες κι οι κλοτσιές που χρειάστηκαν για να σπάσεις την πόρτα.»

«Ποιο πανδοχείο;» έθεσε το ερώτημα ο Άνεμος, περνώντας μπροστά από τους δύο άντρες και μπαίνοντας στη ρημαγμένη τραπεζαρία.

«Ίσως να βρίσκονται ακόμα άνθρωποι μέσα στα δωμάτια,» είπε η Νύχτα στον πανδοχέα, και ακολούθησε τον Άνεμο, μαζί με τη Βερενέλη. Ο Νάτλιβ κι ο Ράμλεντ πήγαν στο κατόπι τους.

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο πέτρες, πάνω στις οποίες έπρεπε ν' ανεβαίνουν για να περπατούν. Επίσης, όλος ο αριστερός του τοίχος είχε σωριαστεί, καταστρέφοντας τραπέζια και καρέκλες, ενώ και η οροφή από κείνη τη μεριά είχε καταρρεύσει και τα δοκάρια κρέμονταν σαν ανάποδοι κορμοί δέντρων.

Ευτυχώς που δεν ήμασταν από κάτω, συλλογίστηκε η Βερενέλη, αναριγώντας. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στον Άνεμο, ο οποίος είχε πλησιάσει την πόρτα του διαδρόμου και κλοτσούσε τις πέτρες μπροστά της.

«Ράμλεντ, βοήθησέ με λίγο εδώ,» ζήτησε.

Προτού προλάβει ο Ντρούβτεκ ν' αποκριθεί, χτυπήματα ήρθαν από την πόρτα, και μια αντρική φωνή ακούστηκε από το εσωτερικό: «*Είστε έζω;*»

«Όχι, μέσα!» απάντησε ο Άνεμος.

«*Βοηθήστε μας να βγούμε!*»

Ο Ράμλεντ άρχισε να σηκώνει τις πέτρες και να τις πετά παραδίπλα.

Ο Νάτλιβ τον παρατηρούσε καλά-καλά. «Πρέπει να σε προσβάλω για να μου κάνεις δουλειά!»

«Δεν ενδιαφέρομαι γι'αυτού του είδους τις δουλειές,» αποκρίθηκε, στεγνά, ο Ντρούβτεκ.

Μόλις ο Ράμλεντ είχε παραμερίσει τα μπάζα, ο Άνεμος άνοιξε την πόρτα, για να δει από πίσω έναν μελαχρινό άντρα με κοντά μαλλιά και μια μελαχρινή γυναικά με μαλλιά που έφταναν ως τους ώμους. Καρνεβολθιανοί, μάλλον.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο πρώτος. «Τα Πνεύματα μαζί σας, φίλοι μου.»

«Είναι κανείς άλλος στα δωμάτια;» ρώτησε ο Νάτλιβ.

«Δεν ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Καρνεβολθιανός, καθώς εκείνος κι η γυναίκα έβγαιναν.

Ο Άνεμος μπήκε στον γεμάτο χαλάσματα διάδρομο και, περνώντας ανάμεσα από δύο δοκάρια που κρέμονταν από το ταβάνι, έφτασε στην πόρτα του δικού του δωματίου και των συντρόφων του. Η Νύχτα τον ακολούθησε, αλλά ο Ράμλεντ και η Βερενέλη έμειναν πίσω: ο πρώτος επειδή δε θα χωρούσε να περάσει και μπορεί, αν έσπρωχνε τα μπάζα, να προκαλούσε κατολίσθηση, και η δεύτερη επειδή φοβόταν μη γίνει κι άλλος σεισμός και πλακωθεί εκεί μέσα.

Ο Άνεμος έβγαλε το κλειδί απ'το εσωτερικό της τουνίκας του και το πέρασε στην κλειδαριά της πόρτα, στριφογυρίζοντάς το. Το χαρακτηριστικό κλακ ακούστηκε, και η θύρα άνοιξε... μέχρι ενός σημείο και, ύστερα, βρήκε κάπου.

«Κι άλλες πέτρες!» έφτυσε ο τυχодиώχτης. «Κι ο Ράμλεντ δε χωρά εδώ πέρα...» μούγκρισε, κάτω απ'την ανάσα του. «Νύχτα, μπορείς να γλιστρήσεις μέσα απ'αυτή τη χαραμάδα;»

Την ίδια στιγμή, άκουσαν τον Νάτλιβ να φωνάζει: «Είναι κανείς ζωντανός εδώ μέσα; Μ'ακούτε;»

«Εδώ!» ήρθε μια φωνή από δυο πόρτες δεξιά του Ανέμου και τη Νύχτας. «Βοηθήστε με!»

«Περίμενε· ερχόμαστε!» αποκρίθηκε ο Νάτλιβ. Και ο Ράμλεντ πλησίασε την πόρτα, η οποία βρισκόταν κοντά στην αρχή του διαδρόμου και μέχρι εκεί μπορούσε να χωρέσει.

Εν τω μεταξύ, ο Άνεμος ξανάπε στη Νύχτα: «Προσπάθησε να γλιστρήσεις μέσ' απ' τη χαραμάδα.»

Εκείνη έριξε μια ματιά στο εσωτερικό του δωματίου, από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί. Και είδε δυνατό φως! Ο αντικρινός τοίχος είχε σωριαστεί, και οι ακτίνες των μεσημεριανών ήλιων περνούσαν.

«Δε χρειάζεται να μπω απ' τη χαραμάδα,» είπε στο φίλο της. «Μπορούμε να πάμε απ' την άλλη.»

«Πώς; Δεν υπάρχει ούτε παράθυρο!»

«Τώρα, έχει ανοιχτεί ένα, όμως,» εξήγησε η Νύχτα, κι άρχισε να κατευθύνεται προς την έξοδο του διαδρόμου. Ο Άνεμος την ακολούθησε.

«Πού πάτε;» τους ρώτησε η Βερενέλη.

«Απ' την άλλη,» απάντησε η Νύχτα, προσπερνώντας την, μαζί με τον Άνεμο, και βαδίζοντας προς την είσοδο της τραπεζαρίας.

Εκείνη έριξε μια ματιά στον Ράμλεντ, που προσπαθούσε ν' ανοίξει τη φρακαρισμένη πόρτα, και, ύστερα, έτρεξε πίσω τους, καταλαβαίνοντας ότι, μάλλον, είχαν βρει κάποιον άλλο τρόπο για να μπουν στο δωμάτιο.

** ** *

Η Δάηθρα στεκόταν μπροστά σε ένα παράθυρο της βασιλικής αίθουσας, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και δίχως ν' αντιλαμβάνεται το βλέμμα του Βασιλιά Ναζτάρι επάνω στους γοφούς και την πλάτη της. Το συνειδητό της βασάνιζε ένα απόκοσμο συναίσθημα: μια προειδοποίηση, σταλμένη από τη Μεγάλη Μητέρα, την πρώτη Βασιλίδα της Ύρμελβ, εκείνη που ξεκίνησε τη Βασιλική Γενιά και που όρισε ότι πάντοτε τον Μαρμάρينو Θρόνο θα

κληρονομούσε η ξανθιά πρωτότοκη κόρη. Τις άλλες φορές, όμως, οι προειδοποιήσεις της ήταν πιο ξεκάθαρες, πιο συγκεκριμένες: «έδειχναν» –με τον τρόπο τους– ένα συγκεκριμένο άτομο ή μια συγκεκριμένη περιοχή. Τώρα, ετούτη η προειδοποίηση ήταν ακαθόρυστο: *Κίνδυνος!* έλεγε· αλλά από πού; από ποιον; Όταν ξύπνησε η Δάθρα, σήμερα το πρωί, είχε αισθανθεί πάλι τη Μεγάλη Μητέρα να της μιλά, αλλά, ύστερα, αφότου έγιναν οι δυο απανωτοί σεισμοί, νόμιζε ότι, τελικά, η προειδοποίησή της ήταν γι'αυτούς. Ωστόσο, μάλλον, επρόκειτο για κάτι εντελώς διαφορετικό, επειδή και τώρα, ξανά, η Δάθρα παράξενα ένιωθε. Τα ερωτηματικά έτρωγαν το νου της: Γιατί η Μεγάλη Μητέρα δεν επικοινωνούσε πιο ξεκάθαρα μαζί της; Ποιος ήταν ο κίνδυνος; Από πού ερχόταν; Πώς όφειλε να προετοιμαστεί για να τον αντιμετωπίσει;

Άκουσε βήματα από μπότες να μπαίνουν μέσα στη βασιλική αίθουσα και στράφηκε, για ν'αντικρίσει τη Σπαθάρχισσα Αναμάννα, περιστοιχισμένη από δύο Υρμέλβιους οπλίτες.

«Μεγαλειοτάτη,» υποκλίθηκε η σπαθάρχισσα, «σας φέρνω δυσάρεστα манτάτα.»

Δυσάρεστα манτάτα; Ίσως να πρόκειται γι'αυτό που με προειδοποιεί η Μεγάλη Μητέρα. «Μίλα μου.»

«Η Εξουσιάστρια του Χρήματος Νι-Δάτλα χάθηκε.»

«Χάθηκε;» μούγκρισε ο Βασιλιάς Ναζτάρι. «Τη χάσατε, θες να πεις, γυναίκα!»

Η Δάθρα τον αγνόησε. «Δεν είναι στο κελί της;»

«Όχι, Μεγαλειοτάτη. Μονάχα η Διοικήτρια Ράλθα βρίσκεται εκεί, πλακωμένη από τις πέτρες και νεκρή. Η Εξουσιάστρια πρέπει να έφυγε, σύμφωνα μ'ό,τι μας ανέφερε ένας στρατιώτης, ο οποίος την είδε να βγαίνει από το κελί.»

«Και γιατί δεν την έπιασε;»

«Ηταν κι εκείνος πλακωμένος από πέτρες, Μεγαλειοτάτη.»

«Βρείτε την. Δε μπορεί να έχει πάει μακριά· το λιμάνι είναι αποκλεισμένο και οι πύλες της πόλης κλειστές.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη,» έκλινε το κεφάλι η σπαθάρχισσα.

** ** *

Η Νι-Δάτλα δεν είχε ποτέ ξανά σκοτώσει άνθρωπο, και τώρα, ήταν έτοιμη να ξεράσει, καθώς το κουφάρι της Λίχιας πολεμίστριας σωριαζόταν στα πόδια της, με σχισμένο το λαιμό. Το ξιφίδιο στο δεξί χέρι της Εξουσιάστριας ήταν αιματοβαμμένο ως τη λαβή, και τα δάχτυλά της είχαν πασालειφτεί με το αίμα.

Κατάπιε χολή και τράβηξε τη νεκρή γυναίκα μέσα στη βλάστηση του κήπου. Ευτυχώς που ήταν ντυμένη μονάχα με μια πέτσινη αρματωσιά, αλλιώς δε θα είχε τη δύναμη να τη μετακινήσει. Αμέσως, άρχισε να τη γδύνει από την ενδυμασία της και να τη φορά η ίδια. Της πήρε το παντελόνι, το πανωφόρι, τις μπότες, το γκρίζο μανδύα, και –το κυριότερο!– το κράνος. Όταν είχε τελειώσει με τον υπόλοιπο ρουχισμό, μάζεψε τα μακριά της μαλλιά πίσω απ’το κεφάλι και το φόρεσε, δένοντας το λουρί σφικτά κάτω απ’το σαγόνι της και κατεβάζοντας την προσωπίδα που προστάτευε τα μάτια και τη μύτη. *Είμαι τυχερή, μα τα Ερπετά, που βρήκα αυτή τη σκύλα να φρουρεί εδώ. Κι ακόμα πιο τυχερή για το κράνος της.* Λέγοντας στον εαυτό της ότι ήταν τυχερή, τουλάχιστον αισθανόταν καλύτερα, παρότι βαθιά εντός της ήξερε ότι ήταν κάθε άλλο *παρά* τυχερή, που οι σφετεριστές είχαν πιάσει τη Διοικήτρια Ράλθα και την είχαν εμποδίσει από το να μεταφέρει το μήνυμα στη Βασίλισσα Αάνθα.

Έδεσε τη ζώνη της πολεμίστριας γύρω απ’τη μέση της και βγήκε από τη βλάστηση. Δεν είχε πάρει ούτε το πουκάμισο που φορούσε η Λίχια κάτω από το πέτσινο πανωφόρι, ούτε τα εσώρουχά της, γιατί δεν ήθελε να σπαταλά χρόνο. *Πρέπει να φύγω απ’το παλάτι προτού καταλάβουν ότι δραπέτευσα από τα μπουντρούμια κι αρχίσουν να με ψάχνουν.*

Προχώρησε, βιαστικά, ως την πύλη του κήπου και οι δύο στρατιώτες που στέκονταν εκεί –*Λεργκνάμιοι*– της άνοιξαν, για να

περάσει. *Έφυγα! Βγήκα απ'το παλάτι! Να δούμε, τώρα, πώς θα βγω κι από την πόλη... ή πού θα κρυφτώ μέσα σ'αυτήν... Και πώς θα ειδοποιήσω τη Βασίλισσα Αάνθα για το τι συμβαίνει;*

** ** *

Χρειάστηκε να πάνε στην άλλη μεριά του τετραγώνου, για να βρουν τον πλαϊνό τοίχο του δωματίου τους, όμως τελικά τον βρήκαν· γιατί, βέβαια, δεν ήταν και τίποτα το σπουδαίο να τον εντοπίσουν: το άνοιγμα ήταν μεγαλύτερο από παράθυρο. Ο Άνεμος μπήκε κι άρχισε να παραμερίζει τα χαλάσματα, για να κοιτάξει κάτω απ'τα κρεβάτια. Η Νύχτα και η Βερενέλη τον βοήθησαν. Οι σάκοι του θησαυρού ήταν εκεί όπου τους είχαν αφήσει.

«Τελείωσε,» είπε ο Άνεμος: «απο δώ και μπρος θα τους έχουμε πάντα μαζί μας!» Και σήκωσε τον έναν.

Η Βερενέλη πήρε τον άλλο, λέγοντας: «Και καλύτερα να βρούμε ένα πιο... στέρεο μέρος να μείνουμε.»

«Το είπαμε αυτό,» μούγκρισε ο Άνεμος, καθώς άρχισαν να βαδίζουν, κατευθυνόμενοι προς την είσοδο του *Ναυαγού*.

Πριν, δεν είχαν δώσει και πολύ σημασία στα άλλα χτίρια γύρω τους, επειδή βιάζονταν να πάρουν το θησαυρό από το δωμάτιο, όμως τώρα, που δεν είχαν αυτό το άγχος, μπορούσαν να παρατηρήσουν ότι τα περισσότερα οικοδομήματα είχαν πάθει άσχημες ζημιές και, μάλιστα, πολλά είχαν καταντήσει σαν τον *Ναυαγό*: η οροφή και οι τοίχοι τους είχαν καταρρεύσει. Εγκλωβισμένοι άνθρωποι φώναζαν από τα παράθυρα να τους φέρουν σκάλες, για να κατεβούν, χτυπούσαν τις πόρτες, για να τους ανοίξουν, ή ούρλιαζαν, παγιδευμένοι κάτω από χαλάσματα. Και το ότι η πόλη ήταν γεμάτη πρόσφυγες χειροτέρευε τα πράγματα.

Επιστρέφοντας στο πανδοχείο, είδαν το Ράμλεντ να τους περιμένει απέξω. «Πού είχατε πάει;» τους ρώτησε, παραξενεμένος από τους σάκους που τους έβλεπε να κουβαλάνε.

«Είχε ανοίξει μια τρύπα στον τοίχο του δωματίου, από την άλλη μεριά,» εξήγησε η Νύχτα.

«Πάμε να φύγουμε, τώρα,» πρότεινε η Βερενέλη. «Πάμε να βρούμε τον Κάβραν, μπας και μας βοηθήσει.»

«Μάλλον, πολλοί θα ζητούν τη βοήθεια του Κάβραν σήμερα,» είπε ο Άνεμος, «αλλά δεν υπάρχει, πλέον, λόγος να καθόμαστε σε τούτο το ρημαγμένο χάνι.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν στους δρόμους της Θέρληχ. Προς όλες τις κατευθύνσεις τα χτίρια ήταν πληγμένα από τους δύο σεισμούς που είχαν γίνει ο ένας μετά τον άλλο, και η κοσμοπλημμύρα ήταν αφόρητη. Το μέρος, πραγματικά, θύμιζε στη Νύχτα την Γκόνμορχ, όπου έμπλεκες τα πόδια σου με τους άλλους ανθρώπους όταν προχωρούσες.

«Πού πηγαίνουμε;» μουρμούρισε η Βερενέλη. «Στην τύχη βαδίζουμε;»

«Έχεις καμια καλύτερη ιδέα;» τη ρώτησε ο Άνεμος.

«Πάμε στο σπίτι του Αργκανθικιανού.»

«Προτείνεις, μήπως, να το διαρρήξουμε;»

«Ναι, και, αν εμφανιστεί εκείνος, θα τ'αγοράσουμε!»

Ο Άνεμος συνοφρυώθηκε. «Όντως... δεν είναι κι άσχημη ιδέα.»

«Εμένα δε μ'αρέσει, πάντως,» έκανε η Νύχτα, φοβούμενη μην μπλέξουν, όπως συνήθως.

«Γιατί;» απόρησε ο Άνεμος.

«Γιατί... γιατί δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει άμα έρθει αυτός ο τύπος, Άνεμε! Θες να τσακωθούμε μαζί του, ή να καλέσει τους φρουρούς;»

«Αν εμφανιστεί, θα το αγοράσουμε απ'αυτόν. Έχουμε χρήματα.»

«Ναι,» συμφώνησε η Βερενέλη. «Δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο. Δε θα κάνουμε ζημιές, αν έχει τίποτα πράγματα μέσα. Κι επιπλέον, πού να σταματήσουμε, ρε Νύχτα; Εδώ δεν υπάρχει χώρος ούτε να σταθεί κανείς!»

Η Νύχτα στράφηκε στον πορφυρομάλλη Ντρούβτεκ που βάδιζε σιωπηλός. «Ράμλεντ, εσύ τι λες;»

Εκείνος δίστασε για μια στιγμή, όμως: «Πάμε,» αποκρίθηκε.

** ** *

«Κρύψτε με, να κάνω τη δουλειά μου.»

Η Νύχτα, η Βερενέλη, και ο Ράμλεντ στάθηκαν μπροστά από τον Άνεμο, καθώς εκείνος έβγαζε ένα μακρύ, μεταλλικό εργαλείο από την μπότα του και το έχωνε μέσα στην κλειδαριά της κεντρικής εισόδου του σπιτιού που πουλούσε ο Αργκανθικιανός. Ύστερα από μερικές στροφές, κατάφερε να τη διαρρήξει.

«Εντάξει,» είπε στους άλλους, καθώς άνοιγε με προσοχή. Στο εσωτερικό είδε ένα σχετικά μεγάλο σαλόνι, με διάφορα πράγματα πεσμένα στο πάτωμα –ένα σπασμένο βάζο, δύο κηροπήγια, ένας πίνακας, μερικά κεριά που είχαν φύγει από το πολύφωτο του ταβανιού. Στη δεξιά μεριά, αντίκρισε ένα πέτρινο τζάκι και έναν πράσινο καναπέ κοντά του, ενώ στο κέντρο, περίπου, βρισκόταν ένα στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι και μερικές καρέκλες, όλα γεμάτα χρώματα, αναμφίβολα λόγω του σεισμού. Στο βάθος της αριστερής μεριάς ήταν μια ξύλινη σκάλα (που πήγαινε και πάνω και κάτω) και πλάι της το άγαλμα ενός άντρα με χιτώνα, το οποίο, παραδόξως, είχε μείνει όρθιο.

Ο Άνεμος μπήκε στο σαλόνι, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του. Η Νύχτα, που ερχόταν τελευταία, έκλεισε την πόρτα. Η Βερενέλη άφησε το σάκο που κουβαλούσε στον καναπέ και κάθισε, ξεφυσώντας. «Επιτέλους!»

Ο Ράμλεντ, όμως, ζύγωσε την ξύλινη σκάλα, και είπε: «Δείτε αυτό.»

«Τι είναι;» Ο Άνεμος άφησε το σάκο του επάνω στον καναπέ, δίπλα στη Βερενέλη, και πλησίασε τον Ντρούβτεκ.

Εκείνος του έδειξε έναν λεκέ επάνω στο ξύλο του πρώτου σκαλοπατιού προς τα κάτω. «Αίμα.»

Ο τυχοδιώκτης ανησύχησε από τούτο. *Αίμα; Εδώ; Γιατί; Ο καταραμένος Αργκανθικιανός! Το ήξερα ότι κάτι ύποπτο γινόταν μαζί του. Ίσως, τελικά, να μην έπρεπε να είχαμε έρθει καθόλου σ' αυτό το μέρος.* Γονάτισε στο ένα πόδι και άγγιξε το λεκέ με δυο του δάχτυλα. *Λεκές! Μα τα Πνεύματα, αυτό είναι πολύ φρέσκο!* «Δεν πρέπει νάγινε πριν από πολύ καιρό... πριν από καμια ώρα θα έλεγα!»

Τώρα, κι η Νύχτα είχε πλησιάσει και στεκόταν πάνω από το φίλο της. «Δηλαδή, κάποιος βρίσκεται εκεί κάτω; Τραυματισμένος;» *Τους το είπα να μην έρθουμε εδώ, συλλογίστηκε. Να, πάλι, που θα μπλέξουμε...*

Ο Άνεμος σηκώθηκε όρθιος, ξεθηκαρώνοντας το Ζιρκεφιανό κοντόσπαθο του. «Ας κοιτάξουμε.»

«Περίμενε.» Ο Ράμλεντ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του τυχοδιώκτη. «Δες κι αυτό, πρώτα.» Τώρα, έδειξε την πόρτα στη δεξιά μεριά του σαλονιού, η οποία βρισκόταν πίσω από το τζάκι και ήταν μισάνοιχτη. «Δες ο ιδιοκτήτης που ήθελε να πουλήσει τούτο το σπίτι να την άφηνε έτσι;»

«Όχι,» συμφώνησε ο Άνεμος. «Γαμώ τα Πνεύματα, όχι.» Και βάδισε, επιφυλακτικά, προς την πόρτα.

Η Βερενέλη είχε σηκωθεί απ' τον καναπέ και είχε τραβήξει το ξιφίδιο απ' τη ζώνη της.

Ο Άνεμος άνοιξε, με το ένα χέρι, την ξύλινη θύρα, ενώ με το άλλο βαστούσε υψωμένο το κοφτερό του κοντόσπαθο, έτοιμος για επίθεση. Όμως η κουζίνα που αποκαλύφθηκε ήταν άδεια από ανθρώπους (και από φαγητά, απ' ό,τι φαινόταν)· ωστόσο, στο βάθος της το παράθυρο ήταν σπασμένο.

«Ο διαρρήκτης μπήκε απο δώ,» πληροφόρησε τους συντρόφους του, και τους έδειξε το σπασμένο γυαλί όταν ζύγωσαν.

«Και μετά, πήγε κάτω,» πρόσθεσε η Νύχτα, στρέφοντας το βλέμμα της, ξανά, στην ξύλινη σκάλα.

«Ας ελέγξουμε,» πρότεινε η Βερενέλη. «Δε μπορούμε να ξεκουραστούμε εδώ μέσα, ενώ αυτός βρίσκεται στο υπόγειο. Τουλάχιστον, τώρα θα τον πιάσουμε απροετοίμαστο.»

«Οχι,» διαφώνησε ο Ράμλεντ. «Αν είναι κάποιος εκεί κάτω, θα μας έχει ακούσει.» Προχώρησε ως τη σκάλα και φώναξε: «Ανέβα. Δε σε ξέρουμε, δε θέλουμε το κακό σου.»

Καμία απάντηση.

«Ανέβα, αλλιώς θα κατεβούμε εμείς. Δε θέλουμε το κακό σου.»

Σιγή.

«Ίσως νάναι από τους πολύ Νότιους, που δεν ξέρουν την Κοινή Αρμπεναρκιανή,» υπέθεσε ο Άνεμος.

«Πολύ Νότιους!» βρήκε το κουράγιο να χαμογελάσει η Βερενέλη. «Νότιους κατοίκους της Νότιας Γης.»

«Καμία άλλη Πνευματοχτυπημένη βλακεία δεν είχες να πεις, βιβλιοποντικήνα;» μούγκρισε ο Άνεμος. «Ο ορθολογισμός μάς μάρανε τέτοιες ώρες...!»

«Δεν είναι ορθολογ—»

«Βούλωστο!» τη διέκοψε η Νύχτα. «Εσύ επέμενες νάρθουμε εδώ — εσύ κι ο Άνεμος. Και καλύτερα να μην είχαμ' έρθει.»

«Ανέβα!» φώναξε, πάλι, ο Ράμλεντ. «Δε θέλουμε το κακό σου. Κι εμείς 'κατά λάθος' μπήκαμε εδώ. Δεν είμαστε ιδιοκτήτες. Δε θα σε πειράζουμε. Άμα μας καταλαβαίνεις, πες κάτι.»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή από το βάθος.

«Ονομάζομαι Ράμλεντ. Είμαι Ντρούβτεκ. Και οι φίλοι μου είναι Σαραολνιανοί· ονομάζονται Άνεμος, Νύχτα, και Βερενέλη. Έλα επάνω. Δεν έχουμε τίποτα εναντίον σου.»

Αργά, επιφυλακτικά βήματα ακούστηκαν ν' ανεβαίνουν.

«Κρύψτε τα όπλα σας,» πρότεινε ο Ράμλεντ στους συντρόφους του. Εκείνοι δίστασαν. «Δε θέλουμε να την τρομάζουμε. Εξάλλου, μία είναι κι εμείς τέσσερις· δε μπορεί να μας πειράξει.»

Ο Άνεμος θηκάρωσε το κοντόσπαθό του και η Βερενέλη το ξιφίδιό της.

Ο Ράμλεντ κοίταξε τη γυναίκα που ανέβαινε. Φορούσε γκριζομανδύα και κουκούλα, και δεν πήγαινε αργά μονάχα επειδή δεν τους ήξερε και ήθελε να είναι προσεκτική, αλλά και επειδή ήταν τραυματισμένη. Ο Ντρούβτεκ μπορούσε να διακρίνει ότι κρατούσε τα πλευρά της κάτω απ'τον μανδύα, κι επιπλέον, το αριστερό μπατζάκι του παντελονιού της ήταν πιτσιλισμένο με αίμα.

Παραμέρισε από την αρχή της σκάλας, για να της κάνει χώρο ν'ανεβεί. Όταν εκείνη ήταν επάνω, σήκωσε το βλέμμα της, για να τον ατενίσει, και ο Ράμλεντ αντίκρισε ένα μελαχρινό, καλοσχηματισμένο πρόσωπο μέσα από την κουκούλα, καθώς και δυο έξυπνα μαύρα μάτια.

«Κάθισε, αν θέλεις,» της πρότεινε. «Όπως σου υποσχέθηκα, δε θα σε πειράξουμε.»

Η γυναίκα τούς κοίταξε έναν-έναν και, ύστερα, βάδισε ως τον καναπέ, για να καθίσει. Πρέπει να πονούσε πολύ, γιατί συνέχιζε να κρατά τα πλευρά της και να περπατά με κόπο.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε η Νύχτα.

Εκείνη εξακολουθούσε να τους κοιτάζει ερευνητικά. «Πράγματι, δε φαίνεστε Νότιοι,» παρατήρησε. «Άρα δε μου είπατε ψέματα.»

«Γιατί να σου πούμε ψέματα;» απόρησε η Βερενέλη. «Ούτε καν σε ξέρουμε. Είσαι πληγωμένη, όμως. Κάποιος σε κυνηγά;»

Η γυναίκα τσιτώθηκε αμέσως.

«Όποιος κι αν σε κυνηγά, σίγουρα, αυτός δεν είμαστε εμείς,» είπε ο Άνεμος.

«Θέλεις να δω τι μπορώ να κάνω για το τραύμα σου;» τη ρώτησε η Νύχτα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, πέρα-δώθε. «Όχι· έχει πάψει να αιμορραγεί.»

«Ποια είσαι, λοιπόν;»

Η άγνωστη γυναίκα δίστασε, σμίγοντας τα χείλη και παρατηρώντας τους. Μετά, είπε: «Η Νι-Δάτλα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Στις φυλακές

Η γυναίκα έμοιαζε να περιμένει να την αναγνωρίσουν από το όνομά της και μόνο, λες και ήταν περιώνυμη, όμως κανένας από τους συντρόφους δεν την ήξερε.

Εκείνη έσφιξε τα χείλη. «Μάλλον, δεν είστε πολύ καιρό στη Θέρληχ.»

«Για την ακρίβεια, χτες ήρθαμε,» είπε η Νύχτα.

«Τότε, ίσως να μη με ξέρετε καθόλου, αλλά είμαι η Εξουσιάστρια των Όπλων της Έλρουν. Το Νι- στην αρχή του ονόματός μου αυτό δείχνει.»

Η Βερενέλη συνοφρυώθηκε. «Έχεις καμια σχέση με τον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν;»

«Γνωρίζετε το σύζυγό μου, επομένως. Πώς είναι; Είναι καλά;»

«Καλύτερα από σένα, σίγουρα,» αποκρίθηκε η Βερενέλη. «Όταν φτάσαμε στην Όρφαλχ, μονομαχούσε με τη Στρατάρχισσα Νερενία του Σαραόλν, αλλά, απ'ό,τι μάθαμε, δεν τραυματίστηκε· η μονομαχία έληξε επειδή παρενέβη ο Πόνκιμ, ο Σφετεριστής του Θρόνου του Σαραόλν.»

«Μάλιστα...» είπε η Νι-Δάτλα, κατεβάζοντας το βλέμμα, σκεπτική.

Η Νύχτα πήγε και κάθισε δίπλα της, στον καναπέ. «Πώς βρέθηκες εδώ; Αν όντως είσαι η Εξουσιάστρια του Χρήματος, μάλλον, θα έπρεπε να βρίσκεσαι στο παλάτι, σωστά;»

«Είχα κάποιες... διαφωνίες με τους Σφετεριστές της Θέρληχ,» εξήγησε η Νι-Δάτλα.

«Αν κρίνει κανείς από την κατάστασή σου,» είπε ο Άνεμος, «δεν είχες μονάχα κάποιες ‘διαφωνίες’, Εξουσιάστρια. Προσπάθησαν να σε σκοτώσουν.»

«Όχι ακριβώς... Ή, μάλλον, θα το έκαναν κι αυτό, μετά. Στην αρχή, όμως, με είχαν κλείσει στα μπουντρούμια, μαζί με τη Ράλθα... ο σεισμός παραλίγο... δηλαδή, εκείνη σκοτώθηκε· με έσωσε.» Σήκωσε το βλέμμα της, για να δει τους αγνώστους που είχε συναντήσει να την κοιτάζουν με απορημένες εκφράσεις. Αναμφίβολα, τους είχε μπερδέψει με τα λόγια της, έτσι άρχισε να τους τα διηγείται όλα με τη σειρά και με σταθερή φωνή, ενώ εκείνοι κάθονταν γύρω της: πώς οι σφετεριστές τη φυλάκισαν στα μπουντρούμια του παλατιού, πώς πέθανε η Ράλθα για να τη σώσει, πώς κατάφερε εκείνη να δραπετεύσει, και πώς την κυνήγησαν στα σοκάκια της Θέρληχ, με αποτέλεσμα να δεχτεί μια σπαθιά στα αριστερά πλευρά, προτού καταφέρει να τους ξεφύγει, με τα χίλια ζόρια, και να κρυφτεί μέσα σε τούτο το εγκαταλειμμένο σπίτι.

«Θα έλεγα πως τα έχεις θαλασσώσει χοντρά, Εξουσιάστρια,» παρατήρησε ο Άνεμος.

Η Νύχτα τον αγριοκοίταξε, γιατί, σίγουρα, δεν ήταν αυτός τρόπος να μιλά κανείς στην Εξουσιάστρια του Χρήματος της Έλρουν, όσο κοντά κι αν ήταν οι Ελρούνιοι άρχοντες με το λαό –που η ίδια δεν πίστευε ότι ήταν και πολύ κοντά, δηλαδή.

«Και το χειρότερο είναι,» συνέχισε ο Άνεμος, καθώς μια ανησυχητική σκέψη ήρθε στο νου του, «ότι, άμα δουν το σπασμένο παράθυρο, οι διώκτες σου θάρθουν εδώ και θα μας συλλάβουν όλους.»

Όντως! συλλογίστηκε η Νύχτα. *Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Αλλά το ήξερα ότι θα μπλέκαμε σε τούτο το τρισκατάρατο σπίτι –κάτι μου τόλεγε.*

Την ίδια στιγμή, τα μάτια της Βερενέλης γούρλωσαν. «Τότε, να φύγουμε, Άνεμε –γρήγορα!» είπε, έντονα.

«Ναι,» συμφώνησε, αμέσως, εκείνος, και σηκώθηκε όρθιος. «Μην καθυστερείτε.»

Κι οι υπόλοιποι σηκώθηκαν, αντιλαμβανόμενοι τη σημαντικότητα της κατάστασης.

«Και πού να πάω εγώ;» ρώτησε η Νι-Δάτλα. «Θα με βρουν και θα με σκοτώσουν!» Φοβόταν όσο ποτέ, και ήξερε ότι έπρεπε να βασιστεί σ' ετούτους τους άγνωστους ανθρώπους, αν ήθελε να σωθεί. Αισθανόταν άσχημα γι' αυτό, όμως δε γινόταν αλλιώς. Ίσως να γνώριζαν κάποια κρυψώνα.

«Θα σε πάρουμε μαζί μας,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ—

(Ωχ! αναστέναξε εσωτερικά η Νύχτα.)

(Πού θα την κρύψουμε, τώρα, αυτήν; σκέφτηκε ο Άνεμος. Κι άμα μας πιάσουν, θα μας πάρουν το θησαυρό! —Φτου!...)

(Τούτη είναι μια μεγάλη ιστορική στιγμή, ή νομίζω; αναρωτήθηκε η Βερενέλη.)

—«Αλλά βγάλε το μανδύα σου, για να μη μπορούν να σε αναγνωρίσουν.» Μην περιμένοντας την απόκρισή της, της έλυσε το μανδύα απ' το λαιμό και της φόρεσε την κάπα του, βάζοντάς της την κουκούλα στο κεφάλι. Ύστερα, τη σήκωσε στα μυώδη του χέρια σαν πούπουλο.

«Μπορώ να περπ—» πήγε να πει η Νι-Δάτλα, αλλά ένας ξαφνικός ήχος ακούστηκε από την κουζίνα: ένας μεταλλικός ήχος —όπως το κροτάλισμα πανοπλίας.

«Φύγαμε!» είπε ο Άνεμος, κι αρπάζοντας τον ένα σάκο του θησαυρού, πήγε προς την έξοδο.

Η Βερενέλη άρπαξε τον άλλο σάκο και τον ακολούθησε. Αμέσως μετά, ήρθε ο Ράμλεντ και, τέλος, η Νύχτα, πιάνοντας τη λαβή ενός ξιφιδίου της.

Ο Άνεμος άνοιξε την πόρτα —για ν' αντικρίσει μια γυναίκα, ντυμένη μ' αρματωσιά και αργυρό κράνος με πρασινόχρυσο φτερό. Κοντά της βρίσκονταν κι άλλοι στρατιώτες, που δεν έμοιαζαν Ωκεάνιοι και, μάλλον, πρέπει να ήταν από αυτούς που ονόμαζαν Υρμέλβιους.

«Σταματήστε!» πρόσταξε η γυναίκα. «Πού πάτε; Είναι αυτό το σπίτι δικό σας;»

«Σε ποιο απ' τα δύο θες απάντηση;» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Πού πάτε;» μούγκρισε η πολεμίστρια.

«Δηλαδή, δε σε νοιάζει άμα το σπίτι είναι δικό μας ή είμαστε κλέφτες;» έκανε, γρήγορα, ο Άνεμος. Την ίδια στιγμή έβγαιναν και οι υπόλοιποι (και η Νι-Δάτλα, αμέσως, αναγνώρισε τη σπαθάρχισσα που συνέχεια ερχόταν στο δωμάτιό της, στο παλάτι).

«Απάντησέ μου!» γρύλισε η πολεμίστρια, πιάνοντας τη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού στη ζώνη της, με μια γαντοφορεμένη γροθιά.

«Αν το σπίτι είναι δικό μας;»

Η Υρμέλβια επιχείρησε να τον αδράξει απ'το γιακά. Ο Άνεμος, βαστώντας με το αριστερό χέρι το σάκο του θησαυρού και αρπάζοντας με το δεξί τον καρπό της, της έβαλε τρικλοποδιά και της έδωσε ένα άγριο σπρώξιμο, ρίχνοντάς τη πάνω στους δύο στρατιώτες πίσω της.

Ταυτόχρονα, οι σύντροφοί του άρχισαν να τρέχουν στον κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο. Ο Άνεμος τούς ακολούθησε με τρεις Υρμέλβιους πίσω του, οι οποίοι εξαπέλυαν βρισιές εναντίον του στη Νότια τους γλώσσα –τουλάχιστον, εκείνος υπέθετε ότι, μάλλον, βρισιές ήταν.

Κι έχω να κουβαλάω κι αυτόν τον καταραμένο σάκο! Έριξε μια ματιά στους διώκτες του. Δαίμονες! θα με προλάβουν οι τρισκατάρατοι μπάσταρδοι... Και πού πήγαν οι άλλοι; Οι Πνευματοχτυπημένοι, πού–;

Ένα μεγάλο χέρι τον άρπαξε απ'τον ώμο και τον τράβηξε πλάι, σ'ένα σοκάκι. Ο Άνεμος αντίκρισε το γενειοφόρο πρόσωπο του Ράμλεντ.

«Εδώ είστε!» ξεφύσησε.

Οι τρεις πολεμιστές παρουσιάστηκαν, φέροντας δόρατα κι έτοιμοι να τους χτυπήσουν. Ο Ράμλεντ άρπαξε το στέλεχος του όπλου του ενός και τον έστειλε να κυλήσει στο δρόμο και να μπλεχτεί στα πόδια των άμπελλων ανθρώπων που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί.

Ο άλλος δέχτηκε το στιλέτο της Νύχτας στο κλειδοκόκαλο και σωριάστηκε, αιμόφυρτος. Όμως το ξιφίδιο της Βερενέλης χτύπησε πάνω στην περικεφαλαία του τρίτου κι εξοστρακίστηκε.

Το κοντόσπαθό του Ανέμου γρύλισε, βγαίνοντας απ' το θηκάρι· και ο μαυρομάλλης τυχοδιώχτης χίμησε καταπάνω στον μοναδικό επιζήσαντα. Απέφυγε το δόρυ του και του έσχισε την κοιλιά με τη Ζιρκεφιανή λεπίδα, κόβοντας την αρματοσιά του σαν περγαμινή.

«Τούτο το μαραφέτι δε μ'έχει απογοητέψει μέχρι στιγμής,» παρατήρησε.

«Άσε τα λόγια και τρέχα!» Ο Ράμλεντ σήκωσε, πάλι, την κουκουλωμένη Νι-Δάτλα στα μυώδη χέρια του και άρχισε ν'απομακρύνεται μέσα στα σοκάκια, με μεγάλες δρασκελιές, ενώ όσοι τον αντίκριζαν να έρχεται του έκαναν χώρο για να περάσει –κι επομένως, και στους άλλους, που δεν άργησαν να τον πάρουν στο κατόπι.

** ** *

«Είστε στρατιώτες ή όχι;» βρυχήθηκε ο Βασιλιάς Ναζτάρι, μόλις η Σπαθάρχισσα Αναμάνα ανέφερε τι είχε συμβεί στους δρόμους της Θέρληχ, και πώς εκείνη κι οι πολεμιστές της είχαν χάσει τη Νι-Δάτλα και τους σωτήρες της –γιατί η Εξουσιάστρια πρέπει να ήταν εκείνη η κουκουλωμένη γυναίκα στα χέρια του μυώδη άντρα.

Η Αναμάνα, που μιλούσε στη Βασιλίδα της, στράφηκε στον Λεργκνάμιο Βασιλιά. «Λάθη συμβαίνουν, Άρχοντά μου.»

«Όχι, γυναίκα –τα λάθη πληρώνονται!» Ο Ναζτάρι σηκώθηκε αναπάντεχα απ' το θρόνο, την έφτασε με δυο μεγάλες δρασκελιές, και τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τη στο πάτωμα της βασιλικής αίθουσας.

Η Βασιλίδα Δάηθρα, πάραυτα, πετάχτηκε επάνω. «Πώς τολμάς–;»

Ο Βρυχηθμός γρύλισε δυνατά προς το μέρος της.

Παραπάνω από μια ντουζίνα στρατιώτες μέσα στο μεγάλο δωμάτιο είχαν ήδη ξεσπαθώσει.

Ο Βασιλέμπορας Άρνελ σηκώθηκε από τον Κοραλλένιο Θρόνο. «Σας παρακαλώ, όλους. Είστε αναστατωμένοι, το καταλαβαίνω· όμως έτσι δε λύνονται τα προβλήματα.»

Ο Βασιληάς Ναζτάρι στράφηκε να τον κοιτάξει, με τα μάτια του να φλέγονται. *Και πώς λύνονται τα προβλήματα, καταραμένη Λίχιε;* μούγκρισε από μέσα του. *Μήπως θες να μας δείξεις;*

«Διχόνοια ανάμεσά μας είναι εκείνο που οι εχθροί μας επιθυμούν,» συνέχισε ο Άρνελ. «Οι νόμοι του πολέμου δεν είναι και πολύ διαφορετικοί από αυτούς του εμπορίου, φίλοι μου. Όσο περισσότεροι εργάζονται συνεταιρικά, τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες να πλουτίσουν όλοι.»

Όμως εσύ, σίγουρα, είχες πλουτίσει περισσότερο από τους συνεταιίρους σου, Άρνελ, σκέφτηκε η Δάηθρα, ατενίζοντάς τον με στενεμένα μάτια, ενώ ακόμα δε μπορούμε να πιστέψει ότι αυτός ο άκομπος ελέφαντας, ο Βασιληάς Ναζτάρι, είχε τολμήσει να χτυπήσει μια σπαθάρχισσά της.

«Επομένως,» κατέληξε ο Βασιλέμπορας, «δεν ωφελεί να τρωγόμαστε αναμεταξύ μας—»

«Κόψε τους μακροσκελείς λόγους, Άρνελ, γιατί θα σου ανοίξω το κεφάλι στα δύο!» τον διέκοψε ο Ναζτάρι.

Εκείνος δε φάνηκε να πήρε την απειλή του στα σοβαρά· του αποκρίθηκε: «Βασιληά Ναζτάρι, δεν υπάρχει τόσο μεγάλος λόγος για ανησυχία. Η Εξουσιάστρια Νι-Δάτλα, αναμφίβολα, δε βρίσκεται έξω από την πόλη· και όσο είναι μέσα στη Θέρληχ, είναι δική μας. Ας φροντίσουμε μονάχα να μη βγει και, αργά ή γρήγορα, θα την πιάσουμε.»

** ** *

Η νύχτα έπεφτε, αλλά, επιτέλους, η Νύχτα είχε καταφέρει να τον εντοπίσει. Σταμάτησε στη γωνιά που είχε στρίψει και τον ατένισε. Ο Κάβραν μιλούσε με δύο γυναίκες που πρέπει να ήταν Ωκεάνιες. Βρίσκονταν αρκετή απόσταση από την κορακομάλλα τυχοδιώχτρια και τα λόγια τους δεν έφταναν μέχρι τ'αφτιά της. Οι δυο γυναίκες έδωσαν στο Ζιρκεφιανό ένα μικρό σακούλι (που, μάλλον, περιείχε χρήματα) κι αυτός έκανε μια βαθιά υπόκλιση, χαμογελώντας.

Μόλις οι Ωκεάνιες στράφηκαν απ'την άλλη κι άρχισαν να φεύγουν, η Νύχτα έβαλε δυο της δάχτυλα στο στόμα και σφύριξε. Ο Κάβραν την άκουσε και στράφηκε στο μέρος της. Η τυχοδιώχτρια τού έκανε νόημα να έρθει κοντά της. Εκείνος, χαμογελώντας (*Και γιατί να μη χαμογελά, άλλωστε; Την προηγούμενη φορά, τόσα λεφτά τού δώσαμε.*) και περνώντας ανάμεσα από τον γεμάτο κόσμο δρόμο, την πλησίασε.

«Πώς είστε, καλή μου κυρία;» χαιρέτησε.

Η Νύχτα –που τα πόδια της πονούσαν από τα τρεξίματα μέσα στην πόλη και την αναζήτηση του Ζιρκεφιανού– αναστέναξε. «Έχω δει και καλύτερες μέρες... πριν πολύ καιρό. Αλλά, τέλος πάντων, σε χρειαζόμαστε, Κάβραν.»

«Πάντα στις υπηρεσίες σας,» αποκρίθηκε εκείνος.

Τουλάχιστον, μοιάζει πρόθυμος, παρατήρησε η Νύχτα. *Αναρωτιέμαι, όμως, πώς θα αντιδράσει όταν μάθει πως οι κατακτητές τούτης της πόλης μάς κυνηγάνε...* «Θέλουμε να μας βρεις έναν τρόπο για να βγούμε από τη Θέρληχ, ή ένα καλό μέρος για να κρυφτούμε.»

Η όψη του Κάβραν, πάραυτα, σοβάρεψε. «Ποιοι σας κυνηγάνε;»

Δε χρειάστηκε και πολύ για να το καταλάβει. Η Νύχτα σουφρώσε τα χείλη, διστάζοντας για λίγο. Ύστερα: «Όλοι,» είπε.

«Όλη η πόλη,» ρώτησε ο Κάβραν, «ή... οι νέοι της αφέντες;»

«Έχει σημασία;»

Ο Ζιρκεφιανός μειδίασε. «Όχι όταν το χρυσάφι είν'αρκετό.»

«Ωραία,» είπε η Νύχτα. «Τώρα. Μπορείς να μας βοηθήσεις;»

Ο Κάβραν φάνηκε σκεπτικός (*Κακό σημάδι...*). «Ίσως και να καταφέρω να κάνω κάτι... Βέβαια, ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημα;»

Η Νύχτα σήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Το πρόβλημα είναι ότι η κατάσταση εδώ πέρα έχει αλλάξει ριζικά!» εξήγησε ο Ζιρκεφιανός. «Οι νέοι άρχοντες της πόλης είναι πολύ αυστηροί στα ζητήματα των... άσκοπων εξόδων.»

«Τότε, ένα καλό μέρος για να κρυφτούμε, αν δεν υπάρχει τρόπος να φύγουμε.»

«Οι σεισμοί έχουν αφήσει μπόλικά ερείπια στο πέρασμά τους...»

«Τούτο είναι προφανές. Συγκεκριμένα, σ' ένα από αυτά βρίσκονται οι φίλοι μου, για την ώρα. Όμως έχουμε ανάγκη από κάτι πιο σίγουρο.»

«Χμμ...» έκανε ο Κάβραν, κοιτάζοντας το ραγισμένο από το σεισμό πλακόστρωτο, προστά στα πόδια του. «Πρέπει να το ερευνήσω. Πού θα σας βρω, για να σας ενημερώσω;»

Δε μπορώ να του πω πού είναι οι άλλοι. Ίσως να μας προδώσει στους σφετεριστές. «Τα μεσάνυχτα, θα σε περιμένω εδώ.»

«Έγινε,» ένευσε ο Κάβραν.

Η Νύχτα τού έδωσε ένα αργύριο.

«Ευχαριστώ την ευγενική κυρία,» είπε εκείνος, και χάθηκε μες στον κόσμο.

** ** *

Ο Άνεμος ξεθηκάρωσε το Ζιρκεφιανό του κοντόσπαθο, αντιλαμβανόμενος μια σκιά να πλησιάζει.

«Εγώ είμαι,» είπε η Νύχτα, βλέποντας την κοφτερή λεπίδα του φίλου της να гуαλίζει στο φεγγαρόφωτο που έμπαινε από τα ανοίγματα της οροφής του ερειπίου.

Ο Άνεμος θηκάρωσε, πάλι, το ξίφος. «Έφερες τίποτα για φαγητό;»

«Πού το ήξερες;» Η Νύχτα ζύγωσε κι έριξε ένα σάκο κοντά στα πόδια του.

«Για πλάκα το είπα,» έκανε ο Άνεμος.

«Είδες, όμως, που εγώ σκέφτηκα ότι θα πεινούσατε;» Η Νύχτα κάθισε κοντά του.

«Αναμφίβολα γιατί είχες πεινάσει κι η ίδια,» είπε η Βερενέλη, ανοίγοντας το σάκο.

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε η Νύχτα, λύνοντας τις μπότες της.

«Βρήκες τον Κάβραν;» ρώτησε ο Ράμλεντ.

«Ναι.» Η Νύχτα έβγαλε τις μπότες της και τις ακούμπησε παραδίπλα.

«Και;»

«Μου είπε ότι θα προσπαθήσει να μας βρει καλό μέρος για να κρυφτούμε.»

Η Βερενέλη έβγαλε από το σάκο τα τρία ψητά κοτόπουλα που είχε αγοράσει η Νύχτα.

«Έξοδο από την πόλη;» ρώτησε ο Άνεμος, παίρνοντας στα χέρια το ένα κοτόπουλο και κόβοντας τη μια φτερούγα για να τη δαγκώσει.

«Δεν ξέρει καμία σίγουρη,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Κι επιπλέον, η κατάσταση έχει αλλάξει, μου είπε. Πράγμα φυσικό, ύστερα από τους σεισμούς και την κατάληψη της πόλης. Τέλος πάντων, κανόνισα να τον συναντήσω τα μεσάνυχτα.»

«Πού;»

«Εκεί όπου τον βρήκα πριν από λίγο, σ' ένα δρόμο.»

«Ποιο δρόμο;» ρώτησε ο Ράμλεντ, τρώγοντας και προσφέροντας ένα μεγάλο κομμάτι στη Νι-Δάτλα, η οποία το δέχτηκε μ' ένα νεύμα για ευχαριστώ.

«Δεν κοίταξα το όνομα,» ανασήκωσε τους ώμους η Νύχτα, «αλλά μπορώ να τον βρω. Γενικά, έτσι πάντα θυμάμαι τους δρόμους: εμπειρικά.»

«Θα έρθω μαζί σου, όταν πας εκεί,» είπε ο Άνεμος.

«Άστο καλύτερα. Οι φρουροί σ' έχουν δει.»

«Κι εσένα.»

«Ναι, αλλά όχι από τόσο κοντά. Εσύ μίλησες πρόσωπο με πρόσωπο με κείνη τη... σπαθάρχισσα, όπως την είπε η Νι-Δάτλα. 'Ντάξει, μην

ανησυχείς· δε νομίζω ο Κάβραν να μας πουλήσει...» Έκοψε την άλλη φτερούγα του κοτόπουλου και τη δάγκωσε.

«Καλά,» έκανε ο Άνεμος. Ύστερα, είπε: «Βέβαια, πάντα υπάρχει μια σίγουρη έξοδος από οποιαδήποτε μεγάλη πόλη: οι υπόνομοι.»

«Μα δεν ξέρουμε τίποτα για τους υπονόμους της Θέρληχ,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Θα χαθούμε εκεί μέσα.»

«Αυτό φοβάμαι κι εγώ,» συμφώνησε ο Άνεμος. «Ωστόσο, άμα δε μας μείνει τίποτ' άλλο...»

«Ας περιμένουμε πρώτα να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο,» τόνισε η Βερενέλη. «Ακούς εκεί υπόνομοι...! Να υποθέσω ότι εσύ κι η Νύχτα έχετε συνηθίσει να σέρνεστε στους υπονόμους;»

«Να υποθέσω ότι έχεις συνηθίσει να γλύφεις τη σκόνη από τα βιβλία σου;» αντιγύρισε ο Άνεμος.

Η Βερενέλη τού πέταξε ένα κομμάτι κοτόπουλο.

«Ευχαριστώ...»

** ** *

Παρότι είχε προσπαθήσει, με τα λόγια της, να καθησυχάσει τον Άνεμο, η Νύχτα δε μπορούσε να πει ότι δεν ανησυχούσε η ίδια, καθώς περίμενε στη γωνία του δρόμου τον Κάβραν να εμφανιστεί. Ήταν τυλιγμένη στην κάπα της και κουκουλωμένη, ενώ ο αριστερός της ώμος ακουμπούσε στον τοίχο. Εμπρός της έβλεπε μερικούς ανθρώπους να κάθονται γύρω από ένα μεγάλο, πήλινο μαγκάλι. Πρέπει να ήταν Ωκεάνιοι και Νότιοι αναμιγμένοι. Είχαν πέσει πολλά σπίτια στη Θέρληχ· αυτοί οι σεισμοί είχαν αποδειχτεί πολύ καταστροφικοί. Και η καρδιά της Νύχτας σφιγγόταν στη σκέψη ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού κι ο Πόνκιμ ίσως να αποτύχαιναν να σταθεροποιήσουν τη Νότια Γη.

Ενώ σκεφτόταν τι θ' απογίνονταν εκείνη, ο Άνεμος, κι ολάκερος ο Άρμπεναρκ, έτσι και το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας δε σταματούσε να προκαλεί αυτές τις καταστροφές, ο Κάβραν παρουσιάστηκε,

γλιστρώντας μέσα από τις σκιές ενός αντικρινού δρόμου και βαδίζοντας αποφασιστικά προς το μέρος της. Σίγουρα, δε μπορούσε να την αναγνωρίσει, κουκουλωμένη καθώς ήταν, όμως έμοιαζε βέβαιος ότι θα ήταν αυτή η μυστηριώδης φιγούρα που τον περίμενε στη γωνία.

«Καλησπέρα, καλή μου κυρία,» χαιρέτησε.

«Καλησπέρα, Κάβραν. Βρήκες εκείνο που ψάχνουμε;»

Ένα στραβό, πανούργο μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του. «Ω, ναι. Και το μέρος είναι τέλειο! Κανείς ποτέ δε θα φανταστεί ότι είστε εκεί. Χα-χα!»

Η Νύχτα αναρωτήθηκε τι μπορεί να ήταν τόσο ασφαλές. «Πες μου,» τον παρότρυνε, βάζοντας ένα χρυσό νόμισμα μέσα στη χούφτα του.

«Οι φυλακές της πόλης,» της ψιθύρισε εκείνος.

«Οι φυλακές;» έκανε η Νύχτα, και το δεξί της χέρι πήγε στο στιλέτο στο εσωτερικό της τουνίκας της, γιατί το σχόλιό του της φάνηκε ως «έξυπνος» υπαινιγμός, και περίμενε να πεταχτούν πέντ' έξι στρατιώτες για να τη συλλάβουν.

Όμως κανείς δεν πετάχτηκε.

«Μη θορυβήσετε, καλή μου κυρία,» είπε ο Κάβραν. «Πιστεύετε ότι εγώ θα ήταν ποτέ δυνατόν να σας προδώσω;»

Τι παράλογη σκέψη! συλλογίστηκε, ειρωνικά, η Νύχτα. «Τότε, τι εννοείς; Πώς θα πάμε στις φυλακές;»

«Ένα μεγάλο μέρος τους έχει γκρεμιστεί από το σεισμό,» εξήγησε ο Ζιρκεφιανός, «και πολλοί κρατούμενοι έχουν ξεφύγει. Μπορώ να σας δείξω έναν τρόπο για να γλιστρήσετε μέσα σε ένα άδειο κελί.»

«Ο ίδιος τρόπος που αποτελεί είσοδο σ' αυτό το κελί, αποτελεί και έξοδο;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

«Μα φυσικά. Θα έχετε τη δυνατότητα να μπαίνετε και να βγαίνετε όποτε το επιθυμείτε.»

«Το σχέδιό σου μου φαίνεται ολοένα και πιο ενδιαφέρον, Κάβραν...» Του έβαλε άλλο ένα χρυσό νόμισμα στο χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Ο στόλος της Βασίλισσας

Σ’όλο το θαλάσσιο ταξίδι προς τη Θέρληχ, η Αάνθα μπορούσε να αισθανθεί ή να δει τα μάτια του Κράντμον καρφωμένα επάνω της. Όταν στεκόταν στην πρύμνη, εκείνος καθόταν σε κάποιο σημείο της κουβέρτας και την ατένιζε κάτω απ’την κουκούλα της κάπας του. Όταν στεκόταν στην πλώρη κι αγνάντευε τον Ωκεανό, ήταν βέβαιη πως ο παλιός της σύζυγος βρισκόταν κάπου πίσω της, στην πρύμνη ή κοντά σε κάποιο κατάρτι, με το γαλανό του βλέμμα να της διαπερνά τη ράχη. Το γαλανό βλέμμα που, η Βασίλισσα του Ωκεανού έκρινε, είχε αλλάξει. Και αυτό δεν οφειλόταν στο μίσος με το οποίο, τώρα, την κοιτούσε ο Κράντμον· ήταν κάτι άλλο: μια εξώκοσμη φλόγα, σα νάταν δαιμονισμένος, κυριευμένος από τα Πνεύματα. Αλλά, βέβαια, ήταν Ελεγκτής Πνευμάτων –είχε σκεφτεί, ξανά και ξανά, η Αάνθα–, επομένως τούτο δε θα έπρεπε να την παραξενεύει, σωστά; Κι όμως, κάτι διαφορετικό υπήρχε σ’αυτό το διαβολικό, γαλανό βλέμμα· δεν επρόκειτο μόνο για τη φανερή επιθυμία του Κράντμον να της τερματίσει τη ζωή –ένα συναίσθημα που, ασφαλώς, ήταν αμοιβαίο, όμως τούτη δεν ήταν η κατάλληλη ώρα για να τον εκδικηθεί. Εξάλλου –ποιος ξέρει;– ίσως στη Νότια Γη να πέθαινε· σίγουρα, όλοι που θα πήγαιναν εκεί δε θα επέστρεφαν κιόλας· και η Αάνθα ευχόταν ένας από τους νεκρούς να ήταν κι εκείνος.

Ωστόσο, δε μπορούσε να υποθέσει τι πραγματικά συνέβαινε μέσα στον Κράντμον. Δε μπορούσε να φανταστεί ότι ο Μάργκανθελ κρυβόταν στο εσωτερικό του κεφαλιού του. Ούτε, φυσικά, μπορούσε να διανοηθεί ότι ο τρελός μισός-Θεός συγκρατούσε τον πρώην-σύζυγό της απ’το να την κάνει στάχτη, επικαλούμενος τις νέες θεϊκές του δυνάμεις. Αλλά κι ο ίδιος ο Κράντμον δεν ήταν ανόητος· ήξερε

ότι δεν έπρεπε να διακινδυνέψει την αποστολή τους στη Νότια Γη. Το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας έπρεπε, πάση θυσία, να σταθεροποιηθεί. Θα είχε ύστερα χρόνο και να πάρει την εκδίκησή του από την Αάνθα και να κάνει τον Θρόνο του Ωκεανού, ξανά, δικό μου. Άλλωστε, διέθετε ακόμα πολλές αθέατες και καλά κρυμμένες δυνάμεις στη Θέρληχ. Παρ'όλ'αυτά, όταν έβλεπε την πορφυρομάλλα σκύλα να στέκεται στην πλώρη της *Κυράς της Θάλασσας* ή στην κουपाστή ή στην πρύμνη, δε μπορούσαν παρά να περνούν διάφορες δόλιες σκέψεις απ'το νου του. Μια σπρωξιά ή ένα απλό... ατύχημα, και η Αάνθα θα βρισκόταν στη θάλασσα, βορά για τους καρχαρίες...

Ο Πόνκιμ είχε παρατηρήσει τις ματιές που έριχνε ο Κράντμον στη Βασίλισσα του Ωκεανού, και ήταν βέβαιος πως μόνο ερωτικές ματιές δεν ήταν. Ο ανόητος Ωκεάνιος συλλογιζόταν πώς να τη δολοφονήσει. Ο Πόνκιμ το περίμενε ότι αυτό το πρόβλημα θα προέκυπτε, αργά ή γρήγορα, αφού οι δυο τους ταξίδευαν στο ίδιο καράβι. Επιπλέον, και ο τρόπος με τον οποίο η Αάνθα ατένιζε τον Κράντμον δεν ήταν καθόλου φιλικός. Ωστόσο, πίστευε πως η μονάρχισσα ήταν αρκετά λογική ώστε να μη διακινδυνέψει την αποστολή τους. Στο κάτω-κάτω, έπρεπε να αντιλαμβάνεται ότι το Βασίλειό της βρισκόταν πολύ κοντά στο Νότιο Κέντρο Σταθερότητας. Από την άλλη, βέβαια, ο Πόνκιμ δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως ο Κράντμον ήταν λογικός. Από παλιά, δεν του είχε ιδιαίτερη εμπιστοσύνη, αλλά τώρα τελευταία... τώρα τελευταία, κάτι πήγαινε *πολύ* στραβά μαζί του.

Έτσι, μια βραδιά τον κάλεσε στην καμπίνα του και του μίλησε, προειδοποιώντας τον να μην κάνει καμια απόπειρα για να δολοφονήσει την Αάνθα ή να τη βλάψει με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, γιατί αυτό θα τους έβαζε όλους σε κίνδυνο.

«Λες να μην ξέρω πόσο σημαντική είναι η κατάσταση, Πόνκιμ;» αποκρίθηκε ο Κράντμον, πικαρισμένος, και τα γαλανά του μάτια στραφτάλισαν σαν καθρέφτες μέσα σε καθρέφτες μέσα σε καθρέφτες.

«Το θεώρησα... χρήσιμο να σ' το υπενθυμίσω, γνωρίζοντας—»

«Δε χρειάζεται να μου υπενθυμίζεις τίποτα. Έχω πολύ καλή μνήμη.» Και, μ' αυτά τα λόγια, άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ' την καμπίνα.

Ο Πόνκιμ νόμιζε ότι το «*Έχω πολύ καλή μνήμη*» περιείχε μια απειλή κρυμμένη κάπου εντός του. Ίσως, τελικά, να έπρεπε να εξολοθρεύσει τον Κράντμον, όταν όλα τούτα τελείωναν και ο Άρμπεναρκ σταθεροποιείτο. Είχε αρχίσει να παραγίνεται παράξενος... και επικίνδυνος.

** ** *

Και η Σαντέ'ενθιν είχε παρατηρήσει την αλλαγή στο χαρακτήρα του Κράντμον. Βέβαια, ποτέ δεν τον είχε και για πολύ ισορροπημένη προσωπικότητα, όμως παλιότερα ήταν κάπως αλλιώς... Δε μπορούσε να προσδιορίσει τι ακριβώς είχε αλλάξει επάνω του —ή μέσα του—, μα, αναμφίβολα, κάτι *είχε* αλλάξει. Ο τρόπος που μιλούσε είχε γίνει πιο απότομος και απόλυτος. Ασφαλώς, και ο Πόνκιμ ήταν απόλυτος όταν μιλούσε, και εγωιστής, αλλά όχι έτσι... Ο Κράντμον τής φαινόταν να μιλά μ' αυτό τον τρόπο δίχως να υπάρχει πραγματικός λόγος, λες και ήθελε, απλά, να την εντυπωσιάσει, ή να την τρομάξει, ή να της δείξει τη δύναμή του. Κανένα από αυτά, όμως, δεν ίσχυε· η Σαντέ'ενθιν ήταν σίγουρη. Γιατί ο Κράντμον γνώριζε πολύ καλά πως δε χρειαζόταν να την εντυπωσιάσει, όπως επίσης γνώριζε πολύ καλά —*πρέπει* να το γνώριζε, τουλάχιστον— ότι εκείνη δεν ήταν από τα άτομα που εντυπωσιάζονταν εύκολα. Μετά... να την τρομάξει; Κι αυτό όφειλε να γνωρίζει πως δεν ήταν εύκολο. Κι επιπλέον, *γιατί* να θέλει να την τρομάξει; Δεν ήταν λογικό. Ένα, επομένως, απέμενε: ότι επιθυμούσε να της δείξει τη δύναμή του. Ή, μήπως, ήθελε να τη δείξει στον ίδιο του τον εαυτό, για να αισθάνεται καλύτερα; αναρωτιόταν η Σαντέ'ενθιν.

Ή, απλά, είχε χάσει το μυαλό του;

Δεν ήταν σίγουρη, μα δεν το θεωρούσε κι απίθανο... Είχε δει τις παλάμες του... Ήταν καμένες. Όμως, όταν τον είχε ρωτήσει πώς του συνέβη αυτό, εκείνος αρνήθηκε να της απαντήσει. Η Σαντέ'ενθιν, τότε, επιχείρησε να του αποσπάσει την πληροφορία με άλλο τρόπο: *Αν μου πεις εσύ που απέκτησες αυτά τα εγκαύματα, θα σου πω κι εγώ που απέκτησα τα δικά μου*, του υποσχέθηκε· γιατί, εκείνη την ώρα, ήταν κι οι δυο τους γυμνοί στην καμπίνα της, ξαπλωμένοι επάνω στο μεγάλο κρεβάτι (μεγάλο για κρεβάτι πλοίου, δηλαδή). Ο Κράντμον τής αποκρίθηκε με ένα αρνητικό κούνημα του κεφαλιού· προφανώς, δεν τον ενδιέφερε και τόσο πού είχε αποκτήσει τα εγκαυμάτά της: μονάχα το αποτύπωμα του κλειδιού των Κλειδοκρατόρων, στον δεξή της βραχίονα, κοιτούσε με περισσότερο ενδιαφέρον. *Θα σου πω για το κλειδί*, προσπάθησε να τον δελεάσει. Τότε, τα μάτια του έγιναν παράξενα, ξανά, και της είπε: *Δε μ'ενδιαφέρει για το κλειδί, Σαντέ'ενθιν. Ένα ατύχημα μού συνέβη –σταμάτα να με πιέζεις*. Υπήρχε μια υπονοούμενη απειλή στα τελευταία του λόγια. Συνέχεια υπήρχαν υπονοούμενες απειλές στα λόγια του Κράντμον, από τότε που μπήκαν όλοι στην *Κυρά της Θάλασσας*, για να πάνε στη Θέρληχ. Ίσως να ήταν θυμωμένος λόγω της Βασίλισσας του Ωκεανού, υπέθετε η Σαντέ'ενθιν. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήθελε να τη σκοτώσει, κι όμως, τώρα, έτσι όπως είχε η κατάσταση, κάτι τέτοιο δεν του ήταν εφικτό. Τον καταλάβαινε: Είναι εκνευριστικό να βρίσκεται κοντά σου ένας μισητός εχθρός κι εσύ να μη μπορείς να τον αγγίξεις για «διπλωματικούς λόγους». Ειδικά όταν έχεις τη δυνατότητα να του τσακίσεις το λαιμό με μια απλή κίνηση του χεριού σου.

Κάποια άλλη στιγμή, η Σαντέ'ενθιν πήγε στην καμπίνα του Πόνκιμ, για να του μιλήσει σχετικά με τον Κράντμον.

Εκείνος γέμισε δύο ποτήρια με κόκκινο κρασί και της πρόσφερε το ένα. «Έτσι φέρεται, από τότε που επέστρεψα στη Μάρβαθ,» της είπε.

«Υστερα από την πολιορκία της Χάργκοχ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, πίνοντας μια γουλιά απ' το κρασί της.

«Ναι. Είδες τα εγκαύματα στα χέρια του;»

Η Σαντέ'ενθιν κατένευσε. «Σου είπε πού τα απέκτησε;»

«Όχι. Όμως υποθέτω πως εσύ ίσως να έχεις καλύτερους τρόπους για να του αποσπάσεις πληροφορίες.»

Ξέρει ότι ερωτοτροπώ μαζί του. Ωστόσο, ποτέ άλλοτε δεν το είχε αναφέρει. «Δε φαίνεται οι τρόποι μου να είναι αρκετά αποτελεσματικοί.»

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, έκανε μια βόλτα μέσα στο δωμάτιο, και ήπιε αργά μια γουλιά κρασί.

«Δε σ' ενοχλεί...» είπε η Σαντέ'ενθιν, σπάζοντας τη σιγή.

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Ποιο πράγμα;»

«Που πλαγιάζω μαζί του.»

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους· μειδίασε. «Μερικές φορές, είναι καλύτερα να κοιμάσαι με τους εχθρούς σου, παρά να τους πολεμάς.»

Δεν είναι ψέματα, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Αλλά, ύστερα: *Γιαυτό κι εκείνος κοιμόταν μαζί μου;*

Ο Πόνκιμ πρέπει να είδε κάτι στο πρόσωπό της, γιατί το χαμόγελό του πλάτυνε. Έφερε τη χρυσοποίκιλτη κούπα στα χείλη του και ήπιε μια γουλιά κρασί.

Αλλά κι εγώ γιατί κοιμόμουν μαζί του; Η Σαντέ'ενθιν γέλασε και σηκώθηκε από την καρέκλα της. Στάθηκε μπροστά του και ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι, Πόνκιμ;»

«Δε μπορείς να μαντέψεις;»

«Πες μου.»

«Θα σου δείξω.» Τύλιξε το ελεύθερό του χέρι γύρω από τη μέση της, την παρέσυρε κοντά του, και τη φίλησε στα χείλη.

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε, πάλι. «Δε σκεφτόσουν αυτό.»

«Πού το ξέρεις;»

«Μπορώ να το καταλάβω.»

«Αλλά δε μπορείς να το αποδείξεις, αγαπητή Σαντέ'ενθιν.»

Εκείνη ήπια μια γουλιά κρασί και χτύπησε τα χείλη. «Σε μισώ!»
Ο Πόνκιμ μεϊδίασε στραβά. «Αυτή είναι παλιά ιστορία.»

** ** *

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ήταν φανερό πως ανέχονταν με το ζόρι το ότι συνταξίδευαν με το Βούνκαλ και τη Βόλκτρα –δύο Μαύρους Αδελφούς, όπως τους αποκαλούσαν–, όμως δεν ανέχονταν καθόλου την παρέα τους. Δε γύριζαν ούτε να τους αντικρίσουν, εκτός κι αν ήταν μεγάλη ανάγκη. Γενικά, οι τρεις λιγομίλητοι άντρες έκαναν παρέα αναμεταξύ τους, κουβεντιάζοντας σε χαμηλούς τόνους κάπου-κάπου, σα μηχανορράφοι Αργκανθικιανοί άρχοντες.

Έτσι, οι δύο Κλειδοκράτορες βρέθηκαν να κάθονται, συχνά-πυκνά, μαζί με την Αλζάρα και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, στην πλώρη της *Κυράς της Θάλασσας*. Η Ζιρκεφιανή πρώην-ιέρεια του Φιδιού μιλούσε πολύ περισσότερο απ'ό,τι ο τυφλός άντρας, ίσως επειδή και εκείνη αλλά και οι Αργκανθικιανοί αισθάνονταν ξένοι ανάμεσα στους υπόλοιπους. Επίσης, η Αλζάρα δεν έμοιαζε να νοιάζεται για την ειδεχθή εμφάνιση του Βούνκαλ, πράγμα που τον είχε παραξενέψει.

Ο Νε-Μόρλιν βρισκόταν, επίσης, στην *Κυρά της Θάλασσας*, μαζί με τους υπόλοιπους, γιατί ήθελε να πάει στη Θέρληχ και να δει τη Δάτλα. Είχε περάσει πολύς καιρός και την είχε πεθυμήσει. Εξάλλου, δεν έμεναν, πλέον, και πολλά να κάνει στο Σαραόλν· ο πόλεμος εκεί είχε τελειώσει. Και... είχε κι εκείνο το παράξενο συναίσθημα για το οποίο ένιωθε ανόητος, και δεν το είχε πει ούτε στη Δάτλα, αν και νόμιζε πως ίσως κι αυτή το ίδιο να αισθανόταν: Το απολάμβανε που στο παλάτι της Θέρληχ μοιράζονταν το ίδιο δωμάτιο, ενώ στα Ανάκτορα της Έλρουν, ο Εξουσιαστής και η Εξουσιάστρια κοιμόταν σε ξεχωριστά διαμερίσματα. Φυσικά, μπορούσαν να κοιμηθούν κάποια βράδια μαζί, αν το επέλεγαν, όμως, γενικά, το έθιμο ήταν να πλαγιάζουν σε διαφορετικά κρεβάτια. Άμα κοιμόνταν μαζί για πολύ

καιρό, ο περίγυρος θ'άρχιζε να ψιθυρίζει ότι είχαν ξελογιαστεί ο ένας με τον άλλο και παραμελούσαν τα πραγματικά τους καθήκοντα. Στο παλάτι της Θέρληχ, όμως, δεν υπήρχε τέτοιο πρόβλημα, γιατί «δεν είχαν πολύ χώρο για να τον σπαταλούν, και θα ήταν αγένεια προς τη Βασίλισσα Αάνθα να ζητήσουν δυο δωμάτια». Έτσι, έμεναν μαζί χωρίς να προκαλούνται κακεντρεχείς σχολιασμοί. Και ο Νε-Μόρλιν ξυπνούσε το πρωί δίπλα στη σύζυγό του και δεν την έβλεπε να πηγαίνει αλλού για να ετοιμαστεί, παρά να σηκώνεται από το κρεβάτι, να φορά μια ριχτή ρόμπα, και να κάθεται μπροστά στον καθρέφτη, για να κάνει την τουαλέτα της. Του άρεσε αυτό ιδιαίτερα, και την παρατηρούσε ακίνητος, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και την πλάτη του ακουμπισμένη στα μαξιλάρια. Σύντομα, θα την ξανάβλεπε...

Όσο βρισκόταν στην *Κυρά της Θάλασσας*, ο Εξουσιαστής των Όπλων της Μεγάλης Έλρουν είχε απενίσει μπόλικες φορές τον άντρα που αποκαλούσαν Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, τη Ζιρκεφιανή Αλζάρα, και τους Αργκανθικιανούς Βούνκαλ και Βόλκρα να κάθονται στην πλώρη της γαλέρας και να κουβεντιάζουν, όμως ποτέ δεν τους είχε ζυγώσει. Κι όπου ήταν αυτοί, ο Μόρλιν δεν πήγαινε· έμενε μακριά τους, στην κουβέρτα. Ήταν μάγοι, όλοι τους, κι επομένως, περίεργοι: καλύτερα να μην είχε πολλά πάρε-δώσε μαζί τους. Επιπλέον, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήταν τυφλός κι όμως έβλεπε! Μυστηριώδη κι ανεξήγητα πράγματα... Και το ακόμα χειρότερο ήταν πως σ'όλο τούτο το πλοίο υπήρχαν μάγοι: ο Βασιλιάς Πόνκιμ, ο Κράντμον, η Σαντέ'ενθιν, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού –και μόνο που το συλλογιόταν, ο Μόρλιν αισθανόταν ένα σύγκρυο να τον διαπερνά. Έτσι, κυρίως, έκανε παρέα με τη Βασίλισσα Αάνθα, η οποία προσπαθούσε να τον πείσει πως έπρεπε να βλέπει τους «μάγους» με πιο ανοιχτό μυαλό. *Κάποιους σαν τον Πόνκιμ, τον Κράντμον, και τη Σαντέ'ενθιν, όντως, δεν είναι να τους εμπιστεύεσαι, του έλεγε, μα η Αλζάρα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού δε θέλουν το κακό σου, ή*

κανενός άλλου. Επιπλέον, θα τους χρειαστούμε όλους –συμπαθητικούς και λιγότερο συμπαθητικούς– για να σταθεροποιήσουμε τη Νότια Γη.

Και σ’ αυτό η Κυρά του Ωκεανού είχε δίκιο, έπρεπε να παραδεχτεί ο Νε-Μόρλιν. Οι μάγοι θα σταθεροποιούσουν τη Νότια Γη, την πατρίδα του και την πατρίδα τόσων άλλων Νοτίων. Ίσως θα έπρεπε, κανονικά, να τους ήταν ευγνώμων, όμως, μα τα Ερπετά, δε μπορούσε! Στη Μεγάλη Έλρουν κανείς δε συμπαθούσε τους μάγους, κι αυτές οι συνήθειες δύσκολα κόβονται. Πώς είναι δυνατόν, όταν έχεις μάθει να μισείς ένα σύνολο ανθρώπων, ξαφνικά να τους συμπαθήσεις; Δε γίνεται... Και που ταξίδευε μέσα στο ίδιο καράβι μαζί τους αρκετό ήταν.

** ** *

Όταν βρίσκονταν, πλέον, κοντά στη Θέρλχη, η *Κυρά της Θάλασσας* και τα άλλα πλοία του στόλου της Βασίλισσας Αάνθα συνάντησαν μια αρκετά δυνατή ανοιξιάτικη καταιγίδα και αναγκάστηκαν να σταματήσουν στο λιμάνι μιας μικρής παράκτιας πόλης, μέχρι να κοπάσει. Ευτυχώς, αυτό δεν άργησε να πραγματοποιηθεί, και συνέχισαν το ταξίδι τους, ξέροντας πως δεν τους έμενε, πια, πολύς καιρός μέχρι να φτάσουν στην πρωτεύουσα. Συγκεκριμένα, ήταν θέμα ωρών, όπως είπε η Αάνθα. Και πράγματι, το πρωί έφτασαν στη Θέρλχη, ενώ το φως του Λούντρινχ έκανε τους ψηλούς της πύργους να γυαλίζουν.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού στεκόταν στην πλώρη και ατένιζε την πόλη της με ένα χαμόγελο στα χείλη, το οποίο, όμως, γρήγορα χάθηκε, καθώς παρατήρησε πως καράβια ήταν συγκεντρωμένα μπροστά από το λιμάνι. Και δεν έμοιαζαν αγκυροβολημένα· έμοιαζαν να είχαν κάνει αποκλεισμό.

Το βλέμμα της Αάνθα, αμέσως, στράφηκε στον Κράντμον που στεκόταν κοντά σε ένα κατάρτι, στην κουβέρτα. Όχι, συλλογίστηκε,

δε μπορεί να το έκανε αυτός. Πώς να το έκανε; Αλλά, αν δεν είναι έτσι, τότε τι συμβαίνει;

Είδε τον πρώην-σύζυγό της να την πλησιάζει, με βιαστικά βήματα, ενώ ο γαλανός του μανδύας ανέμιζε πάνω απ'τους ώμους του. Ήταν όμορφος στο πρόσωπο και στην κορμοστασιά, έπρεπε να παραδεχτεί η Αάνθα, παρατηρώντας τον· όμως τον μισούσε τόσο πολύ...

Ο Κράντμον σταμάτησε πλάι της, συνοφρυωμένος κι ατενίζοντας το λιμάνι της Θέρλχ. «Πλοία,» είπε. «Τι κάνουν αυτά τα πλοία εκεί;»

«Εμένα, πάντως, μου μοιάζει με αποκλεισμός,» αποκρίθηκε ο Βούνκαλ, που δε στεκόταν και πολύ μακριά, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και με την κουκούλα της κάπας του να σκιάζει το κακάσχημο του πρόσωπο. Η Αάνθα, ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι δεξιά της βρισκόταν ένας πολύ όμορφος άντρας κι αριστερά της ένας πολύ άσχημος, κι οι δυο Ελεγκτές Πνευμάτων. Περίεργο συναίσθημα...

«Ναι,» ένευσε ο Κράντμον. «Τι συμβαίνει, Αάνθα;» Στράφηκε να την κοιτάξει, και τώρα, στα μάτια του –για πρώτη φορά στο ταξίδι– δεν υπήρχε μίσος, αλλά αληθινή περιέργεια.

«Δε γνωρίζω,» του αποκρίθηκε.

«Τότε, ίσως να μην είσαι αρκετά ικανή για να άρχεις στον Ωκεανό.» Το μίσος επανήλθε στο βλέμμα του.

Τα ρουμπινένια χείλη της Αάνθα στράβωσαν, και έπιασε τη χρυσοποίκιλτη λαβή του ξιφιδίου στη ζώνη της. «Και θεωρείς τον εαυτό σου ικανότερο, προδότη;»

«Ασφαλώς.»

Κάποιος καθάρισε δυνατά το λαιμό του πίσω τους, και στράφηκαν κι οι δυο για ν'αντικρίσουν τον Πόνκιμ και τη Σαντέ'ενθιν. «Με συγχωρείτε που σας διακόπτω,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν, «αλλά μήπως θα μπορούσα να μάθω τι κάνουν αυτά τα καράβια έξω απ'το λιμάνι της Θέρλχ; Μου μοιάζει με αποκλεισμό. Τι λέτε κι εσείς οι νησιώτες;»

«Είναι αποκλεισμός, Πόνκιμ,» τον διαβεβαίωσε η Αάνθα, μην αφήνοντας τη λαβή του ξιφιδίου της.

«Δικός σου, ελπίζω, Βασίλισσα Αάνθα, για την προστασία των κατοίκων της πρωτεύουσάς σου.»

«Το καταλαβαίνεις ότι δεν είναι δικός μου,» αντιγύρισε εκείνη. «Μην παίζεις μαζί μου, Πόνκιμ.»

«Τότε, ποιος έχει αποκλείσει το λιμάνι; Έχεις καμία ιδέα;» απαίτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.

«Βλέπω τρεις σημαίες πάνω στα κατάρτια των πλοίων,» τους πληροφόρησε ο Βούνκαλ, δίχως να στραφεί στο μέρος τους, παρά ατενίζοντας το λιμάνι. «Η μία φέρει έναν βρυχούμενο λέοντα, η δεύτερη μια κορόνα πάνω από ένα γυναικείο πρόσωπο, και η τρίτη ένα όρθιο ξίφος μέσα σε ένα νόμισμα.»

«Σου λένε κάτι αυτά τα σύμβολα;» ρώτησε ο Πόνκιμ την Αάνθα.

«Οχι,» παραδέχτηκε εκείνη, γυρίζοντας για να τα κοιτάξει κι η ίδια. «Ας πλησιάσουμε, να δούμε...»

Ο στόλος της σταμάτησε κάμποσα μέτρα απόσταση από τον αποκλεισμό. Κανείς από τους αντικρινούς πολεμιστές δε σάλεψε, όμως όλοι είχαν έτοιμα τα όπλα τους και οι γιγάντιες βαλλίστρες των πλοίων βρίσκονταν, επίσης, σε ετοιμότητα.

«Είμαι η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού!» φώναξε η Αάνθα, στεκόμενη στην πλώρη. «Και σας προστάζω να κάνετε χώρο για το στόλο μου.»

Ως απάντηση, τα πλοία του αποκλεισμού έβαλαν καταπάνω στα δικά της. Η *Κυρά της Θάλασσας* τραντάχτηκε από ένα μεγάλο βλήμα που την πέτυχε στα πλάγια κι έκανε ένα διόλου ευκαταφρόνητο κοίλωμα στο σκαρί της. Πολλοί από όσους βρίσκονταν στην κουβέρτα έχασαν προς στιγμή την ισορροπία τους και σωριάστηκαν. Ένας απ'αυτούς ήταν και η Αάνθα. Κύλησε προς τα δεξιά, για λίγο, κι αμέσως μετά πιάστηκε από το βαθούλωμα ανάμεσα σε δύο σανίδες. Μπορούσε ν'ακούσει κι άλλα παρόμοια βλήματα να χτυπούν τα υπόλοιπα καράβια του στόλου της.

«Απομακρυνθείτε!» φώναξε, προσπαθώντας να σταθεί όρθια, ενώ ακόμα η *Κυρά της Θάλασσας* ταλαντευόταν. «ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ!»

Τα πλοία του στόλου της άρχισαν να στρίβουν, ενώ τα βλήματα των εχθρών συνέχιζαν να πέφτουν βροχή καταπάνω τους. Καθώς η Αάνθα πατούσε στα μποτοφορεμένα της πόδια, ατένισε ένα γιγάντιο, φλεγόμενο βέλος να χτυπά ένα από τα σκάφη της, να τσακίζει το σκαρί του, και να βάζει φωτιά στο κατάστρωμα. *Φωτιά –η κατάρα των πλοίων. Πρέπει να φύγουμε από δώ.*

«ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ!»

Ποιοι ήταν που είχαν κάνει τον αποκλεισμό; Νότιοι; Πώς τολμούσαν;

Η Αάνθα κοίταξε στ'αριστερά και είδε τον Πόνκιμ και τη Σαντέ'ενθιν να υψώνουν το δεξί τους χέρι και να σταματούν ένα γιγάντιο, φλεγόμενο βέλος στον αέρα, προτού προσκρούσει επάνω στο σκαρί της *Κυράς της Θάλασσας*. Ύστερα, το έριξαν στον Ωκεανό, για να σβήσει.

Η Αάνθα αισθάνθηκε καλά –πολύ καλά– που τους είχε μαζί της.

Ένα χέρι ακούμπησε τον ώμο της. Γύρισε κι αντίκρισε τον Νε-Μόρλιν, ο οποίος είχε σαστισμένη όψη στο πρόσωπο. «Τι είναι;» τον ρώτησε.

«Πρόσεξες τα σύμβολα στις σημαίες;» είπε εκείνος.

«Τα γνωρίζεις, Εξουσιαστή;» θέλησε να μάθει ο Βούνκαλ, που πάλι (κατά τύχη;) βρισκόταν κοντά στην Αάνθα.

«Ναι,» ένευσε ο Νε-Μόρλιν. «Τα δύο, τουλάχιστον. Η κορόνα πάνω από το γυναικείο πρόσωπο είναι το έμβλημα του Βασιλείου της Ύρμελβ, και το μαύρο ξίφος μέσα στο νόμισμα είναι το έμβλημα της Μέρεντλιχ.»

«Νότιες χώρες;» ρώτησε η Βόλκρα. Η Αάνθα δεν είχε αντιληφθεί ότι η Αργκανθικιανή Πνευματίστρια είχε έρθει κοντά, και αιφνιδιάστηκε. *Τι κάνουν, αυτή κι ο Βούνκαλ; Με παρακολουθούν;*

Ο Νε-Μόρλιν ένευσε, ξανά. «Ναι, Νότιες χώρες είναι.»

«Και στράφηκαν εναντίον μου;» είπε η Αάνθα. «Γιατί;»

«Τούτο δε μπορώ να το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. «Όμως ίσως να είδαν την απουσία σου ως ευκαιρία για να κάνουν τον Ωκεανό δικό τους.»

«Φαίνεται πως πολλοί επιθυμούν τον Κοραλλένιο Θρόνο,» είπε ο Κράντμον, «έτσι ποτέ δε βρίσκεται στην κατοχή εκείνου που πρέπει.»

Η Αάνθα δεν είχε αμφιβολία ότι εννοούσε τον εαυτό του, όμως δεν απάντησε. «Τι ξέρεις για αυτούς τους Νότιους;» ρώτησε τον Νε-Μόρλιν, καθώς ο στόλος της απομακρυνόταν από τη Θέρληχ, βγαίνοντας από την εμβέλεια των όπλων των εχθρικών σκαφών του αποκλεισμού.

«Όχι πολλά, και δεν είμαι σίγουρος αν θα σε βοηθήσουν για να τους αντιμετωπίσεις—»

«Θα τους βγάλω απ'τη Θέρληχ που να αναποδογυρίσει ο Αρμπεναρκ!»

«Αυτό ελπίζω να καταφέρουμε να το αποτρέψουμε,» είπε ο Βούνκαλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Πληρωμή

Προς τα πού θα κατευθυνθούμε τώρα, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο τιμονιέρης της *Κυράς της Θάλασσας*.

Η Αάνθα στεκόταν στην πρόμνη, πλάι του, και ατένιζε τη Θέρληχ, καθώς τα πλοία του στόλου της απομακρύνονταν. Οι καταραμένοι Νότιοι θα πλήρωναν για τούτο. Εκείνη τους είχε δείξει καλοσύνη και φιλοξενία, κι αυτοί *έτσι* της το ανταπέδιδαν;

«Δυτικά, στη Ρίθμελ.»

«Μά'στα, Βασίλισσα μου.»

Κι ελπίζω να μην είναι κι αυτή κατακτημένη...

Κατέβηκε στο κατάστρωμα της βασιλικής της γαλέρας, για να συναντήσει τους υπόλοιπους, που είχαν συγκεντρωθεί κοντά στο κεντρικό κατάρτι.

«—και σίγουρα μας καθυστερεί, ενώ δεν έχουμε χρόνο,» έλεγε ο Μόρβον, την ώρα που η Αάνθα ερχόταν.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στο μέρος της. «Βασίλισσα Αάνθα, τι μπορεί να έγιναν οι Μυστικιστές της Θάλασσας, ύστερα από αυτή την κατάληψη της πόλης σου; Μπορεί να έφυγαν από τη Θέρληχ; Είναι σημαντικό να τους μιλήσουμε.»

«Δε νομίζω ότι θα άφηναν το Πορφυρό Κοχύλι αφύλαχτο, αφού ξέρουν για την απειλή του Μάργκανθελ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ,» είπε ο Πόνκιμ. «Όμως θα κατόρθωσαν να πείσουν τους κατακτητές για τις καλές τους προθέσεις ή εκείνοι θα τους σκότωσαν;»

«Μπορούμε να μάθουμε,» είπε ο Μόρβον, «προτού απομακρυνθούμε περισσότερο από την Θέρληχ.» Και προς την Αάνθα: «Βασίλισσά μου, τους γνωρίζετε, σωστά;»

Η Κυρά του Ωκεανού κατένευσε.

«Επομένως, μπορείτε να μας βοηθήσετε να τους βρούμε, αν είναι ζωντανοί.»

«Πώς ακριβώς;»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού τής έδωσε το δεξί του χέρι. «Φέρτε κάποιον απ' αυτούς στο νου σας.»

Η Αάνθα πήρε το χέρι του και έκανε όπως της είπε, φέρνοντας στο μυαλό της τον Χάεβορ, το Γέρο της Θάλασσας. Ο Μόρβον ένωσε χέρια και με τους άλλους δύο Σοφούς του Κύκλου του Φτερού κι έκλεισαν όλοι τα μάτια, ενώ οι υπόλοιποι περίμεναν να μάθουν το αποτέλεσμα. Το να βοηθήσουν περισσότεροι σ'ετούτη την προσπάθεια δε θα είχε κανένα νόημα: αν οι Μυστικιστές της

Θάλασσας ήταν ζωντανοί, οι τρεις Ελεγκτές Πνευμάτων και η Βασίλισσα του Ωκεανού θα επαρκούσαν για να τους εντοπίσουν.

Η Αάνθα άκουσε το μούγκρισμα των Πνευμάτων, δυνατό μέσα στο μυαλό της. Αισθάνθηκε τις αχαλίνωτες ψυχικές δυνάμεις να την περιστοιχίζουν, καθώς οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού επιχειρούσαν να τις δαμάσουν και να τις υποτάξουν στη θέλησή τους. Εκείνη είχε συνηθίσει να επικαλείται μονάχα τα Πνεύματα του Νερού, κι ακόμα και σ' αυτό δε θεωρούσε τον εαυτό της ιδιαίτερα ισχυρό· έτσι δυσκολευόταν, τώρα, να κατανοήσει τι έκαναν οι τρεις άντρες. Ήταν σα να μιλούσαν σε μια άγνωστη γλώσσα, ή σα να μιλούσαν σε μια γνωστή γλώσσα τόσο γρήγορα που εκείνη δε μπορούσε να τους παρακολουθήσει. Συνεχίζοντας να έχει την εικόνα του γέρο-Χάεβορ στο μυαλό της, προσπάθησε, συγχρόνως, να καταλάβει τι ακριβώς έκαναν οι Σοφοί, επικεντρώνοντας τη συνειδήσή της στα ψιθυριστά τους λόγια (ή, μήπως, ψιθύριζαν μονάχα στο νου της;) και στις νοητικές τους προσταγές προς τα Πνεύματα... τα οποία έρχονταν κοντά της... σαν για να αντλήσουν πληροφορίες... κι άπλωναν το μήνυμα παντού. Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει! Ένα μονοπάτι, ένα ψυχικό μονοπάτι μέσα σ' ένα χάος από αισθήσεις, από ποικιλόχρωμες αισθήσεις. Ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι είχε κλείσει τα πραγματικά της μάτια και έβλεπε αλλιώς... με μάτια πνευματικά. Ακολούθησε το μονοπάτι μετά δυσκολίας, λες κι ήταν γεμάτο πέτρες και λακκούβες και αγκάθια που της έγδερναν τα πόδια, και λες κι έκανε στροφές και στροφές και στροφές, παρότι στην αρχή φαινόταν τόσο ευθύ και στρωτό.

Τελικά, μέσα από μια πυκνή ομίχλη, αντίκρισε ένα δωμάτιο και μαύρες φιγούρες, και κάτι που γυάλιζε μ' ένα έντονο πορφυρό χρώμα. *Το Κοχύλι! Και οι Μυστικιστές. Δηλαδή, είναι καλά;*

–Το μονοπάτι θρυμματίστηκε, και η Αάνθα αισθάνθηκε να πέφτει, χωρίς καμιά προειδοποίηση. Τα πάντα περιστρέφονταν τρελά γύρω της· τα Πνεύματα ούρλιαζαν· χρώματα, χρώματα, χρώματα–

«Είσαι καλά;»

Τα μάτια της Αάνθα άνοιξαν και είδε το πρόσωπο του Πόνκιμ. Βλεφάρισε. Αισθανόταν να ζαλίζεται. Ο Σφετεριστής την κρατούσε, λες και ήταν έτοιμη να πέσει. Είχε παραπατήσει; Δε θυμόταν. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι είχε βυθιστεί σε μια αλλόκοτη χαώδη θάλασσα, γεμάτη αισθήσεις και χρώματα και ουρλιαχτά των Πνευμάτων.

Πάτησε γερά στα μποτοφορεμένα πόδια της κι απομακρύνθηκε από τα χέρια του Πόνκιμ. «Ναι,» είπε, αργά, «καλά είμαι.»

«Βασίλισσά μου, προσπαθήσατε να μας ακολουθήσετε;» ρώτησε ο Μόρβον.

Εκείνη κατένευσε.

«Έχετε πνευματικές δυνάμεις, επομένως. Δεν το γνωρίζαμε.»

«Έχω κάποιες γνώσεις Νερομαγείας,» παραδέχτηκε η Αάνθα. «Αλλά ό,τι κάνατε ήταν καινούργιο για μένα.»

«Τότε, δεν έπρεπε να μας είχατε ακολουθήσει,» είπε ο Μόρβον. «Χαίρομαι που είστε καλά, όμως. Τα Πνεύματα είναι επικίνδυνα για τους ανεκπαίδευτους. Πολλοί έχουν τρελαθεί από παρόμοιες εμπειρίες.»

«Βρήκατε τους Μυστικιστές;» τους διέκρινε ο Κράντμον.

Ο Μόρβον γύρισε, για να τον κοιτάξει. «Ναι. Φρουρούν το Κοχύλι. Μάλλον, οι κατακτητές δεν τους έδιωξαν από την αίθουσα.»

«Σίγουρα, δε θέλουν να συμβεί στον Ωκεανό ό,τι συνέβη στη Νότια Γη,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν. «Ειδικά όταν αυτοί βρίσκονται εδώ.»

«Εμείς πώς θα ενεργήσουμε τώρα;» ρώτησε η Αλζάρα. «Θα πάμε κατευθείαν νότια; Θα μιλήσουμε με τους Μυστικιστές μέσω των Πνευμάτων;»

«Εν ανάγκη, ναι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Γιατί, αναμφίβολα, δε θα μας αφήσουν να μπούμε στη Θέρληχ.»

«Η Θέρληχ, σύντομα, θα είναι πάλι δική μου,» είπε η Αάνθα. «Θα συγκεντρώσω στόλο και στρατό από όλα τα νησιά του Ωκεανού και θα τσακίσω αυτά τα Νότια γουρούνια.»

«Ίσως θα μπορούσα να σε βοηθήσω να το κατορθώσεις πολύ πιο γρήγορα.»

Όλοι στράφηκαν να κοιτάζουν τον Κράντμον.

«Γιατί να *θέλω* τη βοήθειά σου;» έκανε η Αάνθα, καρφώνοντάς τον με το σμαραγδένιο της βλέμμα. Εξάλλου, τι βοήθεια μπορεί να είχε να της προσφέρει αυτό το κάθαρμα –εκείνος που, αναμφίβολα, ήθελε να τη σκοτώσει; Εκείνος που την είχε εξαπατήσει ώστε να τον παντρευτεί και, μετά, την είχε κλειδαμπαρώσει σε υπόγεια, υγρά, και δαιμονοκατοικημένα μπουντρούμια;

«Προτιμάς ν'αφήσεις τη Θέρληχ στους Νότιους;» αντιγύρισε ο Κράντμον. «Είχα την εντύπωση ότι, απλά, τους φιλοξενούσες εκεί, όχι ότι θα τους δώριζες τον Ωκεανό.»

«Κράντμον,» παρενέβη ο Πόνκιμ, προτού προλάβει η Αάνθα ν'απαντήσει. «Πες μας τι έχεις στο μυαλό σου, χωρίς περαιτέρω σχόλια. Υπάρχει τρόπος να παρθεί ξανά η Θέρληχ, και γρήγορα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σκέψου μονάχα τους... υποστηρικτές μου εδώ.»

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν, καθώς κατάλαβε τι εννοούσε ο Ωκεάνιος ευγενής. *Φυσικά! Πώς δεν το είχα σκεφτεί από πριν; Οι Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές του... εκείνοι που του πρόσφερε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν για να τον υπηρετήσει καλύτερα στη Θέρληχ.*

«Μπορούν να εισβάλουν στο παλάτι, σωστά;»

«Ασφαλώς,» ένευσε ο Κράντμον. «Υπάρχουν πολλές δίοδοι που σχεδόν κανένας δε γνωρίζει –και πόσο μάλλον οι Νότιοι...»

«Μα, για τι πράγμα μιλάτε;» πετάχτηκε η Αάνθα. «Ποιοι να εισβάλουν στο παλάτι; Και πώς;» Μετά, όμως, κατάλαβε κι εκείνη, και το μέτωπό της ζάρωσε. Συνοφρυνώθηκε. «Οι δαιμονάνθρωποι; Μιλάτε για τους δαιμονανθρώπους;»

Ο Κράντμον κι ο Πόνκιμ στράφηκαν στο μέρος της, και τα μάτια τους απαντούσαν: *Ναι*.

Δεν το πιστεύω! σκέφτηκε η Αάνθα. *Αδύνατο! Θα... θα βάλω τους δαιμονανθρώπους να ξαναπάρουν τη Θέρληχ για μένα; Ή για τον Κράντμον; Σίγουρα, θα κρατήσουν την πόλη, όταν–*

«Θα εισβάλουμε στο παλάτι,» είπε ο Πόνκιμ, διακόπτοντας τον χείμαρρο των σκέψεών της, «θα συλλάβουμε τους άρχοντες των Νοτίων, και θα τους αναγκάσουμε να αφήσουν τη Θέρληχ. Θα γίνει πάλι δική σου, Βασίλισσα Αάνθα.»

«Ποιος μου το εγγυάται αυτό;» απαίτησε εκείνη. «Οι δαιμονάνθρωποι–»

«–δεν είναι αρκετοί για να κρατήσουν την πρωτεύουσα ενάντια σ'όλες τις δυνάμεις του Ωκεανού, σε διαβεβαιώνω. Ούτε ενάντια σ'όλους τους Νότιους. Οι οποίοι, αναμφίβολα, θα τους πολεμήσουν, γιατί ας μην ξεχνάμε πως οι Ζιρκεφιανοί και οι Καρνεβολθιανοί δεν έχουν καμια ιδιαίτερη συμπάθεια για τους Μαγκκραθμέλιους, όπως και οι Σαραολνιανοί.»

Μου λέει την αλήθεια; αναρωτήθηκε η Αάνθα. *Μήπως, τελικά, οι δαιμονάνθρωποι είναι αρκετοί για να κρατήσουν την πόλη, και ο Πόνκιμ προσπαθεί να με κοροιδέψει; Όμως, αν ήταν αρκετοί για να την κρατήσουν, δε θα είχαν εισβάλει από την αρχή; Γιατί να περιμένουν ως τώρα;*

«Ίσως να έχεις δίκιο...»

«Έχω δίκιο, Βασίλισσα Αάνθα,» ένευσε ο Πόνκιμ.

«Το έχεις παρακάνει, Σφετεριστή,» μούγκρισε ο Κάρελ. «Οι ελεεινοί σου δαιμονάνθρωποι έχουν γεμίσει τις ανθρώπινες πόλεις σ'όλο τον Άρμπεναρκ!»

«Δε βλέπεις την αναγκαιότητα τούτης της ενέργειας, Σοφέ;»

«Μη βάλεις τους δαιμονανθρώπους στη Θέρληχ, σε προειδοποιώ.»

«Θα έπρεπε να τρομάξω από την... απειλή σου, Κάρελ;» ρώτησε ο Πόνκιμ. Όλοι τριγύρω σφίχτηκαν, περιμένοντας ίσως κάποια

αναμέτρηση να ξεσπάσει ανάμεσα στους δύο Πνευματιστές, μα ο Βασιλιάς του Σαραόλν δεν ήταν έτοιμος για κάτι τέτοιο.

«Δεν είναι απειλή, Σφετεριστή,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Είναι προειδοποίηση. Σε προειδοποιώ, είπα. Δεν ξέρεις πώς θα ενεργήσουν οι δαιμονάνθρωποι, όταν τους έχεις βάλει στην πρωτεύουσα του Ωκεανού.»

«Απεχθάνεσαι τους δαιμονανθρώπους,» είπε ο Πόνκιμ. «τους θεωρείς λάθη που δε θα έπρεπε ποτέ να είχαν γεννηθεί, σωστά;»

«Ναι· αλλά τι προσπαθείς να αποδείξεις, Σφετεριστή;»

«Ότι, λόγω των προαναφερθέντων, δεν μπορείς να κρίνεις την κατάσταση αντικειμενικά.»

«Άφρονα!» μούγκρισε ο Κάρελ. «Όλα τούτα συμβαίνουν εξαιτίας σου! Θες να προκαλέσεις κι άλ—»

«Δεν καταφέρνουμε τίποτα έτσι, κύριε,» τον διέκοψε ο Μόρβον.

«Κι εσείς, κύριε, συμφωνείτε μ'αυτό το σχέδιο;» απαίτησε ο Κάρελ.

Ο Μόρβον αναστέναξε και είπε, σταθερά: «Όχι.»

«Δηλαδή, έχετε υπόψη σας κάποιον άλλο τρόπο για να παρθεί γρήγορα η Θέρληχ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ό,τι γίνεται γρήγορα, συνήθως, γίνεται και απρόσεκτα, κύριε,» αποκρίθηκε ο Ζάρχαλ.

«Τόση ώρα κάθεστε και κουβεντιάζετε λες και εγώ είμαι πρόθυμος να θέσω τους Μαγκραθμέλιους μου στη διάθεσή σας,» παρατήρησε ο Κράντμον, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος.

Κι άλλες ανοησίες! γρύλισε εντός του ο Πόνκιμ. *Τι άλλο θα ειπωθεί σήμερα; Μα τους αρχαίους δαίμονες, τι έχει στο μυαλό του ο καταραμένος; Έχει τρελαθεί εντελώς;* «Τι θες να πεις, Κράντμον; Εσύ δε μας πρότεινες να προστάξουμε τους Μαγκραθμέλιους να εισβάλουν στο παλάτι;»

«Είπα ότι θα μπορούσα να βοηθήσω, αν ήθελα,» διόρθωσε εκείνος.

Μην τσιγκλάς την τύχη σου, ηλίθιε Ωκεάνιε! σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Η ισορροπία του Άρμπεναρκ κρέμεται από μια λεπτή κλωστή κι εσύ*

παίζεις πεισματάρικα παιχνίδια; «Και δε θέλεις;» ρώτησε, ήρεμα· γιατί δεν ήταν κανείς να θυμώνει με τον Κράντμον: ο άνθρωπος ήταν τελείως παράλογος –και τώρα, είχε γίνει ακόμα χειρότερος!

Ο Κράντμον ανασήκωσε τα χέρια. «Τι έχω εγώ να κερδίσω από αυτό, Πόνκιμ;»

Πολιτικά παιχνίδια! Τώρα! σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Είναι τρελός, δίχως άλλη αμφιβολία!* «Αν δε διώξουμε τους κατακτητές από τη Θέρληχ, θα έχουμε να κάνουμε με άλλον έναν πόλεμο,» του εξήγησε. «*Επομένως: την αποφυγή του πολέμου έχεις να κερδίσεις.*»

«Δεν είναι αρκετό,» απάντησε ο Κράντμον.

«Τι διάολο θέλεις, τότε;»

«Η Αάνθα ας μου πει τι θα μου δώσει, αν τη βοηθούσα να ξαναπάρει τη Θέρληχ.» Τα γαλανά του μάτια εστιάστηκαν επάνω στη Βασίλισσα του Ωκεανού.

Τι θα του δώσω; σκέφτηκε εκείνη, νιώθοντας έναν καυτό θυμό να καταλαμβάνει –και να θολώνει– το μυαλό της. *Ένα Ωκεάνιο δόρυ στο λαιμό θα του έδινα, όπως κι αν είχε η κατάσταση! Τι περιμένει να του πω; Ότι θα τον κάνω Βασιλιά; Νομίζει ότι αυτό είναι πολύ πιθανό; Έχει τρελαθεί τελείως. Είναι χειρότερος από παλιά.*

«Ίσως να μη σε σκοτώσω, Κράντμον.»

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε εκείνος. «Δε νομίζω ότι αυτό αποτελεί καλή συμφωνία.»

«Και τι θα επιθυμούσες εσύ;» τον ρώτησε ο Πόνκιμ, εκνευρισμένος που είχαν τα μέσα να ξαναπάρουν τη Θέρληχ και να τελειώσουν τούτη την ιστορία, αλλά ο ηλίθιος Ωκεάνιος είχε βρει –τώρα, μα τα Πνεύματα!– την ευκαιρία για διαπραγματεύσεις.

«Γνωρίζεις πολύ καλά τι επιθυμώ,» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

Το θρόνο. «Αλλά αυτό δε θα το έχεις. Όχι τώρα, τουλάχιστον,» πρόσθεσε, για να μην γίνουν τα πράγματα χειρότερα απ'ό,τι ήδη ήταν· αν και, στην πραγματικότητα, ήθελε να πει: *Ούτε τώρα ούτε ποτέ.* «Οπότε, να νιώθεις ευχαριστημένος που θα σταματήσεις τον πόλεμο. Αλλωστε, την πατρίδα σου θα πληξεί, αν συμβεί.»

Ο Κράντμον φάνηκε σκεπτικός. (Θετικό σημάδι το ότι αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το μυαλό του, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ.) Είπε: «Είναι πατρίδα μου όταν μπορώ να πάω σ' αυτήν, σωστά;»

«Θέλεις να πάνεις να είσαι επικηρυγμένος στον Ωκεανό.»

«Ναι,» ένευσε ο Κράντμον, και στράφηκε στην Αάνθα.

Σα να απαιτεί να του συγχωρήσω όλα του τα εγκλήματα! παρατήρησε εκείνη. Πώς θα με δει ο λαός μου, αν το κάνω αυτό; Και, φυσικά, πώς θα αισθανόταν η ίδια, αν επέτρεπε στον Κράντμον να έχει ελεύθερη πρόσβαση στον Ωκεανό; Την είχε προδώσει διπλά: σαν γυναίκα και σαν Βασίλισσα.

Κανείς δε μιλούσε τώρα· όλοι περίμεναν την απάντησή της. Όμως η Αάνθα δε νόμιζε ότι μπορούσε ν' απαντήσει έτσι εύκολα. Ή, καλύτερα, δε μπορούσε σε καμία περίπτωση να συγχωρήσει στον Κράντμον τα εγκλήματά του.

«Βασίλισσα Αάνθα,» είπε, τελικά, ο Πόνκιμ, «να κουβεντιάσουμε ιδιαίτερος;»

Οι υπόλοιποι συνοφρυώθηκαν, ακούγοντάς τον να το λέει αυτό. Εκείνη, όμως, έγγεψε καταφατικά, ενδιαφερόμενη να μάθει τι είχε να της πει ο Σφετεριστής του Σαραόλν. Ξεκίνησε να βαδίζει προς τη γέφυρα. Ο Πόνκιμ την ακολούθησε, και μπήκαν στην καμπίνα.

Η Αάνθα έκλεισε την πόρτα πίσω τους. «Τι είναι;»

Ο Πόνκιμ κάθισε στην καρέκλα μπροστά από το γραφείο. «Ο Κράντμον δεν είναι καλά.»

«Το ξέρω αυτό.» Η Αάνθα κάθισε στην πολυθρόνα πίσω από το γραφείο, απέναντι από εκείνον.

«Δεν κατάλαβες. Κάτι του έχει συμβεί. Δε γνωρίζω τι ακριβώς, όμως έχει κάπως αλλάξει, κι έχει γίνει πιο παράλογος απ' ό,τι παλιότερα.»

«Κι αυτό τι σημαίνει;»

«Πως τώρα είναι η ευκαιρία να πραγματοποιήσεις την επιθυμία του, ώστε να έχεις τη βοήθεια των Μαγκραθμέλιων. Κάποια άλλη στιγμή, ίσως να σου ζητήσει κάτι ακόμα πιο παράξενο.»

«Δε μπορείς εσύ να προστάξεις τους δαιμονανθρώπους, Πόνκιμ;»

«Πιθανώς. Όμως ο Κράντμον ξέρει ακριβώς πού κρύβονται μέσα στα δάση της Νήσου Ράλβοχ· επίσης, γνωρίζει καλά τα περάσματα κάτω από τη Θέρληχ. Και –ίσως το κυριότερο– οι Μαγκραθμέλιοι που βρίσκονται εδώ έχουν συνηθίσει να βλέπουν εκείνον ως ‘Εκλεκτό του Ύψιστου Άρχοντα’, όχι εμένα.»

Η Αάνθα ακούμπησε την πλάτη της στην πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα χέρια της κάτω απ’τα στήθη κι ακουμπώντας το σαγόνι στη δεξιά της γροθιά, σκεπτική. «Είναι αδύνατον να αποδεχτώ έναν προδότη στο Βασίλειο...»

«Βασίλισσα Αάνθα, ακούω την καρδιά σου να μιλά,» είπε ο Πόνκιμ. «Κατανοώ το μίσος σου για τον Κράντμον, όμως δε θέλεις να ελευθερώσεις τη Θέρληχ γρήγορα και να τελειώσεις τον πόλεμο προτού καν αρχίσει; Επιπλέον, σκέψου πως ίσως ο Κράντμον να πεθάνει στη Νότια Γη...»

Σα να ξέρει τις σκέψεις μου! συλλογίστηκε η Αάνθα. *Σα να ξέρει ότι εύχομαι να σκοτωθεί στην αποστολή τους.* «Κάλεσέ τον εδώ.»

Ο Πόνκιμ χαμογέλασε, αχνά. Έκλεισε τα μάτια και ειδοποίησε τον Κράντμον, μέσω των Πνευμάτων.

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται από το κατάστρωμα, και η πόρτα της καμπίνας άνοιξε, για να μπει ο Ωκεάνιος ευγενής. Προχώρησε μέχρι το γραφείο και στάθηκε εμπρός του, δίχως να μιλά.

«Σου επιτρέπω να επιστρέψεις στον Ωκεανό, Κράντμον,» δήλωσε η Αάνθα, «αλλά δε σε συγχωρώ.»

«Αυτό μου ραγίζει την καρδιά,» αποκρίθηκε εκείνος.

Δαιμονόφιλο κάθαρμα! *Θάπρεπε να με παρακαλείς για έλεος!* «Θάπρεπε να είσαι ευγνώμων.»

«Ευγνώμων; Στο εμπόριο, Αάνθα; Μάλλον, συγγέεις τα πράγματα. Όπως και νάχει, είναι και κάτι ακόμα που–»

«Δε θα σου προσφέρω τίποτα περισσότερο,» τόνισε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Το αντιλαμβάνομαι. Αλλά θα ήθελα και κάποια εγγύηση ότι δε θα είμαι πλέον επικηρυγμένος στην πατρίδα μου. Ο λόγος σου δε μου φτάνει.»

«Ο λόγος μου είναι σίγουρα σταθερότερος από τον δικό σου.»

«Ίσως, αλλά δεν παύω να απαιτώ μια εγγύηση, Αάνθα. Ένα έγγραφο, τουλάχιστον –υπογραμμένο και σφραγισμένο από το χέρι σου.»

Αν δεν πεθάνει στη Νότια Γη, θα τον σκοτώσω, με τον ένα τρόπο ή τον άλλο. Η Αάνθα τράβηξε ένα κομμάτι χαρτί από μια στοίβα πλάι της, πήρε την πένα από το μελανοδοχείο, και του έγραψε αυτό που ήθελε. Το υπέγραψε και το σφράγισε.

Ο Κράντμον το πήρε στα χέρια του, για να το κοιτάξει, και έγνεψε καταφατικά. «Επομένως, μπορούμε τώρα να ξεκινήσουμε την αντεπίθεση εναντίον των Νοτίων,» είπε. «Πρόσταξε το στόλο σου να αράξει, και θα σας οδηγήσω μέσα στα δάση της Ράλβοχ, τα οποία γνωρίζω καλύτερα από τη Βασίλισσα τούτου του τόπου.»

Η Αάνθα αγνόησε το κακεντρεχές σχόλιό του και σηκώθηκε από το γραφείο της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Στις παρυφές των δασών

Ο στόλος αγκυροβόλησε σε μια έρημη ακτή, μερικά μίλια δυτικά της Θέρληχ. Οι Ωκεάνιοι και οι Ελρούνιοι στρατιώτες άρχισαν να βγαίνουν στην ξηρά, ενώ η Αάνθα και οι υπόλοιποι κατέβηκαν από την *Κυρά της Θάλασσας* μέσω μιας ξύλινης ράμπας.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού στράφηκε στον αρχηγό του φουσάτου της, έναν πενηντάρη άντρα με ψαρά μαλλιά και μούσια. «Στρατηγέ Βάνλεμ, όλοι οι μαχητές θα μας ακολουθήσουν στα δάση. Μονάχα τριακόσιοι θα μείνουν εδώ, για τη φρούρηση των караβιών.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» έκλινε το κεφάλι εκείνος κι απομακρύνθηκε.

Λίγο παραδίπλα, ο Νε-Μόρλιν έδινε παρόμοιες προσταγές στους δικούς του στρατιώτες. Μετά, ζύγωσε την Αάνθα και τους άλλους, ρωτώντας: «Τι κινδύνους μπορεί να έχουμε να αντιμετωπίσουμε στα δάση;»

«Κανέναν, όσο είστε μαζί μου,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Θα βρούμε τους Μαγκραθμέλιους και, ύστερα, θα επιτεθούμε υπογείως στους κατακτητές της Θέρληχ. Δε θα καταλάβουν τι τους χτύπησε.»

«Ας αρχίσουμε να κατευθυνόμαστε νότια, επομένως,» είπε η Αάνθα. «Όσο γρηγορότερα μπορούμε στα δάση, τόσο το καλύτερο· γιατί είμαι βέβαιη πως οι εχθροί μας θα στείλουν στρατό για να μας καταδιώξει.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Κράντμον. «Όταν βρισκόμαστε στα δάση, δε θα μπορούν να μας βρουν. Θα χαθούν εκεί μέσα, και ίσως οι Μαγκραθμέλιοι να καταφέρουν να τους συνθλίψουν. Ίσως... αν δεν είναι μεγάλοι σε αριθμό.»

«Στρατηγέ Βάνλεμ!» φώναξε η Αάνθα, ατενίζοντας τον Ωκεάνιο πολεμιστή να μιλά με δυο άλλους –έναν άντρα και μια γυναίκα.

Εκείνος, μόλις άκουσε τη φωνή της Βασίλισσάς του, στράφηκε στο μέρος της και πλησίασε, με γρήγορο βήμα. «Στις προσταγές σας, Μεγαλειοτάτη,» είπε.

«Πες στους καπετάνιους των πλοίων, αν έρθει εχθρικός στόλος προς τα εδώ, να φύγουν και να μη μείνουν για να πολεμήσουν· να επιστρέψουν πίσω, στο Σαραόλν.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» έκλινε το κεφάλι ο Στρατηγός, και έφυγε.

Η Αάνθα κοίταξε τριγύρω, τους πολεμιστές της και τους πολεμιστές του Νε-Μόρλιν. Όλοι τους είχαν αρχίσει να χωρίζονται σε μονάδες, και οι μονάδες σε γραμμές, όμως οι Ωκεάνιοι είχαν μια τελείως διαφορετική εικόνα από τους Ελρούνιους, οι πρώτοι με τις κοραλλένιες τους πανοπλίες, τις ασπίδες και τα δόρατα, και οι δεύτεροι ατσαλοντυμένοι και μοιάζοντας με πολεμικές μηχανές, ρομπότ που κινούνταν με τροχαλίες κι αλυσίδες. Ανάμεσά τους κυμάτιζαν σημαίες με το έμβλημα της Μεγάλης Έλρουν: το πελώριο ερπετό που αναδύεται από τα κύματα, βαστώντας μια μεγαλόπρεπη πόλη ανάμεσα στα σαγόνια του. Η Αάνθα αναρωτήθηκε από πού να προερχόταν αυτό το σύμβολο. Υπήρχε, άραγε, κάποιος θρύλος που έλεγε πως η Έλρουν βγήκε από το νερό, στο στόμα ενός μεγάλου, θαλάσσιου φιδιού; Έπρεπε κάποτε να ρωτήσει το Νε-Μόρλιν, γιατί τα σύμβολα δεν ήταν ποτέ τυχαία. Η δική της σημαία, η σημαία του Βασιλείου του Ωκεανού, που τώρα κυμάτιζε πάνω από τα κεφάλια των πολεμιστών της, είχε κεντημένο επάνω ένα κοχύλι ανάμεσα σε τέσσερα δόρατα, το οποίο ήταν, αναμφίβολα, το Πορφυρό Κοχύλι, και τα δόρατα υποδήλωναν το αγαπημένο όπλο των Ωκεάνιων.

Τα πολεμικά άτια βγήκαν τελευταία από τα καράβια του στόλου, και οι ιππείς ανέβηκαν στις ράχες τους, σχηματίζοντας μονάδες πλευρικά του κυρίου σώματος του στρατού. Και πάλι, φυσικά, οι Ωκεάνιοι καβαλάρηδες είχαν μεγάλη διαφορά από τους Ελρούνιους, παρατήρησε η Αάνθα. Οι συμπατριώτες της έμοιαζαν λιγνοί κι ευέλικτοι μαχητές, που το φως των μεσημεριανών ήλιων αντανakλάτο επάνω στην κοραλλένια τους ενδυμασία, ενώ οι μαχητές του Νε-Μόρλιν φαίνονταν, όπως και πριν, σαν πολεμικές μηχανές, καμωμένες από ατσάλι και ασταμάτητες από οποιοδήποτε εμπόδιο.

Ο Στρατηγός Βάνλεμ ήρθε, πάλι, κοντά στη Βασίλισσα. «Όλα είναι έτοιμα, Μεγαλειοτάτη.»

«Τότε, ας αρχίσουμε να προελαύνουμε.»

** ** *

Όλη την υπόλοιπη ημέρα προχωρούσαν επάνω σε μια ανοιχτή πεδιάδα, συναντώντας μονάχα ένα μικρό χωριό στο δρόμο τους και μη σταματώντας καθόλου εκεί. Η Αάνθα δεν ήθελε καμία καθυστέρηση, πιστεύοντας ότι έπρεπε να φτάσουν στα δάση όσο πιο γρήγορα μπορούσαν· και οι υπόλοιποι συμφωνούσαν μαζί της.

Όσο ταξίδευαν, ο καιρός ήταν καλός. Μονάχα ένα απαλό αεράκι φυσούσε, για να τους δροσίξει, και, παρότι μερικά σύννεφα ήταν συγκεντρωμένα στον ουρανό, δε φαινόταν καθόλου βέβαιο ότι θα έβρεχε σύντομα. Το μεσημέρι γρήγορα πέρασε, δίνοντας τη θέση του στο απόγευμα, και το Ωκεάνιο-Ελρουνίο στράτευμα συνέχισε να προελαύνει νότια. Τώρα, δεξιά κι αριστερά τους μπορούσαν να δουν, κάπου-κάπου, λιγότερο ή περισσότερο πυκνές συστάδες δέντρων, οι οποίες προμήνυαν την εμφάνιση των μεγάλων δασότοπων στο κέντρο της Νήσου Ράλβοχ. Και, ύστερα από κάποιες ώρες, παρουσιάστηκαν και οι δασότοποι εμπρός τους, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ έγερναν προς τα άκρα του ορίζοντα, μοιάζοντας να κρύβονται πίσω από τα δέντρα και τους λοφίσκους. Συγχρόνως με την εμφάνιση των δασών στα μάτια των μαχητών του φουσάτου, ένας δυνατός αγέρας άρχισε να φυσά, σαν τα δέντρα να ήθελαν να τους προσφέρουν ένα παγερό καλωσόρισμα.

Επίσης, η Βασίλισσα Αάνθα παρατήρησε ότι τα σκούρα σύννεφα είχαν, τώρα, πυκνώσει στον ουρανό. *Ελπίζω αυτό να μην προοιωνίζει την υποδοχή που θα έχουμε από τους δαιμονανθρώπους*, συλλογίστηκε, καθώς εκείνη και το στράτευμα συνέχιζαν να κατευθύνονται νότια. Δεν έμενε, πλέον, πολύ ώρα, για να φτάσουν στους δασότοπους.

Το λευκό άλογο της Αάνθα χρεμέτιζε, προαισθανόμενο τη βροχή που και η καβαλάρισσά του μπορούσε να αντιληφθεί ότι, αργά ή γρήγορα, θα άρχιζε. Του χάιδεψε το λαιμό, καθησυχαστικά, με το

αριστερό της χέρι, και τύλιξε τα δερμάτινα ηνία γύρω από τη δεξιά της γροθιά.

Η βροχή ξεκίνησε όταν έφτασαν στις παρυφές των δασών της Ράλβοχ. Δεν ήταν δυνατή: ήταν μια απαλή, αραιή βροχή, που χαίδευε τα πρόσωπά τους, πέφτοντας νωχελικά απ' τα ουράνια.

«Στρατοπεδεύσατε!» πρόσταξε η Αάνθα, υψώνοντας το δεξί της χέρι και τραβώντας τα χαλινάρια του ίππου της, για να σταματήσει, και εκείνη να ξεπεζέψει αργά από τη ράχη του.

Ο στρατός άρχισε να κατασκηνώνει.

«Θα μας δουν εδώ οι Μαγκραθμέλιοι;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν τον Κράντμον.

«Πιθανώς,» αποκρίθηκε εκείνος, μέσα από τη κουκούλα του. «Πιθανώς και όχι.»

«Τυχαίο είναι, δηλαδή;» ρώτησε ο Εξουσιαστής. «Δε φρουρούν τούτα τα μέρη;»

«Οχι ακριβώς,» είπε ο Κράντμον. «Βρίσκονταν εδώ για κάποιες πολύ συγκεκριμένες δουλειές...»

«Όπως να με απαγάγουν μέσα από το ίδιο μου το παλάτι,» παρενέβη η Αάνθα, «και να με κλειδαμπαρώσουν σε υπόγειες φυλακές. Αλλά, αλήθεια, Κράντμον, πού είναι εκείνα τα υπόγεια; Και πώς ήξερες γι' αυτά;»

«Η συμφωνία μας δεν περιείχε και τον όρο να σου αποκαλύψω όλα όσα γνωρίζω,» αντιγύρισε ο Ωκεάνιος ευγενής.

«Συνεχίζω να είμαι Βασίλισσά σου,» τόνισε η Αάνθα. «Ειδικά όταν δεν είσαι εξόριστος από το Βασίλειό μου.» Το θράσος του ήταν ανεξάντλητο! Μετά από ό,τι εγκλήματα είχε διαπράξει εναντίον της και εναντίον του Ωκεανού –εναντίον όλης της ανθρωπότητας, ο δαιμονόφιλος!–, δεν είχε ίχνος ντροπής, ίχνος μεταμέλειας, εντός του.

Είδε τα γαλανά μάτια του Κράντμον να γυαλίζουν μέσα από τη σκιά της κουκούλας του· να γυαλίζουν με εκείνο τον παράξενο, αλλόκοσμο τρόπο, που έκανε ένα ρίγος να τη διαπερνά. «Δηλαδή, με

προστάξεις να σου μιλήσω για τα υπόγεια, Αάνθα;» Η φωνή του ήταν ένας δυνατός ψίθυρος, φιλτραρισμένος από τον ήχο της βροχής.

«Γιατί όχι;» αντιγύρισε, έντονα, εκείνη. «Η συμφωνία μας σε κάνει, ξανά, υπήκοο του Ωκεανού, και εγώ είμαι η Βασίλισσα του Ωκεανού. Γιαυτό πες μου. Ναι, σε προστάζω.»

Ο Κράντμον αισθάνθηκε τη θεϊκή δύναμη εντός του να πλημμυρίζει τις φλέβες του, να φλογίζει την καρδιά και την ψυχή του, να συσσωρεύεται, να φορτίζεται για να εξαπολυθεί.

Θυμήσου τι κουβεντιάσαμε! τον προειδοποίησε ο Μάργκανθελ. Η φωνή του μισού-Θεού αντήχησε μέσα στο κεφάλι του Ωκεάνιου ευγενή. *Μην το κάνεις αυτό! Μην μας προδώσεις και τους δύο έτσι! Θα πάρεις την εκδίκησή σου –δε σου υποσχέθηκα δύναμη και εξουσία, Κράντμον; Δείξε υπομονή.*

Η θεϊκή δύναμη άρχισε να καταλαγιάζει εντός του. «Δεν υπάρχει λόγος να μάθεις από τώρα,» αποκρίθηκε στην Αάνθα, προσθέτοντας ειρωνικά: «Βασίλισσά μου.»

«Υπάρχει λόγος,» επέμεινε εκείνη. «Η Θέρλνχ είναι η πρωτεύουσα του Βασιλείου μου, και θέλω να ξέρω τα πάντα σχετικά μ'αυτήν. Πες μου για τις υπόγειες φυλακές, Κράντμον.»

«Εξάλλου,» πρόσθεσε ο Πόνκιμ, που στεκόταν εκεί κοντά, μαζί με τη Σαντέ'ενθιν, τυλιγμένοι κι οι δυο στις κάπες τους, για να μην τους χτυπά η βροχή, «οποιαδήποτε πληροφορία θα μας φανεί χρήσιμη, για να ξαναπάρουμε την πόλη.» Και έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα στο νου του Κράντμον: *Πες της, ανόητε. Τι έχεις να χάσεις; Σκοπεύεις να την ξανακλειδώσεις εκεί κάτω;*

Σκοπεύω να την κάνω κομμάτια, Πόνκιμ, αποκρίθηκε εκείνος.

Αλλά τώρα δεν έχει νόημα, και το ξέρεις.

«Οι φυλακές αυτές,» είπε ο Κράντμον, «ανήκαν κάποτε στον Φόρναμ. Κι από τότε δεν έχουν ξαναχρησιμοποιηθεί. Όπως κι όλα τα υπόλοιπα περάσματα τα οποία εκείνος έχτισε.»

«Φόρναμ...;» έκανε η Αάνθα. «Ένας βασιλιάς του Ωκεανού δεν ήταν αυτός;»

«Ναι,» ένευσε ο Κράντμον.

«Πώς ήξερες για τις σήραγγές του;»

«Διαβάζω Ιστορία, Βασίλισσά μου.» Πάλι, υπήρχε ειρωνεία στη φωνή του. «Κάποιες φορές, έχει πιο πρακτικές χρήσεις απ'ό,τι φαντάζεσαι.»

Για να μας βάζει ένας προδότης όλους σε μεπλάδες... μούγκρισε από μέσα της η Αάνθα. «Και περιγράφονται οι μυστικές σήραγγες στα ιστορικά βιβλία;» απόρησε. Κάτι της έκρυβε ο Κράντμον...

«Όχι στα συνηθισμένα ιστορικά βιβλία,» είπε εκείνος· «όμως όποιος ψάχνει βρίσκει, κι εγώ βρήκα ένα αρχαίο σχέδιο των υπογείων. Οι φυλακές στις οποίες βρέθηκαν ήταν ακριβώς κάτω από το παλάτι, αλλά τα περάσματα απλώνονται παντού κάτω από τη Θέρληχ και έξω από αυτήν, στους δασότοπους. Έτσι, οι Μαγκραθμέλιοι δεν είχαν καμία δυσκολία να πηγαίνουν όπου επιθυμούσα. Ωστόσο, υπάρχουν και μέρη των υπογείων –πολλά μέρη– τα οποία δε γνωρίζω.»

Τότε, στο νου της Αάνθα ήρθε το μεγάλο σαλάχι, η Βάρνα, το οποίο είχε μιλήσει στο μυαλό της, όταν το πρωτοσυνάντησε με τον Βένγκριλ, και, ύστερα, την είχε βρει στα όνειρά της. Εκείνο το τμήμα των υπογείων, στο οποίο είχε καταλήξει μαζί με το Βασιληά του Σαραόλν, πρέπει να ήταν ένα από τα μέρη που δε γνώριζε ο Κράντμον.

Η Αάνθα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, καθώς κάτι άλλο της πέρασε από το νου: κάτι που μπορούσε να τους χαλάσει όλα τα σχέδια. «Οι σήραγγες...» είπε, «είσαι σίγουρος ότι θα στέκονται ακόμα;»

«Λόγω των σεισμών, εννοείς,» έκανε ο Πόνκιμ, σμίγοντας τα φρύδια.

Η Αάνθα κατένευσε, και κοίταξε τον Κράντμον ερωτηματικά.

«Αυτά τα περάσματα έχουν αντέξει αιώνες,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος.

«Τούτο δε μας λέει πολλά,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν. «Έχουν γνωρίσει παρόμοιους σεισμούς;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Κράντμον. «Ωστόσο, σίγουρα, δεν είναι προχειροχτισμένα.»

«Κάποια τμήματά τους, σίγουρα, θα έχουν πέσει...» είπε ο Πόνκιμ. «Επιπλέον, θα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί, γιατί ίσως να πιάσει σεισμός ενώ βρισκόμαστε μέσα στις σήραγγες.» Στράφηκε στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.

Ο Μόρβον ένευσε, αργά, καταφατικά. «Θα έχουμε προετοιμαστεί κατάλληλα. Ωστόσο, όσο περισσότερους ανθρώπους... και δαιμονανθρώπους... επιθυμούμε να προστατέψουμε από το σεισμό, τόσο μεγαλύτερη πιθανότητα αποτυχίας θα έχουμε.»

«Αυτό είναι ευνόητο,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Φυσικά, εγώ, η Σαντέ'ενθιν, και ο Κράντμον θα σας βοηθήσουμε. Το ίδιο, πιστεύω, και ο Βούνκαλ, η Βόλκρα, η Αλζάρα, και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.»

«Θα είναι θέμα επιβίωσης για μας,» είπε ο πρώην-Ράθμαλ. «Και όσο περισσότεροι πολεμιστές διασωθούν, τόσο το καλύτερο, αν θέλουμε να αντιμετωπίσουμε τους κατακτητές, που έχω την εντύπωση πως ο αριθμός τους θα είναι μεγάλος, αλλιώς δε θα επιχειρούσαν να καταλάβουν τη Θέρληχ.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Αάνθα. «Θα έχουμε να κάνουμε με μεγάλο αριθμό αντιπάλων· γιαυτό κιόλας θα ήταν προτιμότερο να τους επιτεθούμε νύχτα, για να τους πιάσουμε απροετοίμαστους.»

«Τους άρχοντές τους θα αιχμαλωτίσουμε,» τόνισε ο Κράντμον, «και θα τους αναγκάσουμε να προστάξουν τους υπόλοιπους να παραδοθούν σε μας.»

«Ένα κύριο ερώτημα, επομένως, είναι: Γνωρίζουμε τους άρχοντές αυτούς;» είπε η Σαντέ'ενθιν.

Η Αάνθα κοίταξε τον Νε-Μόρλιν, και ο Εξουσιαστής των Όπλων αποκρίθηκε: «Στην Ύρμελβ άρχουν η Βασιλίδα Δάηθρα και ο

σύζυγός της, Πριγκιπάναξ Σέθρωρ. Όμως δε μπορούμε να ξέρουμε αν γλίτωσαν από την καταστροφή...»

«Και η άλλη χώρα για την οποία μας μίλησες, από ποιον διοικείται;» τον ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Η Μέρεντλιχ δεν έχει έναν άρχοντα· είναι εμπορική χώρα, που άρχεται από τους εμπόρους της. Τον τελευταίο καιρό δύο Βασιλέμπορες υπάρχουν εκεί: ο Άρνελ και ο Ράβελ. Ωστόσο, κι αυτοί δε μπορούμε να γνωρίζουμε αν έζησαν.»

«Κι επίσης, δε γνωρίζουμε τίποτα για την τρίτη χώρα,» τους θύμισε ο Κράντμον.

«Άρα,» κατέληξε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, «δεν θα ξέρουμε ποιους ν'απαγάγουμε.»

«Πρέπει να μάθουμε,» είπε ο Πόνκιμ. «Εξουσιαστή, έχεις δει αυτή τη Βασιλίδα ή το σύζυγό της, ή κάποιον Βασιλέμπορα;»

Ο Νε-Μόρλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» αποκρίθηκε. Ύστερα, είδε το σκεπτικό ύφος στο πρόσωπο του μάγου, καθώς και το μυστηριώδες βλέμμα του, και ρώτησε: «Αλλά γιατί ήθελες να μάθεις; Για να τους κάνεις μάγια;»

«Ναι,» απάντησε ο Πόνκιμ, υπομειδιώντας, «για να τους κάνω μάγια και να ανακαλύψω αν είναι ζωντανοί και βρίσκονται στη Θέρληχ...»

«Τότε...» Ο Νε-Μόρλιν ατένισε το μαστιγωμένο από τη βροχή χορτάρι στα πόδια του. Κανείς δε μίλησε· τον περίμεναν να συνεχίσει. Εκείνος ύψωσε, πάλι, το βλέμμα, για να κοιτάξει το πρόσωπο του Πόνκιμ. «Θα μπορούσες να μάθεις αν η σύζυγός μου είναι καλά;»

«Θα μπορούσα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ· «αλλά θα πρέπει να μ'εμπιστευτείς, Νε-Μόρλιν...»

«Δηλαδή;»

«Μη μου φέρεις αντίσταση· άνοιξε το μυαλό σου σε μένα.»

Ο Εξουσιαστής της Μεγάλης Έλρουν άργησε λίγο ν'απαντήσει, κι όταν απάντησε είπε: «Θα το σκεφτώ, Πόνκιμ.»

«Όπως αγαπάς.»

Ένας Ωκεάνιος πολεμιστής πλησίασε, υποκλινόμενος μπροστά στην Αάνθα. «Μεγαλειοτάτη, η σκηνή σας είναι έτοιμη εδώ και κάποια ώρα. Μας συγχωρείτε που αργήσαμε να σας ειδοποιήσουμε.»

«Δεν πειράζει, στρατιώτη,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ούτως ή άλλως, ήμουν απασχολημένη. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο κοραλλοντυμένος άντρας έκλινε το κεφάλι και έφυγε.

«Λοιπόν,» είπε η Αάνθα στους υπόλοιπους, «υπάρχει κάτι άλλο, ή να αναπαυθούμε;»

«Νομίζω πως χρειαζόμαστε ανάπαυση περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη κουβέντα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Συμφωνώ, κύριε,» κατένευσε ο Μόρβον.

** ** *

Ο Κράντμον ξάπλωσε μέσα στη σκηνή που του είχαν ετοιμάσει, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω απ'το κεφάλι του. Αισθανόταν μπερδεμένος με όλη αυτή την κατάσταση, αβέβαιος όσο ποτέ. Περισσότερο αβέβαιος ακόμα κι από τότε που είχε αναγκαστεί να φύγει από τη Θέρληχ και να πάει στην Μάρβαθ, μέσω των μαγικών καθρεφτών εκείνου και του Πόνκιμ. Τώρα, τα πράγματα ήταν πολύ πιο περίπλοκα. Έπρεπε να κάνει πέρα τις προσωπικές του επιθυμίες, για να βοηθήσει στη σταθεροποίηση της Νότιας Γης και όλου του Άρμπεναρκ· κι αυτό –το να κάνει πέρα τις προσωπικές του επιθυμίες– του ήταν πολύ δύσκολο. Πάλευε με τον εαυτό του, για να το κατορθώσει· με τον εαυτό του και με τον Μάργκανθελ.

Επί του παρόντος, ένιωσε, πάλι, τον μισό-Θεό να σαλεύει εντός του.

Τι είναι, Μάργκανθελ; Τι γυρεύεις ξανά;

Νιώθω την αναταραχή στο Νότο: είναι μεγάλη, και οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις ισχυρές.

Τρομερή αποκάλυψη...

Μη με χλευάζεις εμένα, Κράντμον! «βρυχήθηκε» ο Μάργκανθελ.

Τότε, πες μου απλά εκείνο που θέλεις να πεις.

Λόγω των προηγούμενων που ανέφερα, πιστεύω ότι ίσως να μην κατορθώσετε να επιτύχετε τη σταθεροποίηση.

Και έχεις κάτι να προτείνεις;

Οι Μυστικιστές της Θάλασσας θα μπορούσαν να σας βοηθήσουν. Όμως, για την ώρα, φρουρούν το Πορφυρό Κοχύλι, νομίζοντας ότι εγώ θα πάω να το καταστρέψω –θεωρώντας με τόσο άφρονα!

(Και δεν είσαι τόσο άφρονας, Μάργκανθελ; αναρωτήθηκε ο Κράντμον, βαθιά εντός του.) Μήπως, θα προτιμούσες να τους αποκαλύψω ότι κρύβεσαι μέσα μου;

Το σκέφτομαι.

Και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού; Αναμφίβολα, θα σ'ακούσουν κι αυτοί...

Ναι, το γνωρίζω. Ωστόσο, θα τους διαβεβαιώσω ότι, πλέον, δεν επιθυμώ να ανακατευτώ με τα Κέντρα Σταθερότητας...

(Άραγε, πόσο αλήθεια είναι αυτό; Δεν επιθυμείς, Μάργκανθελ; Ή βλέπεις ότι δε μπορείς να κάνεις τίποτα για να τα επηρεάσεις, κι επομένως, τα αφήνεις στη σταθερότητά τους;) Θα σε πιστέψουν;

Θα υποσχεθώ να τους βοηθήσω στη Νότια Γη, πράγμα που, ούτως ή άλλως, σκόπευα να κάνω, μέσω εσένα.

Η ιδέα σου ακούγεται ενδιαφέρουσα, παραδέχτηκε ο Κράντμον. Και, πριν προλάβει να προσθέσει κάτι άλλο, είδε τον μπερντέ της σκηνής του να παραμερίζεται. Από το άνοιγμα που δημιουργήθηκε αντίκρισε τη Σαντέ'ενθιν, ντυμένη με κάπα και κουκούλα πάνω από το ταξιδιωτικό της φόρεμα.

«Να περάσω;» τον ρώτησε.

«Έλα.»

Η Σαντέ'ενθιν μπήκε στη σκηνή, αφήνοντας τον μπερντέ να κλείσει πίσω της. Έλυσε την κάπα της απ' το λαιμό και την άφησε να πέσει. Κλότσησε τις μπότες της από τα πόδια (δε φορούσε κάλτσες,

παρατήρησε ο Κράντμον) και ξάπλωσε δίπλα του, ακουμπώντας το κεφάλι της στο αριστερό της χέρι.

Ο Ωκεάνιος ευγενής γύρισε στο πλάι και διέτρεξε την παλάμη του από τον μηρό της ως τον ώμο. «Δε φοράς τίποτα από μέσα,» είπε. Δε ρωτούσε.

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε. «Γιατί να χάνει χρόνο κανείς;»

Είναι ανάγκη, συνέχεια, να διασταυρώνεσαι μ'αυτές τις ανθρώπινες γυναίκες; Είναι αηδιαστικό.

Βούλωστο, Μάργκανθελ.

«Τι είναι;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, αγγίζοντας το μάγουλό του.

«Τι εννοείς;»

«Φάνηκες κάπως απορροφημένος...»

Τα γαλανά μάτια του Κράντμον στένεψαν. «Γιατί μου κάνεις αυτές τις ανόητες ερωτήσεις;» Η Σαντέ'ενθιν ήθελε, αναμφίβολα, να μάθει τι του συνέβαινε, τι είχε «κάψει» τις παλάμες του· αλλά εκείνος δεν ήταν έτοιμος να πει τίποτα σε κανέναν... ακόμα.

«Αυτή δεν ήταν ερώτηση.»

«Κάπου εκεί, όμως, μπορούσα ν'ακούσω ένα ερωτηματικό.»

Η Σαντέ'ενθιν ανασήκωσε ένα φρύδι. «Ίσως να είσαι κουρασμένος και να θέλεις να φύγω...;»

«Υποθέτεις λάθος.» Ο Κράντμον τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της.

Η Σαντέ'ενθιν πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στα μακριά, ξανθά του μαλλιά, και η γροθιά της έκλεισε, με δύναμη. Το κορμί της τύλιξε τον Ωκεάνιο, καυτό κάτω από το ταξιδιωτικό της φόρεμα, και τα χείλη της ρούφηξαν τα δικά του.

Καθώς άρχισαν να αναστατώνουν τα σκεπάσματα με τον έρωτά τους, η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια σκέφτηκε πως ούτε απόψε θα κατάφερνε να μάθει τι συνέβαινε στον Κράντμον, και η περιέργεια έτρωγε τον εγκέφαλό της. Ύστερα, έπαψε να σκέφτεται.

** ** *

Όταν βγήκε από τη σκηνή του Κράντμον, η βροχή είχε σταματήσει και ένα ψυχρό αεράκι φυσούσε. Είχε αποφασίσει να μην περάσει τη νύχτα μαζί του, γιατί ήθελε να σκεφτεί, πράγμα που δυσκολευόταν να κάνει κοντά του.

Εκείνο που βασάνιζε το μυαλό της ήταν η αλλαγή του Κράντμον. Βέβαια, δεν είχε αλλάξει και πολύ: εξακολουθούσε να είναι ξανθός, όμορφος, παρορμητικός... *Εξακολουθεί να είναι Κράντμον, συλλογιζόταν, καθώς βάδιζε προς τη σκηνή της, όμως κάτι έχει αλλάξει... Είναι πιο σκεπτικός, ίσως; Πιο απορροφημένος από κάτι;* Ακόμα και πριν από λίγο, που έκαναν έρωτα, έμοιαζε, συγχρόνως, απασχολημένος με κάτι άλλο εκτός από εκείνη. Και δεν ήταν το μίσος του για την Αάνθα, γιατί αυτό το είχε ανέκαθεν. *Τα καμένα του χέρια... εκεί κρύβεται το μυστικό. Και τι μυστικό είναι, μα την Έρημο;* Απόψε, είχε παρατηρήσει τις παλάμες του, μήπως διακρίνει κάποιο σύμβολο αποτυπωμένο επάνω, όπως το κλειδί στον δεξή της βραχίονα· όμως τίποτα δεν είχε καταφέρει. Απολύτως τίποτα: ένα κάψιμο ήταν, και μόνο. Λες και είχε προσπαθήσει να αγγίξει κάποια φωτιά—

Αισθάνθηκε την κουκούλα να φεύγει, ξαφνικά, από το κεφάλι της. Στράφηκε και είδε τον Πόνκιμ να κρατά παραμερισμένη την κουρτίνα της σκηνής του.

Θέλω να σου μιλήσω, της είπε, μέσω των Πνευμάτων.

Το πρωί.

Τώρα.

Η Σαντέ'ενθιν ξεφύσησε και πήγε στη σκηνή του. Κάθισε στο πάτωμα οκλαδόν και ο Πόνκιμ της πρόσφερε μια κούπα κρασί. Εκείνη κούνησε το κεφάλι, αρνούμενη το ποτό. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν το άφησε παραδίπλα και κάθισε μπροστά της, τόσο κοντά που τα δάχτυλα των γυμνών του ποδιών ακουμπούσαν τις δερμάτινες μπότες της.

«Είμαι κουρασμένη. Τι θέλεις;»

«Κουρασμένη; Ίσως θα πρέπει να ελαττώσεις τις... συζητήσεις σου με τον Κράντμον.»

«Ζηλεύεις;»

«Μη λες ανοησίες.»

Ψεύδεται. Ζηλεύει· έστω και λίγο, ζηλεύει. Βέβαια, δεν αποφεύγει το βλέμμα μου, τώρα· και γνώριζε τι συνέβαινε και στο παλάτι της Μάρβαθ. Αλλά αυτός είναι ο Πόνκιμ· ποτέ δεν ξέρεις μαζί του...

«Σου είπε ο Κράντμον τίποτα ενδιαφέρον;» τη ρώτησε.

«Είχαμε άλλα πράγματα να κάνουμε.»

Την κάρφωσε με το βλέμμα του. «Πες μου, Σαντέ'ενθιν.»

Τον θύμωσα, τώρα· και δε χρειάζεται να τον θυμώνω χωρίς λόγο. Ανασήκωσε τους ώμους της. «Τίποτα. Δεν έμαθα τίποτα παραπάνω. Μονάχα... κοίταξα πιο προσεκτικά τα χέρια του... για να δω μην έχουν κάποιο σημάδι ή σύμβολο επάνω... αλλά δεν έχουν τίποτα.»

«Οχι, δεν έχουν σύμβολο,» ένευσε ο Πόνκιμ, και της μίλησε για το περιστατικό στην βασιλική αίθουσα του Σαραόλν: ότι –σύμφωνα με όσα του είχαν πει– ο Κράντμον είχε πετάξει φωτιές από τα χέρια του.

«Τι!» έκανε η Σαντέ'ενθιν, μόλις το άκουσε. «Και γιατί δε μου το ανέφερες πιο πριν;» *Μα την Έρημο και τη Ζούγκλα, κοιμάμαι μαζί του, και αν...* Ρίγησε. Δεν μπορεί να ήταν αληθινές αυτές οι φήμες.

«Δε μου δόθηκε η ευκαιρία.»

«Δε σου δόθηκε η ευκαιρία;» μούγκρισε η Σαντέ'ενθιν. «Πόνκιμ, σε μισώ...»

Εκείνος μειδίασε και έτριψε το σαγόνι του, σκεπτικός. «Θέλω να λύσω αυτό το γρίφο,» της είπε, «προτού πάμε στη Νότια Γη. Γιατί ξέρεις πόσο σημαντικό είναι το ταξίδι μας –δε μπορούμε να το διακινδυνέψουμε για χάρη του Κράντμον.»

«Πιστεύεις ότι το μυστικό του είναι τόσο... επικίνδυνο;»

«Μπορεί. Πρέπει να μάθουμε, Σαντέ'ενθιν. Και χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

«Όσες φορές και να κοιμηθώ μαζί του, δε νομίζω να μου πει.»

«Τότε, πρέπει να βρούμε άλλο, πιο αποτελεσματικό τρόπο.»

«Έχεις κάτι στο μυαλό σου.» Ο Πόνκιμ πάντα είχε κάτι στο μυαλό του.

«Όχι.»

Παράξενο τούτο... «Ούτε κι εγώ.»

Ο Πόνκιμ ξεφύσησε. Σηκώθηκε από την καθιστή του θέση και ξάπλωσε παραδίπλα, ακουμπώντας την πλάτη του σε ένα μαξιλάρι και σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος και τα πόδια του στους αστραγάλους.

«Να κοιμηθώ εδώ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Εννοώ, να κοιμηθώ, απλά.»

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Κοιμήσου.»

Η Σαντέ'ενθιν έβγαλε την κάπα της και τις μπότες και ξάπλωσε, κάποια απόσταση μακριά απ'αυτόν, γυρίζοντάς του την πλάτη.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν έσβησε τη λάμπα της σκηνης, με την πνευματική του δύναμη. *Κράντμον*, σκέφτηκε, *τι μπορώ να κάνω για να μπω στο παρανοϊκό σου κεφάλι;*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

Μια πριγκίπισσα επιστρέφει

Μη με κοιτάς έτσι. Είμαι αρκετά δυνατή, τώρα,» είπε η Σούλτριθ, στηριζόμενη στο μακρύ, ξύλινο ραβδί της. Ο Όντβιν κατένευσε, αλλά δεν έμοιαζε να το πιστεύει. Έμοιαζε να φοβάται για τη ζωή της.

«Δε μπορώ να περιμένω άλλο,» δήλωσε η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα, γιατί καταλάβαινε ότι ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων* ήθελε να της προτείνει να κάνει υπομονή και, μετά, να

πάρει εκδίκηση από την Άρρα. Αλλά η υπομονή της Σούλτριθ είχε, πλέον, τελειώσει.

«Θα σε πάω μέχρι το λιμάνι της Όρφαλχ, όμως,» είπε ο Όντβιν. «Έλα.» Βάδισε ως την πόρτα της καμπίνας και την άνοιξε, βγαίνοντας.

Δεν έμεινε πίσω για να τη βοηθήσει. Όχι πως η Σούλτριθ δε μπορούσε να βαδίζει και μόνη της –με την υποστήριξη του ραβδιού, φυσικά–, αλλά, απλά, αυτή του η κίνηση την παραξένεψε. Δεν ήξερε αν ο Καπετάνιος ήταν θυμωμένος μαζί της ή αν τη θεωρούσε αρκετά ικανή να περπατήσει δίχως καμια βοήθεια και γιαυτό δεν την περίμενε.

Όπως και νάχε, η Πριγκίπισσα βγήκε, από την καμπίνα, στην κουβέρτα του *Καβαλάρη των Κυμάτων*. Ο θαλασσινός άνεμος τη χτύπησε, κάνοντας τα μαύρα της μαλλιά ν’ανεμίσουν. Τι υπέροχο συναίσθημα! Είχε σαπίσει εκεί μέσα, επάνω στο κρεβάτι. Τώρα, είχε έρθει, επιτέλους, η ώρα να κινηθεί ξανά. Και να συναντήσει την Άρρα.

Έστρεψε το βλέμμα της στην πρύμνη, για να δει τον Όντβιν να ανεβαίνει εκεί και να πιάνει το τιμόνι του *Καβαλάρη των Κυμάτων*. Ο Καπετάνιος φώναξε στους ναύτες του να λύσουν τα πανιά και να σηκώσουν την άγκυρα, κι εκείνοι έσπευσαν να υπακούσουν.

Η Σούλτριθ άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην πρύμνη, και παρατήρησε τον Όντβιν να τη λοξοκοιτάζει. Προφανώς, ανησυχούσε μη γλιστρήσει και πέσει. Όμως η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα κατόρθωσε να φτάσει επάνω δίχως ιδιαίτερη δυσκολία. Αν και, βέβαια, η αλήθεια ήταν πως χωρίς το μπαστούνι ποτέ δε θα τα είχε καταφέρει. *Θα είμαι αναγκασμένη όλη μου τη ζωή να βασίζομαι σ’αυτό το πράγμα;* αναρωτήθηκε, ελπίζοντας κάτι τέτοιο να μην ήταν αλήθεια.

Αισθάνθηκε το πλοίο να στρίβει κάτω από τα μπιτοφορεμένα της πόδια, καθώς ο Όντβιν γύριζε το τιμόνι. Η απεραντοσύνη του

Ωκεανού απλωνόταν προς το Νότο και μια βραχώδης παραλία του Σαραόλν προς το Βορρά.

«Πόσο μακριά από την Όρφαλχ είμαστε;» ρώτησε η Σούλτριθ.

«Ως το βράδυ θα βρισκόμαστε εκεί,» αποκρίθηκε ο Όντβιν.

«Απομακρυνθήκαμε περισσότερο, δηλαδή...» Δεν της το είχε πει τούτο. Δεν της είχε πει ότι την είχε πάρει τόσο μακριά από την πόλη.

«Ναι. Ήταν αναγκαίο, γιατί σε έψαχναν, και ήξερα πολύ καλά πως δεν ήθελες να σε βρουν.»

«Οχι, δεν ήθελα,» συμφώνησε η Σούλτριθ. «Θέλω η επιστροφή μου να είναι... έκπληξη.»

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε ο Όντβιν, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει. Τα χέρια του ήταν στις λαβές του τιμονιού και το βλέμμα του στον Ωκεανό, καθώς ο *Καβαλάρης των Κυμάτων* διέγραφε ένα μεγάλο τόξο, για να στραφεί προς τα δυτικά.

«Θα τη σκοτώσω.»

«Και η οικογένειά της;»

«Δε μ'ενδιαφέρει, πλέον, τι θα σκεφτούν. Η Άρρα θα πεθάνει. Θα τη σκοτώσω με το χειρότερο τρόπο που θα μπορέσω να βρω.»

** ** *

Ο *Καβαλάρης των Κυμάτων* γλιστρούσε επάνω στα σκοτεινά νερά του Ωκεανού, πλησιάζοντας την ακτή στην ανατολική μεριά της Όρφαλχ, όπου βρισκόταν και το Καρνεβολθιανό στρατόπεδο. Η Σούλτριθ στεκόταν επάνω στην κουβέρτα, τυλιγμένη στην κάπα της και στηριζόμενη σε ένα κατάρτι, ενώ στο αριστερό χέρι βαστούσε χαλαρά το ραβδί της.

Μέσα στο βράδυ, οι φωτιές των απέραντων καταυλισμών γύρω από την Σαραολνιανή πόλη ήταν ένα, πραγματικά, φαντασμαγορικό θέαμα, που απορροφούσε την Πριγκίπισσα και απομάκρυνε, έστω και για λίγο, την Άρρα από το νου της. Το μέγεθος των στρατών που είχαν συναχθεί σε τούτο το μέρος θα έμενε, σίγουρα, στην Ιστορία.

Η Βασίλισσα Αάνθα πρέπει να είχε φέρει κάπου διακόσιες-πενήντα χιλιάδες μαχητές συνολικά· οι δαιμονάνθρωποι και οι δαιμονόφιλοι της Στρατάρχισσας Νερενία πρέπει να αριθμούσαν γύρω στις εξήντα-εβδομήντα χιλιάδες· ο στρατός του Δούκα Άλβαρ που είχε έρθει από τα δυτικά θα ήταν άλλες είκοσι και πλέον χιλιάδες· και οι τελευταίοι Μαγκραθμέλιοι –που είχαν έρθει για «ειρηνευτικούς λόγους», σύμφωνα με τα λεγόμενα του Πόνκιμ– πρέπει να ήταν περίπου τριάντα-και-κάτι χιλιάδες. Η Σούλτριθ τούς είχε παρακολουθήσει όλους επανειλημμένως, μέσω των Πνευμάτων. Άλλωστε, εκεί όπου καθόταν στο κρεβάτι, στη γέφυρα του *Καβαλάρη των Κυμάτων*, δεν είχε και πολλά άλλα πράγματα να κάνει, έτσι εξασκούσε την πνευματική της μαγεία.

Ήλπιζε ότι, τώρα, θα φαινόταν αρκετά δυνατή για να τσακίσει την Άρρα. Εκείνη δεν ήταν Πνευματίστρια, ούτως ή άλλως· δε μπορούσε να την αντιμετωπίσει ανοιχτά. Αυτό που είχε συμβεί όταν έφευγαν από τη Νότια Γη ήταν... οφειλόταν στην όλη αλλόκοτη κατάσταση, αναμφίβολα... και στο όνειρο της Άρρα. Μπορούσε να ελέγχει τα όνειρά της. Είχε κάποιες δυνάμεις, δυνάμεις που η Σούλτριθ δεν κατανοούσε, όμως, σίγουρα, δεν έλεγχε τα Πνεύματα –και μέσω αυτών θα πέθαινε απόψε.

Ο *Καβαλάρης των Κυμάτων* άραξε στην άκρη της παραλίας και οι ναύτες άρχισαν να μαζεύουν τα πανιά του. Η Σούλτριθ στηρίχτηκε στο μπαστούνι της και βάδισε προς τη ράμπα που κατέβασαν γι' αυτήν. Ο Όντβιν ήρθε πλάι της, για να τη βοηθήσει, και εκείνη δεν είπε τίποτα, γιατί αισθανόταν πως χρειαζόταν τη βοήθειά του, για να περπατήσει επάνω στο απότομο κεκλιμένο επίπεδο.

Όταν οι μπότες τους πάτησαν στην άμμο, ο Καπετάνιος ρώτησε: «Θα πας μόνη;»

Η Σούλτριθ γύρισε για να τον κοιτάξει. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο πρόσωπό της, έντονα· φοβόταν για κείνη. «Νομίζω ότι καλύτερα θα είναι έτσι...»

«Να προσέχεις, Πριγκίπισσα,» είπε ο Όντβιν. Και έκανε κάτι εντελώς απρόσμενο: Άγγιξε το σαγόνι της, με το δεξί του χέρι, και τη φίλησε στα χείλη.

Η Σούλτριθ αισθάνθηκε να ζαλίζεται, και το χέρι της έσφιξε το ξύλινο μπαστούνι. Όταν βρισκόταν στην καμπίνα του Καπετάνιου, υπήρχαν φορές που είχε σκεφτεί ακριβώς αυτό το πράγμα, ότι εκείνος θα έμπαινε μέσα ένα πρωί, ή ένα βράδυ, θα έσκυβε και θα τη φιλούσε. Αλλά... αλλά αυτό ήταν, σίγουρα, αδύνατο. Αγαπούσε ακόμα την Αάνθα. Όμως, και να μην την αγαπούσε ακόμα, πάλι, κάτι τέτοιο έμοιαζε αδύνατο στη Σούλτριθ. Δεν της είχε ποτέ δείξει ότι— Και τώρα, τι είχε συμβεί;

Ο Όντβιν πρέπει να είδε κάτι στο πρόσωπό της, γιατί χαμογέλασε και είπε: «Για γούρι.» Γύρισε κι ανέβηκε, βιαστικά, τη ράμπα του *Καβαλάρη των Κυμάτων*, λες και νόμιζε ότι είχε κάνει κάποιο λάθος και καλύτερα να έφευγε, προτού έκανε τίποτα χειρότερο.

Όχι, δεν έκανες λάθος, σκέφτηκε να του φωνάξει η Σούλτριθ· αλλά δε φώναξε, γιατί είχε άλλη δουλειά τώρα. Κατέβασε την κουκούλα της κάπας μπροστά στο πρόσωπό της, έτσι ώστε νάναι καλά καλυμμένο στη σκιά, και στράφηκε στο Ζιρκεφιανό στρατόπεδο.

Άρχισε να βαδίζει, στηριζόμενη στο ραβδί της.

** ** *

«Χα-χα! Τα μάζεψα όλα, σύντροφοι!» γέλασε ο Κάλ'μιλριβ, φέρνοντας τα νομίσματα —αργυρά και χάλκινα— προς το μέρος του, με τα δύο χέρια.

Εκείνος, ο Γκόρ'θλαμπ, η Μάνζρα, ο Μέρθναρ, και ορισμένοι Ζιρκεφιανοί πολέμαρχοι έπαιζαν χαρτιά, καθισμένοι στο έδαφος, με δύο ζωηρές φωτιές κοντά τους. Γύρω από την παρέα βρίσκονταν κι άλλοι, που παρακολουθούσαν, ανάμεσα στους οποίους οι Σαραολνιανοί Θάρκα, Λόξμαρ, Όρντιβηλ, και Φέρλα, και, φυσικά, μπόλικοι Ζιρκεφιανοί.

«Οδηγέ, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι κλέβεις,» είπε ο Καπετάν Κράε'ελν, που είχε έρθει σήμερα το πρωί στην Όρφαλχ, μαθαίνοντας σε ένα κοντινό νησί ότι η πολιορκία είχε λήξει.

«Απ!» πετάχτηκε ο Κάλ'μλιρβ, υψώνοντας το χέρι. «Όχι τέτοια, κοπέλι μου! Ποιος σ'τα είπε αυτά;»

«Έχεις κερδίσει τρεις συνεχόμενες φορές, Κάλ'μλιρβ,» του θύμισε η Μάνζρα, πίνοντας μια γουλιά μπίρα από την πήλινη κούπα της.

«Και τι μ'ετούτο, δηλαδή;» αποκρίθηκε εκείνος. Ανασήκωσε τους ώμους. «Μ'ευνόησε η τύχη μια φορά, να πούμε. Ίσως, τελικά, η γκαντεμιά αυτού του ξιπασμένου πτηνού ν'αντιστράφηκε.» Έριξε ένα σπόρο στον Ανώνυμο, που καθόταν παραδίπλα.

«Οδηγέ!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή. Ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε για ν'ατενίσει μια μελαχρινή Ζιρκεφιανή μισθοφόρο. «Μια κυρία σε ζητά.»

Την ίδια στιγμή, ο κόσμος παραμέρισε, για να περάσει ανάμεσά του μια φιγούρα τυλιγμένη σε μαύρη κάπα, με μαστούνι στο δεξί χέρι και, μάλιστα, από τον τρόπο που βάδιζε φαινόταν σαν να είχε ανάγκη το μαστούνι.

Τι διάβολο είναι; Κουτσή; σκέφτηκε ο Κάλ'μλιρβ.

Ησυχία είχε απλωθεί τριγύρω, καθώς όλα τα μάτια είχαν στραφεί στη νεόφερτη.

«Οδηγέ Κάλ'μλιρβ,» είπε η γυναίκα, ατενίζοντάς τον από τα σκοτεινά βάθη της κουκούλα της, «θα ήθελα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως.»

Κάπου την έχω ξανακούσει αυτή τη φωνή... «Αμμ... ναι. Ασφαλώς.» Σηκώθηκε όρθιος. *Πού την έχω ξανακούσει;*

Η Νάρντα τον πλησίασε και έπιασε τον πήχη του. «Περίμενε!» του ψιθύρισε έντονα. «Ξέρεις αυτή τη γυναίκα;»

«Νομίζω, κούκλα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Νομίζω...»

«Ποια είναι;»

«...Δεν ξέρω.»

«Τότε, τι μου λες;»

«Σου είπα ότι νομίζω. Τώρα, μη με βαστάς σαν τον ναυαγό τη σανίδα! Λες να με σκοτώσει εδώ πέρα, που είστε όλοι τριγύρω;»

Η Νάρντα άφησε τον πήχη του και ο Κάλ'μλιρβ βάδισε προς την άγνωστη, κάνοντας, με το χέρι του, νόημα στον κόσμο να παραμερίσει. Στάθηκε μπροστά στη μυστηριώδη γυναίκα και προσπάθησε να κοιτάξει μέσα στην κουκούλα της.

Η Πριγκίπισσα! εξεπλάγη, αναγνωρίζοντάς την. *Μα τα Πέντε Κύματα! Την ψάχνει όλος ο Καρνεβολθιανός στρατός κι αυτή–*

Μια φωνή μέσα στο μυαλό του διέκοψε τις σκέψεις του: *Μην πεις τίποτα, Οδηγέ. Πάμε κάπου να κουβεντιάσουμε.*

Παναθεματισμένοι μάγοι. Θα τρελαθώ! «Έλα,» είπε.

Βάδισε προς τη σκηνή του, και η Σούλτριθ τον ακολούθησε αργά, στηριζόμενη στο μπαστούνι της. *Η κοπελιά είναι τραυματισμένη. Τι της συνέβη; Χτύπησε;*

Ο Κάλ'μλιρβ σήκωσε τον μπερντέ της εισόδου, για να περάσει η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ· ύστερα, μπήκε κι ο ίδιος, αφήνοντας την κουρτίνα να κλείσει πίσω τους. *Κρυβότανε τόσο καιρό; Γιατί δεν είχε παρουσιαστεί; Προσπαθούσε να συνέλθει, μήπως; Αλλά, και πάλι, γιατί ήρθε σε μένα κι όχι στον αδελφό της;*

Η Σούλτριθ κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου, αφήνοντας το ραβδί όρθιο πλάι της. «Με συγχωρείς για την αναστάτωση, Οδηγέ,» είπε, βγάζοντας την κουκούλα της.

«Δε χάθηκε και το Φτερό, κοπελιά, που λένε κι οι Σαραολνιανοί,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, και πήρε θέση αντίκρυ της. «Είσαι καλά; Σε έψαχναν, το ξέρεις; Ο αδελφός σου ανησυχούσε για σένα. Πού είχες εξαφανιστεί;»

«Η Άρρα προσπάθησε να με σκοτώσει,» απάντησε η Σούλτριθ.

«Η Άρρα;...» Το όνομα δεν έφερε αμέσως κάτι στο μυαλό του Κάλ'μλιρβ· όμως, ύστερα: «Η Άρρα! Του αδελφού σου η....»

«Ναι,» ένευσε η Πριγκίπισσα. «Μου έστησε ενέδρα, σε μια παραλιακή σπηλιά, μακριά από δώ. Με χτύπησε και με έριξε στη

θάλασσα, όπου, ευτυχώς, ο Καπετάν Όντβιν του *Καβαλάρη των Κυμάτων* με βρήκε και με έσωσε.»

«Και γιατί δεν πας στον αδελφό σου, να του το πεις;» *Μα τα Πέντε Κύματα, τι αλλόκοτες καταστάσεις είναι, πάλι, τούτες; Η γκαντεμιά του δαιμονοπουλιού επέστρεψε!*

«Θέλω να πληρώσω την Άρρα με το ίδιο νόμισμα,» εξήγησε η Σούλτριθ. «και χρειάζομαι τη βοήθειά σου, Οδηγέ.»

«Α! κοπελιά, μη μπλέκεις εμένα σε τούτη τη δουλειά,» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. Καιρός ήταν τώρα να τον βάλει στο μάτι ο Βασιληάς Νόμπορ!

«Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο αυτό που θέλω από σένα, Οδηγέ,» επέμεινε η Σούλτριθ. «Θα με ακούσεις;»

Αν έκρινε κανείς από το πρόσωπό της, η κοπελιά έμοιαζε αποφασισμένη να εκδικηθεί την Άρρα. Ο Κάλ'μλιρβ αναστέναξε.

«Πες μου και *θα το σκεφτώ*, εντάξει;»

«Σύμφωνοι,» ένευσε η Σούλτριθ.

«Λοιπόν;»

«Θέλω να προστάξεις έναν από τους Ζιρκεφιανούς σου να πάει ένα μήνυμα στην Άρρα.»

Ο Κάλ'μλιρβ έτριψε τα μούσια του. «Τι μήνυμα, ακριβώς;»

** ** *

Η Αρχόντισσα Άρρα μπήκε στο στρατόπεδο των Ζιρκεφιανών, με τη συνοδεία τεσσάρων Καρνεβολθιανών πολεμιστών από το στρατό του Νόμπορ. Αμέσως, άρχισε να ρωτάει για αυτόν που έψαχνε: κάποιον Ζιντβέ'εν. Αναμφίβολα, Ζιρκεφιανό όνομα, όμως πώς ήταν δυνατόν ένας Ζιρκεφιανός να γνωρίζει τι είχε κάνει εκείνη με τη Σούλτριθ; Κανείς δεν την παρακολουθούσε· ήταν σίγουρη. Ή, μήπως, είχε παραβλέψει κάποιον;

Και σκεφτόταν, τώρα, να την εκβιάσει, ο μπάσταρδος; Θα τον μάθαινε ότι κανείς δεν ήταν φρόνιμο να προσπαθήσει κάτι τέτοιο!

«Ζιντβέ'εν, είπατε, Αρχόντισσά μου;» έκανε ο μυώδης Ζιρκεφιανός με το ξυρισμένο κεφάλι και το μεγάλο γιαταγάνι στη μέση.

«Ναι,» ένευσε η Άρρα. «Ζιντβέ'εν. Τον ξέρεις; Ψάχνω για τη σκηνή του.»

«Εκεί είναι.» Ο Ζιρκεφιανός έδειξε μία, καμια εκατοστή βήματα παραπέρα.

«Σ'ευχαριστώ, φίλε μου,» του χαμογέλασε η Άρρα. Έβγαλε ένα μικρό αργύριο από το μεταξωτό πουγκί στη ζώνη της και του το έδωσε.

«Η Αρχόντισσα είναι πολύ καλή,» υποκλίθηκε ο Ζιρκεφιανός.

Η Άρρα βάδισε προς τη σκηνή, ακολουθούμενη από τους πολεμιστές της, που οι πανοπλίες τους κουδούνιζαν μέσα στον καταυλισμό, σε αντίθεση με τα μαλακά, δερμάτινά της σανδάλια και τα ελαφριά της ρούχα, τα οποία δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο.

Παραμέρισε τον μπερντέ της εισόδου και κοίταξε μέσα, για να δει ένα γραφείο, στο φως της λάμπας, και μια κουκουλοφόρο μορφή καθισμένη από πίσω.

Γιατί κρύβει το πρόσωπό του; αναρωτήθηκε. «Είσαι ο Ζιντβέ'εν;» Δε μπορεί να έχει την ίδια εκπαίδευση με μένα: η Ζίρκεφ είναι— ήταν μακριά από το Άδραντ. Όμως ίσως νάναι άριστος φονιάς. Θα δούμε...

Ο κουκουλοφόρος κατένευσε.

Η Άρρα μπήκε, κάνοντας στους φρουρούς της νόημα να περιμένουν απέξω. «Τι ψέματα είναι αυτά που λες;» απαίτησε από τον άγνωστο. «Σε πληροφορώ πως ήρθα εδώ μονάχα από καθαρή περιέργεια.»

Η Σούλτριθ κατέβασε την κουκούλα από το κεφάλι της. «Αλήθεια;...»

Η Άρρα έκανε, ενστικτωδώς, πίσω, χάνοντας τα λόγια της. *Δεν είναι αυτή! Είναι νεκρή! Απάτη πρέπει νάναι! Κάποιος προσπ—*

«Δε λες καλησπέρα;»

«Φρ-φρουροί!» ούρλιαξε η Άρρα.

Ο μπερντές πάραυτα άνοιξε κι ένας άντρας έκανε να μπει. Η Σούλτριθ ύψωσε το δεξί της χέρι, στέλνοντάς τον πίσω, επάνω σ'έναν άλλο.

Η Άρρα στράφηκε στην έξοδο, γρήγορα, για να φύγει.

—Η κουρτίνα έκλεισε μπροστά της, μοιάζοντας νάχει δική της θέληση και να μην την αφήνει να βγει. Κάτι χτύπησε την Αρχόντισσα, ρίχνοντάς τη στο πάτωμα. Τα μάτια της στράφηκαν, πάλι, στο γραφείο, όπου καθόταν η Σούλτριθ (*Αδύνατον νάναι η Σούλτριθ! Αδύνατον!*), ατενίζοντάς τη με καταγάλανα μάτια, γεμάτα μίσος και οργή. *Με παγίδεψε με τον ίδιο τρόπο που την παγίδεψα εγώ —όμως εγώ δε θα πέσω στη δική μου παγίδα!*

«Φρ—!»

Κάτι αόρατο έκλεισε το στόμα της, προτού προλάβει να κραυγάσει.

«Αρχόντισσά μου, είστε καλά;» φώναξε ένας φρουρός απέξω.

Και η Άρρα άκουσε τη Σούλτριθ να μιλά με τη δική της φωνή: «Ναι, στρατιώτη. Είμαι εντάξει. Μην ανησυχείς.»

«Μας φωνάξατε πριν, Αρχόντισσά μου.»

«Δεν ήταν τίποτα, τελικά. Όλα είναι εντάξει.»

«Μας συγχωρείτε, τότε.»

Η Άρρα πάσχιζε να μιλήσει, αλλά ούτε ο παραμικρός ήχος δεν έβγαινε από τα χείλη της· και καμια από τις τεχνικές του σώματος που ήξερε δεν τη βοηθούσε να τα κινήσει. *Πώς στο δαίμονα έζησε;*

Η Σούλτριθ χαμογέλασε ψυχρά. Το απολάμβανε αυτό. *Πώς έζησε; ΠΩΣ;*

Ένα παγερό χέρι άρπαξε την Άρρα από το λαιμό, σηκώνοντάς την από κάτω και παρασέρνοντάς την μαζί του, πηγαίνοντάς τη στο γραφείο, μπροστά από την Πριγκίπισσα. *Έπρεπε να ήσουν νεκρή, σκύλα! Έπρεπε να ήσουν ΝΕΚΡΗ!*

Η Σούλτριθ την κάθισε στην καρέκλα αντίκρου της, και η Άρρα αισθάνθηκε αόρατα δεσμά να της δένουν τους καρπούς πίσω από την πλάτη, ενώ ακόμα δε μπορούσε να βγάλει άχνα.

Και η Πριγκίπισσα μίλησε στο μυαλό της: *Τούτη η κλεψύδρα – γύρισε μια κλεψύδρα ανάποδα, κάνοντας την άμμο εντός της ν' αρχίσει να κυλά– είναι η ζωή σου, Άρρα. Τόσο χρόνο έχεις για να μου βρεις έναν καλό λόγο για να μη σε σκοτώσω.*

Πώς διάολο έζησες; ρώτησε εκείνη.

Μη μου κάνεις προσωπικές ερωτήσεις, παρακαλώ, γέλασε η Σούλτριθ μέσα στο νου της, ενώ το πρόσωπό της χαμογελούσε και τα μάτια της γυάλιζαν νικηφόρα, γεμάτα παγερή οργή.

Δε θα παίζω το παιχνίδι σου, Σούλτριθ. Το ξέρω ότι θα με σκοτώσεις, ό,τι κι αν σου πω. Όμως σκέψου πόσο θα οργιστεί ο αδελφός σου μαζί σου, όταν μάθει για τούτο –όταν μάθει πως σκότωσες τη γυναίκα που επιθυμούσε να κάνει Βασίλισσά του!

Θα το ξεπεράσει. Ο Νόβμορ, εξάλλου, πάντα ήταν περιζήτητος ανάμεσα στις αρχόντισσες της Αυλής. Μόνο όταν παρουσιάστηκες εσύ αυτό άλλαξε. Επομένως, κάτι μου λέει πως τώρα θα ξαναβρεί τον εαυτό του.

Κάνεις λάθος! Ο Νόβμορ θα σε μισήσει γι' αυτό! Θα σε μισήσει!

Καλύτερα από το να κάνει εσένα Βασίλισσα.

Η Άρρα ένιωθε το κορμί της να τρέμει από οργή, αλλά δε μπορούσε να ελευθερώσει τον εαυτό της από τα δεσμά της Σούλτριθ. Κι αυτή η διαβολεμένη κλεψύδρα έμοιαζε να τελειώνει γρήγορα, πολύ γρήγορα. Η τρισκατάρατη μάγισσα κάτι έκανε με δαύτη!

Θα σε σκοτώσουν, Σούλτριθ! Η οικογένειά μου –θα σε σκοτώσουν, όταν το μάθουν!

Δε θα μάθουν ποτέ τι σου συνέβη. Θα δεις...

Αυτό το «Θα δεις» δεν άρεσε καθόλου στην Άρρα, γιατί τα μάτια της Πριγκίπισσας είχαν γυαλίσει περίεργα όταν το είπε. *Τι θα δω; Θα είμαι νεκρή, καταραμένη!*

Χα-χα-χα-χα! γέλασε η Σούλτριθ, και το γέλιο της αντήχησε μέσα στο μυαλό της Αρχόντισσας. *Παρ' όλ' αυτά, θα δεις...*

Ελευθέρωσέ με! Ελευθέρωσέ με, όσο ακόμα έχεις καιρό!
ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΜΕ! Η Άρρα ένιωθε την ξύλινη καρέκλα να τρίζει

από κάτω της, όμως δε μπορούσε να ξεφύγει από τα μαγικά δεσμά της Πριγκίπισσας. Ύστερα, η ματιά της έπεσε στην κλεψύδρα, και—Τελείωνε! *Παίζεις με την άμμο, σκύλα! Είπες ότι θα μου δώσεις χρόνο!*

Δε μου φάνηκες πρόθυμη να τον χρησιμοποιήσεις σωστά...

Η άμμος κατέβηκε κι άλλο, με παραφυσικό ρυθμό.

Τότε, σκότωσέ με, τώρα! ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!

Χα-χα-χα... Όχι ακόμα, Άρρα, όχι ακόμα...

Η άμμος άρχισε να κυλά κανονικά.

Τι άλλο θέλεις από μένα;

Να σε βλέπω να υποφέρεις.

Το πάνω μέρος της κλεψύδρας άδειασε, στιγμιαία. Και η Σούλτριθ τη γύρισε, ξανά.

Τι κάνεις εκεί; απαίτησε η Άρρα. Μετά, αισθάνθηκε μια παγωνιά να καταλαμβάνει τα δάχτυλα των ποδιών της. Στην αρχή, σκέφτηκε ότι θα ήταν από τον τρόμο που ένιωθε, όμως, ύστερα, είδε το μειδίαμα στο πρόσωπο της μάγισσας και κατάλαβε ότι εκείνη της το έκανε τούτο.

Όταν η άμμος τελειώσει, η καρδιά σου θα έχει γίνει τόσο ψυχρή όσο δεν ήταν ποτέ, την πληροφόρησε η Σούλτριθ.

Και είπε με τη φωνή της Άρρα: «Φρουροί! Μπορείτε να πηγαίνετε. Δε θα σας χρειαστώ άλλο γι'απόψε.»

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου.»

** ** *

Η Σούλτριθ περίμενε η παγωνιά να φτάσει στην καρδιά της Άρρα και να τη σκοτώσει. Και τότε, προτού η ψυχή της Αρχόντισσας αποχωρήσει για τον Πνευματικό Κόσμο, η Πριγκίπισσα την άρπαξε, μέσω των Πνευμάτων, και την έριξε μέσα στην κλεψύδρα, φυλακίζοντάς την εκεί. Ένας φυσιολογικός άνθρωπος δε θα μπορούσε να δει τίποτα, γιατί η κλεψύδρα φαινόταν όπως πριν, σαν

να μην είχε αλλάξει κάτι επάνω της. Όμως ένας Πνευματιστής θα ήταν εύκολο να διακρίνει την αύρα της Άρρα να πλανιέται πίσω από το γυαλί, μ'ένα σκιώδες μενεξεδί χρώμα.

Σούλτριθ! ούρλιαξε η Αρχόντισσα. Τι... τι συμβαίνει; Πού είμαι; Μέσα στην κλεψύδρα.

Ψέματα!

Δες το σώμα σου, έξω από το γυαλί.

Το ουρλιαχτό της Άρρα αντήχησε στον Πνευματικό Κόσμο, καθώς διαπίστωσε πως ό,τι της έλεγε η Πριγκίπισσα ήταν αλήθεια.

Η Σούλτριθ γέλασε. Γύρισε την κλεψύδρα, και η Άρρα αισθάνθηκε τον κόσμο της να αναποδογυρίζει και τον εαυτό της να πνίγεται στην άμμο.

«Κάπως πρέπει να σε προφυλάξω από τα λάθος πνευματικά μάτια,» είπε η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα, και άρχισε να υφαίνει μια γητεία, ψιθυρίζοντας απόκρυφες λέξεις και κάνοντας χειρονομίες πάνω από την κλεψύδρα. Όταν τελείωσε, ένα ψυχικό πεδίο συγκάλυψης είχε διαμορφωθεί γύρω από τη φυλακή της Άρρα. Τώρα, εκτός κι αν κάποιος Ελεγκτής Πνευμάτων έψαχνε επί τούτου για κάτι παράξενο επάνω στην κλεψύδρα, δε θα εντόπιζε ποτέ την αύρα της Αρχόντισσας.

«Κι επίσης, πρέπει να σε προσέχω να μη σπάσεις,» συνέχισε η Σούλτριθ, «γιατί, αν σπάσεις, θα πεθάνεις, αγαπητή μου.» Σήκωσε την κλεψύδρα και την έβαλε σε μια δερμάτινη θήκη.

Σούλτριθ, σκότωσέ με, σε ικετεύω! βγήκε η φωνή της Άρρα μέσα από την άμμο που την έπνιγε, όμως η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα είχε, πλέον, διακόνει την πνευματική επαφή μαζί της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15°

Εσωτερικές αναζητήσεις και ερωτήματα

Η πορεία μέσα στα δάση της Νήσου Ράλβοχ ήταν κάθε άλλο παρά ευθύγραμμη. Ο Κράντμον οδηγούσε τους υπόλοιπους μέσα από παράξενα μέρη που τους κινούσαν υποψίες: μονοπάτια τόσο περιτριγυρισμένα από δέντρα και βλάστηση που έμοιαζαν με υπόγειες σήραγγες· κατηφορικές, δενδρώδεις πλαγιές, επικίνδυνες στο κατέβασμα· διόδους ανάμεσα σε καλυμμένους με χόρτα κρημνούς, όπου μπορούσαν ν'ατενίσουν από πάνω τους πελώρια βράχια να κρέμονται, απειλώντας να πέσουν –ειδικά αν γινόταν κάποιος σεισμός προερχόμενος από τη Νότια Γη· πράγμα που, ευτυχώς, δεν είχε συμβεί καθόλου τελευταία.

Η Αάνθα αναρωτιόταν αν ο Κράντμον τούς πήγαινε όλους σε κάποια παγίδα που είχε στήσει από πριν γι'αυτούς. Όμως τι χρόνο είχε, για να στήσει μια τέτοια παγίδα; Σύμφωνα με ό,τι γνώριζε, ο πρώην-σύζυγός της βρισκόταν στο παλάτι της Μάρβαθ, όχι στη Νήσο Ράλβοχ. Βέβαια, υπήρχε ο μαγικός καθρέφτης στο δικό της παλάτι... Αλλά αυτόν τον είχε απενεργοποιήσει η Σούλτριθ, και ο Κράντμον αποκλείεται να είχε ετοιμάσει την παγίδα του από πιο πριν. Δε μπορούσε να γνωρίζει ότι, τελικά, θα έρχονταν εδώ. Σίγουρα, παρά τις δυνάμεις του, δεν ήταν μάντης! Επομένως, καλά πρέπει να τους οδηγούσε. Όμως πότε θα έφταναν; Πότε θα έβρισκαν τους δαιμονοανθρώπους; Η Αάνθα αισθανόταν ότι δε μπορούσε να περιμένει.

Ο Πόνκιμ, από την άλλη, δεν είχε τέτοιες ανησυχίες. Ήταν βέβαιος ότι ο Κράντμον θα τους πήγαινε στους Μαγκραθμέλιους, για να ξαναπάρουν τη Θέρληχ, γιατί ήταν πατρίδα του και, αναμφίβολα, δε θα την άφηνε στα χέρια των Νοτίων. Εκείνο που απασχολούσε το Βασιλιά του Σαραόλν ήταν τι συνέβαινε μέσα στο κεφάλι του

Ωκεάνιου ευγενή. Δε φερόταν φυσιολογικά, καθόλου φυσιολογικά. Το πρόβλημα, όμως, μ'αυτόν ήταν ότι *ποτέ* δε φερόταν εντελώς φυσιολογικά, οπότε δε μπορούσε κανείς να κρίνει, τώρα, τι δεν πήγαινε καλά μαζί του. Πάντως, η Σαντέ'ενθιν πρέπει να είχε δίκιο: όλα είχαν κάποια σχέση με το κάψιμο στα χέρια του. Είχε πετάξει φωτιές μέσα στην αίθουσα του θρόνου, στο Σαραόλν, σύμφωνα με τις πληροφορίες του Πόνκιμ. Ωστόσο, εκείνος δεν το θεωρούσε δυνατό –τουλάχιστον, όχι έτσι όπως του το είχαν παρουσιάσει. Κι όμως, αν είχε συμβεί; Κι αν ξανασυνέβαινε, μια... ακατάλληλη στιγμή, κατά τη διάρκεια της αποστολής τους στη Νότια Γη; Ο Πόνκιμ δε θα τον άφηνε να χαλάσει το σχέδιο των Σοφών του Κύκλου του Φτερού –ήταν πολύ σημαντικό, για ολάκερο τον Άρμπεναρκ. Θα μιλούσε ανοιχτά στον Κράντμον, προτού φύγουν για το νησί των κρυστάλλινων στηλών. Αλλιώς, δε θα τον άφηνε να έρθει μαζί τους, παρότι, αναμφίβολα, θα τον χρειαζόνταν, γιατί ήταν ισχυρός Ελεγκτής Πνευμάτων.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν είχε καμία απ'τις σκέψεις του στραμμένες στον Κράντμον. Προσπαθούσε να προετοιμάσει τον εαυτό του για εκείνο που επρόκειτο να κάνει στη Νότια Γη. Αν και, βέβαια, ήξερε πως, όσο και να προετοιμαζόταν τώρα, λίγη σημασία θα είχε τότε, που οι Σοφοί θα καλούσαν τη δύναμη του Φοίνικα, μέσω των κρυστάλλων που είχαν αδράξει τη μισή του ψυχή για να αναγεννήσουν το Μάργκανθελ. Όταν το ξόρκι των Σοφών θα ολοκληρωνόταν, θα είχε τις δυνάμεις ενός αρχαίου Θεού, έστω και για λίγο· αρκετά, όμως, για να σταθεροποιήσει το Νότο. Ωστόσο, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αναρωτιόταν τι θα γινόταν μετά. Θα συνέχιζε να διατηρεί τη δύναμη του Μάσμαρθ εντός του; Ή αυτή θα έφευγε; Ή θα τον κατέστρεφε, σώματι και ψυχή; Κάποιος άλλος θα φοβόταν να υποστεί μια τέτοια δοκιμασία· όμως, επίσης, ποτέ δε θα ζητιόταν κάτι τέτοιο από κάποιον άλλο. Γιατί λόγω του ότι είχε χάσει τη μισή του ψυχή κι αυτό το κομμάτι της ύπαρξής του είχε φορτιστεί με κοσμική ενέργεια ήταν που οι Σοφοί είχαν ζητήσει από

εκείνον να γίνει δέκτης της ισχύος του Φοίνικα και να επανορθώσει την καταστροφή που είχε προκαλέσει ο Μάργκανθελ. Έτσι, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αντιλαμβανόταν το ρόλο του· τον αντιλαμβανόταν πολύ καλά. Πολλές φορές, μάλιστα, είχε περάσει από το νου του πως όλα όσα του είχαν συμβεί είχαν γίνει ώστε να καταλήξει εδώ, να σταθεροποιήσει το Νότο. Τώρα, στην κατάστασή του, δεν είχε και πολλά να χάσει: ήταν τυφλός, τα Πνεύματα τον βασάνιζαν (παρότι είχε, πλέον, μάθει κάπως να τα ελέγχει), και η έλλειψη της μισής του ψυχής τον πονούσε. Η μόνη του παρηγοριά ήταν στην αγκαλιά της Αλζάρα, τις νύχτες που το κεφάλι του δεν πήγαινε να σπάσει. Επομένως, ο θάνατος –αν, τελικά, αυτός ήταν να έρθει– θα αποτελούσε λύτρωση για κείνον...

Καθώς ταξίδευαν στα πυκνά δάση, το νου του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή είχε, πάλι, επισκεφτεί η σκέψη του Πνευματικού του Αδελφού, Φάλμαριν. Παρότι όλοι του έλεγαν πως είχε για πάντα χαθεί, μετά από ό,τι συνέβη με τον αρχαίο δαίμονα Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, εκείνος ακόμα μπορούσε να τον αισθανθεί... κάπου εκεί... μακριά του αλλά, συγχρόνως, υπαρκτό. Ζούσε, μα βρισκόταν σε ένα μέρος όπου ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν μπορούσε να τον δει. Τις νύχτες, ωστόσο, νόμιζε ότι ένιωθε την παρουσία του πιο ισχυρή, και στα δάση είχε προσπαθήσει πιο πολύ από άλλες φορές να τον εντοπίσει, γιατί αισθανόταν πως χρειαζόταν περισσότερο από ποτέ την καθοδήγηση του παλιού του δασκάλου.

Έτσι, μια νύχτα ονειρεύτηκε...

** ** *

Η σκάλα περιστρεφόταν επ'άπειρον προς τα επάνω και προς τα κάτω, διαγράφοντας ατελείωτες σπείρες μέσα σε έναν μενεξεδί ουρανό, τον οποίο διέσχιζαν πορφυρόχρωμα σύννεφα.

Ο Σταθεροποιητής (γιατί αυτό αισθανόταν πως ήταν το όνομά του τώρα –το παλιό του όνομα δεν το θυμόταν) πατούσε γερά επάνω στα

πέτρινα, φθαρμένα σκαλοπάτια, προσέχοντας μην παραπατήσει και πέσει. Η παρουσία του Πνευματικού του Αδελφού ήταν ισχυρή σε τούτο το αλλόκοτο μέρος, σαφώς ισχυρότερη από ποτέ –εκτός, φυσικά, από τότε που βρισκόταν μαζί του.

Φάλμαριν. Είσαι εδώ;

«Φάλμαριν! Είσαι εδώ;» φώναζε.

ΦΛΑΠ. ΦΛΑΠ. ΦΛΑΠ.

Ένας δυνατός ήχος από φτερούγες έπνιξε τα λόγια του. Και ο Σταθεροποιητής είδε ένα εκτυφλωτικό φως να έρχεται από τα δεξιά του. Ένα πανίσχυρο φως, που έμοιαζε να απειλεί να λιώσει τις πέτρες της ατελείωτης σκάλας.

Τρόμος γέμισε την καρδιά του, και έτρεξε προς τα πάνω, όπου μπορούσε να αισθανθεί πως βρισκόταν ο Πνευματικός του Αδελφός.

«ΜΙΣΟΨΥΧΟ ΟΝ, ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ!»

Η απόκοσμη φωνή γέμισε τον αέρα, και ο Σταθεροποιητής αισθάνθηκε τη στριφτή σκάλα να τρίζει κάτω από τα πόδια του, είδε το μενεξεδί χάος να στριφογυρίζει, να πάλλεται, τα πορφυρά σύννεφα να κινούνται, λες κι είχε φουσήξει δυνατός αγέρας.

«ΦΑΛΜΑΡΙΝ!»

Το φως ερχόταν. Ο Σταθεροποιητής έστριψε σε μια από τις ατελείωτες στροφές της σκάλας, και σ'άλλη μία, και σ'άλλη μία, και σ'άλλη μία. Πήγαινε... επάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά... ή προς όλες τις κατευθύνσεις συγχρόνως, αν αυτό ήταν ποτέ δυνατόν. Και το φως φαινόταν να περνά κάτω από απόμακρες καμάρες και στενές διόδους ανάμεσα στα καφετιά, σπασμένα σκαλοπάτια. Ο ήχος από τις φτερούγες άλλοτε ακουγόταν δυνατότερος, άλλοτε πιο αδύναμος.

«ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ, ΜΙΣΟΨΥΧΕ. ΕΧΩ ΠΡΑΓΜΑΤΑ –ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ– ΝΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ. ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ΘΕΟ!»

Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Εσύ είσαι. Εσύ είσαι, τρισκατάρατε.

«Σ'ΑΚΟΥΩ, ΜΙΣΟΨΥΧΕ! ΕΛΑ ΣΕ ΜΕΝΑ. ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΟΥ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΦΩΣ ΜΟΥ! ΕΧΩ ΣΚΕΦΤΕΙ ΤΡΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΕ

ΒΟΗΘΗΣΩ. ΘΑ ΠΑΨΕΙΣ ΝΑ ΤΥΡΑΝΝΙΕΣΑΙ. ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΣΟΥ
ΘΑ ΛΑΒΟΥΝ ΤΕΛΟΣ. ΘΑ ΑΡΧΕΙΣ ΕΠΑΝΩ Σ'ΟΛΑΚΕΡΟ ΤΟΝ
ΑΡΜΠΕΝΑΡΚ! ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ—»

«Αδελφέ!»

Ενώ τα λόγια του φωτεινού όντος αντηχούσαν ακόμα μέσα στο νου του, ο Σταθεροποιητής στράφηκε απ'την άλλη, για ν'αντικρίσει μια σκιερή, κουκουλοφόρο φιγούρα να περνά κάτω από μια πέτρινη καμάρα. Ο Φάλμαριν!

Έτρεξε προς το μέρος του.

«ΜΗΝ ΤΡΕΧΕΙΣ, ΑΝΟΗΤΕ! ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΟΥ ΚΡΥΦΤΕΙΣ!» ακούστηκαν τα βροντερά λόγια του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν πίσω του.

Ο Σταθεροποιητής, αγνοώντας τον αρχαίο δαίμονα, παρότι αισθανόταν ένα παράξενο δέος εντός του, έφτασε τον Φάλμαριν και κοίταξε το πρόσωπο του Πνευματικού του Αδελφού. Ήταν, πράγματι, αυτός.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού μειδίασε, αντικρίζοντάς τον. «Παρατηρώ ότι βρήκες νέο όνομα, φίλε μου. Ήταν καιρός.»

Ο Σταθεροποιητής συνοφρυώθηκε. «Το ήξερες ότι θα συνέβαινε αυτό;»

«Όχι, αλλά το υποψιαζόμουν.»

«Ότι η Νότια Γη...;»

Ο Φάλμαριν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι αυτό. Εννοώ ότι θα έπαιρνες ένα καινούργιο όνομα. Κανένας άνθρωπος δεν είναι ανώνυμος.»

«Ποιο... ποιο ήταν το παλιό μου όνομα;» ρώτησε ο Σταθεροποιητής.

«Δεν έχει σημασία, πλέον. Τώρα, γνωρίζεις ποιος είσαι.»

«ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ, ΜΙΣΟΨΥΧΟ ΟΝ;»

«Όμως,» συνέχισε ο Φάλμαριν, «πρέπει να πηγαίνεις. Δε μπορώ να σε κρύβω για πάντα από τα μάτια του.

»Φύγε, φίλε μου, και μη μ'αναζητήσεις ποτέ ξανά. Ο καιρός μου στον Άρμπεναρκ πέρασε, μα θα είμαι για πάντα μαζί σου.»

«ΣΟΥ ΕΙΠΑ ΟΤΙ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΟΥ ΚΡΥΦΤΕΙΣ!»

«Πήγαινε, τώρα!» Ο Φάλμαριν έδειξε το μενεξεδένιο χάος από κάτω τους. «Πήδα, και ταξίδεψε!»

Ο Σταθεροποιητής πήδησε στο κενό.

** ** *

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ξύπνησε, με το τρίξιμο των ξύλων της φωτιάς στ'αφτιά του. Ανασηκώθηκε, και δε μπορούσε να δει τίποτα. Ήταν τυφλός.

Μα, φυσικά και ήταν τυφλός! Είχε τυφλωθεί όταν ο Φάλμαριν κι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν χάθηκαν μέσα σε κείνη τη λάμψη.

Όμως στο όνειρο δεν ήμουν τυφλός... Μπορούσε να δει τη σκάλα, το μενεξεδένιο χάος, το φως του αρχαίου δαίμονα, τον Πνευματικό του Αδελφό.

Τύλιξε τα χέρια του γύρω από τα γόνατά του κι ακούμπησε το σαγόνι επάνω τους. «Φάλμαριν...» ψιθύρισε. «Ποτέ δε θα επιστρέψεις...» Αλλά συνέχεια θα σ'αισθάνομαι κοντά μου. Και θα σε χρειαστώ στη Νότια Γη.

Είναι βασανιστικό να νιώθεις πως η Ισορροπία του κόσμου στηρίζεται επάνω σου, ακόμα κι αν δε σ'ενδιαφέρει για τη δική σου ζωή.

** ** *

Ένα άλλο ζήτημα που απασχολούσε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, καθώς ταξίδευε στο δάσος μαζί με το στρατό της Βασίλισσας Αάνθα, ήταν αν, όντως, μπορούσε να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη. Η Κυρά του Ωκεανού τού είχε πει πως εκείνο το παράξενο σαλάχι –η Βάρνα, που ήταν αρχαία υπηρέτης της Θεάς Φάνραζ, σύμφωνα με τα λεγόμενα των Σοφών του Κύκλου του Φτερού– της είχε μιλήσει, ζητώντας της να βρει έναν άντρα με Ωκεάνιο αίμα μέσα του και

τονίζοντάς της ότι αυτός ήταν που θα μπορούσε να φέρει ξανά τη σταθερότητα στο Νότο. Όμως ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν ήξερε αν είχε Ωκεάνιο αίμα· δεν ήξερε αν η οικογένειά του προερχόταν από το Βασίλειο της Αάνθα.

Αλλά, αν δεν ήταν εκείνος να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη, τότε γιατί στο όνειρό του είχε το όνομα *Σταθεροποιητής*; Βέβαια, στα όνειρα βλέπει κανείς αλλόκοτα πράγματα, μα αυτό το όνειρο ήταν από τα... ασυνήθιστα. Πάντως, έπρεπε να μάθει αν καταγόταν από Ωκεάνιους· αλλά πώς;

** ** *

Είχαν ταξιδέψει τέσσερις μέρες μέσα στα δάση, και το βράδυ της τέταρτης, που στρατοπέδευσαν για να ξεκουραστούν, η Αάνθα πλησίασε τη φωτιά μπροστά στην οποία καθόταν ο Κράντμον, μόνος.

«Φτάνουμε στον προορισμό μας;» τον ρώτησε· γιατί, όσο κι αν πίστευε ότι δεν ετοίμαζε παγίδα γι' αυτούς, πολύ δεν αργούσαν;

Τα γαλανά μάτια του Κράντμον σηκώθηκαν, για να την ατενίσουν. «Δεν πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα μακριά,» αποκρίθηκε. «Όμως ο στρατός σου σέρνεται, Αάνθα.»

«Δεν είναι συνηθισμένοι να διασχίζουν δάση,» αντιγύρισε εκείνη. «Καλά πεγαίνουν, δεδομένων των περιστάσεων. Πόσο δρόμο έχουμε ακόμα για να βρούμε τους Μαγκραθμέλιους;»

«Μας έχουν ήδη εντοπίσει.»

Τα σμαραγδένια μάτια της Αάνθα στένεψαν. «Τι είπες; Και γιατί δε με πληροφόρησες;»

Ο Κράντμον σηκώθηκε όρθιος. «Ούτως ή άλλως, θα πρέπει πρώτα να πάμε στο φρούριό τους, για να μπούμε στα υπόγεια περάσματα και να κατευθυνθούμε προς τη Θέρληχ. Πάντως, να ξέρεις πως, αν δεν ήμουν εγώ, θα σας είχαν επιτεθεί.»

«Είμαστε πολλοί, Κράντμον. Πόσοι είναι εκείνοι;»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Σημασία έχει ότι γνωρίζουν τούτα τα μέρη, σ'αντίθεση με τους Ωκεάνιους μαχητές σου. Ξέρεις τι συνέβη στους προηγούμενους που στάλθηκαν εδώ;»

«Από σένα,» τόνισε η Αάνθα.

«Ναι, από μένα,» ένευσε ο Κράντμον· και είπε: «Πέθαιναν όλοι. Και οι δέκα χιλιάδες. Οι Μαγκραθμέλιοι τούς πετσόκοψαν και έφαγαν τη σάρκα τους –είναι Νότιοι Μαγκραθμέλιοι, Αάνθα.»

Η Αάνθα στράβωσε τα χείλη της και έτριξε τα δόντια, νιώθοντας μια έντονη επιθυμία να τον χτυπήσει –να τον σκοτώσει! Όμως θα ερχόταν η ώρα του. Θα ερχόταν η ώρα του Κράντμον. Στράφηκε απ'την άλλη και έφυγε.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα...!»

Το γέλιο του την ακολουθούσε, καθώς βάδιζε βιαστικά, και η Βασίλισσα θυμήθηκε την περίοδο που ο σύζυγός της την είχε φυλακίσει στα υπόγεια μπουντρούμια, κάτω από τη Θέρληχ. Έτσι γελούσε και τότε, όλο χαιρεκακία. Ποτέ δεν έπρεπε να τον είχε κάνει Βασιλιά της –έπρεπε να τον είχε καταλάβει από την αρχή. *Πώς δεν το είδα; Ήμουν τυφλή, μα τον Ωκεανό;* Αλλά είχε πει να μην τα σκέφτεται, πλέον, αυτά. Ούτως ή άλλως, δε μπορούσε ν'αλλάξει το παρελθόν, μονάχα το μέλλον. Κι αυτό θα το άλλαζε.

** ** *

«Κάθε φορά που τους βλέπω να μιλούν, έχω ένα κακό προαίσθημα,» είπε ο Πόνκιμ, ατενίζοντας τη Βασίλισσα Αάνθα να απομακρύνεται από τον (φαινομενικά εύθυμο) Κράντμον.

«Έχει τρελαθεί τελείως,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, «όμως όχι τόσο ώστε να μην αντιλαμβάνεται τι πάμε να κάνουμε.»

«Εγώ, πάντως, δε θα έβαζα και το χέρι μου στη φωτιά,» διαφώνησε ο Πόνκιμ. «Πρέπει να μάθουμε τι του συμβαίνει προτού πάμε στη Νότια Γη. Προτού καν πάμε στο νησί των κρυστάλλων. Γιατί κι εκεί άκουσες τι παράξενα πράγματα συμβαίνουν...»

«Ίσως οι Μυστικιστές της Θάλασσας να γνωρίζουν γι' αυτά.»

«Όχι· η Αάνθα τούς μίλησε. Δε θυμάσαι που μας το είπε;»

«Ναι, σωστά,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν, ατενίζοντας τις φλόγες ανάμεσά τους. «Όμως... μάλλον, είναι αυτό που υποθέτουμε: συσσωρευμένη πνευματική ενέργεια από τις ψυχές που είχαν φυλακιστεί μέσα στο μηχανήμα.»

Ο Πόνκιμ έτριψε τα χείλη. «Ίσως... Είναι κι ο παλιός μας Αφέντης, βέβαια...»

«Δεν πιστεύω να βρίσκεται στο νησί, Πόνκιμ.»

«Γιατί;»

Η Σαντέ'ενθιν ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Απλά, μου φαίνεται απίθανο. Ο Φάλμαριν τον έστειλε... κάπου αλλού.»

«Όχι στη Λήθη, όμως.»

«Φυσικά και όχι στη Λήθη. Αλλά, όπου κι αν τον έστειλε, νομίζεις ότι θα μπορεί να επιστρέψει;»

«Μόνο η Λήθη είναι σίγουρος τόπος εξορίας, Σαντέ'ενθιν,» είπε ο Πόνκιμ.

«Και πώς, δηλαδή, να έρθει, πάλι, εδώ;»

«Αυτό δε μπορώ να το ξέρω, όμως, ως υπόθεση, θα έλεγα ότι ίσως προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τη συσσωρευμένη πνευματική ενέργεια για την οποία λέγαμε.»

«Για να μπορεί να το κάνει αυτό, πρέπει να βρίσκεται εδώ,» διαφώνησε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Πόνκιμ ακούμπησε το σαγόνι στο χέρι του, σκεπτικός. Η νύχτα τού φαινόταν, ξαφνικά, ότι είχε γίνει πιο σκοτεινή.

** ** *

«Η Βασίλισσα Αάνθα μού μοιάζει ανήσυχη, φίλτατε,» είπε ο Πόνκιμ στον Κράντμον, το βράδυ της έκτης ημέρας, όταν ο στρατός είχε καταυλιστεί.

«Δεν έχω χρόνο να την... καθησυχάσω,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν κάθισε αντίκρυ του, βάζοντας τη φωτιά ανάμεσά τους. «Φτάνουμε, Κράντμον;»

«Δε μπορείς να το καταλάβεις;»

«Αισθάνομαι μια μεγάλη συγκέντρωση δαιμονανθρώπων, νότια απο δώ.»

«Επομένως, φτάνουμε.»

«Στο φρούριό τους.»

«Πού αλλού;» Ο Κράντμον μειδίασε ψυχρά. «Υποπτεύεσαι κι εσύ ότι σας οδηγώ σε παγίδα;»

«Αντιλαμβάνομαι το μίσος σου για την Αάνθα.»

«Δεν είναι η ώρα της ακόμα για να πεθάνει.» Και πολύ πιο απότομα: «Το έχουμε ξανακουβεντιάσει αυτό, έτσι δεν είναι;»

Ο Πόνκιμ ένευσε. «Ναι. Όμως θέλω να είμαι *σίγουρος* ότι δε θα γίνουν λάθη. Ούτε εδώ, ούτε —κυρίως— στη Νότια Γη.» *Να πάρει και να σηκώσει!* σκέφτηκε. *Γιατί έχω πρόβλημα να τον καταφέρω να μου μιλήσει; Με κανέναν άλλο δεν είχα ποτέ τέτοιο πρόβλημα.*

Ο Κράντμον ανασήκωσε τους ώμους. Γέλασε. «Ελπίζω οι ερημίτες να ξέρουν καλά τα λόγια για το ξόρκι τους.»

Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. «Δεν ανησυχώ γι'αυτό,» τον πληροφορόρησε ο Πόνκιμ.

«Τότε, μην ανησυχείς για τίποτα,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, αντιλαμβανόμενος ότι όλη τούτη η κουβέντα γινόταν για κείνον, αλλά κάνοντας δήθεν πως δεν το καταλάβαινε. *Άστον να νομίζει ό,τι θέλει. Δεν πρόκειται να του πω για τον Μάργκανθελ. Εκείνος είναι που μου δίνει δύναμη. Δύναμη να είμαι ισχυρότερος ακόμα κι από τον Πόνκιμ.* Συγκεκριμένα, ο Πόνκιμ, πλέον, δεν μπορούσε καν να αναμετρηθεί με τον Κράντμον, όχι όταν αυτός χρησιμοποιούσε τις θεϊκές του δυνάμεις. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν πως δεν ήξερε να τις ελέγχει. Όχι καλά, τουλάχιστον. Και δεν είχε χρόνο για εκπαίδευση. Άσε που η εκπαίδευση τού κόστιζε, κάθε φορά...

Ο Πόνκιμ παρατήρησε πως ο ξανθομάλλης Ωκεάνιος είχε κατεβάσει το βλέμμα του στα καμένα του χέρια, και αναρωτήθηκε

γιατί τα κοιτούσε. Σκεφτόταν, άραγε, αν θα έπρεπε να του μιλήσει γι' αυτά; Για το τι τους είχε συμβεί;

«Είσαι καλά;»

Ο Κράντμον βλεφάρισε και τον κοίταξε. Μειδίασε. «Φυσικά.» *Όχι, Πόνκιμ, δεν πρόκειται να μάθεις τίποτα περισσότερο από μένα.*

«Πότε θα είμαστε στο φρούριο;» άλλαξε θέμα ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Αύριο το πρωί.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16^ο

Φήμες και υποθέσεις

Τα πλοία του αποκλεισμού σταμάτησαν τον *Αργκανθικιανό Καρχαρία*, προτού μπει στο λιμάνι της Θέρληχ, και δυο ντουζίνες ένοπλοι άντρες και γυναίκες ανέβηκαν στο κατάρτι του για να κάνουν έλεγχο.

«Τι στη Μάγκραθμελ συμβαίνει εδώ;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Κάτι πολύ παράξενο, οφείλω να ομολογήσω,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, παρατηρώντας, καλά-καλά, τους πολεμιστές που είχαν ανεβεί στον *Αργκανθικιανό Καρχαρία*. «Τούτοι δε μου μοιάζουν με Ωκεάνιοι. Τι λες κι εσύ;»

«Δεν έχω ξαναδεί Ωκεάνιους,» είπε η Βαρονέσα, ακουμπώντας τον ώμο της επάνω στο κατάρτι, καθώς περίμεναν τους φρουρούς να τελειώσουν με τον έλεγχο του караβιού.

«Φορούν κοραλλένιες πανοπλίες, έχω ακούσει. Όμως τούτοι δώ είναι διαφορετικά ντυμένοι. Όχι, Τάθβιλ, δεν είναι Ωκεάνιοι. Κάποιοι από τους Νότιους κατέλαβαν τη Θέρληχ. –Μα τα Πνεύματα, λες γι' αυτό ο Βένγκριλ να μη μας έχει στείλει κανένα

μήνυμα; Λες νάναι φυλακισμένος εδώ, μαζί με τη Βασίλισσα Αάνθα;»

Η Βαρονέσα έστρεψε το βλέμμα της προς τη Θέρληχ. «Θα μάθουμε, υποθέτω...»

Όταν οι στρατιώτες τελείωσαν με τον έλεγχο του *Αργκανθικιανού Καρχαρία*, άρχισαν να ελέγχουν, έναν-έναν, τους επιβάτες.

Αυτό παραπάει! σκέφτηκε η Τάθβιλ, καθώς τρεις πολεμίστριες, ντυμένες με φολιδωτές αρματωσιές, ζύγωναν εκείνη, το Σόλμορχ, και τους έξι μαχητές τους (οι οποίοι ήταν ντυμένοι σαν ταξιδιώτες).

«Είναι απαραίτητο;» ρώτησε, αυστηρά, η Βαρονέσα. Οι πολεμίστριες δε φάνηκαν να κατάλαβαν τι τους είπε, και αντάλλαξαν μερικές κουβέντες αναμεταξύ τους σε μια άγνωστη γλώσσα. Έστερα, μία παραμέρισε την κάπα της Τάθβιλ κι άρχισε να την ψάχνει, τόσο άκομψα που εκείνη αναρωτήθηκε αν ήταν από αυτές τις γυναίκες που πηγαίνουν με γυναίκες. Εν τω μεταξύ, μπορούσε να δει κι άλλους στρατιώτες να έρχονται, για να ψάξουν τους Σαραολνιανούς μαχητές της, ενώ οι άλλες δύο πολεμίστριες ψαχούλευαν το Σόλμορχ.

Η μία τράβηξε το σπαθί του από το θηκάρι. –Εκείνος της έπιασε τον καρπό. Η δεύτερη τον έσπρωξε, για να την ελευθερώσει, ενώ οι υπόλοιποι στρατιώτες αφοπλίζουν τους μισθοφόρους των δύο Σαραολνιανών ευγενών.

«Γιατί το κάνετε αυτό;» φώναξε ο Σόλμορχ. «Είμαστε απλοί ταξιδιώτες.»

Η πολεμίστρια που του είχε πάρει το σπαθί στράφηκε σε ένα από τα πλοία του αποκλεισμού, το οποίο είχε πλευρίσει τον *Αργκανθικιανό Καρχαρία*, και φώναζε κάτι στη γλώσσα της. Μια γυναίκα απάντησε. Ο Σόλμορχ έστρεψε το βλέμμα του, για να την κοιτάξει. Αυτή δε φαινόταν να ανήκε στο στρατό. Τουλάχιστον, δεν ήταν ντυμένη με πανοπλία, όπως οι υπόλοιποι. Φορούσε ένα σκούρο-καφέ, δερμάτινο φόρεμα χωρίς μανίκια και με τετράγωνη λαιμόκοψη, ενώ μια μαύρη, πάνινη ζώνη περνούσε δυο-τρεις φορές γύρω από τη μέση της· μέσα

στη ζώνη ήταν θηκαρωμένο ένα μακρύ ξιφίδιο. Τα μαλλιά της άγνωστης ήταν μαύρα, σγουρά και μακριά, και δένονταν σε μια χαλαρή αλογοουρά πίσω από το κεφάλι της. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν λεπτά, σχεδόν σχιστά. Πήδησε στο κατάστρωμα του *Αργκανθικιανού Καρχαρία* και ο Σόλμορχ παρατήρησε ότι ήταν ξυπόλυτη.

Τον πλησίασε, ρωτώντας: «Ποιοι είστε;»

Τουλάχιστον, αυτή μιλάει μια κατανοητή γλώσσα! σκέφτηκε ο Σαραολνιανός· κι αποκρίθηκε: «Ταξιδιώτες. Ερχόμαστε στην πόλη ειρηνικά.»

«Είσαστε οπλισμένοι,» τόνισε η γυναίκα.

«Για την προσωπική μας προστασία,» απάντησε ο Σόλμορχ.

«Ποια είναι τα ονόματά σας κι από πού κατάγεστε;»

Ο Σόλμορχ σύστησε τον εαυτό του (απλά, «Σόλμορχ»), την Τάθβιλ (απλά, «Τάθβιλ»), και τους υπόλοιπους. «Είμαστε Σαραολνιανοί, αλλά δεν ερχόμαστε από το Σαραόλν, παρά από το Άργκανθικ, όπου μέναμε τον τελευταίο καιρό.»

«Θα δέσουμε τα σπαθιά σας μέσα στα θηκάρια,» του είπε η άγνωστη. «Αν ποτέ σας πιάσουν με σπαθιά που δεν είναι δεμένα στα θηκάρια, θα φυλακιστείτε.» Και μίλησε στους στρατιώτες, στην άλλη γλώσσα.

Η πολεμίστρια πέρασε το ξίφος του Σόλμορχ στο θηκάρι του και το έδεσε με έναν σπάγκο· το ίδιο ακριβώς έγινε και με τα όπλα των υπόλοιπων Σαραολνιανών –μέχρι και το ξιφίδιο στη ζώνη της Τάθβιλ έδεσαν. Ύστερα, πήγαν όλοι τους στο πλαϊνό καράβι, και η μελαχρινή γυναίκα που είχε μιλήσει με το Σόλμορχ έκανε νόημα στον Καπετάνιο του *Αργκανθικιανού Καρχαρία* ότι μπορούσε να περάσει. Έτσι, μπήκαν στο λιμάνι της Θέρλνχ και άραξαν σε μια από τις αποβάθρες, όπου ήταν αραγμένο κι άλλο ένα σκάφος.

«Πολύ φοβάμαι ότι θα δυσκολευτούμε να βρούμε τον Βένγκριλ,» είπε ο Σόλμορχ στην Τάθβιλ, καθώς κατέβαιναν από τη ράμπα του πλοίου, με τους στρατιώτες τους στο κατόπι.

Η Βαρονέσα κατένευσε. «Και, σίγουρα, αυτό δε θα οφείλεται στην κοσμοπλημύρα,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τα πλήθη που γέμιζαν κάθε γωνία του λιμανιού της Θέρληχ. Όλοι τους είναι αλλοδαποί, παρατήρησε. Νότιοι, που ήρθαν εδώ μετά την καταστροφή της Νότιας Γης. Ταξιδεύοντας προς την πρωτεύουσα του Ωκεανού, είχαν ακούσει διάφορες φήμες, μα η Τάθβιλ δεν περίμενε η κατάσταση να είναι και τόσο άσχημη.

Διέσχισαν την αποβάθρα και πάτησαν στο πλακόστρωτο. «Πρέπει να μάθουμε τρία πράγματα,» είπε ο Σόλμορχ: «ποιοι κατέκτησαν τη Θέρληχ, πότε την κατέκτησαν, και πού έχουν τη Βασίλισσα Αάνθα. Τρία πράγματα που, υποθέτω, θα μπορεί να μας απαντήσει ο καθένας. Όπως, για παράδειγμα...» Η ματιά του έπεσε πάνω σε έναν γέρο με βαθυγάλαζο χιτώνα, ο οποίος καθόταν οκλαδόν σε μία γωνία, μόνος. «...αυτός ο ζητιάνος.» Βάδισε προς το μέρος του, με την Τάθβιλ και τους Σαραολνιανούς πολεμιστές στο κατόπι.

Ο γέροντας κοίταξε τον ευγενή του Οίκου των Έχμελθ με απάθεια. «Γεια σου, φίλε μου,» χαιρέτησε εκείνος, δίνοντάς του ένα αργύριο. «Μιλάς τη γλώσσα μας;»

«Ναι,» απάντησε ο άγνωστος, κρύβοντας το μικρό νόμισμα μέσα στις πτυχές του χιτώνα του. «Τι θα επιθυμούσε ο καλός κύριος;»

«Να μάθει τρία πράγματα,» είπε ο Σόλμορχ. «Ένα για το πρώτο.» Έβγαλε ακόμα ένα αργύριο και του το έδωσε. «Ποιοι είναι οι τωρινοί άρχοντες τούτης της πόλης;»

Ο γέρος εξαφάνισε κι αυτό το νόμισμα, και μειδίασε αχνά. «Είστε καινούργιοι εδώ, επομένως. Σας είδα να κατεβαίνετε από το πλοίο και το υπέθεσα.»

«Μου χρωστάς μια απάντηση,» του θύμισε ο Σόλμορχ.

«Τωρινοί άρχοντες της Θέρληχ είναι η Δάηθρα, Βασιλίδα της Ύρμελβ· ο Άρνελ, Βασιλέμπορας από τη Μέρεντλιχ· και ο Ναζτάρι, ο Βασιληάς του Λέργκναμ.»

Ξένοι όλοι τους, παρατήρησε ο Σόλμορχ, γιατί δεν είχε ακούσει για κανέναν. «Νότιοι; Από πού ακριβώς;» Άλλο ένα αργύριο.

«Από τα Νότια μέρη της Νότιας Γης, τα οποία οι περισσότεροι Βόρειοι σαν του λόγου σου, κύριε, δε γνωρίζουν.» (*Κατάλαβε αμέσως ότι είμαστε Βόρειοι*, σκέφτηκε ο Σόλμορχ.) «Όπως επίσης οι κάτοικοι αυτών των περιοχών λίγα γνωρίζουν για το Βορρά, πολύ λίγα. Και όχι πολύ περισσότερα για τον Ωκεανό. Αλλά ο Ίντρικ τούς ξέρει όλους καλά.»

«Αναφέρεσαι στον εαυτό σου;»

«Μάλιστα, κύριε.»

Τώρα, που τον είχε ακούσει κάμποση ώρα να μιλά, ο Σόλμορχ έκρινε πως ο γέρος πρέπει να ήταν Νότιος, γιατί, παρότι χρησιμοποιούσε την Κοινή γλώσσα, είχε μια παράξενη προφορά.

«Πότε κατακτήθηκε η Θέρλχ;» τον ρώτησε, δίνοντάς του ένα τρίτο νόμισμα. (Ο ζητιάνος θα πλούτιζε σήμερα!)

«Πριν από επτά νύχτες, κύριε.»

«Και πού κρατείται η Βασίλισσα Αάνθα;» Ένα τέταρτο αργύριο.

«Κύριε, η Βασίλισσα δεν κρατείται πουθενά. Είχε πάει βόρεια, στο Σαραόλν, για να κάνει πόλεμο. Πριν από μερικές μέρες επέστρεψε, μα τα πλοία του αποκλεισμού έδιωξαν το στόλο της και, τώρα, οι πολεμιστές των κατακτητών την κυνηγούν. Φημολογείται ότι κρύβεται στα δάση της Νήσου Ράλβοχ.»

** ** *

Θόρυβος από τα «κατοικημένα» μέρη της φυλακής.

Η Νύχτα έκανε νόημα στους συντρόφους της να πάνουν να μιλάνε, βάζοντας ένα δάχτυλο μπροστά στα χείλη.

«Σκυλιά!» ήρθε μια κραυγή από το βάθος. «Άμα με σπρώξετε ξανά εμένα-!»

Ένα ξαφνικό χτύπημα ακούστηκε, καθώς και μια φωνή σε μια γλώσσα την οποία η Νύχτα δε γνώριζε. Έστερα, κι άλλες φωνές αντήχησαν μέσα στα ερειπωμένα τμήματα των φυλακών. Άλλος ένας

ήχος: ένα κλειδί που ξεκλείδωνε την καγκελωτή πόρτα ενός κελιού. Η πόρτα άνοιξε, μετά έκλεισε.

«Ο Ωκεανός θα σας χτυπήσει σα μανιασμένο θηρίο!» αντήχησε η πρώτη φωνή. «Η Βασίλισσά μας επέστρεψε!»

Η Νύχτα κι οι υπόλοιποι αλληλοκοιτάχτηκαν μέσα στο μισοσκόταδο του κελιού τους –το μόνο φως που έμπαινε ήταν από ένα λοξό άνοιγμα στον τοίχο, και επίτηδες, φυσικά, δεν είχαν ανάψει καμια λάμπα, για να μην τους καταλάβουν ότι κρύβονταν εδώ, σε τούτο το σεισμόπληκτο μέρος.

«Η Βασίλισσα Αάνθα επέστρεψε;» έκανε ο Άνεμος. «Έχουμε χάσει πολλά, κλεισμένοι εδώ πέρα.»

«Να λες πως είμαστε τυχεροί που καταφέραμε να κλειστούμε εδώ πέρα,» του είπε ο Ράμλεντ.

«Πρέπει να μάθουμε πού είναι η Βασίλισσα,» τόνισε η Νύχτα, «και, γενικότερα, τι γίνεται στον έξω κόσμο.»

«Το βέβαιο είναι ότι δεν έχει πάρει την πόλη της πίσω,» αποκρίθηκε η Βερενέλη.

«Θα το κάνει κι αυτό, αργά ή γρήγορα,» είπε η Νι-Δάτλα. «Αποκλείεται να την αφήσει στους κατακτητές.»

Ο Άνεμος κατένευσε. «Θα πάω να μιλήσω στον νέο κρατούμενο. Ίσως να ξέρει.»

«Μην κάνεις καμια τέτοια βλακεία,» τον προειδοποίησε η Νύχτα. «Υπάρχουν φύλακες στα άλλα τμήματα των φυλακών.»

«Αυτός ο τύπος, όμως, πρέπει να είναι κλεισμένος κάπου κοντά μας· τον ακούγαμε πολύ καθαρά.»

Η Νύχτα τον κράτησε απ'το μπράτσο, λες και φοβόταν μην πετάξει. «Δεν έχει σημασία. Τι θα γίνει αν πέσεις πάνω σε έναν φρουρό;»

Ο Άνεμος ακούμπησε το χέρι του στη λαβή του Ζιρκεφιανού του ξίφους (το οποίο είχε αποφασίσει ν'αποκαλεί *Ξυράφι*). «Κακό δικό του.»

«Άσε τις ανοησίες, πανάθεμά σε!» σφύριξε η Νύχτα. «Ας περιμένουμε τον Κάβραν να μας πει τα νέα. Αυτός θα τα ξέρει όλα, και μάλλον σήμερα θα έρθει, για να μας φέρει φαγητό. Τα τρόφιμα που μας έδωσε ήταν για πέντε μέρες.»

«Σιγά μην περιμένω το Ζιρκεφιανό,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Αμφιβάλλω άμα, πια, θα μας θυμάται. Κατά πάσα πιθανότητα, μόνοι θα πάμε ν' αγοράσουμε τα νέα μας τρόφιμα.»

«Άνεμε,» είπε, αυστηρά, η Νύχτα. «Δε θα πας εκεί πέρα.»

«Φυσικά και θα πάω! Θέλω να μάθω τι συμβαίνει σ'ετούτη την καταραμένη πόλη όπου βρισκόμαστε.» Ελευθέρωσε το χέρι του από τη λαβή της και βάδισε προς την πεσμένη πόρτα του κελιού.

Η Νύχτα τον πήρε στο κατόπι, κάνοντας νόημα στους άλλους να περιμένουν εκεί όπου ήταν.

Ο Άνεμος στράφηκε στη φίλη του. «Να υποθέσω ότι αποφάσισες να μου κάνεις παρέα;»

«Ως συνήθως, κάποιος πρέπει να σε προσέχει.»

Ο Άνεμος έκανε μια γκριμάτσα και βάδισε μέσα στο διάδρομο, που ήταν γεμάτος πέτρες και χώματα από τους σεισμούς. *Ευτυχώς, δεν έχουν συμβεί άλλοι σεισμοί, τις τελευταίες μέρες, σκέφτηκε· αλλιώς θα είχαμε όλοι θαφτεί εδώ μέσα...*

«Ποιος είναι επικεφαλής εδώ;» ακούστηκε η φωνή του κρατούμενου από το βάθος. «Απαιτώ να μιλήσω με τον αρχηγό σας! Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να με κλειδαμπαρώνετε εμένα, έναν ευυπόληπτο πολίτη της Θέρληχ –κι ευγενικής καταγωγής, μάλιστα!–, σε τούτο το βρομερό μέρος!»

Συνέχισε να κελαηδάς, για να σε βρούμε, σκέφτηκε ο Άνεμος.

Ελπίζω να μην έρθουν οι φρουροί από τις φωνές του, συλλογίστηκε η Νύχτα. Όμως δε μπορούσε ν' ακούσει μποτοφορεμένα πόδια να πλησιάζουν. *Τυχεροί είμαστε.*

«Δε με νοιάζει ποιοι είστε! Ούτε από πού είστε! Άμα δε σέβεστε την καταγωγή μου, τουλάχιστον, οφείλτε να σεβαστείτε την ηλικία μου! Μ' ακούτε, κοπρίτες;»

Ο άντρας που φώναζε, πράγματι, ήταν ηλικιωμένος, παρατήρησαν η Νύχτα και ο Άνεμος, στρίβοντας σε μια γωνία και βλέποντάς τον να βαστά τα κάγκελα του κελιού του μέσα στις τρεμάμενές του γροθιές. Φορούσε έναν μακρύ, γαλάζιο χιτώνα με διάφορα στολίδια, πράγμα που αποδείκνυε, επίσης, το άλλο που υποστήριζε: ότι ήταν ευγενής.

Ο Άνεμος ξεπρόβαλε πρώτος μέσα από τις σκιές και τον πλησίασε, βάζοντας το χέρι του μπροστά στα χείλη και κάνοντας, έντονα: «Σσς!»

Τα μάτια του κρατούμενου γούρλωσα. «Τι! Ποιος είσαι εσύ;»

«Ησυχά, φίλε μου,» είπε ο Άνεμος, καθώς η Νύχτα ερχόταν δίπλα του. «Μην κάνεις φασαρία· κάποιος μπορεί να έρθει.»

«Μα αυτό θέλω!» αποκρίθηκε ο άλλος. «Να έρθει κάποιος, θέλω! Να μιλήσω στον—»

«Θα σε βοηθήσουμε εμείς, αν μπορούμε,» εξήγησε ο Άνεμος.

Ο άντρας τούς κοίταξε καλά-καλά. «Ποιοι είστε;» απαίτησε.

«Ποιος είσαι εσύ;» αντέστρεψε το ερώτημα ο τυχοδιώχτης.

«Είμαι ο Τέλκαρ του Οίκου των Κέσφερκ, ευυπόληπτος πολίτης της Θέρληχ και βασιλικός σύμβουλος της πολιτείας της Βασίλισσας Αάνθα, Κυράς του Ωκεανού και Προστάτιδας του Πορφυρού Κοχλίου!»

«Αχά...» έκανε ο Άνεμος. «Και γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

«Αυτά τα βρομόσκυλα με συνέλαβαν!»

«Τούτο είναι προφανές. Εννοώ, τι έκανες και σ'έφεραν εδώ;»

Ο Τέλκαρ αναστέναξε. «Προσπαθήσαμε να διώξουμε τους σφετεριστές. Μόλις μάθαμε ότι η Βασίλισσα είχε παρουσιαστεί... *ήξερα* ότι ήταν η κατάλληλη ευκαιρία, μα—»

«Έχει παρουσιαστεί η Βασίλισσα;» ρώτησε η Νύχτα. «Πού έχει παρουσιαστεί;»

Ο Τέλκαρ την κοίταξε σα να μην πίστευε ότι η άγνοιά της ήταν αληθινή. «Δεν το μάθατε; Ο στόλος της Βασίλισσάς μας ήρθε απ'το

Βορρά, για να διώξει τους τυράννους! Όμως...» πρόσθεσε, μελαγχολικά, «τα πλοία του αποκλεισμού τον έδιωξαν.»

«Και πού είναι η Βασίλισσα, τώρα;» συνέχισε η Νύχτα.

«Νομίζω ότι βρίσκεται στα δάση... Έτσι λένε, τουλάχιστον· αλλά μην πιστεύετε ό,τι φήμες κυκλοφορούν, τελευταία.

»Όμως εσείς τι κάνετε εδώ; Δεν είστε φρουροί των φυλακών, έτσι;»

«Άμα ήμασταν φρουροί, πανέξυπνε, θα σου ζητούσαμε να μη φωνάζεις για να μην ειδοποιήσεις τους φρουρούς;» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Τότε, ποιοι είστε;» συνοφρυώθηκε ο Τέλκαρ.

Ο Άνεμος έριξε μια ματιά στον διάδρομο. Τα κελιά που μπορούσε να δει ήταν άδεια, εκτός από κάποια στο πολύ βάθος, όπου νόμιζε ότι διέκρινε κάτι σκιές να κινούνται –ίσως και ποντίκια...

Στράφηκε στον σύμβουλο και του ψιθύρισε: «Κρυβόμαστε στο εγκαταλειμμένο μέρος των φυλακών, γιατί οι κατακτητές μάς κυνηγούσαν. Προτιμάς να μείνεις εδώ ή νάρθεις μαζί μας, παππού;»

«Παππού! Πρόσεχε τα λ–!»

«Θες να βγεις ή όχι;» τον διέκοψε ο Άνεμος. «Λέγε –δεν έχουμε κάνα αιώνα στη διάθεσή μας.»

«Είναι κι άλλοι φυλακισμένοι εδώ,» τους πληροφόρησε ο Τέλκαρ. «Και δεν εννοώ τους εγκληματίες –αυτοί, απ’ό,τι φαίνεται, έχουν δραπετεύσει προ πολλού. Εννοώ τους υπόλοιπους που επιχείρησαν να αντεπιτεθούν εναντίον των κατακτητών. Τους κλειδαμπάρωσαν όλους σε τούτο το μέρος. Εμένα μ’έφεραν εδώ γιατί δεν υπήρχε χώρος απ’την άλλη.»

«Και τι περιμένεις, τώρα; Να πάμε να τους ελευθερώσουμε όλους, μα τα Πνεύματα;» μούγκρισε ο Άνεμος. «Λυπάμαι που θα σ’απογοητεύσω, παππού, αλλ’αυτό είναι εκτός συζήτησης. Νύχτα, φύλα τσίλιες.» Έβγαλε ένα μακρύ εργαλείο από τη μπότα του, το έχωσε μέσα στην κλειδαριά του κελιού του συμβούλου, κι άρχισε να την πασπατεύει.

«Είσαι σίγουρος ότι θα την ανοίξεις;» τον ρώτησε ο Τέλκαρ.

«Βούλωστο,» μούγκρισε ο Άνεμος, εμπλεγμένος σε θερμή πάλη με την κλειδωνιά.

Ο Τέλκαρ, παρότι φανερά ενοχλημένος από τα λόγια του τυχοδιώχτη, δεν αποκρίθηκε.

Η Νύχτα παρατηρούσε το διάδρομο, προσέχοντας μη φανεί κανείς. Επίσης, είχε τ'αφτιά της ανοιχτά, σε περίπτωση που κάποιος πλησίαζε από εκεί όπου δε μπορούσε να τον δει. Αλλά σιγή απλωνόταν παντού, εκτός από καμια απόμακρη φωνή. Όλες αυτές οι φωνές, όμως, η τυχοδιώχτρια νόμιζε ότι προέρχονταν από κρατούμενος, όχι από φύλακες· και αναρωτιόταν μήπως, τελικά, δεν υπήρχαν φρουροί εδώ μέσα. Όμως πώς μπορεί κάτι τέτοιο να ήταν δυνατόν; Είχαν αφήσει τους αιχμαλώτους αφύλακτους; Ή είχαν τόσα πολλά προβλήματα στην πόλη και έξω απ'αυτήν, που χρειάζονταν όσο γινόταν περισσότερους μαχητές;

Ο Άνεμος άνοιξε την πόρτα του κελιού. «Πάμε,» είπε.

** ** *

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, και οι έξι στρατιώτες τους βάδιζαν αργά στο λιμάνι της Θέρληχ.

«Επομένως, ο Βένγκριλ επιτέθηκε στο Σαραόλν,» έλεγε ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ, «μαζί με τους πολεμιστές της Βασίλισσας Αάνθα. Έπρεπε να μας είχε στείλει μήνυμα· τι περίμενε;»

Η Τάθβιλ ανασήκωσε τους ώμους. Ύστερα, ρώτησε: «Νομίζεις ότι επέστρεψε με τη Βασίλισσα; ότι, τώρα, κι αυτός βρίσκεται στα δάση της Νήσου Ράλβοχ;»

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. «Κατ'αρχήν, γιατί επέστρεψε η Αάνθα; Έμαθε ότι κάποιος είχαν καταλάβει την πόλη της; Δεν το πιστεύω. Αποκλείεται και να το πληροφορήθηκε τόσο γρήγορα και να ήρθε, συγχρόνως. Άρα, για κάποιο άλλο λόγο κατευθυνόταν εδώ. Το θέμα είναι, ο πόλεμος στο Σαραόλν έχει τελειώσει;»

«Κι αυτό σαν πολύ γρήγορο μου φαίνεται,» είπε η Τάθβιλ. «Η Βασίλισσα, μάλλον, ήρθε για κάποια δική της δουλειά.»

«Αν είναι έτσι, ο Βένγκριλ πρέπει να βρίσκεται ακόμα στο Σαραόλν, σωστά;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ.

«Ναι, μάλλον...» έσμιξε τα χείλη η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ ξεφύσησε. «Δαίμονες! Δεν ξέρουμε τι μας γίνεται! Και πρέπει να μάθουμε. Πρέπει να μιλήσουμε με τον Βένγκριλ, για να δούμε τι διάολο θα κάνουμε με τους Αργκανθικιανούς. Μ'αυτούς δε μπορείς να είσαι σίγουρος –ίσως, ξαφνικά, ν'αποφασίσουν ότι δεν τους συμφέρει, πάλι, η συμμαχία.»

«Πάμε στο Σαραόλν,» πρότεινε η Τάθβιλ.

«Κι αν ο Βένγκριλ είναι εδώ; Να ξαναγυρίσουμε;»

«Αν ο Βένγκριλ είναι εδώ, μάλλον θα βρίσκεται στα δάση, μαζί με τη Βασίλισσα Αάνθα. Σκοπεύεις να πάμε στα δάση, Σόλμορχ;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε μπορούμε να πάμε εκεί...»

«Πρέπει, όμως, να πάρουμε μια απόφαση,» τόνισε η Τάθβιλ. «Εγώ λέω να καθίσουμε σήμερα εδώ και, αύριο, να μπαρκάρουμε σε ένα πλοίο για το Σαραόλν.»

«Θα έχει πλοία για το Σαραόλν, τώρα με τον πόλεμο;»

«Θα μάθουμε.»

«Τότε, πάμε να ρωτήσουμε.»

Άλλαξαν πορεία, γυρίζοντας, πάλι, προς τις αποβάθρες, ενώ το μουρμουρητό του κόσμου γύρω τους ακουγόταν σαν ζουζούνισμα εντόμων και το πλήθος που τους περιστοίχιζε έμοιαζε με ζωντανή θάλασσα.

** ** *

Καθώς η Νύχτα κι ο Άνεμος επέστρεφαν στην κρυψώνα τους, μαζί με τον Τέλκαρ, αντίκρισαν τρεις φιγούρες να τους περιμένουν στη μέση ενός διαδρόμου των φυλακών. Δε μπορούσαν να δουν ποιοι

ήταν, γιατί το φως που έμπαινε εδώ ήταν λιγοστό και όλο το μέρος τυλιγμένο στις σκιές.

«Ράμλεντ;» έκανε ο Άνεμος, χουφτιάζοντας τη λαβή του Ξυραφιού, σε περίπτωση που δεν ήταν ο Ντρούβτεκ, η Βερενέλη, και η Νι-Δάτλα.

«Δε θέλουμε το κακό σας, ξένοι,» είπε μια από τις σκιερές μορφές, μια γυναίκα. «Ελάτε πιο κοντά, να σας μιλήσουμε.»

«Ποιοι είστε;» απόρησε η Νύχτα, που είχε ήδη ξεθηκαρώσει δύο ξιφίδιά της. «Νομίζαμε ότι κανείς άλλος δε βρισκόταν εδώ, εκτός από μας.»

«Εχθροί των κατακτητών είμαστε,» τους πληροφόρησε η γυναίκα. «Ελάτε μαζί μας, εδώ δίπλα. Θέλουμε να σας μιλήσουμε.» Οι τρεις άγνωστοι μπήκαν σε ένα πλαϊνό κελί, όπου υπήρχε μια τρύπα στο ταβάνι απ' την οποία έμπαινε φως.

Ο Άνεμος, η Νύχτα, κι ο Τέλκαρ πλησίασαν, και αντίκρισαν δύο άντρες και μια γυναίκα –αυτή που είχε μιλήσει, προφανώς. Οι δύο πρώτοι ήταν λιγνοί και μελαχρινοί· ο ένας ήταν ντυμένος με φαρδιά ρούχα, ο άλλος με στενά. Κι οι δυο είχαν τα μαλλιά τους κοντοκουρεμένα, σε αντίθεση με τη γυναίκα, που τα δικά της μαλλιά ήταν μακριά και σγουρά, δεμένα αλογοουρά πίσω της. Φορούσε ένα δερμάτινο φόρεμα χωρίς μανίκια και με τετράγωνη λαιμόκοψη. Στη μέση της τυλιγόταν μια μαύρη, πάνινη ζώνη, όπου ήταν περασμένο ένα ξιφίδιο.

«Οι φίλοι μου απο δώ δε μιλούν τη γλώσσα σας,» είπε. «Είναι Λίχιοι.»

«Λίχιοι;» έκανε ο Άνεμος, μπαίνοντας στο κελί, ακολουθούμενος από τη Νύχτα και τον Τέλκαρ. «Από τη Μέρεντλιχ, δηλαδή.»

«Ναι,» ένευσε η γυναίκα.

«Κι από πού είσαι εσύ;»

«Εγώ είμαι Αδράντια,» αποκρίθηκε εκείνη. «Το όνομά μου είναι Ρήσια.»

«Μιλάς καλά την Κοινή, για Νότια,» παρατήρησε ο Άνεμος. «Κρύβεσαι κι εσύ από τους κατακτητές;» Και, ξαφνικά, στένεψε τα μάτια. «Αλλά είπες ότι αυτοί είναι Λίχιοι!» Ήταν έτοιμος να πεταχτεί έξω και να τρέξει, ή να τραβήξει το Ξυράφι, σε περίπτωση που του επιτίθονταν.

«Ναι, αλλά μη θορυβήστε. Είναι εχθροί του Βασιλέμπορα. Ανήκουν στους Νυχτοβάτες.»

«Δεν τους έχουμε ακουστά,» παραδέχτηκε ο Άνεμος.

«Το φαντάστηκα,» αποκρίθηκε η Ρήσια. «Ωστόσο, είναι ξακουστοί στη χώρα τους –ήταν, τουλάχιστον.»

«Γιατί;»

«Σας είπα πως είναι εχθροί του Βασιλέμπορα Άρνελ... αυτό δεν είναι αλήθεια. Ή, μάλλον, δεν είναι αλήθεια μόνο αυτό. Οι Νυχτοβάτες είναι εχθροί όλων των εμπόρων της Μέρεντλιχ: τους κλέβουν και τους ληστεύουν, με κάθε ευκαιρία.»

«Και τι θέλουν, τώρα, από μας;» ρώτησε η Νύχτα.

«Παρατήρησαν ότι εδώ βρίσκεστε σε... βολική θέση. Θέλουν να ξέρουν ότι είστε διατεθειμένοι να τους βοηθήσετε, σε περίπτωση που επιχειρήσουν να πάρουν την εξουσία από τα χέρια των κατακτητών.»

«Θα απελευθερώσουν τους κρατούμενους;» θέλησε να μάθει ο Τέλκαρ.

«Κι αυτό το έχουν στα υπόψη,» αποκρίθηκε η Ρήσια.

Αλλά θέλουν να επιστρέψουν την εξουσία στη Βασίλισσα Αάνθα, ή να την κρατήσουν για να τον εαυτό τους; αναρωτήθηκε η Νύχτα· όμως είπε: «Μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, όταν μας χρειαστούν.»

Ο Άνεμος κατένευσε. «Ναι. Αλλ'ας μην έχουν στο μυαλό τους τίποτα υπερβολικό, χωρίς καλή πληρωμή.»

«Πληρωμή;» είπε η Ρήσια. «Νομίζουν ότι είστε εχθροί των κατακτητών. Εξάλλου, ελευθερώσατε έναν άνθρωπο της Βασίλισσας, απ'ό,τι βλέπω.»

«Ας επικοινωνήσουν μαζί μας, κι εμείς θα κάνουμε ό,τι βρίσκεται μέσα στις δυνατότητές μας,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Άνεμος.

«Τότε, σας χαιρετούν και σας εύχονται καλή τύχη,» είπε η Ρήσια. Και μίλησε στη γλώσσα των δύο συντρόφων της.

Εκείνοι κούνησαν τα κεφάλια τους καταφατικά, και ο ένας –αυτός με τα φαρδιά ρούχα– είπε προς τον Άνεμο και τη Νύχτα: «Σόζτε φερντάμα.»

«Καλή τύχη,» μετέφρασε η Ρήσια, μειδώντας.

«Σόζτε φερντάμα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος, και έφυγαν από το κελί.

** ** *

«Εσείς είστε που ζητάτε να μπαρκάρετε στο σκαρί μου;» ρώτησε ο Καπετάνιος του *Φίλου του Ωκεανού* –ένας ξερακιανός, ξανθός άντρας–, πλησιάζοντας το Σόλμορχ και την Τάθβιλ, οι οποίοι στέκονταν στο κατάστρωμά του.

«Ναι,» ένευσε ο ευγενής. «Μάθαμε ότι πηγαίνεις στο Σαραόλν, Καπετάνιε.»

«Στη Σάνβεκ, κύριος, ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Στην Όρφαλχ δεν πας;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Όχι, κύριος, δεν πηγαίνω εκεί. Λένε πως γίνεται πολιορκία, και κάτι τέτοιες ελεεινές καταστάσεις τις αποφεύγω.»

Ήταν, όμως, το μοναδικό πλοίο που είχαν μάθει ότι κατευθυνόταν στο Σαραόλν. Και ο Σόλμορχ δεν ήξερε αν θα έβρισκαν άλλο. Σίγουρα, υπήρχαν άπειρα καράβια στο λιμάνι της Θέρληχ, αυτό τον καιρό, αλλά δε μπορούσαν να ρωτήσουν σε όλα, όταν ο χρόνος τους ήταν περιορισμένος. Επιπλέον, κανένας δε φαινόταν πρόθυμος να ταξιδέψει βόρεια, λόγω του πολέμου.

«Πότε φεύγεις;»

«Τ'απογευματάκι. Θέτε ναρθείτε;»

Ο Σόλμορχ στράφηκε στην Τάθβιλ. «Τι λες;»

«Αν είναι να πάμε στο Σαραόλν, καλύτερα να το κάνουμε σήμερα,» αποκρίθηκε εκείνη.

Κι αν ο Βένγκριλ είναι εδώ; σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Όμως, ακόμα κι αν ο φίλος του βρισκόταν στα δάση της Νήσου Ράλβοχ, πώς θα τον εντόπιζαν; Δεν είχαν τρόπο. Αλλά, άμα πήγαιναν στο Σαραόλν κι αυτός δεν ήταν εκεί, τότε τι θα είχαν καταφέρει;

«Δε συμφωνείς;» τον ρώτησε η Τάθβιλ.

Αν, όμως, είναι στο Σαραόλν, θα του μιλήσουμε· ενώ εδώ, είτε είναι είτε δεν είναι, δεν έχει καμία διαφορά. Ένευσε. «Ναι, ας πάμε.

»Αλλά, Καπετάνιε, είπες κάτι για την Όρφαλχ: ότι γίνεται πολιορκία εκεί...»

«Ακριβώς, κύριος, γίνεται πολιορκία· και σ'το λέγω: δεν πηγαίνω στην Όρφαλχ.»

«Εντάξει, κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Όμως θέλω να μου πεις τι ξέρεις γι'αυτή την πολιορκία.»

Ο Καπετάνιος ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα το σπουδαίο. Όσα, σίγουρα, ξέρετε κι εσείς: ότι η Βασίλισσα Αάνθα επιτέθηκε εκεί με το στρατό της και με το στρατό των Νοτίων, για να διώξει τους δαιμονανθρώπους που έχουν καταλάβει το μέρος. Λένε ότι χρωστά κάποιο χρέος στο Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν γι'αυτό το κάνει. Άλλοι, πάλι, λένε ότι έχει γίνει –ή θα γίνει– μια κρυφή συμμαχία ανάμεσα στο Σαραόλν και στο Βασίλειο του Ωκεανού. Παράξενα πράγματα, σου λέγω...»

Επομένως, μετά από τη Σάνβεκ, θα πάμε κατευθείαν στην Όρφαλχ, συμπέρανε ο Σόλμορχ. «Καλώς, Καπετάνιε. Πόσο θέλεις για να μας πάρεις μαζί σου;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17°

Θηριάνθρωποι στο σκοτάδι

Ο Τέλκαρ αισθανόταν χάλια μέσα στο κελί/κρυψώνα τους, και δεν το έκρυβε. *Ποια η διαφορά τού να είμαι φυλακισμένος εδώ απ'ό,τι εκεί όπου ήμουν;* έλεγε, συχνά-πυκνά. *Αν θέλεις, γύρνα στο προηγούμενό σου κελί, που να σε πάρουν τα Πνεύματα!* του μούγκρισε, σε κάποια στιγμή, ο Άνεμος. *Ή, αν προτιμάς, μπορούμε να σε πάμε εμείς.* Από τότε, ο σύμβουλος δεν τους ξαναενόχλησε γι'αυτό το θέμα.

Την ίδια ημέρα που έσωσαν τον Τέλκαρ από το κελί του, ήρθε και ο Κάβραν, για να τους φέρει φαγητό και ποτό. Όταν παρουσιάστηκε, μέσα από το άνοιγμα όπου έμπαινε το φως, αθόρυβος σα γάτα και γλιστερός σα χέλι, όλοι στράφηκαν αιφνιδιασμένοι προς το μέρος του.

«Α, εσύ είσαι,» έκανε ο Άνεμος, μόλις τον αναγνώρισε, και θηκάρωσε το Ξυράφι, που είχε τραβήξει από το θηκάρι του.

«Φυσικά, καλοί μου αφέντες!» αποκρίθηκε ο Ζιρκεφιανός. «Ποιος άλλος να ήμουν, δηλαδή;»

«Ποτέ δεν ξέρεις,» είπε ο Άνεμος, καθώς καθόταν, πάλι, οκλαδόν στο έδαφος. «Τι καλά μάς φέρνεις, λοιπόν;»

«Μπόλικο φαγητό, για άλλες πέντε μέρες.» Ο Κάβραν άφησε δυο σάκους κοντά στη Νύχτα. «Μπίρα, επίσης!» Από έναν άλλο σάκο έβγαλε δυο μπουκάλια. «Και κρασί!» Άλλα δύο μπουκάλια από τον ίδιο σάκο, ο οποίος έμεινε άδειος. «Για να δείτε πόσο σας σκέφτεται και σας εκτιμά ο καλός σας υπηρέτης Κάβραν.»

«Πόσο σου κόστισαν όλα τούτα;» ρώτησε η Νύχτα.

«Πέντε κίτρινα,» απάντησε ο Κάβραν.

Η Νύχτα τού έδωσε εφτά χρυσά νομίσματα.

«Ευχαριστώ, καλή μου κυρία,» είπε ο Κάβραν, και, υποκλινόμενος, έφυγε. Δεν έκανε ούτε ένα σχόλιο για τον Τέλκαρ, τον οποίο δεν είχε ξαναδεί μαζί τους, όμως ο Άνεμος παρατήρησε ότι τον αντιλήφθηκε και τα μάτια του γυάλισαν. Τίποτα δεν ξέφευγε απ' το Ζιρκεφιανό.

«Σχετικά φτηνά το βρήκε όλο αυτό το φαγητό,» είπε ο μαυρομάλλης τυχοδιώχτης στη φίλη του.

«Προφανώς, ξέρει από πού να το αγοράσει,» αποκρίθηκε η Νύχτα, ανοίγοντας τον έναν από τους σάκους.

Η υπόλοιπη εκείνη ημέρα πέρασε ήσυχα, εκτός από κάποιες πολύ απόμακρες φωνές από τα «κατοικημένα» σημεία των φυλακών. Ο Τέλκαρ τούς έλεγε ότι, τώρα, με αυτούς τους Νυχτοβάτες, ήταν ευκαιρία όλοι όσοι ήταν πιστοί στη Βασίλισσα να ξεσηκωθούν, για να εκθρονίσουν τους σφετεριστές. Και καλά θα έκαναν να ελευθέρωναν και τους κρατούμενους που βρίσκονταν σε τούτα τα κελιά, γιατί επρόκειτο για ανθρώπους έμπειρους στον πόλεμο και – φυσικά– πατριώτες. Ανάμεσά τους ήταν η Ναύαρχος Μίρθα και ο σύμβουλος Έλζορ. Ο σύμβουλος αμύνης Γιάρεχ δε βρισκόταν στην Θέρληχ τούτη την περίοδο, τους είπε ο Τέλκαρ, αλλιώς κι εκείνος, αναμφίβολα, θα είχε συμμετάσχει στην αρχική εξέγερση –και ίσως τότε να είχαν διαφορετικά αποτελέσματα. Ωστόσο, όπως ήταν τώρα η κατάσταση, ο Γιάρεχ βρισκόταν στα νότια νερά του Ωκεανού, αντιμετωπίζοντας τους Μαγκραθμέλιους που είχαν συγκεντρωθεί εκεί, μετά την καταστροφή της Νότιας Γης. Όμως, όταν επέστρεφε ο σύμβουλος αμύνης, δε θα επέστρεφε μόνος· ο Τέλκαρ ήταν σίγουρος ότι θα έφερνε μαζί του στρατό και στόλο πολύ από τα νησιά του Βασιλείου, για να διώξει τους σφετεριστές. Και, την ίδια στιγμή, θα επιτιθόταν και η Βασίλισσα Αάνθα, από τα δάση.

Ο Άνεμος έπρεπε να παραδεχτεί πως οι ιστορίες του συμβούλου της πολιτείας ήταν τόσο ευφάνταστες όσο και αισιόδοξες. Μακάρι τα πράγματα να ήταν έτσι απλά, όπως ο Τέλκαρ τα παρουσίαζε· όμως ο τυχοδιώχτης αμφέβαλλε πως ίσχυε κάτι τέτοιο. Δεν ήξερε πότε –ή αν– η Θέρληχ θα απελευθερωνόταν από τους κατακτητές της, και

αναρωτιόταν τι θα γίνονταν εκείνος και οι σύντροφοί του. Δε μπορούσαν για πάντα να περιμένουν, κλεισμένοι εδώ μέσα. Κάποτε έπρεπε να βγουν και να επενδύσουν το θησαυρό τους. Μα τα Πνεύματα, δεν είχαν κάνει όλους αυτούς τους κόπους άδικα!

Και πού να πήγαιναν, τώρα που το Βασίλειο του Ωκεανού βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση; Σε λίγο καιρό, πόλεμος θα μάστιζε τούτο το μέρος απ' άκρη σ' άκρη. Ο Άνεμος άρχιζε να συλλογιέται ότι ίσως καλά θα ήταν, τελικά, να επέστρεφαν, πάλι, στο Σαραόλν. Τουλάχιστον, εκεί ο Πόνκιμ είχε συνθηκολογήσει με το Βασιλιά Βένγκριλ, και περισσότερη ησυχία θα έβρισκαν. Ή... θα μπορούσαν να πάνε στο Άργκανθικ. Δεν είχαν έρθει τίποτα φήμες για πόλεμο από αυτό το Βασίλειο.

Την επόμενη ημέρα μετά από τη διάσωση του Τέλκαρ, η Νύχτα άκουσε κάποιους να βαδίζουν μέσα στο εγκαταλειμμένο τμήμα των φυλακών: μπότες πολλές, και αρματωσιές που κουδούνιζαν. *Στρατιώτες!* σκέφτηκε, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά γρήγορα.

Στράφηκε στους συντρόφους της. «Τους ακούτε;»

«Ναι,» ένευσε ο Ράμλεντ.

Ο Άνεμος ήταν ήδη όρθιος και με τη λαβή του Ξυραφιού στη γροθιά του· ωστόσο, δεν είχε ακόμα ξεθηκαρώσει την κοφτερή Ζιρκεφιανή λεπίδα.

«Φρουροί πρέπει να είναι,» είπε η Βερενέλη. «Ας βγούμε. Εξουσιάστρια, κύριε Τέλκαρ, απο κεί.» Έδειξε το άνοιγμα στον τοίχο. «Μην καθυστερείτε.»

Η Νι-Δάτλα και ο σύμβουλος υπάκουσαν, γλιστρώντας μέσα από τη σχισμή. Η Βερενέλη πήρε τον ένα σάκο του θησαυρού και τους ακολούθησε. Μετά, ήρθε ο Ράμλεντ, παίρνοντας μαζί του τα τρόφιμα. Ο Άνεμος σήκωσε το δεύτερο σάκο του θησαυρού και τους πήρε στο κατόπι. Τελευταία πέρασε από το άνοιγμα η Νύχτα.

Τώρα, όλοι τους βρίσκονταν στην πίσω αυλή ενός ερειπωμένου από το σεισμό σπιτιού. Υπήρχε κάποια βλάστηση εδώ, αλλά όχι αρκετή για να τους κρύψει, σε περίπτωση που οι στρατιώτες έρχονταν.

«Πηγαίνετε στο εσωτερικό του χτιρίου,» πρότεινε η Νύχτα στους άλλους. «Εγώ θα περιμένω, να δω πού θα πάνε.»

Ο Άνεμος ένευσε, κι έκανε νόημα στους υπόλοιπους να φύγουν. «Άμα παρουσιαστεί κίνδυνος, τρέξε,» της είπε, ενώ οι σύντροφοί του απομακρύνονταν, περνώντας μέσα από μια μεγάλη θύρα.

«Ναι, πήγαινε!» αποκρίθηκε η Νύχτα.

Ο Άνεμος φίλησε το μάγουλό της και έγινε καπνός.

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια γονάτισε πλάι στη σχισμή και κοίταξε μέσα στο σκοτάδι, περιμένοντας να εμφανιστούν αυτοί που άκουγε από το βάθος. Τώρα, μιλούσαν επίσης, όμως δε μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Σε λίγο, είδε φώτα από λάμπες –δύο λάμπες. Καμια ντουζίνα φρουροί διέσχιζαν το διάδρομο μπροστά από το κελί όπου διέμεναν εκείνη κι οι σύντροφοί της.

Η Νύχτα έκανε στο πλάι, φοβούμενη μην την προσέξουν. Τους παρατηρούσε με το ένα μάτι –και με την άκρια του ματιού, για την ακρίβεια. Οι περισσότεροι –ή όλοι– πρέπει να ήταν άντρες, και έμοιαζαν ιδιαίτερα γεροδεμένοι και άγριοι, λες και τους είχε επικαλεστεί κανείς από κάποια πρωτόγονη εποχή των ανθρώπων. Λεργκνάμιοι, μάλλον· γιατί η Νι-Δάτλα έτσι είχε πει πως ήταν αυτοί. Και το ίδιο είχε τονίσει κι ο Τέλκαρ: *Ζώα! Σκέτα ζώα! Θηρία, που έχουν μικρή συνάφεια με τους ανθρώπους.* Η Νύχτα όφειλε να παραδεχτεί πως ο σύμβουλος δεν είχε και πολύ άδικο.

Οι στρατιώτες έριξαν το φως της μιας τους λάμπας στο κελί, είδαν ότι δεν ήταν κανένας μέσα, και προχώρησαν, συνεχίζοντας στα επόμενα. *Ψάχνουν για κάποιον. Για τον Τέλκαρ;* Η τυχοδιώχτρια δεν το θεωρούσε καθόλου απίθανο· συγκεκριμένα, μάλλον αυτό ήταν. Ανακάλυψαν ότι έλειπε και είχαν αρχίσει να τον ψάχνουν. *Άστους, λοιπόν, να δουν ότι δεν είναι κανείς στο εγκαταλειμμένο μέρος και να επιστρέψουν εκεί απ'όπου ήρθαν...*

Έτσι, η Νύχτα περίμενε οι Λεργκνάμιοι να φύγουν· και, όταν τους ατένισε να περνούν για δεύτερη φορά μπροστά από το κελί τους και να απομακρύνονται στο βάθος του διαδρόμου, σηκώθηκε από τη

γονατιστή της θέση και στράφηκε στο ερειπωμένο σπίτι πίσω της. Πέρασε κάτω από την πέτρινη θύρα που είχαν περάσει κι οι σύντροφοί της, και αντίκρισε τον Άνεμο να την περιμένει στο δωμάτιο μετά απ' αυτήν –ένα ρημαγμένο σαλόνι, που η οροφή του είχε πέσει με το σεισμό και το πάτωμα, τώρα, ήταν γεμάτο μπάζα.

«Πού είναι οι υπόλοιποι;» τον ρώτησε.

«Απ' την άλλη,» αποκρίθηκε ο φίλος της, δείχνοντας με τον αντίχειρά του. «Έφυγαν οι στρατιώτες;»

«Ναι,» ένευσε η Νύχτα. «Μπορούμε να επιστρέψουμε.»

«Γιατί είχαν έρθει;»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Τον Τέλκαρ πρέπει να έψαχναν. Μάλλον, κατάλαβαν ότι δραπέτευσε. Ωστόσο, δε νομίζω να ξανάρθουν από τα μέρη μας, αφού δεν τον βρήκαν.»

«Ας το ελπίσουμε,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Αλλιώς, θα χρειαστεί ν' αλλάξουμε κρυψώνα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο Περιορισμένος χρόνος

Η σκιά του πελώριου βράχου έπεφτε επάνω στη Βασίλισσα Αάνθα, καθώς εκείνη τον ατένιζε με υψωμένο το βλέμμα, θαυμάζοντας την αλλόκοτη, δαιμονική τέχνη με την οποία είχε κατασκευαστεί. Γιατί, φυσικά, δεν ήταν ακριβώς «βράχος»· τουλάχιστον, όχι από τους συνηθισμένους βράχους που ήξερε η Κυρά του Ωκεανού. Ήταν μια ανάμιξη πέτρας και μετάλλων (διαφόρων μετάλλων, ανάμεσα στα οποία βρισκόταν το σίδηρο, το ατσάλι, ο άργυρος, ο χαλκός –αυτά μπορούσε να ξεχωρίσει η Αάνθα), πάνω στα οποία υπήρχαν λαξεμένοι ρούνοι, στριφτοί και

ίσιοι, κερατοειδείς και κυκλικοί, πολυγωνικοί και τριγωνικοί. Και μέσα τους βρίσκονταν λίθοι, που γυάλιζαν με διάφορα χρώματα στο φως της αυγής: πορφυρό, κυανοπόρφυρο, βαθυγάλαζο, μενεξεδί, πρασινοκίτρινο.

Η θύρα που, σίγουρα, ήταν η είσοδος στο φρούριο των Μαγκραθμέλιων έστεκε πανύψηλη μπροστά στην Αάνθα, και είχε κι αυτή σύμβολα λαξεμένα στη μεταλλική της (ατσάλινη ή κάποια άλλη, δαιμονική ανάμιξη;) επιφάνεια. Πρέπει να ήταν, περίπου, έξι μέτρα. Η Βασίλισσα αναρωτιόταν γιατί υπήρχε λόγος να έχει τόσο μεγάλο ύψος. Τι έβγαине απο κεί μέσα; Κάποια εωσφορική συσκευή των δαιμονανθρώπων; Ρίγησε.

Ένας πράσινος λίθος επάνω στη μεγάλη θύρα αναβόσβησε με εξώκοσμο φως, και η Αάνθα πισωπάτησε, σφίγγοντας το Ωκεάνιο δόρυ της μέσα στη γροθιά της. Μετά, μια όχι ιδιαίτερα δυνατή αλλά διαπεραστική φωνή αντήχησε:

«ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ, ΑΦΕΝΤΗ ΚΡΑΝΤΜΟΝ, ΥΠΗΡΕΤΗ ΤΟΥ ΎΨΙΣΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ. ΠΟΣΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣ ΣΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΟΥΝ ΜΑΖΙ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ;»

Ακόλουθοι! σκέφτηκε η Αάνθα. *Δεν τους έχει πει ότι μαζί του βρίσκονται βασιληάδες και άρχοντες; Μάλλον, όχι, αν αναλογιζόταν κανείς την υπεροψία του Κράντμον.*

Ο πρώην-σύζυγός της στάθηκε μπροστά απ'όλους, ευθυτενής, και μίλησε, κοιτώντας την πόρτα: «Όσοι βρίσκονται γύρω μου θα έρθουν και μαζί μου, για να μιλήσουμε.» (*Εννοεί εμένα, τον Πόνκιμ, τη Σαντέ'ενθιν, και τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, συμπέρανε η Αάνθα.*) «Όμως, ύστερα, τούτη η πύλη θ'ανοίξει, για να μπει κι όλος ο υπόλοιπος στρατός. Θα εισβάλουμε στη Θέρληχ.»

«ΠΕΡΑΣΤΕ,» τους προσκάλεσε η απρόσωπη φωνή, και η μεταλλική θύρα σηκώθηκε, μοιάζοντας να εξαφανίζεται μέσα στο βράχο. Η Αάνθα, επίσης, παρατήρησε ότι δεν έκανε τον συνηθισμένο θόρυβο· μονάχα ένα ανάλαφρο σφύριγμα ακούστηκε, σαν ο αέρας να είχε φυσήξει προς στιγμή.

Πίσω από την πύλη, ένας διάδρομος παρουσιάστηκε, σκαμμένος μέσα στο βράχο, αλλά με δαιμονικές λάμπες, δεξιά κι αριστερά, οι οποίες εξέπεμπαν ένα δυνατό φως –σχεδόν τόσο δυνατό όσο αυτό της ημέρας. Κανένας φρουρός δε φαινόταν.

Ο Κράντμον βάδισε πρώτος. Η Σαντέ'ένθιν και ο Πόνκιμ τον ακολούθησαν· μετά, ήρθαν οι Σοφοί του Κύκλοι του Φτερού και η Αάνθα. Ο Νε-Μόρλιν, που έμεινε πίσω, μαζί με την Αλζάρα, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, το Βούνκαλ, και τη Βόλκρα, έκανε νόημα στους στρατιώτες να καταυλιστούν.

Όταν και η Βασίλισσα του Ωκεανού βρισκόταν μέσα στον φωτισμένο από τις δαιμονικές λάμπες διάδρομο, η πύλη κατέβηκε, με τον ίδιο σιγανό ήχο όπως και πριν. Η Αάνθα στράφηκε, για να δει την έξοδο κλεισμένη. *Αν θέλουν να μας σκοτώσουν, σκέφτηκε, τούτη είναι μια πολύ καλή ευκαιρία. Αλλά γιατί να θέλουν κάτι τέτοιο;* Προσπάθησε να καθησυχάσει τους φόβους της.

Βήματα ακούστηκαν από το βάθος του διαδρόμου. Η Βασίλισσα κοίταξε. Μια δαιμονογυναίκα ερχόταν, ψηλή και αρχοντική. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα από μαύρο μετάξι, και στους ώμους της έπεφτε ένα πορφυρό σάλι. Στη μέση της τυλιγόταν μια μεταλλική ζώνη, όπου ήταν περασμένο το σπαθί της. Τα μακριά της μαλλιά ήταν μαζεμένα σε έναν χοντρό κότσο πάνω απ'το κεφάλι της και πιασμένα με ένα χρυσό δακτύλιο. Είχαν τρία χρώματα, απ'ό,τι μπορούσε να διακρίνει η Αάνθα: πράσινο, κίτρινο, και μαύρο· ενώ τα μάτια της Μαγκραθμέλιας ήταν δίχρωμα: κίτρινα και μαύρα. Εκατέρωθέν της βάδιζαν δύο δαιμονάνθρωποι, οπλισμένοι με σπάθες, ασπίδες, αρθρωτές πανοπλίες, και κράνη.

«Καλωσόρισες, Αφέντη Κράντμον,» έκλινε το κεφάλι η δαιμονογυναίκα, πλησιάζοντας.

«Πώς είσαι, Σερανταβέρα;» ρώτησε εκείνος.

«Καλά,» αποκρίθηκε η Μαγκραθμέλια. «Ωστόσο, ανησυχήσαμε για εσένα,» πρόσθεσε. «Σε είχαμε χάσει, εδώ και καιρό... Περιμέναμε ότι θα ερχόσουν... από τον καθρέφτη.»

Κι άλλος καθρέφτης εδώ! σκέφτηκε η Αάνθα. Γιαυτό οι δαιμονάνθρωποι μπορούσαν να εισβάλουν τόσο εύκολα στο παλάτι μου.

«Είχα προβλήματα,» δήλωσε ο Κράντμον. «Πολλά προβλήματα. Τα οποία, τώρα, έχουν γίνει ακόμα περισσότερα. Έχετε αισθανθεί τους σεισμούς εδώ πέρα;»

«Φυσικά,» ένευσε η Σερανταβέρα.

«Προέρχονται από τη Νότια Γη, που αποσταθεροποιήθηκε.»

«Έτσι μάθαμε, Αφέντη.»

«Πάμε κάπου να κουβεντιάσουμε ήρεμα. Στο προσωπικό σου σαλόνι, προτείνω.»

** ** *

Το προσωπικό σαλόνι της Αρχόντισσας Σερανταβέρα ήταν μεγάλο και διακοσμημένο με πίνακες και βαλσαμωμένα κεφάλια ανθρώπων, που τα μάτια τους είχαν αντικατασταθεί με πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους· επίσης, τέτοιοι λίθοι υπήρχαν και σε τρύπες επάνω στο μέτωπό τους. Πέντε ήταν, συνολικά, αυτά τα κεφάλια, τρία γυναικεία και δύο αντρικά. Έκαναν την Αάνθα να θέλει να ξεράσει, ενώ έφερναν μια δυνατή αποστροφή στο νου των Σοφών του Κύκλου του Φτερού. Ωστόσο, ο Πόνκιμ, ο Κράντμον, και η Σαντέ'ενθιν δεν είχαν παραξενευτεί καθόλου απ'αυτά, γνωρίζοντας κι οι τρεις τους καλά τις συνήθειες των Μαγκραθμέλιων της Νότιας Γης.

Το δωμάτιο φώτιζε ένα πολύφωτο που κρεμόταν από το ταβάνι: ένα πολύφωτο με είκοσι-έξι κεριά, όλα αναμμένα. Δε σπαταλούν ενέργεια, παρατήρησε ο Πόνκιμ. Οι κρύσταλλοι θα έχουν αρχίσει να τους τελειώνουν. Και τώρα, με τον καταποντισμό της Νότιας Γης, πού θα βρουν άλλους; Άραγε, θα τους «δανείσουν» οι Βόρειοι δαιμονάνθρωποι; Ή θα τους πουλήσουν σ'αυτούς όσο ακριβότερα μπορούν; Και μια άλλη σκέψη ήρθε, αυθόρμητα, στο νου του: Όταν

επανασταθεροποιήσουμε το Νότο, το υπέδαφος της Μάγκραθμελ εκεί θα συνεχίσει να βγάζει κρυστάλλους;... ή θα βγάζει τίποτ'άλλο, τελείως διαφορετικό;

«Παρακαλώ, καθίστε,» είπε η Σερανταβέρα, παίρνοντας θέση στα δεξιά του ξύλινου θρόνου στην κορυφή του τραπεζιού, το οποίο βρισκόταν στη μέση του δωματίου, ακριβώς κάτω από το πολύφωτο.

Και η Σαντέ'ενθιν σκέφτηκε: *Ο θρόνος, προφανώς, είναι για–*

Ο Κράντμον βάδισε ως τον ξύλινο θρόνο και κάθισε, κάνοντας στο πλάι την κάπα του.

Έχει όλες του τις ανέσεις εδώ, συνέχισε το συλλογισμό της η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων. *Αλλά τι άλλο να περίμενε κανείς απ'αυτόν. Όχι πως έχει κι άδικο, δηλαδή...*

Ο Πόνκιμ δεν απασχολήθηκε καθόλου με τις συνήθειες του Κράντμον· πήρε θέση αντίκρυ της Αρχόντισσας Σερανταβέρα. Πλάι του κάθισε η Βασίλισσα Αάνθα, νιώθοντας ακόμα άβολα μ'αυτά τα νεκρά κεφάλια τριγύρω, τα οποία την κοίταζαν με λίθινα μάτια, σα να απειλούσαν τη ζωή της.

Η Σαντέ'ενθιν κάθισε στα δεξιά της Μαγκραθμέλιας, ο Μόρβον στα δεξιά της Ζιρκεφιανής, και οι άλλοι δύο Σοφοί –ο Κάρελ και ο Ζάρχαλ– πλάι στην Κυρά του Ωκεανού. Οι σωματοφύλακες της Σερανταβέρα στάθηκαν εκατέρωθεν της εισόδου, ακίνητοι.

«Κρασί για τους επισκέπτες μας,» είπε η Μαγκραθμέλια Αρχόντισσα στους δύο υπηρέτες που βρίσκονταν στο δωμάτιο –ένas δαιμονάνθρωπος και μια δαιμονογυναίκα.

«Όπως επιθυμεί η κυρία,» αποκρίθηκε ο πρώτος, υποκλινόμενος και μιλώντας σπαστά την Κοινή, όπως τη μιλούσαν οι περισσότεροι του είδους του.

Η υπηρέτρια άνοιξε ένα ντουλάπι και πήρε από μέσα ένα κρυστάλλινο μπουκάλι και ορισμένα ποτήρια. Ο συνάδελφός της πήρε τα υπόλοιπα, για να τη βοηθήσει.

Όταν όλοι είχαν κρασί μπροστά τους, η Σερανταβέρα είπε: «Σε τι οφείλουμε τούτη την επίσκεψή σου, Αφέντη Κράντμον; Και μάλιστα, μ' αυτή την... κακόγουστη παρέα.»

Η Αάνθα δεν είχε καμία αμφιβολία ότι «κακόγουστη παρέα» ήταν εκείνη και οι Ωκεάνιοι πολεμιστές, καθώς και οι υπόλοιποι άνθρωποι, πλην του Πόνκιμ και της Σαντέ'ενθιν. Ωστόσο, δε μπορούσε να μιλήσει. Τι να έλεγε, αφού χρειάζονταν, τώρα, τη βοήθεια των τρισκατάρων δαιμονανθρώπων; Όμως, καθώς έρχονταν προς τα εδώ, είχε προσπαθήσει να θυμάται τη διαδρομή τους, ούτως ώστε να μπορεί να ξαναβρεί στο μέλλον το φρούριο που αποκαλούσαν Βράχο και να το καταστρέψει. Εξάλλου, δε θα τους όφειλε και κάνα χρέος, για να τους λυπηθεί! Κατά πρώτον, ήταν σπόροι δαιμόνων, και κατά δεύτερον, ήδη της είχαν κάνει μπόλικά κακά –ένα καλό δε θα τα διέγραφε.

«Όπως είπα και πριν, χρειαζόμαστε πρόσβαση στη Θέρληχ. Και όχι μονάχα πρόσβαση, αλλά και τη δική σας βοήθεια,» αποκρίθηκε ο Κράντμον στη Σερανταβέρα.

Η Μαγκραθμέλια Αρχόντισσα ήπια μια γουλιά κρασί και χτύπησε τα χείλη, σκεπτική, μοιάζοντας να ζυγιάζει την κατάσταση.

«Αναμφίβολα, αναρωτιέσαι, Αρχόντισσά μου, πώς είναι δυνατόν οι Ωκεάνιοι να έρχονται *εδώ* για να μπουν στην ίδια τους την πόλη,» είπε ο Πόνκιμ. «και, μάλιστα, μαζί με τη Βασίλισσά τους.»

«Τη *Βασίλισσά* τους;» έκανε, έκπληκτη, η Σερανταβέρα, στρέφοντας το βλέμμα της στην πορφυρομάλλα Ωκεάνια. «Είσαι η Βασίλισσα του Ωκεανού, *ανθρώπινη γυναικα*;» απαίτησε.

Η Αάνθα στένεψε τα μάτια της, οργισμένη με τον τόνο της Μαγκραθμέλιας. «Ναι, *δαιμονογυναίκα*, είμαι η Βασίλισσα του Ωκεανού.»

Η Σερανταβέρα έτριξε τα δόντια, ακούγοντας την προσφώνηση «*δαιμονογυναίκα*». Στράφηκε στον Κράντμον, λέγοντας: «Αφέντη, δεν καταλαβαίνω. Πώς... Τι θέλει *αυτή* μαζί σου;»

«Είμαστε... σύμμαχοι, προς το παρόν,» εξήγησε εκείνος.

Σύμμαχοι! σκέφτηκε η Αάνθα. *Χα-χα-χα! Καλό αστείο!...*

«Κι όταν ο Ύψιστος Άρχων έρθει;» ρώτησε η Σερανταβέρα, με έκδηλη απορία στο κιτρινόμαυρο βλέμμα της. «Η... Α! η ανθρώπινη Βασίλισσα αποφάσισε να υποταχθεί στην εξουσία του Υψίστου Άρχοντα, σωστά, Αφέντη Κράντμον;»

«Όχι ακριβώς...» αποκρίθηκε εκείνος.

Και ο Πόνκιμ μίλησε στο μυαλό του, προειδοποιώντας τον: *Πρόσεχε τα λόγια σου, Κράντμον. Πρόσεχε τι θα πεις. Δεν πρέπει να μάθουν ότι είμαστε εναντίον του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.*

Νομίζεις ότι είμαι ηλίθιος, Πόνκιμ; αντιγύρισε, έντονα, ο Κράντμον.

Νομίζω ότι είσαι τρελός, σκέφτηκε, βαθιά εντός του, ο Βασιλιάς του Σαραόλν· αλλά δεν έστειλε κανένα πνευματικό μήνυμα στον ξανθομάλλη Ωκεάνιο.

«Σερανταβέρα,» είπε ο Κράντμον, «ο Ύψιστος Άρχων έχει χαθεί...»

«Έχει χαθεί;» έκανε η Μαγκραθμέλια, μοιάζοντας σοκαρισμένη. «Μα... πώς;...»

«Κάτι απρόοπτο συνέβη στο Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης, και... εξαφανίστηκε.»

«Είναι νεκρός;»

Στο νου του Κράντμον ήρθε το όνειρο που είχε δει, με τον Φάλμαριν και τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, και την ατελείωτη σκάλα μέσα στο μενεξεδένιο χάος· όμως αυτό το κράτησε για τον εαυτό του. «Δεν είμαστε σίγουροι. Πάντως, αναμφίβολα, ο Ύψιστος Άρχων δεν είναι, πλέον, μαζί μας.

»Όπως και νάχει, τώρα προέχουν άλλα, σημαντικότερα ζητήματα—»

«Τι μπορεί να είναι σημαντικότερο από τον Ύψιστο;» τον διέκοψε η Σερανταβέρα.

«Η ισορροπία του Άρμπεναρκ,» είπε ο Κράντμον. «Πρέπει να σταθεροποιήσουμε το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας, γιατί ήρθαμε εδώ.»

«Και τι σχέση έχει τούτο με τη Θέρληχ;» απόρησε η Μαγκραθμέλια. «Και πώς αποσταθεροποιήθηκε το Κέντρο;»

«Λόγω κάποιας λάθος ενέργειας,» παρενέβη ο Πόνκιμ, για να μη μακρηγορούν.

Ο Κράντμον τού έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα. *Τι δικαίωμα έχει να με διακόπτει έτσι; Ποιος νομίζει ότι είναι; Αν ήξερε μόνο ότι μπορούσα να τον κάνω σκόνη με μια μου ματιά! Αλλά δεν υπάρχει λόγος για τέτοια, τώρα.*

Είπε στη Σερανταβέρα: «Πρέπει να πάμε στη Θέρληχ, για να σχεδιάσουμε το επόμενο μας βήμα· όμως δε μπορούμε, λόγω της κατάληψης που έχουν κάνει κάποιοι Νότιοι.»

«Δεν είχαμε μάθει ακόμα γι' αυτό,» παραδέχτηκε η Μαγκραθμέλια Αρχόντισσα. «Νότιοι κατέλαβαν την πρωτεύουσα του Ωκεανού; Ποιοι;»

Η Αάνθα θυμήθηκε αυτά που της είχε πει ο Νε-Μόρλιν. «Υρμέλβιοι και Λίχιοι,» είπε.

«Δεν τους γνωρίζω, Βασίλισσα του Ωκεανού,» αποκρίθηκε η Σερανταβέρα. «Πρέπει να ήρθαν από το μακρινό Νότο, από τα νότια μέρη της Νότιας Γης.»

«Ναι,» ένευσε η Αάνθα. «Από εκεί είναι. Ούτε κι εγώ τους ήξερα, μέχρι στιγμής.» Την παραξένευε το γεγονός ότι έκανε λογική κουβέντα με μια δαιμονογυναίκα... παρότι αυτή είχε ανθρώπινα κεφάλια βαλσαμωμένα στο σαλόνι της. Και μόνο η σκέψη των κεφαλιών τη θύμωσε, πάλι. *Η τρισκατάρατη! Δε θάπρεπε να μιλάω μαζί της· θάπρεπε να την έχω διαπεράσει με το κοντάρι μου, για όλα όσα έχει κάνει στο Βασίλειό μου! Ή, ακόμα και μόνο για τούτα τα κεφάλια! Κατά πάσα πιθανότητα, έχει φάει και ανθρώπους, κι έχει πιει και ανθρώπινο αίμα.* Η Αάνθα είχε, ξανά, μια επιθυμία να ξεράσει.

«Επομένως, όπως καταλαβαίνεις,» είπε ο Κράντμον στη Σερανταβέρα, «θέλουμε να διώξουμε τους Νότιους από τη Θέρληχ... για ποικίλους λόγους.» Έμοιαζε να δίνει ιδιαίτερη έμφαση στο

τελευταίο. *Γιατί; αναρωτήθηκε η Αάνθα. Τι εννοεί μ' αυτό; Είναι κάποιος... σύνθημα προς τη δαιμονογυναίκα;*

Όποιο κι αν ήταν το σύνθημα, εκείνη φάνηκε να το έπιασε, αποκρινόμενη: «Αν είναι τούτη η επιθυμία του Εκλεκτού του Ύψιστου Άρχοντα, θα τον εξυπηρετήσουμε, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Τι ακριβώς θέλεις από εμάς, Αφέντη Κράντμον;»

«Να ανοίξετε τις πύλες σας στο στρατό απέξω και να τον αφήσετε να μπει στις υπόγειες σήραγγες· επίσης, να ετοιμαστείτε κι οι ίδιοι να μας συντροφεύσετε.»

«Θα είμαστε αρκετοί –εμείς και οι άνθρωποι– για να ανακαταλάβουμε την πόλη;» ρώτησε η Σερανταβέρα.

«Δε σου ανέφεραν οι ανιχνευτές σου πόσοι είναι οι πολεμιστές μας;»

«Κοντά στις σαράντα χιλιάδες. Αλλά πόσοι θα είναι οι εχθροί;»

«Πολλοί περισσότεροι, υποθέτω,» απάντησε ο Κράντμον. «Όμως σκοπός μας είναι να συλλάβουμε, πρώτα, τους άρχοντές τους, καταλαμβάνοντας το παλάτι.»

«Κι αυτό θα λύσει το πρόβλημα;»

«Μεγάλο μέρος του, τουλάχιστον.»

«Έτσι ελπίζουμε,» πρόσθεσε ο Πόνκιμ. «Αλλά καλό θα ήταν να είμαστε για όλα προετοιμασμένοι.»

»Επίσης, πες μας, Αρχόντισσα Σερανταβέρα, είχατε πολλές ζημιές εδώ, στον Βράχο;»

«Από το σεισμό, εννοείς, Αφέντη Πόνκιμ;»

Εκείνος κατένευσε.

«Ναι, αρκετές,» αποκρίθηκε η Μαγκραθμέλια. «Ωστόσο, τούτο το οικοδόμημα είναι ανθεκτικό, όπως θα μπορείτε να καταλάβετε. Δεν τα φτιάχνουμε σαν άνθρωποι· επενδύουμε κατάλληλα τα μέρη όπου κατοικούμε.»

Η Αάνθα θύμωνε, κάθε φορά που άκουγε μια προσβολή προς το είδος της. Ήπια μια μεγάλη γουλιά κρασί, εκνευρισμένη. Απορούσε πώς το άντεχαν ο Πόνκιμ και η Σαντέ'ενθιν... και ο Κράντμον –ναι,

ακόμα κι αυτός! Δε θεωρούσαν τους εαυτούς τους «ανθρώπους»; Τι στον Ωκεανό αυτοθεωρούνταν;

Και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού; Έριξε μια ματιά στον Μόρβον, αντίκρυ της, και στον Ζάρχαλ και τον Κάρελ, αριστερά της. Ούτε κι αυτοί έδειχναν κανένα σημάδι εκνευρισμού από τα σχόλια της δαιμονογυναίκας. Αλλά δε μπορεί να μην τους πείραζαν –δε μπορεί να ήταν κι ετούτοι σαν τους υπηρέτες του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν! Μάλλον, το έκρυβαν· το έκρυβαν καλά, γιατί ήξεραν πως δεν υπήρχε λόγος να το δείξουν. Άλλωστε, τούτο το μέρος έβριθε από Μαγκραθμέλιους· δεν ήταν, λοιπόν, κανείς να τους προσβάλει εδώ μέσα· έπρεπε να ανέχεται τις προσβολές τους.

«Συνετό από μέρος σας,» είπε, ξερά, ο Πόνκιμ στην Σερανταβέρα. «Ισχύει το ίδιο και για τα υπόγεια περάσματα;»

«Αυτά δεν τα χτίσαμε εμείς,» εξήγησε η Μαγκραθμέλια Αρχόντισσα. «Τα βρήκαμε όπως ήταν, και δεν προσθέσαμε τίποτα. Ο Αφέντης Κράντμον επέμενε.»

«Είναι αρχαία,» είπε ο Ωκεάνιος ευγενής στον Πόνκιμ. «Έχουν αξία να τα ερευνήσει κανείς, κάποτε.»

Αρχαιολάτρης, Κράντμον; σκέφτηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. *Δεν το ήξερα... Ή, μήπως, τίποτα άλλο κρύβεται πίσω από αυτό; Κάτι έχεις βρει στις σήραγγες, το οποίο θέλεις να διατηρήσεις όπως είναι; Αλλά ίσως και να υπερβάλω, τώρα...*

«Επομένως, θα χρειαστούμε προστασία εκεί κάτω,» κατέληξε ο Πόνκιμ. «Προστασία από εμένα, τον Κράντμον, τη Σαντέ'ενθιν, και τους κυρίους.» Κοίταξε τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.

Η Σερανταβέρα ακολούθησε το βλέμμα του, και τα μάτια της στένεψαν. «*Ανθρώπινοι μάγοι...*» την άκουσε ο Βασιλιάς του Σαραόλν να υποτονθορύζει κάτω απ'την ανάσα της. Όπως όλοι οι δαιμονάνθρωποι, έτσι και η Αρχόντισσα δεν εμπιστευόταν την πνευματική μαγεία. Σίγουρα, θα προτιμούσε κάποιο άλλο μέσο προστασίας. Και ο Πόνκιμ αναρωτήθηκε αν είχε. *Κανένα μηχανήμα, ίσως;*

Τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, δεν έχουμε τίποτα που θα μπορούσε να βοηθήσει. Ωστόσο, αν επιθυμείτε, θα προστάξω τους επιστήμονες να μαγειρέψουν κάτι.»

«Πόσο καιρό θα κάνει η... ‘μαγειρική’ τους;» θέλησε να μάθει ο Πόνκιμ. Δεν είχε τις συνηθισμένες προκαταλήψεις για τα μηχανήματα των Μαγκραθμέλιων· συγκεκριμένα, τους θαύμαζε γι’αυτά. Οι ευρεσιτεχνίες τους ήταν μάλλον χρήσιμες. Απόδειξη: η Πολιορκία της Χάργκοχ. Μέσω των σεισμοτών, είχαν καταφέρει να κατακτήσουν την πόλη του Δούκα Σάλβινρ πολύ πιο γρήγορα απ’ό,τι θα την κατακτούσαν διαφορετικά. Ίσως, λοιπόν, και τώρα κάποια συσκευή των δαιμονανθρώπων να μπορούσε να τους γλιτώσει όλους από τους σεισμούς. Γιατί, όσο κι αν προσπαθούσαν, εκείνος κι οι υπόλοιποι Ελεγκτές Πνευμάτων, να προστατέψουν το στρατό, σίγουρα δεν είχαν τη δυνατότητα να προφυλάξουν σαράντα χιλιάδες και άνω άτομα! Κάποιοι –πολλοί– από αυτούς θα πλακώνονταν από τις πέτρες· ή θα έπρεπε να σώσουν οι ίδιοι τους εαυτούς τους... κάπως.

Η Σερανταβέρα ανασήκωσε τους ώμους ως απάντηση. «Εξαρτάται. Πρέπει να τους ρωτήσω, πρώτα.»

«Δεν υπάρχει, όμως, χρόνος για χάσιμο,» είπε η Σαντέ’ενθιν. «Η Νότια Γη βράζει, και στέλνει συνέχεια σεισμούς προς το Βορρά. Πρέπει να τελειώνουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα με τη Θέρληχ, για να πάμε στο Κέντρο Σταθερότητας. Αν δεν μπορούμε να πάρουμε την πόλη σύντομα, θα πρότεινα να την αφήσουμε στους κατακτητές και να φύγουμε.»

Ο Πόνκιμ σκέφτηκε τα λόγια της. *Έχει δίκιο. Αν δε γίνεται αλλιώς...*

«Ίσως οι Μυστικιστές της Θάλασσας να έρθουν μαζί μας,» είπε ο Κράντμον. «Τότε, θα έχουμε μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας.»

«Αποκλείεται οι Μυστικιστές να έρθουν,» αντιγύρισε η Αάνθα. «Δε θ’αφήσουν το Πορφυρό Κοχύλι στο έλεος του Μάργκανθελ.»

«Ποτέ μη λες ποτέ, αγαπημένη μου,» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

«Μην είσαι ανόητος,» είπε ο Πόνκιμ. «Η Αάνθα έχει δίκιο: οι Μυστικιστές δε θα φύγουν από τη Θέρληχ. Κι ούτε θα έπρεπε να φύγουν, αν θες την άποψή μου. Τι θα γίνει αν ο Μάργκανθελ πάει στο Πορφυρό Κοχύλι; Θα σταθεροποιήσουμε τη Νότια Γη χάνοντας τον Ωκεανό;»

Πες τους για μένα! πρόσταξε ο Μάργκανθελ μέσα στο κεφάλι του Κράντμον. *Πες τους ότι δε σκοπεύω να—*

Οι Σοφοί είναι εδώ, τον προειδοποίησε εκείνος. *Δεν υπάρχει λόγος να το ρισκοκινδυνέψουμε.* «Ποτέ δεν ξέρεις πώς μπορεί ν'αλλάξουν τα πράγματα, Πόνκιμ. Ίσως *ορισμένοι* από αυτούς να μας συντροφεύσουν.»

«Η αλήθεια είναι,» είπε ο Μόρβον, «ότι, αν είχαμε και τη βοήθεια των Μυστικιστών, θα μας ήταν πολύτιμη. Βέβαια,» αναστέναξε, «δε θα μπορούσαν ποτέ ν'αφήσουν το Πορφυρό Κοχύλι αφύλακτο, λόγω των περιστάσεων...» Ακούμπησε το γενειοφόρο του σαγόνι στη γροθιά του.

Κράντμον, πες τους για μένα! Ήρθε η ώρα.

Δεν πρόκειται να τους αφήσω να σε πάρουν μακριά μου, Μάργκανθελ. Συμφωνήσαμε, θυμάσαι; Θα μου δώσεις δύναμη και εξουσία!

Ναι, αλλά αφότου *σταθεροποιηθεί ο Άρμπεναρκ.* *Αλλιώς, τι νόημα θα έχει, ηλίθιε θνητέ;* Ο Μάργκανθελ «ακουγόταν» εκνευρισμένος.

«Μπορούμε, με κάποιο τρόπο, να προβλέψουμε τους σεισμούς;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Να μάθουμε πότε θα γίνουν πιο επικίνδυνοι;»

«Με κάθε ώρα που περνάει γίνονται και πιο επικίνδυνοι, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον.

«Ναι, αλλά πότε θα μας καταστρέψουν; Πότε θα γίνουν *καταστροφικοί* για τον πολιτισμό στον Ωκεανό και στη Νότια Γη; Σε πόσες μέρες; Ή, μήπως, είναι μήνες; Είμαστε τόσο τυχεροί;»

«Θα έλεγα πως οι σεισμοί παρουσιάζουν... ασυνέχειες,» γνωμοδότησε ο Ζάρχαλ, «κι επομένως, είναι αδύνατο να τους προβλέψουμε.»

«Τι εννοείς ‘ασυνέχειες’;» ρώτησε η Σαντέ’ενθιν.

«Δε συμβαίνουν σε τακτά χρονικά διαστήματα· δεν ακολουθούν κάποια ανθρώπινη λογική. Ούτε...» Στράφηκε στην Σερανταβέρα. «...δαιμονική, να υποθέσω;»

«Δεν ξέρουμε γι’αυτά τα πράγματα, μάγε,» αντιγύρισε εκείνη.

«Τούτο, όμως, κύριε,» είπε ο Μόρβον στον Ζάρχαλ, «δεν έχει να κάνει με την ένταση των σεισμών· έχει να κάνει με τη συχνότητά τους.»

Ο Σοφός έτριψε το σαγόνι του. «Ναι, κύριε, δε λαθεύετε. Ωστόσο, φρονώ ότι οι σεισμοί είναι φύσει ανώμαλοι.»

«Εγώ, πάντως, αισθάνομαι συνεχώς την έντασή τους να αυξάνεται,» είπε η Σαντέ’ενθιν.

«Γενικά,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Όμως, δεν έχεις προσέξει ότι μερικές δονήσεις είναι πιο αδύναμες από άλλες, παρότι έπονται αυτών;»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε η Σαντέ’ενθιν. «Αλλά συγκριτικά με πολύ προηγούμενες είναι πιο ισχυρές.»

«Γι’αυτό είπα ότι γενικά αυξάνονται. Ωστόσο, ο ρυθμός είναι, όντως, ανώμαλος.»

«Τέλος πάντων,» τους διέκοψε ο Κράντμον, «δε νομίζω ότι, τώρα, θα κατορθώσουμε να προβλέψουμε τους σεισμούς. Οπότε, λέω η Σερανταβέρα να ρωτήσει τους επιστήμονές της πόσο χρόνο χρειάζονται για να κατασκευάσουν αυτά τα μηχανήματα.»

«Και αν μπορούν να τα κατασκευάσουν,» τόνισε εκείνη.

«Και αν μπορούν,» κατένευσε ο Κράντμον.

Η Σερανταβέρα σηκώθηκε από το τραπέζι και έφυγε από το δωμάτιο, αφήνοντάς τους μαζί με τους Μαγκραθμέλιους φρουρούς και υπηρέτες της...

...και τα βαλσαμωμένα ανθρώπινα κεφάλια, με τα λίθινα μάτια, θυμήθηκε, ακούσια, η Αάνθα, ατενίζοντας ένα από αυτά αντίκρυ της.

«Κι αν μας πουν ότι... σε πέντε μέρες μπορούν να έχουν τα μηχανήματα έτοιμα, πώς θα αποφασίσουμε αν έχουμε τη δυνατότητα να περιμένουμε ως τότε;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Θα πρέπει να βασιستούμε στην τύχη,» είπε ο Πόνκιμ. Ωστόσο, η έκφραση του προσώπου του έμοιαζε προβληματισμένη.

«Η απόφασή μας αυτή μπορεί να είναι κρίσιμη για το μέλλον του Άρμπεναρκ,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Το αντιλαμβάνομαι, αλλά αφού δεν υπάρχει τρόπος να προβλέψουμε τους σεισμούς...» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Τότε, θα έλεγα, καλύτερα, να μην περιμένουμε τους Μαγκραθμέλιους να φτιάξουν τις μηχανές,» πρότεινε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

«Και πώς θα προστατέψουμε τους στρατιώτες, στα υπόγεια;» έθεσε το ερώτημα ο Πόνκιμ.

Τώρα, η Σαντέ'ενθιν ανασήκωσε τους ώμους. «Ας πεθάνουν κι ορισμένοι απ' αυτούς. Δε γίνεται αλλιώς.»

«Δε θ'αφήσω τους ανθρώπους μου να σκοτωθούν έτσι!» τόνισε η Αάνθα, αγριοκοιτάζοντας τη Ζιρκεφιανή. «Αν μπορώ να κάνω κάτι για να τους σώσω, θα το επιχειρήσω.»

«Εις βάρος όλου του Άρμπεναρκ, Βασίλισσα Αάνθα;» αντιγύρισε η Σαντέ'ενθιν.

«Θα βρω μια λύση που να σώζει και τον Άρμπεναρκ και το λαό μου.»

«Θα περιμένω με πολύ ενδιαφέρον ν'ακούσω αυτή τη λύση...»

Η Αάνθα στράφηκε στον Πόνκιμ, στα δεξιά της. «Πόσους μπορείτε να προστατέψετε *σίγουρα*; Πενήντα; Εκατό ανθρώπους;»

Εκείνος ένευσε. «Ναι· πενήντα, εκατό άνθρωποι μπορούν να προστατευτούν εύκολα. Πιθανώς και περισσότεροι, αν βρισκόμαστε στις άκρες της μάζας τους.»

«Δηλαδή;»

«Θα μπορούσα, για παράδειγμα, εγώ να βρίσκομαι στην αρχή του στρατού, καθώς αυτός βαδίζει στα υπόγεια περάσματα, η Σαντέ'ενθιν στα δεξιά του πλευρά, ο Κράντμον στα αριστερά, και οι Σοφοί στην πίσω μεριά. Έτσι, θα ελέγχουμε τα Πνεύματα από τριγύρω, δημιουργώντας έναν κλοιό γύρω τους.»

«Ναι, αυτή είναι καλή ιδέα, κύριε,» παραδέχτηκε ο Μόρβον. «Ωστόσο, και πάλι, δεν πιστεύω ότι είναι αρκετά αποτελεσματική για να προφυλάξει όλο το στρατό από το σεισμό.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Πόνκιμ. «Αλλά...» Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, τρίβοντας το σαγόνι του, σκεπτικός. Σήκωσε το ποτήρι του από το τραπέζι και ήπια μια γουλιά. «Δε θα μπορούσαμε να προστατέψουμε, σίγουρα, χίλιους μαχητές;»

«Έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε ο Μόρβον.

(Μάργκανθελ, τι θα μπορούσες να κάνεις εσύ; ρώτησε ο Κράντμον. Δεν προστατεύω άνοες κι ανίσχυρους ανθρώπους!)

«Σαντέ'ενθιν;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ναι,» είπε εκείνη, «χίλιους κι εγώ νομίζω ότι θα μπορούμε να τους προστατέψουμε. Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί όλος αυτός ο μπελάς. Δεν είναι η δουλειά του στρατιώτη να πεθαίνει;»

«Όχι άσκοπα,» αντιγύρισε η Αάνθα.

«Είσαι πολύ συμπονετική για νάσαι καλή Βασίλισσα, Αάνθα,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Τι έχει μεγαλύτερη σημασ-;»

«Ο λαός μου, Σαντέ'ενθιν,» τη διέκοψε εκείνη. «Γιατί κάθομαι στον Κοραλλένιο Θρόνο, αν όχι για να τους προφυλάσσω;»

«Κάθεσαι στον Κοραλλένιο Θρόνο γιατί ο πατέρας σου καθόταν εκεί πριν από σένα και οι πρόγονοι αυτού πριν από εκείνον.»

«Και γιατί εκείνοι ανέβηκαν στο θρόνο;» ρώτησε η Αάνθα. «Δεν ήταν για να προστατέψουν το λαό τους;»

Ο Πόνκιμ πρόλαβε τη Σαντέ'ενθιν: «Δεν είναι, όμως, δουλειά μας, τώρα, να ανακαλύψουμε πώς ανακηρύχθηκαν οι πρώτοι μονάρχες

του Ωκεανού. Αλλ'αν θέλετε να μάθετε την αλήθεια, ήταν αποικιοκράτες, από ένα Βασίλειο που ονομαζόταν Σάραθικ, το οποίο ήταν, ουσιαστικά, το Σαραόλν και το Άργκανθικ, προτού διασπαστούν.

»Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι, επί του παρόντος, μπορούμε να προστατέψουμε, σίγουρα, έως χίλιους μαχητές.»

«Εγώ συνεχίζω να προτείνω να τους πάρουμε όλους,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Εξάλλου, έχουμε μέρες να αισθανθούμε σεισμό.»

«Πράγμα που σημαίνει ότι θα αισθανθούμε κάποιον σύντομα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

(*Μάργκανθελ, μίλα μου, πανάθεμά σε!* «μούγκρισε» ο Κράντμον. Ο μισός-Θεός εντός του είχε πέσει σε βουβαμάρα, και δεν του αποκρινόταν σε τίποτα. *Μπορείς να μας βοηθήσεις στις σήραγγες;*

Σου είπα, Κράντμον: δε μπορώ!

Δε μπορείς ή δε θέλεις;

Μην περιμένεις βοήθεια από μένα σ'αυτό.

Θα σε παραδώσω στους Σοφούς, σε προειδοποιώ!

Αυτό θέλω κι εγώ –να τους μιλήσω. Τώρα, όμως, δεν έλεγες ότι δε θα με άφηνες να κουβεντιάσω μαζί τους; Είσαι τρελός, Κράντμον;)

«Τούτο δεν αλλάζει την άποψή μου,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν. «Μπορεί κάποιος να σκοτωθούν, αλλά πιστεύω ότι οι περισσότεροι θα επιβιώσουν. Πώς θα πάρουμε την πόλη με χίλιους μόνο στρατιώτες, Πόνκιμ;»

«Τους άρχοντες θέλουμε, για αρχή,» της θύμισε η Αάνθα.

«Πρέπει να έχουμε, όμως, και κάποια δύναμη εκεί,» διαφώνησε η Σαντέ'ενθιν, «για να στα—»

Η πόρτα άνοιξε, και η Σερανταβέρα μπήκε και κάθισε στο τραπέζι.

«Τι σου είπαν οι επιστήμονες;» τη ρώτησε ο Κράντμον, που ήταν ακόμα θυμωμένος με τον Μάργκανθελ. Άραγε δε μπορούσε ο μισός-Θεός να κάνει κάτι ή δεν ήθελε;

«Απογοητευτικά νέα,» αποκρίθηκε η Μαγκραθμέλια Αρχόντισσα. «Κατ'αρχήν, πρέπει να κάνουν κάποια μελέτη... η οποία θα κρατήσει εβδομάδες... ίσως και μήνα.»

«Τότε, είναι εκτός συζήτησης,» είπε ο Πόνκιμ.

«Λοιπόν,» κατέληξε η Αάνθα, «θα δράσουμε ως εξής: Θα πάρουμε τους χίλιους πολεμιστές που μπορούμε να προστατέψουμε και θα διασχίσουμε τα υπόγεια περάσματα, για να φτάσουμε στο παλάτι της Θέρληχ, όπου θα απαγάγουμε τους άρχοντες. Εν τω μεταξύ, οι υπόλοιποι μαχητές του στρατού μου θα αρχίσουν να έρχονται βόρεια, προς την πόλη, όμως με την καθοδήγηση των Μαγκραθμέλιων, μέσα στα δάση, ώστε να αποφύγουν τυχόν απεσταλμένες στρατιωτικές μονάδες των σφετεριστών. Όταν βρεθούν έξω από τη Θέρληχ, θα το ξέρουμε.» Έριξε μια ματιά στον Πόνκιμ και στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. «Σωστά;»

«Πολύ σωστά, Βασίλισσά μου,» ένευσε ο Μόρβον.

«Επομένως, θα ανοίξουμε μία ή δύο από τις πύλες γι'αυτούς,» τελείωσε η Αάνθα.

«Το σχέδιό σου δεν είναι καθόλου άσχημο, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε, σκεπτικά, ο Πόνκιμ. «Τι λέτε, κύριοι;» ρώτησε τους Σοφούς.

«Νομίζω πως είναι ό,τι καλύτερο έχει ειπωθεί μέχρι στιγμής,» γνωμοδότησε ο Μόρβον, και ο Ζάρχαλ κι ο Κάρελ κατένευσαν.

«Κι εγώ συμφωνώ μ'αυτό το σχέδιο,» δήλωσε ο Κράντμον. (Η Αάνθα αισθάνθηκε παράξενα, που εκείνος συμφωνούσε μαζί της.) Και στράφηκε στην Σερανταβέρα. «Μπορούν οι Μαγκραθμέλιοι να κάνουν αυτό που ζήτησε η Αάνθα;» (Η Αάνθα παρατήρησε πως δεν είπε η Βασίλισσα Αάνθα –ο μπάσταρδος!)

Δε φάνηκε να άρεσε στη Μαγκραθμέλια ότι οι πολεμιστές της θα οδηγούσαν ανθρώπους μέσα στα δάση, αλλά είπε: «Ασφαλώς, Αφέντη Κράντμον. Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Και ποιοι από εμάς θα ταξιδέψουν με το στρατό;» ρώτησε ο Πόνκιμ. «Θα πρότεινα να μην πάμε όλοι στις σήραγγες. Επιπλέον,

ένας Πνευματιστής θα μπορούσε να εντοπίζει τις μονάδες των κατακτητών της Θέρληχ πολύ προτού πλησιάσουν.»

«Το ίδιο κι οι τεχνολογικοί ανιχνευτές των Μαγκραθμέλιων,» τόνισε ο Κράντμον.

«Μόνο σε μία λεύγα απόσταση,» αντιγύρισε ο Πόνκιμ, «ενώ ένας Πνευματιστής μπορεί να ‘δει’ πολύ πιο μακριά.»

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή,» πρότεινε η Αάνθα, «ο οποίος ήταν κάποτε στρατιωτικός διοικητής κιόλας.»

«Είναι τυφλός,» είπε ο Κράντμον.

«Αλλά πιο ισχυρός στα Πνεύματα από εσένα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Έτσι νομίζεις, ηλίθιε! γρύλισε εντός του ο Ωκεάνιος ευγενής. *Εγώ έχω τις δυνάμεις του Μάργκανθελ στην κατοχή μου!*

** ** *

«Ευχαρίστως, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Αν νομίζεις ότι δε θα μπορούσες....» είπε η Αάνθα.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θα τους φέρω στη Θέρληχ χωρίς να υπάρξει κανένα πρόβλημα.»

Ελπίζω οι πράξεις σου να είναι το ίδιο καλές με τα λόγια σου... διοικητά, σκέφτηκε η Αάνθα.

Ύστερα, στράφηκε στον Νε-Μόρλιν. «Θα πας κι εσύ με το στρατό, υποθέτω.»

Ο Εξουσιαστής των Όπλων φάνηκε διστακτικός. «Θα ήθελα να έρθω μαζί σας,» δήλωσε.

«Δεν υπάρχει λόγος,» του είπε ο Πόνκιμ. «Οι πολεμιστές σου θα σε χρειαστούν περισσότερο από εμάς.»

«Όμως ανησυχώ για τη Νι-Δάτλα,» εξήγησε εκείνος. «Πρέπει να μάθω αν είναι καλά...» Έσφιξε τα χείλη. «Θα μπορούσες, τελικά, να....»

«Αν το επιθυμείς, Εξουσιαστή. Αλλά πρέπει να με εμπιστευτείς, για λίγο...»

Ο Νε-Μόρλιν πήρε βαθιά ανάσα, βγάζοντάς την αργά απ'τα ρουθούνια. «Εντάξει, κάνε ό,τι έχεις να κάνεις.»

«Λίγη ησυχία, παρακαλώ,» ζήτησε ο Πόνκιμ από τους υπόλοιπους, και στάθηκε μπροστά στον Εξουσιαστή, κοιτάζοντας τα μαύρα του μάτια. «Σκέψου τη Νι-Δάτλα. Έχε την εικόνα της στο νου σου.»

Ο Νε-Μόρλιν έκανε όπως του ζήτησε ο μάγος, και αισθάνθηκε να ζαλίζεται, ατενίζοντας τις απύθμενες αβύσσους των ματιών του, που έμοιαζαν να στροβιλίζονται και να στροβιλίζονται και να στροβιλίζονται. Νόμιζε ότι θα παραπατήσει και θα πέσει, και δεν έκανε καμια προσπάθεια να συγκρατήσει τον εαυτό του. Ωστόσο, δεν έπεσε, λες και μια άλλη δύναμη τον βαστούσε. Δεν ήξερε για πόση ώρα ο Πόνκιμ στεκόταν εμπρός του, όμως, τελικά, ο μάγος έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, παύοντας να κοιτάζει τα μάτια του Εξουσιαστή.

«Η Νι-Δάτλα είναι τραυματισμένη—»

«Τραυματισμένη!»

«—αλλά το τραύμα της θεραπεύεται γρήγορα, απ'ό,τι μπόρεσα να κρίνω.»

«Πού είναι; Στο παλάτι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Είναι...» Ζάρωσε το μέτωπο. «...σε κάποια φυλακή· δεν ξέρω πού ακριβώς. Όμως δε μου έμοιαζε φυλακισμένη...»

«Τι είν'αυτά που λες, μάγε;» μούγκρισε ο Νε-Μόρλιν. «Δε βγάζουν νόημα.»

«Ήταν μαζί με άλλους στο κελί της: άλλους πέντε. Και νομίζω ότι κρύβονταν.»

«Από ποιους;»

«Από τους κατακτητές, υποθέτω,» ανασήκωσε τους ώμους ο Πόνκιμ.

Ο Νε-Μόρλιν στράφηκε στην Βασίλισσα Αάνθα. «Θα έρθω μαζί σας.» Από τον τόνο της φωνής του, ήταν φανερό ότι δε σήκωνε αντιρρήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Σάνβεκ

Ούτε η Τάθβιλ ούτε ο Σόλμορχ είχαν ποτέ ξαναπεράσει από τη Σάνβεκ. Και τώρα, καθώς το πλοίο τους –ο *Φίλος του Ωκεανού*– πλησίαζε εκεί, αντίκριζαν για πρώτη φορά την πόλη. Ήταν βράδυ και τα φεγγάρια έριχναν τις ασημιές τους ακτίνες επάνω στα τείχη που περιστοιχίζουν το νησί λίγο πιο έξω από τη Σάνβεκ, το οποίο θεωρείτο μέρος της. Οι φωτιές που ήταν αναμμένες στις επάλξεις αποτελούσαν, επίσης, σημάδι αναγνώρισης για το νησί, καθώς διέγραφαν την περιφέρειά του μέσα στη νύχτα. Κοντά στις φωτιές, ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ μπορούσαν να δουν κανένα πολεμιστή να στέκεται φρουρός, βαστώντας δόρυ κι ασπίδα, ενώ ο μανδύας του ανέμιζε στο ανάλαφρο αεράκι.

Ωστόσο, αυτοί οι φύλακες ήταν λίγοι, παρατήρησε η Βαρονέσα, που ήξερε από το κάστρο της Βαρονίας της ότι δεν ήταν δυνατόν να φρουρήσεις αποτελεσματικά ένα τείχος με τόσους μόνο. Πού είχαν πάει οι υπόλοιποι; Μάλλον, στον πόλεμο με τους Μαγκραθμέλιους, στην Όρφαλχ.

Ο *Φίλος του Ωκεανού* παρέκαμψε ένα λιμάνι του μικρού νησιού έξω από τη Σάνβεκ και έπλευσε προς το μεγάλο λιμάνι της πόλης, όπου δε φαίνονταν και πολλά καράβια.

Τους έχει όλους τρομάζει ο πόλεμος, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Όχι άδικα, βέβαια... Δαίμονες! Γιατί έπρεπε να καταλήξουμε εδώ; Όλα

έγιναν λάθος. Όλα πήγαν στραβά. Έπρεπε να είχαμε καταλάβει τον Πόνκιμ από την αρχή, να τον είχαμε σκοτώσει. Όμως, τότε, θυμήθηκε πως εκείνος, παλιά, υπερασπιζόταν το βασιλικό διπλωμάτη. Η Τάθβιλ τού έλεγε ότι κάτι παράξενο συνέβαινε μαζί του, μα ο Σόλμορχ δεν ήθελε να το πιστέψει. Μόνο κάποιος που δεν ήξερε τον Πόνκιμ θα μπορούσε ποτέ να τον υποψιαστεί –μέσα από τις πράξεις του, οι οποίες, αναμφίβολα, ήταν ύποπτες.

Αλλά κανείς δεν είχε καταφέρει να κάνει τίποτα. Και τώρα... χάος. Δαιμονάνθρωποι στο Σαραόλν, πόλεμος. Πρέπει να το σταματήσω αυτό. Κάπως, πρέπει να το σταματήσω, να το κάνω να σταματήσει!

Ο Φίλος του Ωκεανού αγκυροβόλησε στο λιμάνι της Σάνβεκ.

Η Τάθβιλ έπιασε τον καρπό του Σόλμορχ, ο οποίος έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του. «Φτάσαμε.»

«Ναι, το κατάλαβα,» ένευσε εκείνος.

Η Τάθβιλ μειδίασε, και βάδισαν προς τη ράμπα που ένωνε το κατάρωμα με την αποβάθρα. Δύο από τους στρατιώτες τους άρχισαν να κατεβαίνουν πρώτοι. Ο Σόλμορχ και η Βαρονέσα τούς ακολούθησαν.

Οι δρόμοι του λιμανιού ήταν ήσυχοι, σχεδόν έρημοι. Ο (αναμφίβολα θαρραλέος) έμπορος που ταξίδευε μαζί τους δεν κατέβηκε από το πλοίο, παρατήρησε η Τάθβιλ. Και το είπε στο Σόλμορχ, ρωτώντας: «Μήπως να μέναμε κι εμείς μέσα;»

«Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος;»

«Δεν ξέρω. Ίσως να ρωτούσαμε τον Καπετάνιο, ή τον έμπορο...»

Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι. «Προφανώς, περιμένει να έρθει το πρωί, για να αδειάσει τηνπραμάτεια του. Πάμε να βρούμε πανδοχείο.»

Η Τάθβιλ ένευσε, διστακτικά.

Αντίκρυ τους βρισκόταν ένα χτίριο που, μάλλον, ήταν ταβέρνα. Μπροστά από την πόρτα της κρεμόταν μία ξύλινη ταμπέλα, η οποία ταρακουνιόταν με τον αέρα, τρίζοντας διαπεραστικά. Ο Σόλμορχ την

παρατήρησε στο φεγγαρόφωτο, για να δει τι ήταν γραμμένο επάνω: *Το Απύθμενο Βαρέλι*.

Σίγουρα, ταβέρνα είναι, σκέφτηκε ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν. *Ωστόσο, φωνές δεν έρχονται από μέσα, ούτε φως φαίνεται να βγαίνει από τα παράθυρα. Μήπως έχει κλείσει;* Έριξε μια ματιά στις αποβάθρες. Τα πλοία που μπορούσε να δει αγκυροβολημένα εκεί μετριόταν στα δάχτυλα των χεριών του, συμπεριλαμβανομένου του *Φίλου του Ωκεανού*. Μόνο σε δύο καταστρώματα ατένιζε λάμπες αναμμένες (από αυτές τις μεγάλες, που κρεμάνε από τα κατάρτια των караβιών). τα άλλα σκάφη ήταν τυλιγμένα στο σκοτάδι, με τα πανιά τους μαζεμένα.

Το βλέμμα του Σόλμορχ ερεύνησε όλο το υπόλοιπο λιμάνι, και ο Αντιβασιλέας διαπίστωσε ότι ήταν αντικατοπτρισμός των καταστροφμάτων των πλοίων: έρημο, κατά κύριο λόγο, εκτός από ορισμένα σημεία, όπου μπορούσε να δει μερικούς ναυτικούς να κουβεντιάζουν γύρω από μια αναμμένη λάμπα, ή κανέναν άνθρωπο να βαδίζει βιαστικά, μοιάζοντας με μαύρο φάντασμα.

Ύστερα, έψαξε για πανδοχεία, όμως, αφού δεν υπήρχαν και πολλά φώτα, δυσκολευόταν να δει ταμπέλες και να κρίνει. Μονάχα ένα χτίριο *θα μπορούσε να ήταν πανδοχείο*. Βάδισε προς τα κει, μαζί με την Τάθβιλ και τους υπόλοιπους.

Η Βαρονέσα κοίταξε το σκιερό διώροφο χτίριο με κάποια καχυποψία, καθώς δεν έβλεπε κανένα φως να βγαίνει από τα παράθυρά του, ούτε κάποια λάμπα να είναι αναμμένη έξω απ' την πόρτα του. Ήταν πανδοχείο; Ή κάτι άλλο; Και γιατί τούτη η πόλη ήταν τόσο... σιωπηλή; Εντάξει, γινόταν πόλεμος στο Σαραόλν, όμως εδώ συγκεκριμένα δεν υπήρχαν εχθροί. Η πολιορκία διεξαγόταν στην Όρφαλχ, αρκετές λεύγες μακριά από τούτη την πόλη –η Τάθβιλ δεν ήξερε πόσες ακριβώς.

Τελικά, υπήρχε ταμπέλα πάνω από την πόρτα, διαπίστωσε ο Σόλμορχ, πλησιάζοντας. Προσπάθησε να δει, με τη βοήθεια του

φεγγαρόφωτου, τι ήταν γραμμένο εκεί. *Το Σπίτι του Ναυτικού*, διάβασε. Άρα, πρέπει να ήταν πανδοχείο.

Χτύπησε την ξύλινη θύρα, με τη γροθιά του: μία, δύο, τρεις φορές. Κανένας δεν απάντησε.

«Ίσως να έχει κλείσει...» υπέθεσε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ παραξενεύτηκε από τούτο. «Δε μπορεί. Γιατί να έκλεισε; Είναι κοντά στο λιμάνι. Σίγουρα, θα έχει κίνηση.» Χτύπησε δυνατότερα, φωνάζοντας: «Ανοίξτε! Ψάχνουμε για δωμάτια!»

Σιγή.

Ο Αντιβασιλέας ξεφύσησε, κούνησε το κεφάλι, και στράφηκε απ'την άλλη. Αλλά η Τάθβιλ τού έπιασε, ξαφνικά, τον ώμο. «Άκουσα κάτι,» του ψιθύρισε. «Βήματα, νομίζω.»

Ο Σόλμορχ γύρισε στην πόρτα ξανά, και χτύπησε, ακόμα δυνατότερα. «Ανοίξτε! Θέλουμε δωμάτια για τη νύχτα!»

Καμια απόκριση.

«Δεν πάμε στο παλάτι;» πρότεινε η Τάθβιλ. «Θα μας φιλοξενήσουν, αν τους πούμε ποιοι είμαστε.»

«Η Δούκισσα Βόνα δε θα είναι εδώ. Θα έχει πάει στην πολιορκία,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«*Κάποιος*, όμως, θα έμεινε πίσω. Τα παιδιά της, ίσως. Έχει παιδιά, έτσι;»

«Ναι.»

«Τα γνωρίζεις;»

«Τα είχα δει μια φορά, στη Μάρβαθ. Δεν ξέρω αν εκείνα θα με θυμούνται, βέβαια... Να δοκιμάσουμε το παλάτι;»

Η Τάθβιλ κατένευσε, έντονα. «Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε.» Δεν της άρεσε καθόλου το... κλίμα τούτης της πόλης. Η ησυχία και το σκοτάδι την ανατρίχιαζαν. Της θύμιζαν ένα παραμύθι που της έλεγε ο πατέρας της, όταν ήταν μικρή: ένα παραμύθι για μια στοιχειωμένη πόλη, η οποία ήταν ακριβώς έτσι... ήσυχη... και σκοτεινή. Οι ζωντανοί βάδιζαν στους δρόμους της το πρωί, και οι νεκροί τις νύχτες, σα ν'άλλαζε η πραγματικότητα με το βασίλειμα και

την εμφάνιση των δίδυμων ήλιων. Φυσικά, η Τάθβιλ δεν πίστευε ότι η Σάνβεκ ήταν στοιχειωμένη (άλλωστε, κι ο δρόμος στη Βαρονία της στοιχειωμένος λέγανε ότι ήταν, και, τελικά, επρόκειτο για απάτη), όμως της έφερνε στο νου τη στοιχειωμένη πόλη της ιστορίας του πατέρα της, κι αυτό δεν της άρεσε καθόλου.

Ο Σόλμορχ έβλεπε ότι η Τάθβιλ ήταν ανήσυχη, και αποκρίθηκε: «Πάμε στο παλάτι, επομένως.» Και προς τους στρατιώτες τους: «Ελάτε.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε ένας τους.

Προχώρησαν καταμήκος μιας σκοτεινής λεωφόρου. Δεν είχαν ιδέα ποιος δρόμος θα τους πήγαινε πιο γρήγορα στο παλάτι, πάντως ήξεραν τη γενικότερή του κατεύθυνση, γιατί μπορούσαν να το δουν επάνω σε ένα ύψωμα, στα ανατολικά της πόλης.

Ο αέρας που φυσούσε μέσα στα σοκάκια έκανε έναν απόκοσμο ήχο, που κρατούσε όλων τα νεύρα τεντωμένα. Μετά: βήματα από τα δεξιά. Ο Σόλμορχ γύρισε το κεφάλι του, για να δει δύο σκοτεινές φιγούρες.

Οι φιγούρες, μόλις αντιλήφθηκαν ότι τις κατάλαβε, εξαφανίστηκαν σε ένα δρομάκι.

Ποιοι ήταν αυτοί; αναρωτήθηκε ο Αντιβασιλέας. Αν ήταν απλοί πολίτες, θα έφευγαν έτσι, σαν... κλέφτες; Ίσως και να επρόκειτο, όντως, για κλέφτες, τελικά...

Μετά από κάποια ώρα, πηγαίνοντας συνέχεια ανατολικά και ανεβαίνοντας ένα ύψωμα, κατάφεραν να φτάσουν έξω από την πύλη του παλατιού, το οποίο παρατήρησαν ότι δεν είχε εξωτερικό κήπο. Πάνω από την πύλη του ήταν λαξευμένο ένα σύμβολο με ένα καράβι και δύο σπαθιά, και πίσω από τα κάγκελα στέκονταν δύο φρουροί, ένας άντρας και μια γυναίκα, κι οι δυο παρόμοια ντυμένοι, με φολιδωτή πανοπλία, κάπα, και κράνος. Τα δεξιά τους χέρια ακουμπούσαν στις λαβές των θηκαρωμένων σπαθιών τους, ενώ τα αριστερά τους στις ασπίδες οι οποίες στηρίζονταν στο έδαφος.

Κοίταξαν το Σόλμορχ και τους άλλους με καχυποψία. Όχι τη συνηθισμένη καχυποψία των φρουρών, αλλά μια *πραγματική* καχυποψία, λες και πίστευαν ότι οι άνθρωποι εμπρός τους μπορεί να ήταν κάτι το επικίνδυνο.

Γιατί τέτοιος φόβος; αναρωτήθηκε ο Αντιβασιλέας. *Ποιοι περίμεναν ότι μπορούσαν να έρθουν εδώ;*

«Χαίρετε,» είπε. «Ονομάζομαι Σόλμορχ, του ευγενικού Οίκου των Έχμελθ. Εγώ και οι σύντροφοί μου –ανάμεσα στους οποίους βρίσκεται και η Βαρονέσα Τάθβιλ»–την έδειξε με μια ευγενική χειρονομία–«ζητάμε πρόσβαση στο παλάτι.»

Οι φρουροί αλληλοκοιτάχτηκαν. «Έχετε κάποια απόδειξη για τα λόγια σας;» ρώτησε ο άντρας.

«Αν η Δούκισσα είναι εδώ, νομίζω ότι θα με αναγνωρίσει,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. *Ελπίζω να με αναγνωρίσει.* Τον είχε δει, κάποτε, στο παλάτι της Μάρβαθ, αλλά ήταν βέβαιος πως οι γυναίκες δεν τον ξεχνούσαν εύκολα.

«Η Δούκισσα δεν είναι εδώ,» τον πληροφόρησε η πολεμίστρια πίσω από την καγκελωτή πύλη.

«Πού είναι; Στην Όρφαλχ;»

Η φρουρός κατένευσε.

«Ποιος άρχει σε τούτη την πόλη, τότε;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Η κόρη της Δούκισσας, η Αρχόντισσα Άλρα.»

Άλρα... Ναι, κι αυτή την είχα δει. Ήταν μικρή τότε, βέβαια. Ίσως να μη με θυμάται... Τώρα, πόσο να είναι; «Θα μπορούσα να της μιλήσω;»

Η πολεμίστρια έριξε στο συνάδελφό της ένα ερωτηματικό βλέμμα. Εκείνος κατένευσε, αργά, λοξοκοιτάζοντας το Σόλμορχ και τους υπόλοιπους. Η φρουρός έφυγε, αφήνοντάς τον μόνο εμπρός τους.

Γιατί τόση ανησυχία; σκέφτηκε ο Αντιβασιλέας. *Κάτι φοβούνται. Κάτι φοβούνται...*

Αισθάνθηκε την Τάθβιλ να του τραβά το μανίκι, και στράφηκε να την κοιτάξει. «Την ξέρεις την κόρη της;» του ψιθύρισε.

«Την έχω δει, δε σου είπα; Βέβαια...»

Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Ήταν μικρή, τότε.»

«Πόσο μικρή, δηλαδή;»

«Όχι τόσο μικρή ώστε να μη μπορεί να με θυμάται,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Ηρέμησε· δε νομίζω να μη μας δώσει πρόσβαση.»

Ηρέμησε, σκέφτηκε η Τάθβιλ. Μια κουβέντα είναι! Έριξε μια ματιά πίσω της, στους έρημους δρόμους της Σάνβεκ. Άμα δε μας αφήσουν να μπούμε στο παλάτι, πού θα πάμε; Θα επιστρέψουμε στο καράβι; Ίσως ο έμπορος να ήταν συνετότερος από εμάς, που έμεινε εκεί. Και τότεγα στο Σόλμορχ να του μιλήσουμε!...

Ύστερα από κάποια ώρα, βήματα ακούστηκαν να έρχονται από το βάθος του φαρδύ διαδρόμου πίσω από την καγκελωτή πύλη. Κοιτώντας, ο Σόλμορχ αντίκρισε στο φως των δαυλών δύο γυναίκες να έρχονται. Η μία ήταν η φρουρός, της οποίας η πανοπλία κουδούνιζε καθώς βάδισε· η άλλη ήταν μια κοπέλα γύρω στα δεκαεφτά, ντυμένη με φαρδιά ρούχα και ένα μακρύ, βαθυγάλαζο σάλι στους ώμους· τα μαλλιά της ήταν λεία και μαύρα, κι έπεφταν επάνω στο σάλι σαν καταρράκτης.

«Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου,» τη χαιρέτησε ο Αντιβασιλέας, μόλις εκείνη και η πολεμίστρια σταμάτησαν εμπρός του. «Ίσως να με θυμάστε. Είμαι ο Σόλμορχ, του Οίκου των Έχμελθ, καλός φίλος του Βασιληά Βένγκριλ.»

Η κοπέλα τον κοίταξε προσεκτικά. *Τα μάτια της είναι όμορφα, και έξυπνα.* Μετά, είπε: «Συγγνώμη, κύριε, αλλά δε σας θυμάμαι.»

Να πάρει! «Θα μας επιτρέψετε, ωστόσο, να περάσουμε τη νύχτα στο παλάτι σας, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Σόλμορχ. Και, στρεφόμενος στην Τάθβιλ: «Απο δώ βρίσκεται η Βαρονέσα Τάθβιλ. Κι αυτοί είναι οι φρουροί μας. Ερχόμαστε από το Άργκανθικ.»

Τα λεπτά, μαύρα φρύδια της κοπέλα έσμιζαν. «Από το Άργκανθικ;»

Χα-χα, το ήξερα! Επίτηδες είχε αναφέρει τη γείτονα χώρα, γνωρίζοντας ότι πιθανώς να κινούσε την περιέργεια της κόρης της Δούκισσας. «Ναι, Αρχόντισσά μου. Και κατευθυνόμαστε στην Όρφαλχ, ελπίζοντας να συναντήσουμε το Βασιλιά Βένγκριλ εκεί και να του μιλήσουμε για τη συμμαχία.» Τώρα, σίγουρα, θα γεννιόνταν κι άλλα ερωτηματικά στο νου της Άλρα.

«Ανοίξτε την πύλη,» πρόσταξε τους φρουρούς της.

Σόλμορχ, θα σου δώσω ένα δυνατό φιλί γι' αυτό, σκέφτηκε η Τάθβιλ, καθώς το σιδερένιο κιγκλίδωμα άνοιγε μπροστά τους, με ένα χαρχαλητό αλυσίδων.

«Περάστε,» είπε η Αρχόντισσα Άλρα.

Ο Σόλμορχ μπήκε, ακολουθούμενος από την Τάθβιλ και τους στρατιώτες τους. «Σας ευχαριστούμε για τη φιλοξενία, Αρχόντισσά μου,» είπε. «Η αλήθεια είναι πως δεν είχαμε πού αλλού να μείνουμε. Η πόλη μοιάζει έρημη. Πάντα έτσι είναι;»

«Όχι, κύριε Σόλμορχ,» αποκρίθηκε η Άλρα. «μόνο από τότε που έφυγαν η μητέρα και ο πατέρας μου, παίρνοντας το μεγαλύτερο μέρος του στρατού μαζί τους.» Άρχισε να βαδίζει, και ο Αντιβασιλέας κι οι υπόλοιποι βάδισαν μαζί της, διασχίζοντας το φαρδύ διάδρομο. «Τώρα, κακοποιοί τριγυρίζουν στους δρόμους.»

«Κακοποιοί, Αρχόντισσά μου;» έκανε ο Σόλμορχ.

«Δυστυχώς. Και η φρουρά δε φαίνεται να μπορεί να τους σταματήσει. Βέβαια, δεν είναι τεράστιο το πρόβλημα, όμως ο κόσμος φοβάται να βγει από τα σπίτια του τις νύχτες, και κανείς δεν ανοίγει σε ξένους. Ούτε τα πανδοχεία.» Βρέθηκαν σε έναν εσωτερικό κήπο του παλατιού, όπου το φεγγαρόφωτο έλουζε τη βλάστηση· όμως δεν ήταν το μοναδικό φως εδώ: ψηλοί δαυλοί στέκονταν δεξιά κι αριστερά του λιθόστρωτου μονοπατιού, πάνω στο οποίο άρχισαν να προχωρούν. «Χαίρομαι που δε σας συνέβη τίποτα, μέχρι να φτάσετε εδώ, κύριε Σόλμορχ. Έχω ακούσει ότι

πολλούς που βάδιζαν έξω το βράδυ τούς σκότωσαν, ή τους λήστεψαν και τους ξυλοκόπησαν.»

Ο Σόλμορχ θυμήθηκε τις σκιές που είχε παρατηρήσει στα δεξιά, οι οποίες αμέσως εξαφανίστηκαν. *Ληστές; αναρωτήθηκε. Μπορεί. Αλλά γιατί δε μας επιτέθηκαν; Μας είδαν πολλούς και φοβήθηκαν; – Πολλούς και οπλισμένους, τόνισε στον εαυτό του.* Αναμφίβολα, αυτοί οι κακοποιοί δεν ήταν θαρραλέοι μαχητές· τα έβαζαν μονάχα με όσους ήταν σίγουροι ότι θα κατόρθωναν να υπερνικήσουν.

«Είμαι βέβαιος πως, όταν ο πόλεμος τελειώσει, όλα αυτά θα πάψουν, Αρχόντισσά μου.» *Ο πόλεμος μόνο κακά γεννά...*

«Το εύχομαι,» αποκρίθηκε εκείνη. Είχαν στρίψει σε κάποιο σημείο του μονοπατιού και, τώρα, έφταναν μπροστά σε μια πόρτα, πλάι στην οποία στεκόταν μία φρουρός που, μόλις τους είδε, την άνοιξε γι'αυτούς. Η Άλρα και οι υπόλοιποι πέρασαν, μπαίνοντας σε μια αρκετά μεγάλη αίθουσα, που στηριζόταν σε έξι λιγνούς, πέτρινους κίονες. Δύο αναμμένα τζάκια υπήρχαν αντικριστά εδώ, και στο κέντρο ένα μακρόστενο, ξύλινο τραπέζι.

«Καθίστε να μου μιλήσετε για το Άργκανθικ και τη... συμμαχία που αναφέρατε,» πρότεινε η Αρχόντισσα. Και: «Υπηρέτες! Φαγητό και ποτό για τους επισκέπτες μας!»

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, και οι στρατιώτες πήραν θέσεις στο μεγάλο τραπέζι. Οι τελευταίοι έμοιαζαν να αισθάνονται άβολα, που θα έτρωγαν μαζί με τους άρχοντές τους.

Η Άλρα κάθισε στην κορυφή του τραπεζιού, κοιτάζοντας τον Αντιβασιλέα και περιμένοντάς τον να μιλήσει. Ήταν μικρή ακόμα, παρατήρησε εκείνος, αλλά τα διοικητικά ζητήματα δεν την άφηναν αδιάφορη, όπως την Πριγκίπισσα Έρμελ. Όμως, αλήθεια, πού να βρισκόταν, τώρα, η κόρη του Βένγκριλ; Οι Αργκανθικανοί δεν την είχαν· την είχαν οι Μαγκραθμέλιοι, λοιπόν;

Επί του παρόντος, όμως. Άρχισε να μιλά στην Άλρα για τα γεγονότα στο Άργκανθικ, ενώ υπηρέτες τούς έφερναν ένα πλουσιοπάροχο γεύμα. Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ είχαν να φάνε έτσι

από τότε που ήταν φιλοξενούμενοι στο παλάτι της Δρέλιφον. Το φαγητό τους περιλάμβανε ψητό κρέας, πατάτες με βαριά, πικάντικη σάλτσα, λαχανικά διαφόρων ειδών, ψάρια, αβγά, και, φυσικά, κρασί και μπίρα.

«Πιστεύετε ότι θα τα καταφέρουν να διώξουν τους δαιμονανθρώπους, κύριε Σόλμορχ;» ρώτησε η Άλρα.

«Συμφώνησαν να μας βοηθήσουν,» αποκρίθηκε εκείνος. «αυτό είναι αρκετό. Απο κεί και πέρα, δε γνωρίζω πολλά περί στρατηγικών ζητημάτων. Γιαυτό κιόλας θέλω να δω τον Βένγκριλ και να του μιλήσω. Είναι, τελικά, στην Όρφαλχ;»

«Ετσι λένε τα νέα που έχουν έρθει ως εδώ. Εσείς τι γνωρίζετε για την πολιορκία, κύριε Σόλμορχ;»

«Από λίγα πράγματα έως τίποτα.»

«Τίποτα, ουσιαστικά,» τόνισε η Τάθβιλ. «μονάχα ότι η Βασίλισσα Αάνθα έφυγε απο κεί και πήγε στον Ωκεανό, όπως σας είπαμε, Αρχόντισσά μου.»

«Η πολιορκία έχει τελειώσει,» τους πληροφόρησε η Άλρα. «Ο Βασιλιάς Βένγκριλ έκανε μια συμφωνία με το Σφετεριστή.» Πάραυτα, το ενδιαφέρον του Σόλμορχ, της Τάθβιλ, και των στρατιωτών τους κορυφώθηκε, και τα βλέμματά τους καρφώθηκαν επάνω της. «Η συμφωνία είναι η εξής: Ο Βασιλιάς θα κρατήσει όλες τις περιοχές έως και πενήντα χιλιόμετρα από τα παράλια του Σαραόλν, ενώ ο Πόνκιμ θα έχει όλο το υπόλοιπο Βασίλειο.»

Αδύνατον! σκέφτηκε ο Αντιβασιλέας. *Ο Βένγκριλ ποτέ δε θα συμβιβαζόταν με κάτι τέτοιο! Δε θα συμβιβαζόταν με τίποτα, εκτός απ'το να μη μείνει ούτε ένας δαιμονάνθρωπος στο Σαραόλν.*

«Δεν περιμένατε αυτά τα νέα, κύριε Σόλμορχ,» παρατήρησε η Άλρα.

«Σίγουρα όχι,» συμφώνησε εκείνος. «Δε μπορώ να το πιστέψω ότι ο Βένγκριλ δέχτηκε τούτη τη συμφωνία. Γιατί;»

«Γιατί... οι Νότιοι νομίζω αποφάσισαν να πάνε να του παρέχουν βοήθεια. Η Βασίλισσα Αάνθα είχε φέρει μαζί της αρκετούς από τους

Νότιους πρόσφυγες, για να βοηθήσουν στην πολιορκία,» εξήγησε η Άλρα. «Και τώρα, αυτοί, πλέον, δεν έχουν λόγο να πολιορκήσουν την Όρφαλχ, γιατί, σύμφωνα με ό,τι ξέρω, θα σταθεροποιηθεί η Νότια Γη... η οποία μου είπαν ότι καταστράφηκε επειδή κάτι έγινε με το Κέντρο Σταθερότητας εκεί. –Δε γνωρίζω αν όλα τούτα είναι αλήθεια, βέβαια.»

Ο Σόλμορχ θυμήθηκε αυτά που τους έλεγε η Χόλκραδ, στο Άργκανθικ· θυμήθηκε, επίσης, ότι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είχε φύγει, για να βοηθήσει σε τούτη την ιστορία. (Αυτά –και άλλα, που δεν είχαν άμεση σχέση με τη συμμαχία– δεν τα είχε αναφέρει στην Άλρα.) «Είναι αλήθεια, Αρχόντισσά μου,» τη διαβεβαίωσε. «Το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας έχει αποσταθεροποιηθεί.»

«Δηλαδή, δεν είναι θρύλος...» συμπέρανε εκείνη. «Νόμιζα ότι ήταν, επειδή... Οι δαιμονάνθρωποι κατέλαβαν τη Μάρβαθ, όπου βρίσκεται το Φτερό του Φοίνικα, και πολλοί περίμεναν το τέλος του Άρμπεναρκ να έρθει· όμως δεν ήρθε. Επομένως, πίστεψα ότι, τελικά, όλα αυτά για τα Κέντρα Σταθερότητας ήταν παραμύθια: θρύλοι...»

Ο Σόλμορχ αποφάσισε να μην της πει την αλήθεια: ότι, δηλαδή, δεν υπήρχε Κέντρο Σταθερότητας στο παλάτι της Μάρβαθ κι ότι το Φτερό εκεί ήταν ψεύτικο. «Ακόμα και οι Μαγκκραθμέλιοι έχουν κάποια λογική, Αρχόντισσά μου.» Ήπια μια γουλιά κρασί από την κούπα του. *Καλύτερα, εξάλλου, όσο το δυνατόν περισσότεροι να πιστεύουν ότι το Κέντρο Σταθερότητας βρίσκεται στη Μάρβαθ. Όποιοι ξεκίνησαν τούτο το παραμύθι κάτι ήξεραν. Κι αυτοί οι όποιοι, μάλλον, ήταν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και, μάλλον, εκείνοι έκρυβαν το πραγματικό Φτερό του Φοίνικα, στον πύργο τους. Αλλά, βέβαια, όλα τούτα είναι δικές μου... υποθέσεις, οι οποίες δε χρειάζεται να διαρρεύσουν.*

Ο Σόλμορχ ακούμπησε στο τραπέζι το κρασοπότηρό του. «Κι επειδή θα σταθεροποιηθεί το Νότιο Κέντρο, οι Νότιοι αποφάσισαν πως δεν υπάρχει λόγος να μάχονται εδώ: απλά, θα επιστρέψουν στην πατρίδα τους, σωστά;» Επίτηδες έστρεψε την κουβέντα αλλού, έτσι

απότομα, γιατί, αν άρχιζαν να συζητούν για το Φτερό και ό,τι σχετιζόταν μ' αυτό, θα ερχόταν σε δύσκολη θέση.

«Ακριβώς,» ένευσε η Άλρα.

«Και η Βασίλισσα Αάνθα αποφάσισε να πάει στη Θέρληχ...»

«Έφυγε μαζί με το Σφετεριστή και τους άλλους μάγους που θα σταθεροποιήσουν το Νότο.»

Ο Πόνκιμ θα βοηθήσει στη σταθεροποίηση; σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Αυτό θα είναι κακό για μας, γιατί έτσι θα έχει τη συμπάθεια των Νοτίων. Και όλων γενικότερα, αφού θα σταματήσει τους σεισμούς.

«Μάλιστα,» είπε μόνο ο Αντιβασιλέας. *Ωστέ, τελικά, το Σαραόλν θα διαιρεθεί... Κι αν διαιρεθεί, πώς θα είναι η κατάσταση, τότε; Θα μπορεί, για παράδειγμα, κάποιος να πάει, έστω για λίγο, στη Μάρβαθ; Ήθελε να δει αν οι δικοί του –η γιαγιά Μάρβηλ και η Βίνμη– ήταν καλά.*

«Σίγουρα, θα είστε κουρασμένοι, ύστερα από τόσα ταξίδια,» είπε η Άλρα. «Θα θέλατε να αναπαυθείτε;»

«Ναι, Αρχόντισσά μου,» ένευσε ο Σόλμορχ. «Κι επίσης, το πρωί θα θέλαμε ν' αγοράσουμε μερικά άλογα από το παλάτι σας. Πουλήσαμε τα δικά μας φεύγοντας από το Άργκανθικ και μπαρκάροντας στο πλοίο.»

«Αναμφίβολα, αστειεύεστε, κύριε Σόλμορχ,» χαμογέλασε η Άλρα. «Δε θα χρειαστεί να αγοράσετε τα άλογα.»

«Σας είμαστε υπόχρεοι, Αρχόντισσά μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Υποχθόνιο ταξίδι

Οπως αναμενόταν, οι σήραγγες ήταν θεοσκοτεινές. Τρεις από τους δώδεκα Ελρούνιους μαχητές που είχαν έρθει μαζί τους βαστούσαν λάμπες λαδιού, ώστε να μπορεί να βλέπει ο Εξουσιαστής τους και οι σύντροφοί του.

Ο Πόνκιμ, ο Κράντμον, η Σαντέ'ενθιν, η Αάνθα, ο Βούνκαλ, η Βόλκρα, οι τρεις Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, και ο Νε-Μόρλιν θα ταξίδευαν υπογείως προς την πρωτεύουσα του Ωκεανού, ενώ ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, η Αλζάρα, ο Ωκεάνιος κι ο Ελρούνιος στρατός, και το φουσάτο των Μαγκραθμέλιων θα διέσχιζαν τα πυκνά δάση της Νήσου Ράλβοχ, για να φτάσουν στην κατακτημένη Θέρληχ.

Ο Κράντμον είπε στους συντρόφους του πως η πορεία τους μέσα στις σήραγγες δε θα έπαιρνε πάνω από δυο-τρεις μέρες το πολύ. *Εκτός κι αν χαθούμε, πρόσθεσε. Όμως δε χρειάζεται να ανησυχείτε γι'αυτό, με εμένα μαζί σας.* Σε διαφορετική περίπτωση, η Βασίλισσα Αάνθα θα είχε σοβαρές αμφιβολίες ότι τους έλεγε αλήθεια, όμως τώρα τον πίστευε.

Τα περάσματα ήταν αρχαία, αλλά έμοιαζαν χτισμένα στέρα κάτω από το έδαφος. Ο Πόνκιμ δε μπορούσε παρά να θαυμάσει τους τεχνίτες που τα είχαν κατασκευάσει τόσο γερά, ώστε να μη μοιάζουν να έχουν υποστεί ζημιές από τους προερχόμενους από το Νότο σεισμούς. Βέβαια, αυτό δε σήμαινε, φυσικά, πως δεν υπήρχαν καταστροφές στις σήραγγες: σε πολλά σημεία το πλακόστρωτο ήταν ραγισμένο σε λίγα ή μυριάδες κομμάτια, μοιάζοντας με ψηφιδωτό· κάμποσοι από τους κίονες που στήριζαν τις γωνίες αυτών των υποχθόνιων λεωφόρων (γιατί, πραγματικά, κάποια περάσματα ήταν υπερβολικά μεγάλα) ήταν σπασμένοι, κομμένοι στα δύο, με το ένα

τους κομμάτι να κείτεται στο έδαφος και τ' άλλο να προεξέχει σαν τράπεζα αρχαίου ναού, ή φαίνονταν να βρίσκονται σε τόσο άσχημη κατάσταση –ραγισμένοι παντού– που νόμιζες ότι μια κλοτσιά (ή, *μια μικρή επίθεση πνευματικής δύναμης*, παρατήρησε ο Πόνκιμ) θα τους έκανε θρύψαλα· σε μπόλικά σημεία των τοίχων των περασμάτων, οι πλάκες είχαν πέσει, και βρίσκονταν σωριασμένες στο λιθόστρωτο πάτωμα, σε κομμάτια, ή είχαν επάνω τους μεγάλες ρωγμές, που εντός τους κάλλιστα θα μπορούσε να βρίσκεται κρυμμένο ένα κοντόσπαθο. Το παράδοξο της υπόθεσης, βέβαια, ήταν πως ο Πόνκιμ δεν κατάφερνε να ξεχωρίσει ποιες καταστροφές είχαν γίνει από τους σεισμούς και ποιες από το χρόνο. Τούτο έκανε αυτές τις σήραγγες ξεχωριστές, έπρεπε να παραδεχτεί· η τεχνοτροπία τους ήταν αξιοθαύμαστη. Πρέπει να είχε κάτι το διαφορετικό, ακόμα και για την εποχή της.

Ωστόσο, συνάντησαν και σημεία που, σίγουρα, είχαν πληγεί από τους σεισμούς. Πρέπει να ήταν κατά το τέλος της πρώτης ημέρας (δύσκολα μπορούσαν να καθορίσουν το χρόνο εδώ κάτω) που οι λάμπες των Ελρούνιων μαχητών φώτισαν ένα πέρασμα γεμάτο πέτρες και χαλάσματα.

Η Αάνθα στράφηκε στον Πόνκιμ. «Μπορείτε να τα μετακινήσετε;»

«Δε θα το ρίσκαρα,» αποκρίθηκε εκείνος, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά. «Ίσως, με μια λανθασμένη κίνηση, να ρίξουμε περισσότερα επάνω μας.»

«Τότε, πρέπει να λοξοδρομήσουμε,» είπε ο Βούνκαλ, κοιτάζοντας τη σήραγγα που ανοιγόταν προς τα δεξιά. «Πόσο χρόνο θα μας κοστίσει, Κράντμον;»

Ο ξανθομάλλης Ωκεάνιος ανασήκωσε τους ώμους. «Θα δούμε.» Πλησίασε το άνοιγμα που ατένιζε ο Αργκανθικιανός Πνευματιστής. Ένας από τους Ελρούνιους με τις λάμπες βάδισε μαζί του.

Οι υπόλοιποι ακολούθησαν. «Ξέρεις το δρόμο, Κράντμον;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Αν δε χάσουμε τον προσανατολισμό μας, καλά θα βγούμε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Οι λάμπες των Ελρουνίων έκαναν τις σκιές να χορεύουν γύρω από την ομάδα.

Αν δε χάσουμε τον προσανατολισμό μας; σκέφτηκε η Αάνθα. Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό. Τώρα, ανατολικά δεν πηγαίνουμε;...

** ** *

Σε αρκετά σημεία των τοίχων, ο Πόνκιμ παρατήρησε ότι υπήρχαν λαξεύματα. Αναρωτήθηκε αν ήταν για να καθοδηγούν τους ταξιδιώτες εδώ κάτω· πάντως, ακόμα και να ήταν γι' αυτό το σκοπό, όταν τα κοίταξε από πιο κοντά, διαπίστωσε ότι δε μπορούσε να τα κατανοήσει. *Κάποια αρχαία γλώσσα...* συλλογίστηκε. Πώς, όμως, δεν τη γνώριζε; Ήξερε αρκετές αρχαίες γλώσσες. *Εκτός κι αν είναι....*

Πλησίασε την Αάνθα. «Δες αυτό,» είπε, δείχνοντάς της ένα από τα σκαλίσματα. «Μπορείς να το διαβάσεις;»

Καθώς η ομάδα σταματούσε, η Βασίλισσα του Ωκεανού πρόσταζε έναν από τους φωτοφόρους να ζυγώσει, για να δει καλύτερα. Ο Ελρουνίος υπάκουσε, και η Αάνθα παραμέρισε μερικούς αρχανοϊστούς, με το δεξί της χέρι, για να καθαρίσει τη γραφή.

«Η αρχαία γλώσσα των νησιών,» είπε, συνοφρυωμένη.

Όπως το είχα υποψιαστεί, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, καθώς ο Κράντμον έλεγε, την ίδια στιγμή: «Φυσικά και είναι στην αρχαία γλώσσα των νησιών! Μπορούμε, τώρα, να συνεχίσουμε;»

«Ίσως να μας προσφέρει πολύτιμες πληροφορίες τούτη η γραφή,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Κατευθύνσεις.»

«Δεν είναι κατευθύνσεις,» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

«Είναι ένα όνομα,» εξήγησε η Αάνθα. «Το όνομα αυτού του περάσματος, υποθέτω. *Τελαντίρ*. Έχει την κατάληξη *-ντιρ*, που σημαίνει υπόγειος δρόμος.»

«Ναι, Αάνθα,» ένευσε ο Κράντμον. «Είσαι σχεδόν τόσο καλή όσο εγώ στην αρχαία γλώσσα.»

Δε μπορεί να μιλήσει χωρίς κακεντρεχή σχόλια; μούγκρισε εσωτερικά η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Ελπίζω να είσαι το ίδιο καλός και στους χάρτες τούτων των υποχθόνιων περασμάτων,» αντιγύρισε. «Έχουμε χαθεί, νομίζω—»

«Πώς ξέρεις εσύ αν έχουμε χαθεί;»

«Συνεχώς στρίβεις σ' όποιο πέρασμα αντικρίσεις—»

Η γη άρχισε να σείεται κάτω απ' τα πόδια τους· πέτρες κυλούσαν επάνω στους τοίχους και κομμάτια πλακών σωριάζονταν στο πάτωμα.

«Σεισμός!» φώναξε ο Πόνκιμ. *«Μείνετε όλοι ακίνητοι! ΟΛΟΙ ΑΚΙΝΗΤΟΙ!»* Κι επικαλέστηκε τα Πνεύματα, ενώ το ίδιο έκαναν και οι υπόλοιποι Πνευματιστές της ομάδας, διαμορφώνοντας ένα ψυχικό πεδίο ισχύος πάνωθέν τους, όπου οι πέτρες χτυπούσαν και γλιστρούσαν στο πλάι.

Η Αάνθα μπορούσε να δει το χώρο γύρω τους να σκοτεινιάζει, γεμίζοντας σκόνη, που εμπόδιζε την όραση. *Μα τον Ωκεανό, μοιάζει να βρισκόμαστε μέσα σε μια φούσκα αέρος, στον πυθμένα της θάλασσας—μιας θάλασσας από χώματα και πέτρες...*

Ο Νε-Μόρλιν είχε κοκαλώσει, αντικρίζοντας αυτό το αλλόκοτο φαινόμενο, αυτό το πράγμα που έκαναν οι μάγοι με τις εξώκοσμες δυνάμεις τους. Δεν τους εμπιστευόταν, όμως έπρεπε να παραδεχτεί πως, τώρα, του έσωζαν τη ζωή. Και ήταν η δεύτερη— ή, μάλλον, η τρίτη φορά που τον εξυπηρετούσαν! Την πρώτη φορά, ο Πόνκιμ τον είχε γλιτώσει από εκείνα τα όνειρα και την παρόρμηση να σκοτώσει τη Νερενία, και τη δεύτερη είχε εντοπίσει τη Νι-Δάτλα γι' αυτόν. Την είχε βρει φυλακισμένη. *Ερπετά, βοηθήστε με να φτάσω εγκαίρως! Να μην έχει πεθάνει εκεί μέσα...*

Καθώς αυτές οι σκέψεις περνούσαν απ' το νου του Εξουσιαστή των Όπλων της Μεγάλης Έλρουν, ο σεισμός είχε αρχίσει να καταλαγιάζει. Λιγότερες πέτρες έπεφταν, και η θολούρα αραιώνει.

Τι θα δούμε, άραγε, όταν διαλυθεί τελείως; αναρωτήθηκε η Αάνθα, που φοβόταν μην είχαν θαφτεί εδώ κάτω. Γιατί, ακόμα κι αν οι Ελεγκτές Πνευμάτων είχαν δημιουργήσει αυτή τη «φούσκα αέρος» γύρω τους, τούτο δε σήμαινε πως αποκλείεται να είχαν αποκλειστεί κιόλας. Κι όταν η φούσκα αέρος διαλυόταν, οι πέτρες θα τους συνέθλιβαν.

Οι σκέψεις της ήταν καθρεπτισμός των σκέψεων του Πόνκιμ, ο οποίος, αντιλαμβανόμενος το μεγάλο κίνδυνο που διέτρεχαν εκείνος κι οι σύντροφοί του, τους προειδοποίησε: «Περιμένετε... Περιμένετε το σύννεφο να καταλαγιάσει, για να δούμε τι βρίσκεται γύρω μας.»

Και περίμεναν, αναπνέοντας αργά, λες και μπορεί οι ανάσες τους να ξανάφερναν το σεισμό.

Ο Βούνκαλ έμοιαζε να κοιτά απαθής τη θολούρα που καθάριζε, με την κουκούλα του στο κεφάλι και τα χέρια μισοϋψωμένα εμπρός του, για να βοηθά στη διατήρηση του ψυχικού πεδίου· ωστόσο, μέσα του πολλά ερωτήματα τον βασάνιζαν. *Έκανα καλά που ήρθα εδώ, μαζί τους; Μήπως, τούτες οι σήραγγες θα γίνουν το προσωπικό μου μαυσωλείο, αντί για το Μαυσωλείο των Δάρεν; Όμως, αν οι σεισμοί συνεχιστούν, κάποιο οικοδόμημα δε θα γίνει μαυσωλείο, για όλους μας; Παρ'όλ'αυτά, η ψυχή του βρισκόταν σε χειρότερο χάος απ'ό,τι συνήθως.*

Κι ο Κράντμον αντιλαμβανόταν πολύ καλά ότι ίσως να πέθαιναν εδώ κάτω, και προετοίμαζε τη διαφυγή του. *Μάργκανθελ, ελπίζω να έχεις τρόπο για ν'ανατινάζεις τούτο το υπόγειο, σε περίπτωση που θα χρειαστεί. Δε σκοπεύω να κάνω παρέα στους αρχαίους, ακόμα κι αν αυτή είναι η μοίρα του Πόνκιμ και των άλλων.*

Χρησιμοποίησε τις δυνάμεις που σου πρόσφερα, ανόητε θνητέ, γρύλισε ο Μάργκανθελ μέσα στο νου του. Βρες πού είναι το καλύτερο σημείο για να πας.

Η θολούρα διαλύθηκε, και όλοι ατένισαν τις πέτρες που τους περιστοιχίζαν από παντού.

Η Αάνθα κοιτούσε τριγύρω με ορθάνοιχτα μάτια. «Και μετά, θέλαμε να πάρουμε κι άλλους μαζί μας...!» έκανε.

«Θα είχαμε προεκτείνει το πεδίο,» αντιγύρισε η Σαντέ'ενθιν.

«Πώς θα βγούμε απο δώ μέσα;» απαίτησε ο Νε-Μόρλιν. «Για καλό μάς κλείσατε σε τούτο το... το μαγικό δωμάτιο;»

«Ψυχραιμία, κύριε,» του είπε ο Ζάρχαλ. «Θα βρούμε έξοδο. Θα *φτιάξουμε* μία, εν ανάγκη.»

«Προς τα δώ.» Ο Κράντμον έδειξε προς μια μεριά. «Επικεντρώστε τις δυνάμεις σας.»

«Κράντμον,» είπε ο Πόνκιμ. «Προς τα κει δεν υπήρχε πέρασμα, αν θυμάμαι καλά. Ήταν τοίχος.»

«Τον οποίο, όμως, μπορούμε να ρίξουμε. Και πίσω απ'τον τοίχο βρίσκεται ένας μεγάλος χώρος, που οι πέτρες δεν τον έχουν γεμίσει,» εξήγησε ο ξανθομάλλης Ωκεάνιος.

Πώς τα ξέρει όλα αυτά; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ, ενώ η Σαντέ'ενθιν στρεφόταν να τον κοιτάξει, με ακριβώς το ίδιο ερώτημα στο βλέμμα της.

Ο Κράντμον μειδίασε, βλέποντάς τους απορημένους. Απολάμβανε τη δύναμη που έκρυβε το μυστήριο το οποίο τον τύλιγε. Κάπου, παλιά, είχε διαβάσει: *Άσε τους εχθρούς σου να αναρωτιούνται. Ακόμα κι αν δεν ισχύει εκείνο που υποψιάζονται, είναι σαν να ισχύει.* Τώρα, καταλάβαινε τούτα τα λόγια πολύ καλά.

«Λοιπόν;» ρώτησε. «Θα το κάνουμε; Δε μπορούμε να κρατάμε αιώνια το πεδίο ζωντανό.»

«Αλλά, αναμφίβολα, μπορείτε να το κρατάτε ζωντανό αρκετά, ώστε να βρούμε μια *σίγουρη* λύση,» τόνισε η Αάνθα.

Ο Κράντμον στράφηκε να την κοιτάξει. «Αμφιβάλλεις ότι η λύση μου είναι *σίγουρη*;»

«Φυσικά.»

Ο Μόρβον ατένισε τον ξανθομάλλη Ωκεάνιο με περιέργεια. «Από πού... προέρχονται οι πληροφορίες σας, κύριε;»

«Γνωρίζω καλά τους χάρτες αυτού του μέρους,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Τώρα, βοηθήστε με να ρίξω τούτο τον τοίχο.» Η αλήθεια ήταν ότι μπορούσε να τον ρίξει και μόνος του, με τις θεικές δυνάμεις του Μάργκανθελ –ή, τουλάχιστον, νόμιζε ότι μπορούσε–, όμως δεν είχε καμία πρόθεση να κάνει... επίδειξη μπροστά στον Πόνκιμ, τη Σαντέ'ενθιν, και τους ερμηίτες του Πύργου. Ήδη υποψιάζονταν πολλά για κείνον...

Ωστόσο, ξεκίνησε την πνευματική επίθεση, για να τους παροτρύνει να τον μιμηθούν. Ψυχική δύναμη εκτινάχτηκε σαν χείμαρρος από μέσα του. Οι πέτρες έτριξαν, βρόντησαν, λες και γινόταν δεύτερος σεισμός.

Κάτι άλλο νιώθω μέσα σ'αυτή την πνευματική ενέργεια, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Κάτι που δεν προέρχεται από τα Πνεύματα. Πρόσθεσε και τη δική του δύναμη σ'αυτή του Κράντμον.

Η Σαντέ'ενθιν, η Βόλκρα, ο Βούνκαλ, και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού βοήθησαν, επίσης.

Οι πέτρες παραμέρισαν, σαν ένα γιγάντιο χέρι να τις είχε κάνει πέρα. Ο Νε-Μόρλιν κοιτούσε με το στόμα μισάνοιχτο. Τι μπορούσαν να κάνουν αυτοί οι μάγοι, τέλος πάντων! Μια δυνατή τάση φυγής γέμισε τη συνείδησή του, αλλά συγκρατήθηκε. Άλλωστε, δε μπορούσε να πάει και πουθενά.

Ο τοίχος που παρουσιάστηκε πίσω από τις παραμερισμένες πέτρες ράγισε... η ρωγμή μεγάλωσε, δημιούργησε κι άλλες ρωγμές, εφαπτόμενες σε αυτήν... Ο τοίχος κατέρρευσε, και το φως των λαμπών των Ελρουνίων φανέρωσε έναν μεγάλο χώρο, γεμάτο με πέτρες ως το γόνατο.

«Τι σας έλεγα;» έκανε ο Κράντμον, και πέρασε μέσα από το άνοιγμα που είχαν δημιουργήσει.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν, οι μισοί ακόμα απορημένοι μαζί του. Το πεδίο ισχύος έμεινε ενεργό πίσω τους, όμως σε λίγο θα διαλυόταν, και οι πέτρες θα έπεφταν.

Ο Πόνκιμ κοίταξε τους χοντρούς κίονες στο μέρος όπου είχαν βρεθεί. «Σαν αίθουσα φαίνεται...» παρατήρησε.

«Σαν βασιλική αίθουσα,» πρόσθεσε η Σαντέ'ενθιν.

«Πιθανώς...» μουρμούρισε ο Πόνκιμ.

«Βασιλική αίθουσα εδώ κάτω;» έκανε η Αάνθα, κουνώντας το κεφάλι και βαδίζοντας επάνω στα συντρίμια. «Μάλλον, όχι. Ποιος μονάρχης θα κατοικούσε σε τούτο το μέρος;»

«Κάποιος που ήθελε να κρυφτεί,» απάντησε η Βόλκρα. Και ρώτησε: «Ξέρεις, Κράντμον;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εξάλλου, δεν υπάρχει κανένα σημάδι που να μας δείχνει ότι ήταν βασιλική αίθουσα· εγώ, τουλάχιστον, δε βλέπω κάποιο θρόνο. Αλλά νομίζω πως, τώρα, είναι ώρα να συνεχίσουμε.» Έκανε νόημα σε έναν Ελρούνιο με λάμπα ν'αρχίσει να περπατά μαζί του.

Καθώς διέσχιζαν την αίθουσα, η Αάνθα είδε, σε κάποια απόσταση από αυτήν, μία τοιχογραφία. Δε μπορούσε να τη διακρίνει καλά, μα έμοιαζε να ήταν ένας άντρας αλυσοδομεμένος.

Πόσες εποχές έχουν περάσει πάνω από τούτα τα υπόγεια; αναρωτήθηκε. Και πόσοι άνθρωποι έχουν κατοικήσει κατά καιρούς εδώ; Και για ποιους λόγους; Φυλακισμένοι; Κυνηγημένοι; Κάτι άλλο; Αυτό το σύμπλεγμα περασμάτων την είχε εντυπωσιάσει. Απλωνόταν κάτω από όλα τα δάση της Νήσου Ράλβοχ –κι αν όχι κάτω από όλα, σίγουρα κάτω από ένα μεγάλο μέρος τους– και έφτανε ως τη Θέρληχ. Άραγε, αυτός ο Βασιληάς Φόρναμ –που είχε αναφέρει ο Κράντμον– είχε κάνει ολάκερο τούτο το έργο; Η Αάνθα αμφέβαλε.

** ** *

Τελικά, είχαν χαθεί· ή, τουλάχιστον, η πορεία τους είχε αλλάξει αρκετά, γιατί τρεις ημέρες πρέπει να είχαν ήδη περάσει (σύμφωνα με ό,τι υπολόγιζαν), αλλά δεν είχαν βρει καμία έξοδο που να έβγαζε στην Θέρληχ.

Όταν σταμάτησαν, για να ξεκουραστούν, ο Πόνκιμ είπε στον Κράντμον: «Δεν έχουμε τρόφιμα για πολλές μέρες, και το ξέρεις. Πες μας την αλήθεια: Έχουμε χαθεί; Γνωρίζεις πώς θα μας βγάλεις απο δώ μέσα; Κι αν ναι, σε πόσες μέρες.»

Ο Ωκεάνιος ευγενής φαινόταν συλλογισμένος, καθώς καθόταν στο έδαφος, με την πλάτη ακουμπισμένη σε ένα από τα τοιχώματα και το γαλανό του βλέμμα χαμένο στα σκοτεινά βάθη των υπογείων. «Σε καμια μέρα θα είμαστε έξω, Πόνκιμ.»

Ο Βασιληάς του Σαραδόν τον κοίταξε με καχυποψία. *Είναι τρελός και δεν ξέρει τι του γίνεται; Ή λέει αλήθεια;*

Ο Κράντμον στράφηκε στο μέρος του. «Σε μία ημέρα,» τόνισε.

Ο Πόνκιμ σηκώθηκε όρθιος και απομακρύνθηκε, για να καθίσει οκλαδόν, αρκετά μέτρα πιο πέρα, τυλιγμένος στην κάπα του. Το κρύο εδώ κάτω ήταν διαπεραστικό, όφειλε να ομολογήσει.

Έκλεισε τα μάτια και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, αρθρώνοντας απόκρυφα λόγια μέσα στην κουκούλα που σκέπαζε το κεφάλι του. Ήξερε ότι οι πνευματικές του δυνάμεις λίγο μπορούσαν να τον βοηθήσουν εδώ, σε τούτο τον μπλεγμένο λαβύρινθο, όμως επιχείρησε, τουλάχιστον, να εντοπίσει τη Θέρληχ, για ν'ανακαλύψει πόσο μακριά από αυτήν βρίσκονταν. Έφερε στο νου του την εικόνα της Νι-Δάτλα.

Αυτή τη γυναίκα! πρόσταξε τα Πνεύματα. *Εντοπίστε τη για μένα!* Η συνείδησή του ταξίδεψε με την ταχύτητα της σκέψης μέσα στον Πνευματικό Κόσμο και κατέληξε σε ένα κελί, όπου ήταν η Εξουσιάστρια του Χρήματος, μαζί με τους άλλους. *Ποιοι είναι αυτοί οι άλλοι;* αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ. Όμως τούτο δεν ήταν σημαντικό τώρα. *Η απόσταση: πρέπει να καταλάβω την απόσταση.* Όχι και το ευκολότερο πράγμα στον Άρμπεναρκ, γιατί διαφορετικά πορευόταν κανείς στον Πνευματικό Κόσμο και διαφορετικό στον υλικό. Παραταύτα, ο Πόνκιμ επιχείρησε να κάνει έναν παραλληλισμό. Σαράντα χιλιόμετρα, πενήντα.

Ο Κράντμον έχει δίκιο: είμαστε κοντά.

** ** *

Η Μεγάλη Μητέρα δεν είχε πάψει να της μιλά. Κάθε μέρα την προειδοποιούσε, με τον ίδιο ακριβώς... ομιχλώδη –η Δάηθρα δε μπορούσε να βρει καταλληλότερη λέξη για να τον περιγράψει– τρόπο. Μια απειλή ερχόταν, μα δεν της έδειχνε από πού.

Ήταν η Βασίλισσα Αάνθα αυτή η απειλή; αναρωτιόταν, τώρα, η Βασιλίδα της Ύρμελβ, καθώς καθόταν στο περβάζι του παραθύρου του δωματίου της, αντικρίζοντας τον Λούντρινχ να ανατέλλει. Είχε μόλις ξυπνήσει από ένα ταραγμένο όνειρο –ακόμα μια προειδοποίηση της Μεγάλης Μητέρας– και προσπαθούσε να ηρεμήσει τον εαυτό της, με το ανάλαφρο, δροσερό αεράκι που ερχόταν από τον Ωκεανό, παιχνιδίζοντας με τα μακριά, ξανθά της μαλλιά.

Η Βασίλισσα Αάνθα... ήταν αυτή η απειλή; Ακόμα δεν την είχαν βρει τα στρατεύματα της Δάηθρα, του Ναζτάρι, και του Άρνελ. Η Κυρά του Ωκεανού ερχόταν από το Βορρά, και τα πλοία του αποκλεισμού την είχαν διώξει. Προφανώς, δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένη για ό,τι αντίκρισε· γι'αυτό κιόλας δεν επιχείρησε να αντεπιτεθεί αμέσως.

Πήγε στα δάση της Νήσου Ράλβοχ. Για να κρυφτεί από μας; Ή για να μας χτυπήσει κάπως; Η Δάηθρα υπέθετε ότι ίσχυε το δεύτερο. Όμως γιατί οι πολεμιστές της δε μπορούσαν να βρουν την Αάνθα; Αλλά ίσως και να είμαι βιαστική, προσπάθησε να καθησυχάσει τον εαυτό της. Είναι πολύ νωρίς ακόμα. Μάλιστα, ίσως κάποιες μάχες να έχουν διεξαχθεί, για τις οποίες δεν έχουμε πληροφορηθεί. Οι στρατοί μας θα βρουν τη Βασίλισσα του Ωκεανού και τους μαχητές της. Θα τους τσακίσουν! Και τότε, πλέον, τέρμα οι απειλές για την εξουσία μας.

Όμως, γιατί η Μεγάλη Μητέρα συνέχιζε να την προειδοποιεί; Επρόκειτο για πραγματική, άμεση, απειλή εναντίον της, ή όχι; Κι αν

ναι, πώς έπρεπε να προετοιμαστεί; Ήδη είχε διπλασιάσει τους φρουρούς μέσα στο παλάτι· τι άλλο να έκανε;

Αλλά... μήπως η απειλή δεν ήταν καν η Αάνθα; Μήπως ήταν η Νι-Δάτλα; Ούτε αυτήν είχαν καταφέρει να βρουν οι στρατιώτες της! Και υπήρχαν υποψίες πως η Εξουσιάστρια της Έλρουν διέθετε κατασκόπους μέσα στη Θέρληχ, οι οποίοι την είχαν κρύψει –την είχαν βοηθήσει να δραπετεύσει, οι τρισκατάρατοι!

Όμως πού να την πήγαν; Όπου κι αν την πήγαν, τώρα οι δικοί μας πολεμιστές έπρεπε να την είχαν βρει. Έχουν κάνει την πόλη άνω-κάτω. Έχουν μπει παντού. Δεν έχουν αφήσει χτίριο που δεν έχουν ελέγξει!

Κι όμως, η Νι-Δάτλα ακόμα ήταν αγνοούμενη.

Λες η σκύλα να είναι νεκρή; Στην αρχή, την τραυμάτισαν. Μπορεί να πέθανε από την αιμορραγία...

Αλλά, αν ήταν έτσι, γιατί δεν είχαν εντοπίσει το κουφάρι της; Το είχαν φάει τα ποντίκια;

Όχι, κάπου εκεί έξω είναι. Κι ετοιμάζεται να μας χτυπήσει.

Η Δάηθρα αισθανόταν φοβισμένη. Ξαφνικά, η κατάσταση που εκείνη, ο Ναζτάρι, κι ο Άρνελ νόμιζαν ότι έλεγχαν είχε γίνει ανεξέλεγκτη. Σηκώθηκε απ' το περβάζι του παραθύρου κι άρχισε να βολτάρει, νευρικά, μέσα στο δωμάτιο, με την ημιδιαφανή ρόμπα της ν' αναδεύεται.

Μεγάλη Μητέρα, γιατί δε μου μιλάς πιο καθαρά;

Η Δάηθρα ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι, ξεφυσώντας. Της έλειπε η οικογένειά της: ο σύζυγός της, Πριγκιπάναξ Σέθρωρ, η κόρη της Σάμθρα, κι ο γιος της Λότβαρ. Όλοι τους είχαν χαθεί, όταν έγινε η Καταστροφή. Μονάχα εκείνη είχε γλιτώσει, βρισκόμενη στην παραλιακή Θόαρ, με τους τσακωμούς του Άρχοντα Νέζπωρ και του Λίχιου εμπόρου Σίρλεβ. *Καλύτερα να μην είχα ζήσει*, σκέφτηκε τώρα η Δάηθρα. *Καλύτερα να είχα πεθάνει μαζί τους...* Ούτως ή άλλως, η Ύρμελβ ποτέ ξανά δε θα γινόταν το Βασίλειο που ήταν κάποτε... και εκείνη δε μπορούσε να ζήσει ως υπήκοος καμίας Βασίλισσας Αάνθα! ή οποιουδήποτε άλλου μονάρχη. *Τούτη η κατάσταση δε θα με*

κάνει ζητιάνα! Θα με κάνει, όμως, κατακτήτρια του Βασιλείου του Ωκεανού. Οι άνθρωποι θα με λατρεύουν, ξανά.

Και τα λόγια της Βασιλοκυράς Νεπάθα –την οποία η Δάηθρα αισθανόταν πιο κοντά της κι απ’την ίδια της τη μητέρα– ήρθαν στο νου της: «Θα μεγαλώσεις και θα γίνεις η ισχυρότερη Βασιλίδα της Υρμελβ, Δάηθρα. Οι άνθρωποι θα σε λατρεύουν όπως λάτρευαν κάποτε τη Μεγάλη Μητέρα. Έχεις τόσα πολλά προσόντα, καλή μου. Τόσα πολλά πλεονεκτήματα. Οι άντρες θα έρχονται γονατιστοί κάτω απ’το θρόνο σου, για να διαλέξεις έναν Πριγκιπάνακτα. Και, όταν έχεις όλη αυτή τη δύναμη, μην ξεχάσεις ποτέ τη γρια Νεπάθα, καλή μου Δάηθρα.»

Τώρα, η Βασιλοκυρά ήταν νεκρή· είχε πεθάνει με τους υπόλοιπους, στο παλάτι.

Η Δάηθρα σηκώθηκε σε καθιστή θέση. *Θα ξαναχτίσω το Βασίλειό μου, εδώ, συλλογίστηκε. Θα το χτίσω από την αρχή. Και θα είναι όλο δικό μου. Ούτε αυτό το ζώο ο Ναζτάρι, ούτε ο Βασιλέμπορας Αρνελ, με τα διπλωματικά του λόγια, θα με αποτρέψουν.*

Φτάνει μονάχα τούτη η ταραγμένη περίοδος να περάσει, για να εδραιώσουμε την εξουσία μας. Μετά, εγώ θα έχω το πάνω χέρι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο

Προδοσία

Ο Άνεμος ατένισε μια σκιερή φιγούρα να ζυγώνει το κελί τους. Ήταν αυγή και το πρωινό φως αχνό, καθώς περνούσε ανάμεσα από τα ανοίγματα του ρημαγμένου τμήματος της φυλακής, σαν αραχνοῦφαντο πέπλο, σχεδόν ανύπαρκτο. Ίσως, τελικά, να μην ήταν και φιγούρα αυτό που νόμιζε πως είδε να

κινείται: ίσως να ήταν ένα παιχνίδισμα του φωτός και των σκιών. Ωστόσο, μπορούσε να το ρισκοκινδυνέψει;

Αργά, ξεθηκάρωσε το Ξυράφι, ενώ οι σύντροφοί του κοιμόνταν στο πάτωμα του κελιού.

«Άνεμε;» ρώτησε η σκιερή φιγούρα. Τελικά, ήταν άνθρωπος –μια γυναίκα. *Αλλά πώς ξέρει τ'όνομά μου;*

«Ποια είσαι;» απαίτησε ο τυχοδιώκτης, παίρνοντας πολεμική στάση, με τα γόνατα λυγισμένα και το Ξυράφι στο πλάι και πίσω, έτοιμο να τιναχτεί μπροστά και να διαπεράσει σάρκα με την ασταμάτητη κόψη του. Η Ζιρκεφιανή –και, μάλλον, Πνευματοσφυρηλατημένη– λεπίδα γυάλιζε εξώκοσμο στο αχνό φως.

«Η Ρήσια,» αποκρίθηκε η σκιερή φιγούρα. «Με γνωρίζεις· δε με θυμάσαι;» Πλησίασε, με βιαστικά βήματα, τα κάγκελα του κελιού του.

Ήταν, όντως, η Αδράντια, παρατήρησε ο Άνεμος· αλλά δε θηκάρωσε το κοντόσπαθό του. «Τι θέλεις εδώ, τούτη την ώρα;»

«Ξύπνα τους φίλους σου,» τον προέτρεψε η Ρήσια. «Πρέπει να φύγετε από την πίσω μεριά.»

«Γιατί;»

«Έρχονται να σας συλλάβουν.»

«Οι φρουροί των φυλακών; Μα, έψαξαν εδώ!»

«Δεν είναι οι φρουροί των φυλακών,» εξήγησε η Ρήσια. «Είναι Λίχιοι, Υρμέλβιοι, και Λεργκνάμιοι. Φύγετε, όσο έχετε καιρό!»

«Άνεμε; Τι συμβαίνει;»

Ο τυχοδιώκτης στράφηκε, για να δει τη Νύχτα να σηκώνεται από το πάτωμα του κελιού. Όπως εκείνος έτσι κι αυτή, κοιμόταν ελαφριά σαν γάτα, έτοιμη να πεταχτεί επάνω με τον παραμικρό ήχο. Η ζωή που έκαναν δεν τους άφηνε άλλα περιθώρια.

«Ξυπνήστε τους υπόλοιπους!» της είπε η Ρήσια. «Στρατιώτες έρχονται για να σας συλλάβουν!» Μιλούσε έντονα, αλλά δε φώναζε, προφανώς για να μην ειδοποιήσει τους διώκτες τους.

Ο Άνεμος είδε και τον Ράμλεντ να σηκώνεται. *Οι αισθήσεις του είναι τόσο οξείες όσο αυτές ενός θηρίου*, παρατήρησε, όπως είχε παρατηρήσει και πολλές φορές παλιότερα. *Εγώ κι η Νύχτα μάθαμε να είμαστε έτσι· εκείνος έτσι γεννήθηκε.*

Η Νύχτα ταρακούνησε τη Βερενέλη, που πετάχτηκε επάνω, καταλαβαίνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, από τον τρόπο που η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια άγγιζε τον ώμο της. «Τι;» άρθρωσε.

«Γέρο, ξύπνα!» Ο Άνεμος κούνησε τον Τέλκαρ, ενώ η Νι-Δάτλα είχε ήδη αρχίσει να σαλεύει, ακούγοντας τις φωνές τους. Τα μάτια της άνοιξαν και κοίταξε μέσα στο κελί. Οι σύντροφοί της ήταν ανάστατοι, και μια σκιερή μορφή στεκόταν πίσω απ'τα κάγκελα. Τρόμαξε.

«Πηγαίνετε!» έκανε έντονα η σκιερή μορφή. «Βγείτε από την πίσω μεριά! Γρήγορα!»

Η Νι-Δάτλα σηκώθηκε όρθια.

«Στρατιώτες, Εξουσιάστρια,» της είπε ο Άνεμος. «Πρέπει να φύγουμε.»

Εκείνη κατένευσε. Δεν είχε καμια επιθυμία να ξαναπέσει στα χέρια των κατακτητών· ήταν βέβαιη πως, αυτή τη φορά, θα τη σκότωναν.

Μάζεψαν τα πράγματά τους και πέρασαν μέσα από το άνοιγμα του κελιού, το οποίο έβγαζε στο ερειπωμένο σπίτι.

Ο Άνεμος παρατήρησε πως η Ρήσια δεν τους ακολούθησε. *Μάλλον, ξέρει κάποια άλλη διέξοδο από δώ, υπέθεσε. Μοιάζει πολύ κωλοπετσιωμένη.*

Διέσχισαν την αυλή του ερειπίου και πέρασαν, βιαστικά, κάτω από την πέτρινη θύρα—

—για να βρεθούν, ξάφνου, περιτριγυρισμένοι από στρατιώτες. Όλο το δωμάτιο ήταν γεμάτο μ'αυτούς! Γιγαντόσωμοι Λεργκνάμιοι, ατσαλομάτηδες Υρμέλβιοι, και λυγεροί Λίχιοι.

«Πίσω!» έκανε ο Άνεμος στους συντρόφους του, και πετάχτηκαν στην αυλή. Ο τυχοδιώχτης ξανατράβηξε το Ξυράφι, το οποίο είχε

θηκαρώσει. *Οι μπάσταρδοι! Πώς ήξεραν γι' αυτό το—; Η Ρήσια; Αυτή μας πρόδωσε; Μα, εκείνη δεν ήταν που—;*

Οι στρατιώτες τούς ακολούθησαν, βγαίνοντας από την πέτρινη θύρα σαν ορδή σιδερόφρακτων ποντικών.

Τα ξιφίδια που εκτόξευσε η Νύχτα σφύριζαν στον αέρα. Το ένα βρήκε στο μάτι έναν Λεργκνάμιο πολεμιστή, που βρυχήθηκε σα θηρίο, ρίχνοντας το όπλο του· το άλλο μπήχτηκε στο αριστερό στήθος μιας Υρμέλβιας, η οποία παραπάτησε και σωριάστηκε πάνω στην ασπίδα της.

Είμαστε νεκροί... σκέφτηκε, απεγνωσμένα, η Νι-Δάτλα.

«Μείνετε κοντά μου, Εξουσιάστρια,» της είπε ο Ράμλεντ, τραβώντας το μεγάλο σπαθί απ' την πλάτη του.

Ένας Λίχιος μαχητής φώναξε κάτι στη γλώσσα του, πλησιάζοντας τον Άνεμο. Εκείνος του αποκρίθηκε με μια σπαθιά από το Ξυράφι. Ο άντρας απέκρουσε, αντεπιτέθηκε· ο Άνεμος τού έκοψε το λαιμό, κάνοντας έναν απότομα πίδακα αίματος να πεταχτεί.

Η Βερενέλη βρέθηκε πλάι στον μαυρομάλλη τυχοδιώχτη, καθώς προσπαθούσε ν' αποφύγει το δόρυ μιας Λεργκνάμιας πολεμίστριας – μια γυναίκα που, πραγματικά, έμοιαζε με θηρίο, τίγρη των βουνών ή λύκαινα.

Η Σαραολνιανή εξερευνήτρια βαστούσε σε κάθε χέρι κι από ένα ξιφίδιο, περιμένοντας την ευκαιρία για να καρφώσει την αντίπαλό της. Και η ευκαιρία ήρθε: Είδε τη Νύχτα να πετάγεται πίσω από την πολεμίστρια και να τυλίγει το αριστερό της χέρι γύρω από το λαιμό της Λεργκνάμιας, ενώ με το δεξί σήκωνε ένα στιλέτο. Η Βερενέλη παραμέρισε το δόρυ της αντιμάχου της, με το ένα ξιφίδιο, και με το άλλο την κάρφωσε στο λαιμό.

«Σταματήστε!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από τη μεριά του κελιού. «Σας έχουμε περικυκλώσει. Θα σας σκοτώσουμε, αν δεν παραδοθείτε!»

Ο Άνεμος στράφηκε, για να αντικρίσει την πολεμίστρια που είχε συναντήσει έξω από το σπίτι του Αργκανθικιανού: τη σπαθάρχισσα

για την οποία τους είχε πει η Νι-Δάτλα. Η σκύλα μιλούσε καλά τη γλώσσα τους, για Νότια. Και μαζί της, τώρα, βρίσκονταν κι αρκετοί άλλοι μαχητές, που είχαν έρθει από το άνοιγμα της φυλακής. Ανάμεσά τους μπορούσε να δει και τη Ρήσια. *Ωστε μας πρόδωσε, τελικά. Όμως γιατί; Τι ήταν αυτά που μας έλεγε πριν; Δεν καταλαβαίνω...*

«Εσύ!» σφύριξε η Νύχτα, αντικρίζοντας την Αδράντια. «Εσύ το είχες σχεδιάσει;»

«Χα-χα-χα!» γέλασε εκείνη. «Την πατήσατε χειρότερα απ'ό,τι περίμενα.»

Καθώς μιλούσε, κι άλλοι στρατιώτες έρχονταν, και από το άνοιγμα του κελιού και από το ερείπιο.

«Πετάξτε τα όπλα σας,» πρόσταξε η σπαθάρχισσα. «Θα σας πάμε στα μπουντρούμια του παλατιού. Και...» Στένεψε τα μάτια της, ατενίζοντας τον Τέλκαρ. «Αυτός είναι ο δραπέτης σύμβουλος;»

«Ναι,» ένευσε η Ρήσια. «Όπως σου είπα.»

«Έκανες καλή δουλειά,» παραδέχτηκε η σπαθάρχισσα. «Τον ψάχναμε κι αυτόν εδώ και καιρό, και δε μπορούσαμε να καταλάβουμε πού είχε χαθεί. Η Βασιλίδα Δάηθρα θα ικανοποιηθεί πολύ με τούτη την εξέλιξη των γεγονότων.»

«Είμαι στις υπηρεσίες της Βασιλίδας,» αποκρίθηκε εκείνη, υπομειδώντας μυστηριακά.

«Θα σε γδάρω ζωντανή!» της γρύλισε ο Άνεμος.

«Πετάξτε τα όπλα σας,» πρόσταξε, πάλι, η σπαθάρχισσα, διακόπτοντάς τον.

Ο Άνεμος έριξε μια ματιά στους υπόλοιπους, και είδε τον Ράμλεντ να ρίχνει το σπαθί του. Το μεγάλο όπλο κουδούνισε δυνατά μέσα στην ησυχία που είχε, ξαφνικά, απλωθεί. *Για να κρίνει έτσι ο Ντρούβτεκ την κατάσταση, σημαίνει πως δεν έχουμε καμία ελπίδα νίκης. Όχι πως κάτι τέτοιο δεν είναι φανερό, ούτως ή άλλως...* Η αυλή του ερειπίου είχε γεμίσει με Νότιους στρατιώτες.

Ο Άνεμος πέταξε το κοντόσπαθό του στο έδαφος, και ξεθηκάρωσε και τα ξιφιδιά του, για να τα πετάξει κι αυτά –ήξερε πως, σίγουρα, θα τους έλεγχαν για κρυμμένα όπλα. Οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν. Και, ύστερα, όπως το περίμενε, οι στρατιώτες πλησίασαν για να τους ψάξουν, ενώ η Ρήσια έμοιαζε να κοιτάζει με ενδιαφέρον.

Ποτέ δε θα το περίμενα απ' αυτήν! σκέφτηκε ο Άνεμος. *Η τρισκατάρατη! Και αυτά που μας έλεγε την προηγούμενη φορά; Τι ήταν αυτά; Αν ήξερε από πριν πού βρισκόμασταν, γιατί δε μας πρόδωσε αμέσως; Κάτι πολύ αλλόκοτο συμβαίνει εδώ...*

Ή ίσως η Ρήσια να ήταν από τους ανθρώπους που εξαγοράζονται εύκολα με μερικά χρυσά νομίσματα.

Όταν τους αφόπλισαν όλους, τους πήραν και τα υπόλοιπα πράγματα. *Ο θησαυρός!* σκέφτηκε ο Άνεμος. *Πανάθεμά τους! Τον κατέλαβε μια επιθυμία να τους χιμήσει, κι ας πέθαινε. Δεν έπρεπε να τους είχα δώσει το Ξυράφι. Όμως, όσο ακόμα ζω, μπορώ να πάρω το θησαυρό πίσω. Για να δούμε, λοιπόν, ποιος θα κερδίσει σε τούτο το παιχνίδι: εκείνοι ή εγώ;*

Είδε τη σπαθάρχισσα να ανοίγει τον ένα από τους σάκους. Τα μάτια της γούρλωσαν. «Για φαντάσου!» αναφώνησε. Μετά, άνοιξε και τον άλλο σάκο. Τώρα, τα μάτια της δε γούρλωσα, αλλά η έκπληκτη έκφραση δεν είχε ακόμα φύγει από το πρόσωπό της.

Η Ρήσια, που κοιτούσε πάνω από τον ώμο της, έμοιαζε το ίδιο αιφνιδιασμένη. *Δεν ήξερε για το θησαυρό,* συμπέρανε ο Άνεμος. *Αν ήξερε, ίσως να μην έφερνε τους φρουρούς. Ίσως, μάλιστα, να προσπαθούσε να μας σκοτώσει μέσα στο κελί, για να πάρει όλο το χρυσάφι για τον εαυτό της.*

Η σπαθάρχισσα ύψωσε το βλέμμα της, για να κοιτάζει τον Άνεμο. «Από πού τα κλέψατε τούτα;»

«Δεν τα κλέψαμε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Αυτά τα κομμάτια έχουν ιστορική αξία,» τους προειδοποίησε η Βερενέλη. «Μην τα πειράξετε!»

«Χα-χα-χα!» γέλασε η σπαθάρχισσα. «‘Ιστορική αξία’; Τι μου λες; Αυτό θα με συγκρατήσει, να είσαι σίγουρη! Χα-χα-χα-χα!...» Ξανάκλεισε τους σάκους.

«Μου χρωστάς κι εμένα κάτι από αυτά,» της είπε η Ρήσια.

Η σπαθάρχισσα χαμογέλασε ψυχρά. «Θα πληρωθείς όπως συμφωνήσαμε,» δήλωσε. Και έδωσε μια προσταγή στη γλώσσα των Υρμέλβιων. Δύο πολεμιστές πήραν τους σάκους στους ώμους τους. «Ο θησαυρός θα πάει στη Βασιλίδα μου· κι εκείνη θ’αποφασίσει τι θα δώσει σε μένα.»

Δεν τολμάς να τον πάρεις για τον εαυτό σου, σκέφτηκε ο Άνεμος, γιατί φοβάσαι ότι κάποιος από τους στρατιώτες εδώ θα σε προδώσει, και τότε μόνο ανταμοιβή δε θα λάβεις από την Αρχόντισσά σου...

Η σπαθάρχισσα έδωσε μια διαταγή στη Νότια Αρμπεναρκιανή, για να την καταλάβουν όλοι οι Νότιοι. Από τους συντρόφους, μονάχα η Νι-Δάτλα κατανόησε τα λόγια της: «Συλλάβετέ τους.» Όμως και οι υπόλοιποι, αμέσως, αντιλήφθηκαν τι πρέπει να είχε πει η σπαθάρχισσα, καθώς οι στρατιώτες άρχισαν να τους φορούν αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια.

Τούτη τη φορά, αποκλείεται να ξεφύγουμε ζωντανοί, συμπέρανε η Εξουσιάστρια του Χρήματος, καθώς άκουγε τις χειροπέδες να κλείνουν γύρω απ’τους καρπούς της.

** ** *

Τουλάχιστον, αυτές οι φυλακές είναι για τους πλούσιους, παρατήρησε ο Άνεμος, καθώς οι Νότιοι φρουροί του παλατιού οδηγούσαν εκείνον και τους συντρόφους του μέσα στα μπουντρούμια. Κοιτώντας γύρω του, ο τυχοδιώχτης έπρεπε να παραδεχτεί πως σε τούτο το μέρος τα πάντα βρίσκονταν σε πολύ πιο... στέρεα κατάσταση, παρά τους σεισμούς. Καλύτερο χτίσιμο, αναμφίβολα. Ωστόσο, όσο ωραίος κι αν ήταν ο χώρος, δεν τον εντυπωσίαζε, από τη στιγμή που θα τον κλειδαμπαρώναν εδώ.

Οι στρατιώτες άνοιξαν ένα κελί για τον καθένα και τους πέταξαν μέσα, ξεχωριστά, δίχως να τους βγάλουν τις αλυσίδες από τα χέρια και τα πόδια. Ο Άνεμος παρατήρησε ότι δίπλα από αυτόν έβαλαν τη Βερενέλη και παραδίπλα τη Νι-Δάτλα, ενώ αντίκρυ του βρίσκονταν, κατά σειρά, ο Τέλκαρ, ο Ράμλεντ, και η Νύχτα.

«Τι ώρα σερβίρεται το φαγητό;» ρώτησε ο τυχοδιώχτης τον Λίχιο μαχητή που τον έσπρωχνε μέσα στο κελί του.

Εκείνος δεν του απάντησε, μάλλον γιατί δεν κατανόησε τα λόγια του. Κλείδωσε την πόρτα και έφυγε, μαζί με τους υπόλοιπους.

Ησυχία απλώθηκε, για λίγο.

Μετά, ο Τέλκαρ φώναξε: «Αίσχος! Τα χαμένα κορμιά! Οι αχάριστοι! Πότε θαρθεί η Βασίλισσα Αάνθα να μας λυτρώσει από τούτο το μαρτύριο;»

«Σύντομα, θα μας λυτρώσουν οι κατακτητές της Θέρληχ από ‘τούτο το μαρτύριο’,» τον διέκοψε ο Άνεμος.

«Πολύ σωστά!» ακούστηκε μια φωνή από το βάθος του διαδρόμου.

Σιγή έπεσε, πάλι, εκτός από τον ήχο μποτών που πλησίαζαν.

Η γνωστή σπαθάρχισσα παρουσιάστηκε.

«Θα μας δώσετε βορά στα ψάρια, Νότιοι μπάσταρδοι;» μούγκρισε ο Άνεμος.

«Βορά στα λιοντάρια, Βόρειε,» αντιγύρισε η σπαθάρχισσα, πηγαίνοντας να σταθεί μπροστά στο κελί του, ενώ το πρασινόχρυσο φτερό αναδευόταν πάνω από το αργυρό της κράνος. «Ο Βασιλιάς Ναζτάρι επιμένει.»

Ο Άνεμος συνοφρυώθηκε, κοιτώντας τη με στενεμένα μάτια. Δε μπορούσε να διακρίνει ψέματα στα λόγια της: όντως, πρέπει να σκόπευαν να τους ταΐσουν στα λιοντάρια. Όμως τούτη η γυναίκα ήταν παράξενη. Μπορούσε να το αντιληφθεί, ατενίζοντας το πρόσωπό της, όπου ο τυχοδιώχτης δεν έβλεπε αυτό που συχνά βλέπει κανείς στους στρατιώτες: έναν αμαθή, άξεστο άνθρωπο, που ξέρει μονάχα να σκοτώνει και να υπακούει σε προσταγές. Στο πρόσωπο

της σπαθάρχισσας ο Άνεμος μπορούσε να δει μια γυναίκα που είχε φιλοσοφήσει τη ζωή, ενώ τα μάτια της διηγούνταν πολλές ιστορίες.

«Είσαι απ'το βαθύ Νότο,» της είπε, «αλλά ξέρεις να μιλάς καλά τη γλώσσα του Βορρά. Πώς είν'αυτό δυνατόν;»

Η σπαθάρχισσα γέλασε. «Κάνεις παράξενες ερωτήσεις, για κρατούμενος!»

«Οι κρατούμενοι δε διαθέτουν περιέργεια;» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Διαθέτουν –για το πότε θα ελευθερωθούν –ή για το πότε θα πεθάνουν,» τόνισε η σπαθάρχισσα.

«Εγώ έχω άλλου είδους περιέργεια.» *Μα τα Πνεύματα, τόσες φυλακές που έχω δει, τελευταία, έχω αρχίσει να τις συνηθίζω!*

Ένα στραβό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπο της πολεμίστριας. «Είσαι ενδιαφέρον κρατούμενος· ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Εγώ σε ρώτησα πρώτος,» τόνισε ο Άνεμος: «Πώς ξέρεις τη γλώσσα των Βορείων τόσο καλά;»

«Ημουν εδώ κάποτε, παλιότερα,» εξήγησε η σπαθάρχισσα.

Ο Άνεμος την κοίταξε καλύτερα, πιο προσεκτικά από πριν. «Πνεύματα...» άρθρωσε. «Είσαι Ζιρκεφιανή!»

Το χαμόγελο της σπαθάρχισσας βάθυνε. «Κι εσύ πολύ παρατηρητικός, κρατούμενε.»

«Νόμιζα ότι ήσουν Υρμέλβια...»

«Υπηρετώ τη Βασιλίδα Δάηθρα, αλλά η καταγωγή μου δεν είναι από την Ύρμελβ. Τώρα, η δική μου ερώτηση: Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Άνεμος.»

«Χα-χα-χα-χα! Καλό,» παραδέχτηκε η σπαθάρχισσα.

Ο Άνεμος θύμωσε. «Αυτό είναι το όνομά μου.»

«Δεν υπάρχει κανένας που να τον λένε 'Άνεμο',» αντιγύρισε η σπαθάρχισσα. «Είναι ένα από τα ονόματα που παίρνουν οι τυχοδιώχτες. Εγώ θέλω να μου πεις το *πραγματικό* σου όνομα.»

«Το πραγματικό μου όνομα είναι Άνεμος,» επέμεινε εκείνος.

«Δε συμπεριφέρομαι καλά σ' εκείνους που ψεύδονται,» απείλησε η σπαθάρχισσα.

«Μα δε σου λέω ψέματα,» μούγκρισε ο Άνεμος. «Έτσι λέγομαι· δεν έχω άλλο όνομα. Ποτέ δε γνώρισα τους γονείς μου. Οπότε, ακόμα κι αν μου είχαν δώσει ένα, ξέχασαν να μου το πουν.» Ήταν αλήθεια: είχε μεγαλώσει ορφανός. Δε θυμόταν τους γονείς του παρά μονάχα ως σκιές –και δεν ήταν σίγουρος πως οι σκιές που θυμόταν ήταν, όντως, οι γονείς του.

Η πολεμίστρια τον κοίταξε έντονα, σα να προσπαθούσε να αναλύσει τα λόγια του.

«Υστερα από τόσα ταξίδια, σπαθάρχισσα, δε μπορείς να καταλάβεις πότε κάποιος σου λέει ψέματα και πότε αλήθεια;» έκανε ο Άνεμος.

«Μπορώ,» αποκρίθηκε εκείνη, «εκτός κι αν ο συνομιλητής μου είναι καλός ψεύτης. Και δεν ξέρω τίποτα για σένα... *Άνεμε.*» Γύρισε, και άρχισε να φεύγει.

«Χάρηκα για την κουβέντα,» φώναξε πίσω της ο τυχοδιώχτης.

Εκείνη δεν απάντησε, και σύντομα ο ήχος των μποτών της έχασε τη δύναμή του και, τελικά, χάθηκε.

«Θα μας ταΐσουν στα *λιοντάρια*;» έκανε ο Τέλκαρ. «Αυτό είναι *ανήκουστο!* Απαράδεκτο! Εξωφρενικό!»

«Τράβα να τους το πεις,» μούγκρισε ο Άνεμος.

«Η Βασίλισσα Αάνθα θα έρθει να μας βγάλει απο δώ,» είπε ο Τέλκαρ. «Σίγουρα! Θα πολιορκήσει την πόλη. Δε μπορεί να μας αφήσει στο έλεος αυτόν τον... *τυράννων!*»

«Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι...» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

Ο Τέλκαρ τον κάρφωσε με το βλέμμα του. «Αμφιβάλλεις ότι η Βασίλισσά μας θα έρθει;»

«Δεν αμφιβάλλω ότι θα έρθει. Αμφιβάλλω ότι θα έρθει αρκετά γρήγορα για να μας γλιτώσει από τα στόματα των λιονταριών. Εκτός κι αν ο Ράμλεντ μπορέσει να πνίξει αυτά τα θηρία, βρισκόμαστε όλοι στο σωστό δρόμο για τον Πνευματικό Κόσμο.»

«Μην ποντάρεις ότι θα μας σερβίρουν όλους μαζί στα λιοντάρια τους,» αποκρίθηκε ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ, από το δεύτερο κελί αντίκρυ στον Άνεμο.

«Έχει κανένας καμία ιδέα για να *ΒΓΟΥΜΕ* απο δώ μέσα, μα τα Πνεύματα;» είπε η Βερενέλη.

«Εσύ, που σέρνεσαι συνέχεια μέσα σε ερείπια, τι λες;» τη ρώτησε η Νύχτα, από απέναντι.

«Εγώ εξερευνώ ερείπια, για την ιστορική τους σημασία· δε δραπετεύω από φυλακές!» αντιγύρισε η Βερενέλη.

«Μπορούμε πάντα να περιμένουμε τη Βασίλισσα Αάνθα να μας σώσει...» είπε, δήθεν αθώα, ο Άνεμος.

«Άσε τις εξυπνάδες...!» μούγκρισε η Νύχτα.

«Και τι να κάνω;» ξεφύσησε εκείνος, χουφτιάζοντας τα κάγκελα του κελιού του. «Ν' αυτοκτονήσω για το θησαυρό που είχαμε μέσα στα χέρια μας και χάσαμε;»

«Άμα καταφέρουμε να βγούμε απο δώ, ίσως καταφέρουμε να πάρουμε πίσω και το θησαυρό μας,» τόνισε η Βερενέλη.

«Ναι, όπως τα λες, κοπελιά!» είπε ο Άνεμος. «Ο Ράμλεντ θα σπάσει στο ξύλο τους Λεργκνάμιους, εγώ τους Λίχιους, και ο γέρο-Τέλκαρ τους Υρμέλβιους, κι όλα θα πάνε καλά!»

«Ωραία, ας φύγουμε χωρίς το θησαυρό, τότε!» θύμωσε η Βερενέλη. «Το θησαυρό θέλεις ή το τομάρι σου;»

«Και τα δύο, αν επιτρέπεται!» φώναξε ο Άνεμος. Ύστερα, χαμήλωσε τη φωνή του: «Γαμώ τα Πνεύματα... τον είχαμε μες στα χέρια μας και τον χάσαμε.» Προσπαθούσε, όσο το δυνατόν, να μην το σκέφτεται, αλλά η τρισκατάρατη σκέψη, συνεχώς, ερχόταν στο νου του! Και πώς να μην ερχόταν; Ολόκληρος θησαυρός ήταν αυτός! Ό,τι ποθούσαν ο Άνεμος κι η Νύχτα όλη τους τη ζωή. *Να πάρει και να σηκώσει...* σκέφτηκε ο τυχοδιώχτης. *Ψάχνω για δικαιοσύνη σε τούτο τον Πνευματοχτυπημένο κόσμο...! Χάσαμε το θησαυρό, πάει και τελείωσε. Η Βερενέλη έχει δίκιο, που να την ανεμοσκορπίσουν τα Πνεύματα: πρέπει να γλιτώσουμε, τουλάχιστον,*

το τομάρι μας. Και ίσως να— Όχι, μη λες βλακείες, ηλίθιε σαλιμπάγκε! Δεν πρόκειται να τον πάρετε πίσω. Τώρα, η Βασιλίδα Δάηθρα και η κομπανία της θα μετράνε το χρυσάφι...

** ** *

«Τούτα τα νομίσματα είναι *αρχαία*,» είπε ο Βασιλέμπορας Άρνελ, κοιτάζοντας τα χρήματα μέσα στις χούφτες του. Αυτός, η σύζυγός του Νάρη, η Βασιλίδα Δάηθρα, και ο Βασιληάς Ναζτάρι στέκονταν γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι, στη βασιλική αίθουσα του παλατιού, έχοντας ένα μέρος του θησαυρού απλωμένο στην επιφάνειά του.

Η Δάηθρα μπορούσε να δει ότι ο Βασιλέμπορας είχε δίκιο. Στράφηκε στην Αναμάννα, που εκείνη την ώρα επέστρεφε από τα μπουντρούμια. «Πού τα βρήκαν αυτά οι κρατούμενοι, σπαθάρχισσα;»

«Δε μου είπαν, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μου είπαν μονάχα ότι έχουν 'ιστορική αξία'.»

«Και σίγουρα έχουν,» συμφώνησε ο Άρνελ.

«Είναι από χρυσάφι και ασήμι,» έκανε ο Ναζτάρι. «Τούτο είναι αρκετό για μένα.» Και, στρεφόμενος απ'την άλλη, βάδισε προς το θρόνο του, μαζί με το Βρυχηθμό.

«Αλλά όχι για μένα,» τόνισε ο Βασιλέμπορας. Και πρόσταξε την Αναμάννα: «Σπαθάρχισσα, θέλω να μάθεις πού τα βρήκαν αυτά τα κομμάτια. Είναι πολύ ενδιαφέροντα.»

«Συμφωνώ,» ένευσε η Δάηθρα.

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη,» έκλινε το κεφάλι η Αναμάννα, και έφυγε από την αίθουσα.

Ο Ναζτάρι κάθισε στο θρόνο του. «Πώς μπορείτε ν'ασχολήστε μ'αυτές τις αρχαιότητες, όταν απόψε θα έχουμε τέτοιο ωραίο θέαμα να απολαύσουμε;» είπε, μειδιώντας. «Ανυπομονώ ν'αντικρίσω τα λιοντάρια μου να ξεσχίζουν τη σάρκα της Εξουσιάστριας και των συμμάχων της.»

«Μαζί τους ήταν και ο σύμβουλος Τέλκαρ,» είπε ο Άρνελ. «Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να τον θανατώσουμε κι αυτόν...»

«Γιατί όχι;» απόρησε ο Ναζτάρι. «Φυσικά και πρέπει! Άμα *τώρα* δε φανούμε δυνατοί κι αμείλικτοι προς τους προδότες, πότε θα φανούμε; Ο Τέλκαρ προσπάθησε να κάνει επανάσταση εναντίον μας· ας μην το ξεχνάμε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22^ο

Προδοσία πάνω στην προδοσία

Πάλι, κάποιος ερχόταν από το βάθος του διαδρόμου. *Η σπαθάρχισσα;* αναρωτήθηκε ο Άνεμος. *Επιστρέφει; Και για ποιο λόγο;* Άκουσε πιο προσεκτικά, όμως, και διαπίστωσε ότι αποκλείεται να ήταν αυτή: το βήμα της ήταν διαφορετικό, κι επιπλέον, δεν ακουγόταν η πανοπλία της να κουδουνίζει.

Οι δαυλοί έδειξαν μια μακριά σκιά να ζυγώνει· ύστερα, μια φιγούρα παρουσιάστηκε. *Η Ρήσια! Τι θέλει αυτή η σκύλα εδώ;*

Η Αδράντια έριξε μια ματιά μέσα στα κελιά τους, για να διαπιστώσει ότι ήταν αυτοί που έψαχνε.

«Τι στο δαίμονα θέλεις, τώρα;» μούγκρισε ο Άνεμος. «Ηρθες να δεις τι κατόρθωσες;» Έφτυσε στο σκονισμένο πάτωμα.

«Πίστεψες ότι σας πρόδωσα;» ρώτησε η Ρήσια, πηγαίνοντας να σταθεί μπροστά στο κελί του.

«Και τι έκανες;» φώναξε η Νύχτα, από απέναντι, σφίγγοντας τα κάγκελα μέσα στις γροθιές της.

«Δεν ξέρω πώς το βλέπεις εσύ,» είπε ο Άνεμος στην Αδράντια, «αλλά *εγώ* το να μας παραδώσει κάποιος στα χέρια των εχθρών μας ως προδοσία το βλέπω, πάντα!»

«Μην είσαι ανόητος,» αποκρίθηκε η Ρήσια. «Απλά, ήθελα να σας μπάσω στο παλάτι.» Και τράβηξε ένα κλειδί μέσα από το φόρεμά της. Ή, μάλλον, ένα εργαλείο που έμοιαζε με κλειδί αλλά το οποίο ο Άνεμος δεν είχε ξαναντικρίσει. Η μια του άκρη ήταν πλατιά, σαν ορθογώνιο· η άλλη είχε κάτι μικρούς διακόπτες.

Η Αδράντια πέρασε το αλλόκοτο αντικείμενο μέσα στην κλειδωνιά του κελιού του τυχοδιώκτη, ενώ τα δάχτυλά της έπαιζαν με τους διακόπτες.

«Να μας μπάσεις στο παλάτι;» απόρησε ο Άνεμος. «Γιατί;»

«Πήραμε μια απόφαση–»

Η Ρήσια σταμάτησε να μιλά και να χρησιμοποιεί το παράξενο εργαλείο της, καθώς βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν. Βήματα και το κουδούνισμα πανοπλίας! παρατήρησε ο Άνεμος. *Η σπαθάρχισσα;*

«*Σεντφάρι!...*» έκανε η Αδράντια στη γλώσσα της –κάτι που έμοιαζε με βρισιά. Τράβηξε το «κλειδί» έξω από την κλειδαριά του κελιού, και σφύριξε: «Μην πείτε τίποτα για μένα. Θα σας ελευθερώσω, σε λίγο.» Κι απομακρύνθηκε, μπαίνοντας μέσα στις σκιές ενός ανοιχτού κελιού.

Θα παλαβώσω...! σκέφτηκε ο Άνεμος.

Η σπαθάρχισσα φάνηκε να έρχεται από το διάδρομο. Το φως των δαυλών αντανάκλατο επάνω στην αρματωσιά της, ενώ το πρασινόχρυσο φτερό αναδευόταν πάνω απ' το αργυρό της κράνος.

** ** *

«Αυτή είναι μία από τις υπόγειες εισόδους του παλατιού,» είπε ο Κράντμον, καθώς στεκόταν μπροστά σε μια πέτρινη σκάλα.

Η Αάνθα παρατήρησε στο φως των λαμπών ότι τα σκαλοπάτια ήταν γεμάτα πέτρες και χώματα, αναμφίβολα από τους σεισμούς. «Πόσες ακόμα τέτοιες εισοδοι υπάρχουν;» ρώτησε.

«Έχει σημασία;» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

«Φυσικά και έχει!» αντιγύρισε εκείνη. «Παλάτι μου είναι, μα τον Ωκεανό!»

«Θα πρότεινα να μη χάνουμε χρόνο.» Ο Κράντμον ανέβηκε δυο σκαλοπάτια, παραμερίζοντας τις πέτρες με τα μπουτοφορεμένα του πόδια.

«Δεν πρόκειται ν'αποφύγεις την ερώτησή μου έτσι!» σφύριξε η Αάνθα. *«Πόσες υπόγειες εισόδοι υπάρχουν; Γύρνα να με κοιτάξεις!»*

Ο Κράντμον έστρεψε τα γαλανά του μάτια επάνω της. Μέσα τους εκείνη η... αλλόκοτη γυαλάδα φαινόταν, σαν μια ομίχλη να αργοκινείτο πίσω από κάποιο κρύσταλλο. Έκανε τη Βασίλισσα του Ωκεανού ν'ανατριχιάζει.

Ωστόσο, επέμεινε, μην αφήνοντας τον εαυτό της να τρομάζει από το βλέμμα του: «Πόσες, Κράντμον;»

«Πέντε,» απάντησε εκείνος και, γυρίζοντας, άρχισε, πάλι, ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Ψέμα ή αλήθεια; αναρωτήθηκε η Αάνθα, καθώς τον ακολουθούσε. Ψέμα, οπωσδήποτε. Αποκλείεται να μου είπε την αλήθεια γι'αυτό το θέμα. Σίγουρα, σκέφτεται να χρησιμοποιήσει τις εισόδους στο μέλλον... αν ζήσει από τη Νότια Γη. Μακάρι να πεθάνει εκεί!

Αλλά, άραγε, μου είπε περισσότερες από όσες πραγματικά υπάρχουν ή λιγότερες;

Η σκάλα ήταν μακριά, όπως διαπίστωσαν, και κατέληγε σε μια πέτρινη θύρα, που επάνω στην επιφάνεια της αψίδας της υπήρχε κάποια γραφή λαξευμένη. Η Αάνθα, υψώνοντας το βλέμμα, προσπάθησε να τη διαβάσει στο φως των λαμπών. *Μελατόρ*, έγραφε. Δηλαδή, Πύλη του Φιδιού. –*τορ* ήταν η κατάληξη για να πει κανείς «πύλη», ενώ *μέλας* ήταν το φίδι· και συγκεκριμένα, το φίδι που σέρνεται κάτω από τις πέτρες, κοντά στις ακτές, και δε μπορείς να το δεις προτού επιτεθεί, για να τσιμπήσει.

«Μια στιγμή,» είπε ο Πόνκιμ, που βάδιζε πλάι στην Αάνθα. «Πού θα βγούμε απο δώ, Κράντμον;»

«Όπου επιθυμείτε,» αποκρίθηκε εκείνος, περνώντας την ανιδωτή θύρα. Ένας Ελρουνίος τον ακολούθησε, για να φωτίσει ένα πετρόχτιστο πέραςμα. «Βρισκόμαστε πίσω από τους τοίχους του παλατιού.»

Ακριβώς όπως και στο παλάτι της Μάρβαθ, παρατήρησε ο Πόνκιμ. Είναι επικίνδυνο να αφήνει κανείς αυτού του είδους τους... διαδρόμους ανοιχτούς. Θα το είχε υπόψη του τούτο, για όταν επέστρεφε στο Σαραόλν. Τώρα, πλέον, η εξουσία ήταν δική του εκεί, και δεν υπήρχε λόγος να τη βάζει σε κίνδυνο. Ωστόσο, δεν ήταν βέβαιος αν θα κατάφερνε να βρει όλες τις κρυφές διόδους. Σε ορισμένες –όπως αυτήν στην Αίθουσα του «Φτερού»– ούτε ο Τράνθλας δεν είχε πρόσβαση...

«Τι ώρα είναι στον έξω κόσμο;» ρώτησε η Αάνθα.

«Μεσημέρι,» απάντησε ο Κράντμον, σαν να ήταν σίγουρος γι' αυτό, παρότι συνεχώς βρίσκονταν στα υπόγεια.

Μερικά τέτοια καμώματά του τρόμαζαν τη Βασίλισσα του Ωκεανού, γιατί ποτέ δεν τον θυμόταν έτσι. Κάτι πολύ σημαντικό είχε αλλάξει εντός του, αλλά εκείνη δε μπορούσε να το προσδιορίσει.

Είπε: «Τότε, ίσως θα ήταν καλό να τους πιάσουμε στον μεσημεριανό ύπνο. Θέλω να μάθω, πρώτα, ποιος χρησιμοποιεί τα βασιλικά μου διαμερίσματα.»

«Όχι βιαστικές κινήσεις, όμως, Βασίλισσα Αάνθα,» την προειδοποίησε ο Πόνκιμ. «Καλύτερα να ερευνήσουμε το πεδίο, προτού επιχειρήσουμε οτιδήποτε.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Πάμε.»

** ** *

Η σπαθάρχισσα πλησίασε το κελί του Ανέμου. *Ελπίζω να μη με συμπάθησε*, σκέφτηκε εκείνος.

«Θέλω να μάθω πού βρήκατε τα αρχαία νομίσματα,» απαίτησε η πολεμίστρια.

«Σ' ένα υπόγειο,» απάντησε εκείνος. Δεν ήταν ψέματα.

«Πού βρήκατε τα χρήματα;» επανέλαβε η σπαθάρχισσα.

«Δε μου φαίνεται να με πιστεύεις,» είπε ο Άνεμος, παρατηρώντας με την άκρια του ματιού του τη Ρήσια να πλησιάζει την πολεμίστρια από πίσω, με ένα στιλέτο στο δεξί χέρι.

«Η Βασιλίδα μου επιθυμεί να μάθει, κρατούμενε. Αν δε μου πεις τώρα, θα σε βασανίσει, μέχρι ν' αποσπάσει την αλήθεια από τα χείλη σου— Αργκχ!»

Η Ρήσια τύλιξε το αριστερό της χέρι γύρω από το λαιμό της σπαθάρχισσας και ύψωσε το στιλέτο, για να την καρφώσει. Εκείνη έπιασε τον καρπό της Αδράντιας, καθώς κατέβαινε.

«Φρου—! Γκχρρρ!...» Το χέρι της Ρήσια δεν την άφησε να φωνάξει, καθώς έσφιξε με περισσότερη δύναμη το λαιμό της.

Η σπαθάρχισσα κοπάνησε την αντίπαλό της στα πλευρά, με τον αγκώνα της. Η Αδράντια πετάχτηκε, ενστικτωδώς, προς τα πίσω, από το άγριο χτύπημα, τρίζοντας τα δόντια. Ο αγκώνας της πολεμίστριας ήταν ατσαλοντυμένος, άλλωστε.

Η σπαθάρχισσα στράφηκε, αμέσως. «Ρήσια!» έκανε, βήχοντας. Η φωνή της ήταν γεμάτη έκπληξη. Προφανώς, δεν περίμενε η Αδράντια να την προδώσει.

Τι ηλίθια! σκέφτηκε ο Άνεμος. *Τι άλλο να περιμένει κανείς από έναν προδότη εκτός από προδοσία; Μάλλον, τα ταξίδια της δεν της δίδξαν τίποτα.*

Η σπαθάρχισσα τράβηξε το ξίφος της από το θηκάρι, ενώ είχε την πλάτη γυρισμένη στον Άνεμο και αντίκριζε τη Ρήσια. Ο τυχοδιώκτης κράτησε γερά την αλυσίδα ανάμεσα στα χέρια του, μισοϋψωμένη. *Κάνε ένα βηματάκι προς τα πίσω, σκύλα...*

Η Αδράντια πρέπει να είδε την κίνησή του. Καθώς κατέβαινε το σπαθί της σπαθάρχισσας, για να τη μακελέψει, χίμησε καταπάνω της. Η λεπίδα πέρασε πάνω απ' το κεφάλι της Ρήσια, κι εκείνη έσπρωξε, με τον ώμο, την αντίπαλό της επάνω στα κάγκελα του κελιού.

Ο Άνεμος πέρασε την αλυσίδα του ανάμεσα από αυτά και γύρω από το λαιμό της Ζιρκεφιανής. Η σπαθάρχισσα άφησε το όπλο της να πέσει, καθώς τα χέρια της πήγαν, αμέσως, στους σιδερένιους κρίκους που της μπήγονταν στη σάρκα.

Ο Άνεμος έσφιξε περισσότερο την αλυσίδα.

Η Ρήσια απομακρύνθηκε από τα μποτοφορεμένα πόδια της σπαθάρχισσας που κλοτσούσαν τον αέρα.

Όταν η γυναίκα έπαψε να σπαρταρά, ο μαυρομάλλης τυχοδιώκτης την άφησε να σωριαστεί άψυχη στο πάτωμα.

«Ευχαριστώ,» είπε η Ρήσια.

«Παρακαλώ,» μειδίασε στραβά ο Άνεμος. «Τώρα, βγάλε μας απο δώ, προτού κανείς άλλος παρουσιαστεί.»

Η Αδράντια έκρυψε το στιλέτο μέσα στο φόρεμά της κι έβγαλε το εργαλείο που έμοιαζε με κλειδί. Το πέρασε μέσα στην κλειδαριά του κελιού και, σύντομα, την άνοιξε.

«Επιτέλους, κάποιος πιστός στη Βασίλισσα!» έκανε ο Τέλκαρ, που μόλις τώρα είχε βρει τη λαλιά του, ύστερα από τον πνιγμό της σπαθάρχισσας. «Ελευθέρωσέ μας όλους, γρήγορα!»

«Μη φωνάζεις, γέρο,» τον προειδοποίησε η Ρήσια, καθώς ξεκλείδωνε τις αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια του Ανέμου.

«Ωραία,» είπε ο τυχοδιώκτης. «Ξέρεις και κάποιον τρόπο για να βγούμε εύκολα από το παλάτι;»

«Όλα θα τα φροντίσουμε,» του αποκρίθηκε η Αδράντια. «Αλλά το ζήτημα δεν είναι να βγείτε από το παλάτι.»

«Και ποιο είναι το ζήτημα, δηλαδή;» έκανε ο Άνεμος.

«Να δολοφονήσετε τους κατακτητές,» εξήγησε εκείνη. «Γιατί νομίζετε ότι σας έφερα εδώ;»

«Τι!» έκανε ο Άνεμος. «Είσαι τρελή, κοπελιά; Δε σκέφτηκες να μας ρωτήσεις πρώτα;»

«Σςς!» Η Ρήσια έβαλε το ένα της δάχτυλο μπροστά στα χείλη. «Μη φωνάζεις.» Ύστερα: «Μου είπατε ότι είστε πρόθυμοι να μας βοηθήσετε εναντίον του Βασιλέμπορα Άρνελ και των άλλων.»

«Υποθέτεις υπερβολικά πολλά πράγματα από μια απλή δήλωση,» μούγκρισε ο Άνεμος. «Γιατί δεν έβαζες τους δικούς σου εδώ;»

«Γιατί δε θα τους έφερναν στις φυλακές του παλατιού, ενώ εσάς το ήξερα ότι θα σας έφερναν σε τούτο το μέρος. Κανείς δεν ήταν καταλληλότερος για να δολοφονήσει τους—»

«Ξέχνα το,» είπε ο Άνεμος. «Δε θα δολοφονήσουμε κανέναν. Άνοιξε και στους υπόλοιπους, να φύγουμε.»

Η Ρήσια κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Άνεμε. Δε θα ανοίξω στους υπόλοιπους. Τουλάχιστον, όχι σε όλους. Έλεγα ν'ανοίξω και στη Νύχτα, για να με βοηθήσετε οι δυο σας—»

«Δε θα σε βοηθήσουμε, Ρήσια, αν δεν ελευθερώσεις και τους υπόλοιπους!» δήλωσε η Νύχτα, από το κελί της. «Άνοιξέ τους, και θα το σκεφτούμε.»

«Δεν είναι συνετό να σας ελευθερώσω όλους,» είπε η Αδράντια, στρεφόμενη στη Σαραολιανή τυχοδιώχτρια. «Δε θα μπορούμε να κινηθούμε εύκολα εδώ μέσα —και πρέπει να σκοτώσουμε τους κατακτητές. Όταν πεθάνουν, η πόλη θα είναι ελεύθερη απ'αυτούς, και οι φίλοι σας—»

«Χρησιμοποίησε αυτό το καταραμένο μαραφέτι για να ξεκλειδώσεις τα κελιά τους!» επέμεινε ο Άνεμος. «Δεν πρόκειται να σε βοηθήσουμε να τους σκοτώσεις. Εσύ μας έβαλες εδώ μέσα, εσύ οφείλεις να μας βγάλεις.»

«Δεν καταλαβαίνεις τίποτα;» σφύριξε η Ρήσια προς το μέρος του.

«Δώσε μου το κλειδί, να τους ελευθερώσω εγώ.»

«Όχι!»

Ο Άνεμος τής άρπαξε τον καρπό του χεριού που κρατούσε την παραξενή συσκευή.

«Θα ουρλιάξω,» απείλησε εκείνη, «και οι φρουροί θα έρθουν και θα σας σκοτώσουν.»

«Αλλά όχι εσένα;» αντιγύρισε ο Άνεμος. «Εσύ με ελευθερώσες.»

«Ποιος το λέει; Εγώ θα πω ότι δολοφόνησες τη σπαθάρχισσα, ξέφυγες από μόνος σου, και επιχείρησες να με σκοτώσεις.»

«Και μέχρι να ελευθερωθώ, εσύ καθόσουν και μ'έβλεπες;»

«Λες οι φρουροί να κάτσουν να το σκεφτούν αυτό, όταν εμένα με θεωρούν έμπιστο άτομο ενώ εσένα κακοποιό;»

Ο Άνεμος τής άφησε τον καρπό και, γυρίζοντάς της την πλάτη, βάδισε προς το κελί της Νύχτας. «Εντάξει, Ρήσια,» αναστέναξε, «θα σε βοηθήσουμε.» Και έκλεισε το μάτι στη φίλη του.

Εκείνη ήξερε τι έλεγε αυτό το κλείσιμο του ματιού: «Άστη να σε ελευθερώσει, και θα της χιμήσουμε μαζί.»

Ο Άνεμος στράφηκε στην Αδράντια. «Λοιπόν, θα της ανοίξεις;»

Η Ρήσια τον κοίταξε με καχυποψία. «Θα με βοηθήσετε να δολοφονήσω τους κατακτητές;»

«Ναι!» έκανε ο Άνεμος, αναποδογυρίζοντας τα μάτια. «Ναι! Τι άλλο να κάνουμε, μ'εσένα που μπλέξαμε;»

«Νόμιζα ότι κι εσείς τους απεχθανόσασταν όσο εμείς,» είπε η Ρήσια. «Αλλιώς, δε θα σας έβαζα εδώ μέσα.»

«Η κυρία έχει δίκιο,» τόνισε ο Τέλκαρ. «Γιατί να μη δολοφονήσετε τους σφετεριστές, τώρα που έχετε την ευκαιρία; Εμείς θα περιμένουμε σε τούτα τα κελιά μέχρι να πεθάνουν. Μετά, θα ελευθερωθούμε. Και, όταν η Βασίλισσα Αάνθα έρθει, η πόλη θα είναι ξανά δική της.»

Πόσο σίγουρος είσαι γι'αυτό; σκέφτηκε η Νύχτα. «Έλα να μου ανοίξεις,» προέτρεψε τη Ρήσια.

Η Αδράντια πλησίασε και ξεκλείδωσε το κελί της τυχοδιώχτριας, με το παράξενο εργαλείο. Η Νύχτα είδε, πάλι, τον Άνεμο να της κλείνει το μάτι, πίσω από τη Νότια.

Η Ρήσια άνοιξε και τις αλυσίδες στα χέρια της Νύχτας· ύστερα, γονάτισε στο ένα γόνατο, για να ανοίξει κι αυτές στα πόδια της. Σηκώθηκε όρθια –και ο Άνεμος, αμέσως, της έκλεισε το στόμα με το δεξιό χέρι, ενώ τύλιξε το αριστερό του γύρω απ'τη μέση της.

Η Νύχτα την κλότσησε ανάμεσα στους μηρούς, και ο φίλος της την πέταξε πάνω σ'έναν τοίχο του κελιού, για να σωριαστεί στο πάτωμα, διπλωμένη. Ύστερα, η τυχοδιώχτρια συνέχισε να την κλοτσά τυχαία,

μέχρι που η Αδράντια έπαψε να κινείται, με το πρόσωπό της γεμάτο αίματα και μελανιές.

Τη σκοτώσα; αναρωτήθηκε η Νύχτα. Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή της.

«Τι... τι γίνεται εκεί μέσα;» Ήταν η φωνή του Τέλκαρ.

Ο Άνεμος σήκωσε το «κλειδί» της Ρήσια από κάτω –όπου της είχε πέσει, με την πρώτη κλοτσιά της Νύχτας– και βγήκε απ’το κελί. «Η φίλη μας αποφάσισε να μας δώσει αυτό το πολύ χρήσιμο πραγματάκι,» είπε, υψώνοντάς το εμπρός του.

«Τι!» έκανε ο Τέλκαρ. «Τη χτυπήσατε; Είστε ανεγκέφαλοι; Ήθελε να σκοτώσει τους σφετεριστές, για–»

«–ν’αρπάξουν την πόλη *άλλοι* σφετεριστές, γέρο,» μούγκρισε ο Άνεμος. «Τώρα, βγάλε το σκασμό, πανάθεμά σε!»

Πήγε απέναντι, στο κελί της Νι-Δάτλα, και πέρασε μέσα την κλειδαριά το εργαλείο της Αδράντιας. Τα δάχτυλα του χεριού του έπαιζαν τυχαία με τους διακόπτες στη μια του άκρη, καθώς προσπαθούσε να καταλάβει πώς λειτουργούσε. Μάλλον, κάθε διακόπτης έκανε και ένα δοντάκι να εμφανίζεται στην άλλη άκρη του «κλειδιού», ώστε να μπορεί να ταιριάζει σε όποια κλειδωνιά ήθελες, συμπέρανε ο Άνεμος. Όμως το πρόβλημα ήταν ότι εκείνος δεν ήξερε πώς να το δουλέψει αυτό το μαραφέτι.

Εν τω μεταξύ, η Νύχτα έλεγξε τη Ρήσια, για να δει αν ήταν νεκρή, και ανακάλυψε πως ακόμα ζούσε. Την έψαξε και βρήκε δύο στιλέτα κρυμμένα μέσα στα ρούχα της, τα οποία, φυσικά, πήρε και βγήκε στο διάδρομο.

Ο Άνεμος είχε, τώρα, βγάλει το εργαλείο από την κλειδαριά και το βαστούσε εμπρός του, παίζοντας με τους διακόπτες, για να καταλάβει πώς λειτουργούσε. Δοντάκια άνοιγαν και έκλειναν στην άλλη του άκρη.

«Δεν τα καταφέρνεις;» ρώτησε η Νύχτα.

«Μην ανησυχείς· θα τα καταφέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, συνοφρυωμένος καθώς πάλευε με τον περίπλοκο μηχανισμό. Αυτοί

οι Αδράντιοι πρέπει να ήταν φοβεροί τεχνίτες! έπρεπε να παραδεχτεί.

«Εγώ, πάντως, ακόμα διαφωνώ μ' αυτό που κάνατε,» δήλωσε ο Τέλκαρ. «Οι σφετεριστές πρέπει να πεθάνουν!»

«Σκάσε, γέρο,» είπε ο Άνεμος.

«Αρκετά δεν έχω ανεχτεί την αυθάδειά σου, ξιπασμένε αρουραίε;» γρύλισε ο Τέλκαρ, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

Η Νύχτα ζύγωσε το κελί του. «Σε παρακαλώ,» είπε, «μην το συνεχίζεις. Όλοι είμαστε, προφανώς, εκνευρισμένοι από τούτη την κατάσταση, και καλύτερα θα ήταν να προσπαθήσουμε να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας λίγο.»

Ο Τέλκαρ ξεφύσησε. «Γιατί τη σκοτώσατε;»

«Δεν είναι νεκρή,» τον διαβεβαίωσε η Νύχτα.

«Και πάλι, γιατί;» απαίτησε ο σύμβουλος.

«Μην την πιστεύεις· δεν ήθελε να δολοφονήσει τους σφετεριστές για να δώσει την εξουσία στη Βασίλισσα Αάνθα. Άλλοι σφετεριστές θα ανέβαιναν στο Θρόνο του Ωκεανού, να είσαι βέβαιος. Δε φαινόταν η γυναίκα πως δεν ήταν άξια εμπιστοσύνης;»

«Νομίζω πως το έμαθα,» είπε ο Άνεμος, και η Νύχτα στράφηκε να τον κοιτάξει. Ο φίλος της πέρασε το «κλειδί» μέσα στην κλειδαριά του κελιού της Νι-Δάτλα, ενώ οι υπόλοιποι κοιτούσαν καλά-καλά, περιμένοντας το αποτέλεσμα.

Με μερικές κινήσεις των δαχτύλων του τυχοδιώχτη, η πόρτα ξεκλείδωσε, κι εκείνος την άνοιξε, για να βγει η Εξουσιάστρια.

«Ωραία,» είπε η Βερενέλη, χαμογελώντας πίσω από τα κάγκελα. «Για μια στιγμή, έλεγα πως δε θα τα κατάφερνες να το χειριστείς αυτό το πράγμα.»

Ο Άνεμος πέρασε το «κλειδί» στην κλειδαριά της μιας χειροπέδης της Νι-Δάτλα. «Δεν είναι τόσο δύσκολο όσο φαίνεται... όπως κι όλα τα πράγματα, άλλωστε.

»Νύχτα, βλέπε μην έρθει κανένας φρουρός, κατά τύχη.»

«Κάνε γρήγορα, όμως,» του είπε εκείνη, βαδίζοντας μέσα στο διάδρομο. «Γιατί, αν δουν πως η σπαθάρχισσα αργεί να βγει, ίσως να υποψιαστούν τίποτα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23^ο

Ντίλμερεβ

Ο Κράντμον μισάνοιξε, αργά, τη μυστική είσοδο, και η Αάνθα αντίκρισε φως πίσω από μια κουρτίνα. Τις λάμπες τους τις είχαν σβήσει, για να μην τους δουν οι απέξω.

Την κουρτίνα η Βασίλισσα του Ωκεανού την αναγνώριζε: κρεμόταν σε έναν τοίχο του υπνοδωματίου της. Και τόσο καιρό τούτο το άνοιγμα βρισκόταν εκεί, δίχως η ίδια να το γνωρίζει! *Ήμουν απρόσεκτη. Πολύ απρόσεκτη!* μάλωσε τον εαυτό της, διαβεβαιώνοντάς τον πως κάτι τέτοιο δε θα ξανασυνέβαινε στο μέλλον.

Είδε τον Κράντμον να στενεύει τα μάτια, σα ν'αυτοσυγκεντρωνόταν· ύστερα, ο ξανθομάλλης ευγενής παραμέρισε, απότομα, την κουρτίνα και πέρασε. Τι έκανε; Ήταν ανόητος; Είχαν πει να μην είναι τόσο βιαστικοί!

Η Αάνθα τον ακολούθησε, για να δει το υπνοδωμάτιό της άδειο. «Έπρεπε να περιμένεις!» είπε στον Κράντμον.

«Γιατί;» αντιγύρισε εκείνος. «Δεν είναι κανείς εδώ.»

Η Αάνθα, κοιτώντας πίσω, είδε τον Πόνκιμ και τη Σαντέ'ενθιν να βγαίνουν από το άνοιγμα, με τον Νε-Μόρλιν καταπόδας.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν έριξε μια ερευνητική ματιά στο υπνοδωμάτιο. «Φαίνεται πως κάποιος από τους κατακτητές μένει εδώ,» είπε. «Το θέμα είναι ποιος.»

«Έχει μεγάλη σημασία;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν.

«Φυσικά και έχει,» τόνισε ο Βούνκαλ, βγαίνοντας κι εκείνος από την κρυφή δίοδο. «Όποιος μένει εδώ, αναμφίβολα είναι και ο ισχυρότερος των κατακτητών. Σίγουρα, όλοι θα επιθυμούσαν τα βασιλικά διαμερίσματα –προσδίδουν κάποιο... κύρος.»

«Πολύ σωστά, Αργκανθικιανέ,» ένευσε ο Πόνκιμ. Και προς τον Νε-Μόρλιν: «Εξουσιαστή, μήπως θα μπορούσες να αναγνωρίσεις ποιος από τους τρεις κοιμάται σε τούτο το μέρος;»

Εκείνος έριξε μια ματιά στο δωμάτιο. Ύστερα, ανασήκωσε τους ώμους, λέγοντας: «Όχι.»

Ο Κράντμον πλησίασε την τουαλέτα, για να κοιτάξει τα καλλωπιστικά είδη εκεί. «Κάποιος τα έχει χρησιμοποιήσει πρόσφατα,» είπε. «Μάλλον, γυναίκα μένει εδώ.» Στράφηκε στο Νε-Μόρλιν. «Η Βασιλίδα της Ύρμελβ;»

«Θα μπορούσε...» αποκρίθηκε, αβέβαια, ο Ελρούνιος.

Η Αάνθα εκείνη την ώρα άνοιγε μια από τις ντουλάπες της. «Αυτά, όμως, είναι αντρικά ρούχα,» παρατήρησε. «Κι εγώ δεν είχα αντρικά ρούχα στο υπνοδωμάτιό μου.»

«Δεν έχει σύζυγο η Βασιλίδα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Δεν έχει σημασία αυτό. Τώρα, που ξέρουμε ότι ο ισχυρότερος των κατακτητών κοιμάται σε τούτο το δωμάτιο, θα το έχουμε υπόψη μας,» είπε ο Πόνκιμ. «Έχουμε εύκολη πρόσβαση εδώ, πράγμα που σημαίνει ότι μπορούμε άνετα να τον αιχμαλωτίσουμε, όταν έρθει για να αναπαυθεί. Επομένως, εκείνο που μένει είναι να βρούμε πού κοιμούνται οι άλλοι δύο.

»Κράντμον, έχεις άμεση πρόσβαση σε όλα τα δωμάτια του παλατιού.»

«Έχω πρόσβαση σε όλα, αλλά όχι άμεση, όπως εδώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως τι να το κάνουμε αυτό, όσο δεν ξέρουμε σε ποια πρέπει να πάμε;»

«Θα χρειαστεί να μάθουμε,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Έκανε νόημα στους στρατιώτες, στη Βόλκρα, και στους Σοφού του Κύκλου του

Φτερού να προχωρήσουν μέσα στη μυστική δίοδο, καθώς κι ο ίδιος κατευθυνόταν προς τα κει.

Όταν μπήκαν όλοι, ο Κράντμον τράβηξε την κουρτίνα, έκλεισε την κρυφή πόρτα, και οι Ελρούνιοι άναψαν λάμπες, για να διαλύσουν το σκοτάδι.

«Για την ώρα,» τόνισε ο Πόνκιμ στους συντρόφους του, «η δουλειά μας θα είναι μία και μόνο: Να μάθουμε ποιοι είναι οι κατακτητές, πού μένουν, και ποιες οι συνήθειές τους. Δε θα τους αιχμαλωτίσουμε αμέσως. Και, φυσικά, μην επιχειρήσει κανείς να τους σκοτώσει. Χρειαζόμαστε τους στρατούς μας, προτού ενεργήσουμε.»

«Το έχουμε συζητήσει αυτό, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «δε νομίζω ότι κανένας μας σκοπεύει να δράσει διαφορετικά.» Είχε παρατηρήσει ότι ο Σφετεριστής του Σαραόλν είχε μια κακιά συνήθεια να θεωρεί τους άλλους ανόητους και να πιστεύει πως έπρεπε, διαρκώς, να τους επαναλαμβάνει τα ίδια πράγματα, λες και θα τα ξεχνούσαν. Όμως, μάλλον, αυτό ήταν φυσικό επακόλουθο τού να ελέγχει κανείς τόση πνευματική δύναμη: νόμιζε πως οι υπόλοιποι ήταν κατώτερης νοημοσύνης από εκείνον.

«Το εύχομαι,» είπε ο Πόνκιμ. Και: «Κράντμον, στην Αίθουσα του Κοχυλιού έχουμε άμεση πρόσβαση;»

«Όχι,» απάντησε εκείνος.

(Λέει αλήθεια; σκέφτηκε η Αάνθα. Ή αποφάσισε να το κρατήσει αυτό για τον εαυτό του;)

«Στη βασιλική αίθουσα;»

«Ναι.»

«Τότε, καλό θα ήταν να ρίξουμε μια ματιά εκεί. Αλλά προσεκτικά,» είπε ο Πόνκιμ.

«Ακολουθήστε με,» πρότεινε ο Κράντμον, κι άρχισε να βαδίζει, περνώντας ανάμεσα από τους Ελρούνιους μαχητές, ένας από τους οποίους τον ακολούθησε, με τη λάμπα του να φωτίζει το σκοτεινό πέρασμα.

Καθώς άρχιζαν να κατεβαίνουν μια πέτρινη, υγρή (κι επομένως, επικίνδυνη) σκάλα, ο Νε-Μόρλιν ρώτησε τον Πόνκιμ: «Μπορείς, πάλι, να εντοπίσεις τη Νι-Δάτλα;»

Εκείνος κατένευσε. «Περίμενε, όμως, πρώτα να δούμε ποιοι βρίσκονται, επί του παρόντος, στη βασιλική αίθουσα, Εξουσιαστή.»

** ** *

Η Νι-Δάτλα φόρεσε το αργυρό κράνος με το πρασινόχρυσο φτερό.

Ο Άνεμος την κοίταξε από πάνω ως κάτω, καθώς ήταν ντυμένη με την αρματωσιά της νεκρής σπαθάρχισσας. Μειδίασε στραβά. «Εξουσιάστρια, οφείλω να πω ότι είσαι πολύ... στρατιωτική έτσι.»

«Αυτά τα πράγματα είναι εντελώς άβολα,» μούγκρισε εκείνη. Κι αναρωτήθηκε: *Πώς τα φορά ο Μόρλιν με τόση άνεση;*

«Θα τα έβαζα εγώ, Εξουσιάστρια,» της είπε η Νύχτα, «όμως δεν ξέρω να μιλάω τη Νότια Αρμπεναρκιανή, πράγμα που, κατά πάσα πιθανότητα, θα μας προκαλούσε πρόβλημα.» Έβαλε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι και έριξε μια ματιά στους συντρόφους της, για να διαπιστώσει πως όλοι είχαν κάνει το ίδιο, εκτός από τον Τέλκαρ, που δε φορούσε κάπα όταν τους συνέλαβαν.

«Εσύ, παππού, θα βαδίζεις τελευταίος,» είπε ο Άνεμος στο βασικό σύμβουλο. «Και, μόλις ξεκάνουμε κάνα φύλακα, θα φορέσεις τη δική μου κάπα.»

«Δεν είμαι τόσο μεγάλος για νάμαι παππούς σου!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος, σμίγοντας τα φρύδια. «Σου έχω ξαναπεί να προσέχεις τα λόγια σου μαζί μου!»

«Μα τα Πνεύματα, όχι τώρα!» τους διέκοψε η Βερενέλη, προτού προλάβει να ανταπαντήσει ο Άνεμος. «Όταν βγούμε απο δώ.»

«Πολύ σωστά,» ένευσε ο Ράμλεντ. «Πάμε, πριν αρχίσουν να σκέφτονται ότι η σπαθάρχισσα και η Ρήσια άργησαν υπερβολικά.

»Εξουσιάστρια, εσείς μας οδηγείτε.»

Η Νι-Δάτλα ξεκίνησε να βαδίζει. Οι ψηλές της μπότες αντηχούσαν μέσα στους διαδρόμους των μουντρουμιών και η πανοπλία της κουδούνιζε. Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν, χωρίς να κάνουν και πολύ φασαρία, με τον Τέλκαρ τελευταίο.

Γρήγορα, βρέθηκαν μπροστά στην πέτρινη σκάλα. Ανέβηκαν, με σταθερά βήματα, μη θέλοντας να δώσουν την εντύπωση ότι βιάζονταν στους φρουρούς που, αναμφίβολα, βρίσκονταν επάνω. Η Νι-Δάτλα άνοιξε τη σιδερένια πόρτα, οι μεντεσέδες της οποίας έτριξαν δυνατά.

Το φυλάκιο από πίσω ήταν άδειο, παρατήρησε έκπληκτη η Εξουσιάστρια του Χρήματος. *Έφυγαν οι φύλακες; απόρησε. Γιατί; Δεν θάπρεπε να μας φρουρούν καλύτερα; Ή, μήπως, η σπαθάρχισσα τούς πρόσταξε να εγκαταλείψουν το πόστο τους; Αλλά για ποιο λόγο;*

«Η... έλλειψη στρατιωτών εδώ με παραξενεύει,» μουρμούρισε ο Άνεμος.

«Αυτό ξαναπές το,» ένευσε ο Ράμλεντ. «Προσέχετε, φίλοι μου.» Ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ είχε ένα κακό προαίσθημα, που έκανε τις τρίχες του ν'ανασηκώνονται. *Ενέδρα; Μόνο κάτι τέτοιο μπορούσε να του φέρει στο μυαλό αυτή η κατάσταση. Και ήξερε από ενέδρες ο Ράμλεντ...*

Η Νι-Δάτλα βάδισε ως την ξύλινη πόρτα αντίκρυ τους. Το αριστερό γαντοφορεμένο της χέρι έπιασε το πόμολο. Στράφηκε στους συντρόφους της, για να δει τις αντιδράσεις τους.

Ο Άνεμος της έγνεψε καταφατικά. Κι εκείνος υποψιαζόταν ότι μπορεί να ήταν ενέδρα, όμως... *Έως εδώ που φτάσαμε, δεν είναι δυνατόν να κάνουμε πίσω. Ας ανακαλύψουμε τι μας περιμένει...*

Η Νι-Δάτλα γύρισε, πάλι, στην ξύλινη πόρτα, ενώ δεν είχε αφήσει καθόλου το πόμολο. Τράβηξε το σπαθί της από το θηκάρι και την άνοιξε, με μια γοργή κίνηση.

Εμπρός της, αντίκρισε έναν άντρα με οπλισμένη βαλλίστρα να τη σωμαδεύει!

Η καρδιά της αναπήδησε και η ανάσα της κόπηκε, λες και την είχαν γρονθοκοπήσει. Όμως, προφανώς, το ίδιο αφνιδιασμένος μ' αυτήν ήταν κι ο στρατιώτης. Φαινόταν Υρμέλβιος και, μάλλον, δεν περίμενε ν' αντικρίσει μια σπαθάρχισσα. Κατάφερε να ψελλίσει κάτι που η Νι-Δάτλα δεν κατάλαβε, γιατί ήταν στη γλώσσα των Υρμέλβιων, την οποία εκείνη δε γνώριζε πολύ καλά, κι έτσι όπως τα είπε ο άντρας, τη μπερδέψε ακόμα περισσότερο.

«Παραμέρισε!» του έκανε, απότομα, στην Νότια Αρμπεναρκιανή, ελπίζοντας να τον τρομάξει και να την υπακούσει.

Το σχέδιό της πέτυχε: ο στρατιώτης απομακρύνθηκε, κατεβάζοντας τη βαλλίστρα. Όμως πίσω του φανερώθηκε ένα δωμάτιο γεμάτο Υρμέλβιους πολεμιστές, ανάμεσα στους οποίους βρισκόταν και—

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε η Βασιλίδα Δάηθρα. «Η στολή της σπαθάρχισσας δε σου πάει Νι-Δάτλα!»

Η Εξουσιάστρια, πάραυτα, έκλεισε την πόρτα και τράβηξε τη μικρή, σιδερένια αμπάρα, στρεφόμενη στους συντρόφους της. «Μας περίμεναν!» είπε, αρπακτά.

Η Νύχτα τράβηξε το ένα στιλέτο της Ρήσια μέσα από τα ρούχα της, ενώ πέταξε το άλλο στον Άνεμο, ο οποίος το έπιασε στον αέρα.

«Αυτά δε θα μας βοηθήσουν πολύ,» τους διαβεβαίωσε η Βερενέλη.

«Είδες τι μαθαίνει κανείς από την εντατική μελέτη;» έκανε ο Άνεμος στη Νύχτα.

«Πάψε!» μούγκρισε εκείνη. Μα, πώς είχε όρεξη για ηλίθια σχόλια, κάτι τέτοιες ώρες; Ποτέ δε θα τον καταλάβαινε!

«Ανοίξτε!» ακούστηκε μια φωνή απέξω. «Νι-Δάτλα! Άνοιξε, αλλιώς θα σπάσουμε την πόρτα και θα μπούμε!»

«Η Βασιλίδα Δάηθρα,» είπε η Εξουσιάστρια στους συντρόφους της.

«Άνοιξε, Νι-Δάτλα!»

Κανείς δε μίλησε.

«Άνοιξε, γιατί θα σπάσουμε την πόρτα! Άνοιξε, ΤΩΡΑ!»

«Βούλωστο, λιμανοπουτάνα!» φώναξε ο Άνεμος.

«Ποιος είσαι συ; Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι; Ξέρεις ποια είμαι; Θα σε γδάρω ζωντανό γι' αυτό! Σπάστε την πόρτα!»

«Να τι έκανες, πάλι!» μούγκρισε η Νύχτα στον Άνεμο.

«Γιατί, δε θα την έσπαγαν;» αντιγύρισε εκείνος.

Ο Ράμλεντ άρπαξε το τραπέζι του δωματίου, το σήκωσε όρθιο, και το έβαλε μπροστά στην πόρτα, έτσι ώστε να τη φρακάρει. Η Βερενέλη έβαλε και μια καρέκλα. Και η Νι-Δάτλα, κρίνοντας το σχέδιό τους σωστό για την περίσταση, ακόμα μία. Την ίδια στιγμή, κάποιοι είχαν αρχίσει να προσπαθούν ν'ανοίξουν, και κοπανήματα αντηχούσαν μέσα στο δωμάτιο.

Η Ελρούνια Αρχόντισσα έδωσε το σπαθί της στον Ράμλεντ. «Σε περίπτωση που μούνε,» του είπε.

«Όταν μούνε, Εξουσιάστρια,» αποκρίθηκε εκείνος, «ένα ξίφος δε θα μας σώσει.»

Η Νι-Δάτλα έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο. Τόσοι οπλισμένοι πολεμιστές βρίσκονταν εκεί έξω, ενώ εκείνη κι οι σύντροφοί της δεν είχαν ούτε καν όπλα... άσε πια αρματωσιές. Επίσης, παρατήρησε πως ο Ντρούβτεκ είπε «όταν μουν», όχι «αν μουν». Και είχε και πάλι δίκιο: αργά ή γρήγορα, οι τρισκατάρατοι θα κατάφερναν να σπάσουν την πόρτα. *Ερπετά, βοηθήστε μας...!*

«Πάμε πίσω,» πρότεινε η Βερενέλη, δείχνοντας την πόρτα που οδηγούσε στη σκάλα των μουντρουμιών.

«Και τι θα κάνουμε, πάλι, εκεί κάτω;» είπε ο Άνεμος. «Θα μας κλειδαμπαρώσουν. Πρέπει να βρούμε τρόπο να φύγουμε!»

«Μα δεν υπάρχει τρόπος εδώ πέρα!» έκανε, πανικόβλητη, η Βερενέλη. «Πάμε κάτω!»

Οι καρέκλες και το τραπέζι πίσω από την πόρτα ταρακουνιόνταν άγρια.

«Αυτή είναι η μόνη μας επιλογή,» συμφώνησε ο Ράμλεντ, περνώντας την ανοιχτή σιδερένια πόρτα κι αρχίζοντας να κατεβαίνει τις σκάλες των μουντρουμιών δίχως δευτέρα κουβέντα.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να βγούμε ζωντανοί απο δώ,» είπε η Νύχτα, καθώς εκείνη κι οι άλλοι ακολουθούσαν τον πορφυρομάλλη Ντρούβτεκ.

«Αυτό το έχουμε ξαναπεί πολλές φορές παλιότερα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Βλέπεις εσύ καμια διέξοδο;» έκανε η Νύχτα.

Η αλήθεια είναι πως όχι, παραδέχτηκε, σιωπηρά, ο Άνεμος.

** ** *

Ο Κράντμον μισάνοιξε τη μυστική είσοδο της βασιλικής αίθουσας, για να αντικρίσει μέσα δύο άντρες και μια γυναίκα να στέκονται γύρω από το τραπέζι των συμβούλων, επάνω στο οποίο βρισκόταν απλωμένη μια μεγάλη ποσότητα χρυσαφικών και χρυσών κι αργυρών νομισμάτων, λες και είχε πρόσφατα ανοιχτεί κάποιο μυθικό σεντούκι θησαυρού. Ο ένας από τους άντρες ήταν τεραστίων διαστάσεων και φοβερά μυώδης. Ένα κτήνος και μισό, όφειλε να σχολιάσει ο Ωκεάνιος ευγενής, παρατηρώντας τον. Επίσης, στα πόδια αυτού του ανθρώπου τριβόταν ένα μεγάλο λιοντάρι, που έμοιαζε εξαιρετικά επικίνδυνο –όπως, άλλωστε, κι όλα τα λιοντάρια που είχε ποτέ αντικρίσει ο Κράντμον, τα οποία έρχονταν στη Θέρληχ είτε από τη Βόρεια Γη (λιοντάρια του Βορρά, τα λέγανε, ή λιοντάρια των βουνών) είτε από τη Νότια (λιοντάρια της ερήμου ή της ζούγκλας). Τούτο πρέπει να ήταν Νότιο λιοντάρι.

Ο άλλος άντρας δεν είχε καμία σχέση με τον πρώτο. Έμοιαζε πολύ πιο εκλεπτυσμένος και προσεκτικά ντυμένος. Είχε μαύρα, μακριά μαλλιά, δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι του, γύρω από το οποίο περνούσε ένα χρυσό στέμμα. Πλάι του στεκόταν η γυναίκα, που ήταν το ίδιο καλοντυμένη μ'αυτόν, μελαχρινή και μετρίου αναστήματος. Φαινόταν να της αρέσουν ιδιαίτερα τα κοσμήματα που βρίσκονταν εμπρός της, καθώς τα σήκωνε και τα κοιτούσε προσεκτικά. Και, μάλλον, είχε ήδη φορέσει κάποια, έκρινε ο

Κράντμον, γιατί οι καρποί της ήταν γεμάτοι με βραχιόλια και ο λαιμός της με περιδέραια.

Γύρω-γύρω στην αίθουσα στέκονταν ετοιμοπόλεμοι στρατιώτες, μάλλον διαφόρων εθνικοτήτων. *Οι κατακτητές, προφανώς, δεν εμπιστεύονται ο ένας τον άλλο,* σκέφτηκε ο Ωκεάνιος ευγενής.

Ο σωματώδης άντρας έριξε άγαρμπα μια χούφτα χρυσά και ασημένια νομίσματα επάνω στο τραπέζι, λέγοντας κάτι που ο Κράντμον δε μπορούσε να καταλάβει. *Μιλούν τη γλώσσα του μακρινού Νότου.*

Στράφηκε πίσω του, στους υπόλοιπους, και τους είπε τι είδε. «Εξουσιαστή, εσύ ξέρεις τη Νότια γλώσσα, έτσι;» ρώτησε τον Νε-Μόρλιν. Εκείνος κατένευσε. «Τότε, παρακολούθα τους, να μας εξηγήσεις τι λένε.» Τον ενοχλούσε τον Κράντμον που αναγκαζόταν να ζητά βοήθεια από αυτό το ανθρωπάριο, τον Εξουσιαστή της Έλρουν. Στο κάτω-κάτω, εκείνος είχε τις δυνάμεις ενός αρχαίου Θεού εντός του· δε θα έπρεπε να τον έχει ανάγκη. Ωστόσο, όλοι είχαν κάποιες φορές τη χρησιμότητά τους...

Ο Κράντμον παραμέρισε από το στενό άνοιγμα, και ο Νε-Μόρλιν πήρε τη θέση του, κοιτώντας τον σωματώδη άντρα και τον λεπτό να κουβεντιάζουν έντονα. Ο δεύτερος πρέπει να ήταν Λίχιος –ο ένας Βασιλέμπορας! Κι ο άλλος;

«–αυτή τη *γυναίκα*;» έλεγε, δυνατά, ο σωματώδης άντρας.

«Μην υποτιμάς τη Βασιλίδα Δάηθρα, Ναζτάρι,» αποκρίθηκε ο Βασιλέμπορας. «Ξέρει τι κάνει. Δεν πιστεύω ότι δε μπορεί να ελέγξει αυτό το πρόβλημα... αν όντως έχει παρουσιαστεί κάποιο πρόβλημα.»

Ναζτάρι... σκέφτηκε ο Νε-Μόρλιν. *Πού το έχω ξανακούσει αυτό τ'όνομα;*

«Έτσι αργούσε κι η σπαθάρχισσά της,» αντιγύρισε ο σωματώδης άντρας.

«Η Δάηθρα πήρε τόσους μαχητές μαζί της. Ακόμα κι αν οι κρατούμενοι έχουν δραπετεύσει, θα τους πιάσουν. Αποκλείεται να έχουν προλάβει να πάνε μακριά.»

«Και την άλλη φορά, τα ίδια λέγατε κι η καταραμένη Εξουσιάστρια έγινε καπνός!» μούγκρισε ο Ναζτάρι.

Η Δάτλα! Η καρδιά του Νε-Μόρλιν σφίχτηκε. *Πού είναι η Δάτλα;*

«Αποκλείεται, πάλι, να φύγει, Ναζτάρι,» αναστέναξε ο Βασιλέμπορας. «Αλλ' αν θέλεις, στείλε ανθρώπους σου να κοιτάξουν –όμως άφησέ με ν' ασχοληθώ μ' ετούτα τα εξαίσια αρχαία κομμάτια!»

Η Δάτλα είναι φυλακισμένη!

Ο Νε-Μόρλιν έκανε ν' ανοίξει ολόκληρη την κρυφή πόρτα, αλλά αισθάνθηκε μια ακατονόμαστη δύναμη να συγκρατεί όλο του το σώμα. Ο Ναζτάρι φώναζε κάτι στους φρουρούς του δωματίου, αλλά ο Εξουσιαστής δεν τον άκουσε, καθώς η σφυριχτή φωνή του Πόνκιμ γέμισε το μυαλό του: «*Τι πας να κάνεις εκεί, Μεγαλειότητα;*»

Ο Νε-Μόρλιν στράφηκε για να τον αντικρίσει, ανακαλύπτοντας ότι η ακατονόμαστη δύναμη δεν τον συγκρατούσε, πλέον. «Βρες τη Νι-Δάτλα,» του είπε.

«Τι σ' έπιασε;» ρώτησε ο Πόνκιμ. «Τι συμβαίνει;» Μπορούσε να δει καθαρά την ταραγμένη όψη στο πρόσωπο του Εξουσιαστή.

«Μάλλον, την έχουν στα μουντρούμια, εδώ,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. «Και η Βασιλίδα Δάηθρα έχει πάει να τη συλλάβει, μαζί με στρατιώτες της· κι αυτός ο Ναζτάρι, τώρα, θα στείλει κι άλλους!»

«Τι είναι τούτες οι ασυναρτησίες που τσαμπουνάς, Εξουσιαστή;» μούγκρισε ο Κράντμον. «Πώς πάνε να τη συλλάβουν αφού ήδη βρίσκεται στα μουντρούμια;»

Ο Νε-Μόρλιν έριξε μια ματιά στον Ωκεάνιο ευγενή, όμως, ύστερα, το βλέμμα του επέστρεψε, πάλι, στο Σφετεριστή του Σαραόλν. «Βρες την, Πόνκιμ!» επέμεινε.

** ** *

Συγκεντρωμένοι κάτω από την πέτρινη σκάλα, οι σύντροφοι μπορούσαν ν'ακούσουν τους στρατιώτες να κοπανούν την ξύλινη πόρτα του φυλακίου.

Ευτυχώς που αυτή, τουλάχιστον, είχε μπάρα, σκεφτόταν η Βερενέλη, γιατί η σιδερένια θύρα στην κορυφή των σκαλοπατιών δεν είχε. Όπως ήταν και φυσικό, άλλωστε: Τα μπουντρούμια είναι για να κλείνεις τους άλλους μέσα, όχι για ν'απαγορεύεις την είσοδο στους δεσμοφύλακες.

«Ράμλεντ, τι προτείνεις;» ρώτησε, ξέροντας πως ο Ντρούβτεκ ήταν ο πιο εμπειροπόλεμος ανάμεσά τους.

«Σε αυτή την περίπτωση,» αποκρίθηκε, σχεδόν επαγγελματικά, εκείνος, «συνήθως, έχει κανείς δύο λύσεις: Η μία είναι να παραδοθεί –κι αυτό κάνουν οι πιο λογικοί άνθρωποι, όπως οι Αργκανθικιανοί. Η άλλη είναι να αγωνιστεί μέχρι θανάτου –πράγμα που θα έκανε ένας παγιδευμένος Βολχερθιανός που βρισκόταν αντιμέτωπος με δεκάδες χρωματομάτηδες. Τι απ'τα δύο προτιμάτε;»

«Φυσικά, κανένα από τα δύο,» είπε ο Άνεμος. «Δε μπορεί να μην υπάρχει κάποια διέξοδος απο δώ μέσα, γαμώ τα Πνεύματα! Πάμε πιο βαθιά στα μπουντρούμια· ίσως να βρούμε κάποιο κρυφό πέρασμα που παρουσιάστηκε με το σεισμό, ή τίποτα τέτοιο.»

«Περιμένεις να φανούμε τόσο τυχεροί;» απόρησε η Νύχτα.

«Γιατί όχι; Η Τύχη κι εμείς έχουμε στενή συγγένεια.»

«Θα μπορούσαμε, καλύτερα, να βρούμε μια *διπλωματική* λύση,» πρότεινε ο Τέλκαρ.

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Άνεμος.

Η ξύλινη πόρτα ακούστηκε να σπάει και το τραπέζι κι οι καρέκλες πίσω της να σωριάζονται στο πάτωμα, καθώς οι στρατιώτες έμπαιναν.

«Μείνε εσύ να κουβεντιάσεις μαζί τους, γέρο,» είπε ο Άνεμος. «Εγώ λέω να πηγαίνω.» Και έτρεξε μέσα στους διαδρόμους των μπουντρουμιών. Πίσω του, μπορούσε ν'ακούσει τους υπόλοιπους να

τον ακολουθούν· και, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά, διαπίστωσε ότι και ο Τέλκαρ ήταν ανάμεσά τους. *Ούτε αυτός δεν είναι τόσο ηλίθιος, ώστε να μείνει πίσω. Και μου φαίνεται να τρέχει μια χαρά, για την ηλικία του.*

Όμως, αναρωτιέμαι τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε σε αδιέξοδο...

Η φωνή της Βασιλίδας Δάηθρα αντήχησε μέσα στα υπόγεια περάσματα: «*Νι-Δάτλα, νομίζεις ότι θα μου ξεφύγεις εκεί μέσα; Δεν υπάρχει διέξοδος! Είστε στα μπουντρούμια, ανόητη Ελρούνια!*»

Είστε στα μπουντρούμια...! μούγκρισε εσωτερικά ο Άνεμος. *Λες και δεν το είχαμε συνειδητοποιήσει ως τώρα!*

Σταμάτησε σε μια στροφή, υψώνοντας το χέρι του, για να σταματήσουν κι οι υπόλοιποι. «Πρέπει να κρυφτούμε κάπου,» είπε, λαχανιασμένα.

«Μα, δεν υπάρχει πουθενά μέρος για κρύψιμο!» αποκρίθηκε η Βερενέλη, με μια απελπισμένη, τρομοκρατημένη όψη στο πρόσωπό της. «Θα μας πετσοκόψουν εδώ κάτω!»

«Μην τα χάνεις, πανάθεμά σε!» σφύριξε ο Άνεμος. «Ίσως υπάρχει ακόμα κάποια ελπ—»

«Είσαι ηλίθιος;» φώναξε η Βερενέλη.

Μποτοφορεμένα πόδια ακούστηκαν να έρχονται, καθώς και το κουδούνισμα πανοπλιών.

Ο Τέλκαρ πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να μετριάσει τον πανικό του. «Ας πολεμήσουμε. Για το Βασίλειο,» είπε, με επιτηδευμένα σταθερή φωνή, που έμοιαζε έτοιμη ν'αρχίσει να τρεμουλιάζει από στιγμή σε στιγμή.

«Άσε τις Πνευματοχτυπημένες ανοησίες, γέρο!» γρύλισε ο Άνεμος. «Ελάτε!» Έτρεξε.

«Ελάτε!» πρόσθεσε, επιτακτικά, ο Ράμλεντ, ακολουθώντας τον. Και δεν εξεπλάγη όταν οι υπόλοιποι τον πήραν στο κατόπι, χωρίς καμία αντίρρηση. Έτσι φώναζαν οι Βολχερθιανοί στους στρατιώτες τους, όταν ήθελαν να τους υπακούσουν αμέσως και χωρίς την παραμικρή

αμφισβήτηση. Ήταν τέχνη κι αυτό, όπως είχε παρατηρήσει ο Ντρούβτεκ στα ταξίδια του.

Τώρα, αντιλαμβανόταν ότι δεν υπήρχε περίπτωση να γλιτώσουν από τους διώκτες τους, όμως, τουλάχιστον, ας τους αντιμετωπίζουν όπως έπρεπε: σαν στριμωγμένοι λύκοι! Και, για να συμβεί τούτο, ο Ράμλεντ ήξερε πως χρειαζόταν να φέρει τους συντρόφους του στην ανάλογη θέση. Δεν ήταν αρκετά στριμωγμένοι ακόμα, ώστε να τους φαίνονται όλα μαύρα. Επί του παρόντος, βρίσκονταν σε κατάσταση πανικού, πράγμα που τους ωθούσε σε άτακτη φυγή. Αλλά, όταν είχαν έναν τοίχο πίσω τους και ένα φουσάτο εχθρών εμπρός τους, τότε άλλου είδους ένστικτα θα ξυπνούσαν μέσα τους.

Όμως δεν είδαν τοίχο, αλλά μια σκοτεινή, κουκουλοφόρο φιγούρα να στέκεται στη μέση του διαδρόμου όπου έτρεχαν. «Σταθείτε!» πρόσταξε ο άγνωστος, με φωνή που έμοιαζε να προέρχεται από παντού τριγύρω· κι εκείνοι σταμάτησαν, αθέλητα.

«Απο κεί.» Ο άγνωστος έδειξε μια στροφή στους υπόγειους διαδρόμους. «Τώρα!»

«Ποιος είσαι;» κατάφερε να ψελλίσει ο Άνεμος.

«Τρέξτε, ανόητοι!» επέμεινε εκείνος.

Στρατιώτες ακούστηκαν από πίσω τους. Η Νύχτα γύρισε, για να τους δει να έρχονται, φωνάζοντας λόγια σε μια γλώσσα που δε μπορούσε να καταλάβει. Μετά, η τυχοδιώχτρια έτρεξε προς τη μεριά όπου είχε δείξει ο άγνωστος, και στον τοίχο δεξιά της αντίκρισε κάτι που έμοιαζε να είχε βγει από όνειρο: ένα ανοιχτό πέραςμα, μπροστά από το οποίο στέκονταν τρεις κουκουλοφόρες μορφές, περιμένοντάς την. Έχω ψευδαισθήσεις;

«Γρήγορα, μπες,» της είπε η μία από τις μυστηριώδεις φιγούρες, με γυναικεία φωνή.

Η Νύχτα άκουσε και τους συντρόφους της να έρχονται.

** ** *

Καθώς οι κυνηγημένοι έστριβαν στο πέρασμα που τους είχε δείξει, ο Πόνκιμ ύψωσε το δεξί του χέρι και επικαλέστηκε τα Πνεύματα.

«*ΜΑΚΡΙΑ!*» φώναξε στους στρατιώτες, με τη φωνή του μεγεθυσμένη τόσο που έκανε τις πέτρες του διαδρόμου να τρίζουν, λες και γινόταν σεισμός ξανά.

Οι πολεμιστές που έρχονταν –πάνω από μισή ντουζίνα, στο σύνολό τους– σωριάστηκαν στο πάτωμα, σπαρταρώντας σαν τα ψάρια έξω απ'το νερό, ενώ βαστούσαν τα κεφάλια τους, είχαν διπλωθεί και ξερνούσαν, ή είχαν λιποθυμήσει αμέσως, από το απότομο ψυχικό χτύπημα.

«*Χα-χα-χα-χα-χα-χα!*» γέλασε ο Πόνκιμ, προσθέτοντας άφθονη πνευματική ισχύ στο γέλιο του, ώστε να πλανηθεί μέσα στα περάσματα των μπουντρουμιών και να γεμίσει με τρόπο τις καρδιές των υπολοίπων. Ύστερ'από τούτο, ήταν πολύ πιθανό ν'άρχιζαν να θεωρούν το μέρος στοιχειωμένο –πράγμα που θα βόλεψε ιδιαίτερα το Βασιλιά του Σαραόλν.

Ενώ όλοι οι μαχητές εμπρός του βρίσκονταν στο πάτωμα, ουρλιάζοντας έντρομοι ή αδειάζοντας τα στομάχια τους, ο Πόνκιμ πήγε προς τη μυστική είσοδο, απομακρυνόμενος από αυτούς.

Την ίδια στιγμή, μια σκέψη πλανιόταν στο νου των περιτρόμων Υρμέλβιων πολεμιστών: *Ντίλμερεβ*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24°

Σκιές και δαίμονες

Η Νι-Δάτλα δε μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν γύρω της. Τη μια βρισκόταν σε ένα υγρό, υπόγειο πέρασμα των μπουντρουμιών του παλατιού, φωτισμένο από δαυλούς, και

την άλλη, κουκουλοφόρες μορφές την παρέσερναν μέσα σε έναν σκοτεινό διάδρομο, ενώ μερικές απ'αυτές βαστούσαν λάμπες, των οποίων οι αχνές ακτινοβολίες δε βοηθούσαν και πολύ την Εξουσιάστρια να αντιληφθεί τι συνέβαινε. Πίσω της μπορούσε να αισθανθεί κάποιον να την κρατά από τους ώμους, βαδίζοντας γρήγορά μαζί της. Οι άνθρωποι με τις κουκούλες έμοιαζαν να βιάζονται ιδιαίτερα. Ποιοι ήταν; Τι ήθελαν εδώ; Είχαν έρθει για να τους βοηθήσουν; *Προφανώς ήρθαν για να μας βοηθήσουν!* διόρθωσε τον εαυτό της. *Όμως γιατί; Είναι, μήπως, οι Νυχτοβάτες, με τους οποίους είχαν μιλήσει ο Άνεμος κι η Νύχτα;*

«Μη φοβάσαι,» άκουσε μια αντρική φωνή κοντά στ'αφτί της. Ήξερε αυτή τη φωνή, κάπου την είχε ξανακούσει, σίγουρα· όμως, τώρα, μέσα στον πανικό της, δε μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν εκείνος που της μίλησε. Τα πάντα είχαν γίνει ένα μπερδεμένο κουβάρι στο μυαλό της. Σκιές και αχνά φώτα.

Κοιτώντας τριγύρω –*όπως* μπορούσε να κοιτάξει, έτσι που βάδιζαν, βιαστικά–, προσπάθησε να βρει τους συντρόφους της: τον Άνεμο, τη Νύχτα, το Ράμλεντ... Μάταια, όμως. Ίσως να ήταν ακόμα και πλάι της, αλλά, λόγω της κατάστασης, να μην τους έβλεπε. Η Βερενέλη, ο Τέλκαρ;... Ούτε κι αυτούς τους έβρισκε.

Μεγάλα Ερπετά, πού με πηγαίνουν; Τι μέρος είναι τούτο; Μοιάζει με... με κρυφά περάσματα πίσω από τους τοίχους του παλατιού. Αναρίγησε. Η όλη κατάσταση τής έφερνε στο μυαλό τρομακτικές ιστορίες που είχε ακούσει μικρή.

«Πού μας πηγαίνεις;»

Ήταν μια γυναικεία φωνή, από μπροστά, η οποία, πάλι, θύμιζε κάτι στη Νι-Δάτλα, αλλά, όπως και πριν, ο πανικός της ήταν πολύ μεγάλος για να την αναγνωρίσει.

«Σ'ένα μέρος όπου θα μπορούμε να σταματήσουμε και να σκεφτούμε,» απάντησε μια αντρική φωνή, άγνωστη στην Εξουσιάστρια του Χρήματος.

Τι συμβαίνει εδώ;

** ** *

«Βασιλίδα μου, πρέπει να φύγουμε!» έκανε ο τρομοκρατημένος σπαθάρχης. «Το μέρος είναι στοιχειωμένο!»

Η Δάηθρα προσπαθούσε να σταματήσει τον δικό της τρόμο: αυτόν που έκανε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα απ'ό,τι ποτέ, ο οποίος απειλούσε να διεισδύσει στο νου της και να τον γεμίσει με πανικό. Κι άμα τούτο συνέβαινε, η Βασιλίδα της Ύρμελβ ήξερε πως θα έτρεχε σαν τους στρατιώτες γύρω της, αποζητώντας να φτάσει στην έξοδο των μουντρουμιών όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Τι κόλπο είν'αυτό; σκέφτηκε η Δάηθρα. Η Νι-Δάτλα και οι συνεργοί της πρέπει, κάπως, να το είχαν κάνει. Δε μπορεί να ήρθε από το πουθενά. Κι όμως... εκείνο το γέλιο. Την είχε διαπεράσει σα μαχαίρι· είχε καρφώσει την ψυχή της, γεμίζοντάς τη με το δηλητήριο του τρόμου. *Μαγεία. Πρέπει να ήταν μαγεία. Μεγάλη Μητέρα, προστάτεψέ μας!*...

Στράφηκε ν'αντικρίσει τον σπαθάρχη πλάι της, αλλά διαπίστωσε ότι κι αυτός είχε, πλέον, φύγει, μαζί με τους υπόλοιπους. Από το βάθος των μουντρουμιών, η Δάηθρα μπορούσε ν'ακούσει μουγκρητά πόνου και κλαψουρίσματα, σαν κάποιοι να υπέφεραν. Έκανε ένα βήμα μπροστά, για να πλησιάσει, να δει τι συνέβαινε...

...Όμως ήταν μόνη, τώρα, εδώ κάτω. Τελείως μόνη, με τους μαχητές της να έχουν τραπεί σε άτακτη φυγή. Το δηλητήριο του γέλιου άρχισε, πάλι, να εξαπλώνεται εντός της.

Το σκοτάδι των κελιών... έμοιαζε επικίνδυνο. Και... τι μπορεί να πεταγόταν από τις σκιές των διαδρόμων; Οι φλόγες των δαυλών δεν τρεμόπαιζαν περίεργα; Γιατί έκαναν έτσι; Ήταν φυσιολογικό αυτό; Δε μπορεί αέρας να ερχόταν εδώ μέσα!

Η Δάηθρα αισθάνθηκε να παγώνει. Το δηλητήριο είχε φτάσει στο μυαλό της. Το ήξερε, και δε μπορούσε να το εμποδίσει.

Τα βογκητά πόνου συνέχιζαν να αντηχούν από το βάθος, αργόσυρτα, εφιαλτικά.

Ποιοι είστε; Τι συμβαίνει; ήθελε να φωνάξει η Βασιλίδα, αλλά δεν έβγαιναν λέξεις απ' τα χείλη της· η γλώσσα της είχε παραλύσει.

Το σκοτάδι των μπουντρουμιών, τώρα, της φαινόταν να εξαπλώνεται. Σαν το δηλητήριο στο μυαλό της. Ακαθόριστες μορφές την πλησίαζαν.

Μεγάλη Μητέρα, βοήθησέ με.

Έκλεισε τα μάτια. Όλα ήταν ένα κόλπο, ένα κόλπο. Αν ηρεμούσε τον εαυτό της, θα μάθαινε τι πραγματικά συνέβαινε, θα καταλάβαινε τι της είχε κάνει η Νι-Δάτλα και οι συνεργοί της. Ήταν η καταραμένη Εξουσιάστρια μάγισσα, τελικά; *Πώς δεν το είχα προσέξει ως τώρα; Πρέπει να έκρυβε τις δυνάμεις της· πρέπει να τις έκρυβε από όλους μας.*

Τα μάτια της ήταν κλειστά... και, όσο δεν έβλεπε, αν κάτι την πλησίαζε, από τις σκιές... αν κάτι απλωνόταν, για να την πιάσει... αν οι αιχμάλωτοι που είχαν ξεφύγει σκόπευαν να τη δολοφονήσουν έτσι...

Τα βλέφαρά της, πάραυτα, άνοιξαν. Κοίταξε τριγύρω. Κανείς δεν ήταν κοντά... μονάχα οι σκιές... που έμοιαζαν να είχαν απλωθεί ακόμα περισσότερο. *Μεγάλη Μητέρα, αυτό δεν είναι δυνατόν! Οι σκιές, δε μπορεί ν' απλώνονται! Δε μπορεί να έρχονται για μένα. Είναι ΣΚΙΕΣ! Μόνο...*

Τα βογκητά πόνου εξακολουθούσαν.

Η Βασιλίδα Δάηθρα συνειδητοποίησε ότι ήταν λουσμένη στον ιδρώτα, ότι η ανάσα έβγαινε βαριά από μέσα της. Το δηλητήριο την είχε νικήσει. Στράφηκε απ' την άλλη και άρχισε να τρέχει προς την έξοδο των μπουντρουμιών.

** ** *

Οι δαιμονάνθρωποι άκουσαν χτυπήματα στη σιδερένια πόρτα, και μια αλλόκοσμη φωνή γέμισε τη μεγάλη αίθουσα, μιλώντας στη λαλιά των ανθρώπων:

Ανοίξτε, υπηρέτες μου. Ο Αφέντης σας επέστρεψε.

«Ο Εκλεκτός!» σφύριξε ένας Μαγκραθμέλιος στους υπόλοιπους. «Ο Κράντμον.» Βάδισε βιαστικά προς τη σιδερένια θύρα και την άνοιξε, για να φανερώσει μια κουκουλοφόρο μορφή.

Η κουκούλα κατέβηκε, και το ξανθομάλλικο κεφάλι του Εκλεκτού, με τα καταγάλανα μάτια, παρουσιάστηκε.

«Καλωσόρισες, Αφέντη,» είπε ο δαιμονάνθρωπος, στη λαλιά των ανθρώπων, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Καλώς σε βρίσκω, Νεργκελάθ,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, μπαίνοντας στο δωμάτιο. «Φέρνω και παρέα, αν δε σε πειράζει.» Όμως δεν περίμενε την έγκριση του Μαγκραθμέλιου: μπήκε στην αίθουσα και έκανε νόημα στους συντρόφους του να περάσουν.

Η Νι-Δάτλα κοίταξε έντρομη το περιβάλλον γύρω της. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και καμωμένο από γκριζους πλίνθους. Έξι τετράγωνα κολόνες στήριζαν το ταβάνι, όπου κρέμονταν λάμπες που παρόμοιές τους η Εξουσιάστρια δεν είχε ποτέ ξανά αντικρίσει: εξέπεμπαν μια ακτινοβολία σαν αυτή της ημέρας. Από τι ήταν καμωμένες, μα τα Μεγάλα Ερπετά;

Όμως τούτο δεν ήταν το μόνο παράδοξο στην αίθουσα· γιατί η Δάτλα μπορούσε ν'αντικρίσει και κάτι πλάσματα που έμοιαζαν με ανθρώπους μα δεν ήταν άνθρωποι. Τα μαλλιά τους ήταν ποικιλόχρωμα και τα μάτια τους το ίδιο. Τ'αφτιά τους ήταν μυτερά, άλλων περισσότερο κι άλλων λιγότερο. *Πρέπει να είναι δαιμονάνθρωποι της Μάγκραθμελ. Ναι, τέτοιοι πρέπει να είναι... Αλλά... τι... τι δουλειά έχουν μέσα— ή κάτω— ή πίσω απ'τους τοίχους του παλατιού της Θέρληχ;*

«Δάτλα,» άκουσε πίσω της, και αισθάνθηκε κάποιον να την περιστρέφει.

Αναπάντεχα, αντίκρισε το πρόσωπο του Μόρλιν! Τα μάτια της γούρλωσαν. *Αυτός ήταν ο άντρας που μου μίλησε μέσα στα σκιερά περάσματα!* Η Δάτλα ψέλλισε κάτι ακατανόητο, καθώς ο Εξουσιαστής την πήρε στην αγκαλιά του. Μετά: «Τι συμβαίνει εδώ;» τον ρώτησε. «Πού είμαστε;»

«Είμαστε ασφαλείς εδώ, αγαπημένη μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τουλάχιστον, έτσι ελπίζω.»

Στράφηκε στον Κράντμον, αλλά κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή του: Καθώς η Αάνθα έβγαλε την κουκούλα από το πορφυρομάλλικό της κεφάλι, ο βασιλικός σύμβουλος Τέλκαρ αναφώνησε: «Βασίλισσά μας!» Και έπεσε στα γόνατα εμπρός της. «Το ήξερα ότι θα επιστρέφατε, Βασίλισσά μας! Θα επιστρέφατε να μας σώσετε από τους δυνάστες! Τα τρομερά πράγματα που έκαναν στην όμορφή μας πόλη, Μεγαλειοτάτη! Τα εγκλήματα που διέπραξαν εναντίον των πιστών σας υπηκόων!... Όμως...» Το βλέμμα του τρεμόπαιξε, ατενίζοντας τους Μαγκραθμέλιους μέσα στην αίθουσα. «Όμως, Βασίλισσά μου, δεν είναι αυτοί... δαιμονάνθρωποι;»

«Σήκω πάνω, ηλίθιε γέρο,» μούγκρισε ο Κράντμον, περνώντας από πλάι του. «Έχουμε σημαντικότερα πράγματα να κάνουμε απ' το να σε βάλουμε να ξεσκονίζεις το πάτωμα.»

«Σήκω, πιστέ μου φίλε,» είπε η Αάνθα στον Τέλκαρ, βοηθώντας τον να πατήσει στα πόδια του.

Ο βασιλικός σύμβουλος στράφηκε στον Κράντμον, που βάδιζε μέσα στην αίθουσα. «Βασίλισσά μου, δεν είναι αυτός ο προδότης; Δεν είναι ο σφετεριστής που καθάρπαξε τον Κοραλλένιο Θρόνο;»

«Ναι, σκουλήκι του παλατιού,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, «και όλοι με χρειάζεστε τώρα.» Στράφηκε, για να καθίσει στον πέτρινο θρόνο που βρισκόταν στο τέλος της αίθουσας, ανάμεσα σε δύο από τις τεχνολογικές λάμπες των Μαγκραθμέλιων.

(Τι σπατάλη της ενέργειας των κρυστάλλων, μόνο και μόνο για την ικανοποίηση του ηλίθιου Ωκεάνιου, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Ο Κράντμον είναι ανόητος, αλλά γιατί οι δαιμονάνθρωποι δεν τον προειδοποίησαν

για τούτο, όταν τους το ζήτησε; Τόσο πιστοί του είναι; Αυτός ο συλλογισμός τον ανησυχούσε.)

«Βασίλισσά μου!» αναφώνησε ο Τέλκαρ. «Είμαστε... είμαστε αιχμάλωτοι αυτού του δαιμονόφιλου αποβράσματος;»

«Δεν μπορείς να αντιληφθείς, ξεμωραμένη γέρο, πότε είσαι αιχμάλωτος και πότε όχι;» αντιγύρισε ο Κράντμον, από το θρόνο του. «Πριν ήσουν αιχμάλωτος. Κι εγώ σε έσωσα.»

«Αυτές οι κουβέντες δεν έχουν κανένα νόημα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, βαδίζοντας, για να σταθεί ανάμεσα στον ξανθομάλλη Ωκεάνιο και στον Τέλκαρ και την Αάνθα. «Είστε ασφαλείς τώρα,» διαβεβαίωσε το βασιλικό σύμβουλο και τους υπόλοιπους. «Ακόμα κι αν ήθελα να τσακίσω την ψυχή μερικών από εσάς,» πρόσθεσε, ατενίζοντας τον Άνεμο και τη Νύχτα.

«Συνεχίζεις να μας κρατάς κακία για εκείνο το... εμ... ατυχές περιστατικό, Αρχιέρεια;» αποκρίθηκε ο Άνεμος, υπομειδιώντας.

«Εσύ, δούλε, θα γίνεις θυσία για την Αίρεση του Φιδιού, στο τέλος,» τον διαβεβαίωσε η Σαντέ'ενθιν, «όπως είχαμε σχεδιάσει.»

«Άκουσα πως η Νότια Γη έγινε κομμάτια,» αντιγύρισε ο Άνεμος. «Λες ο Πύργος του Φιδιού κι η αίρεσή σου ακόμα να στέκονται;»

«Μπορώ να ξαναφτιάξω τα πάντα, όποτε το επιθυμήσω.»

«Μεγάλα λόγια.»

Τα μάτια της Σαντέ'ενθιν στένεψαν, επικίνδυνα. «Μην προκαλείς την οργή μου, δούλε.» Ύστερα, ένα μειδίαμα στράβωσε τα χείλη της. «Αλλιώς ίσως να δελεαστώ να μαρτυρήσω στην πιστή σου φίλη πόσο καλά με ικανοποιούσες τα βράδια, προτού αποφασίσω να σε προσφέρω θυσία στον Μεγάλο Όφη.»

Λέει ψέματα, σκέφτηκε η Νύχτα. Δε μπορεί νάναι αλήθεια! Στράφηκε να κοιτάξει τον Άνεμο, μα εκείνος είχε τα μάτια του καρφωμένα, γεμάτα μίσος, επάνω στη Σαντέ'ενθιν.

«Ημουν ναρκωμένος, Ζιρκεφιανή σαύρα,» γρύλισε.

«ΗΣουν;» έκανε εκείνη, συνεχίζοντας να χαμογελά μυστηριακά. «Ποτέ δεν το είχα προσέξει...»

«Σταματήστε τους τσακωμούς σας, όλοι!» φώναξε ο Πόνκιμ, βαδίζοντας μέσα στην αίθουσα, προς τον προχειροφτιαγμένο θρόνο του Κράντμον. «Τώρα! Δεν έχουμε άπειρο χρόνο για να κάνουμε σχέδια. Και έχουμε ακόμα λιγότερο χρόνο για ανοησίες!

»Μαγκραθμέλιοι, ποιος είναι ο αρχηγός σας εδώ;» απαίτησε.

«Εγώ, Εκλεκτέ Πόνκιμ,» αποκρίθηκε ένας δαιμονάνθρωπος με κίτρινα-πορφυρά-γαλάζια μακριά μαλλιά. «Ονομάζομαι Νεργκελάθ.»

«Πες μου, Άρχοντα Νεργκελάθ,» ζήτησε ο Πόνκιμ, «πώς τα πάτε με τους σεισμούς εδώ;»

«Άσχημα, Εκλεκτέ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κάποιες αίθουσες είναι ιδιαίτερα γερές, όπως τούτη όπου βρισκόμαστε, κι απ'ό,τι κρίνουμε, δεν προβλέπεται να πέσουν, εκτός κι αν τα τραντάγματα ενταθούν δραματικά. Όμως άλλες έχουν ήδη καταρρεύσει, κλείνοντας αρκετά περάσματα που παλιότερα χρησιμοποιούσαμε.»

«Έχετε, όμως, πρόσβαση στο παλάτι, όπως και πριν...;»

«Ναι,» ένευσε ο Νεργκελάθ. «Βέβαια, ίσως από λίγο διαφορετικούς δρόμους, ορισμένες φορές.»

«Τι γνωρίζετε γι'αυτούς τους νέους κατακτητές;» θέλησε να μάθει ο Πόνκιμ. «Ξέρετε σε ποιο δωμάτιο κοιμάται ο καθένας;»

«Όχι, Αφέντη,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος. «Δεν είχαμε τέτοιες διαταγές. Επομένως, περιμέναμε την επιστροφή του Αφέντη Κράντμον.»

«Οι άνθρωποι που είδαμε στην αίθουσα του θρόνου, αυτοί πρέπει να ήταν οι κατακτητές,» είπε ο Κράντμον. «Σωστά, Νε-Μόρλιν;»

«Έτσι πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Εξουσιαστής των Όπλων.

«Τους γνωρίζω,» είπε η Νι-Δάτλα. «Ήταν ο ένας υπερβολικά σωματώδης; Σαν θηρίο;»

«Ναι,» ένευσε ο Νε-Μόρλιν. «Και είχε ένα μεγάλο λιοντάρι στα πόδια του.»

«Αυτός είναι ο Βασιλιάς Ναζτάρι του Λέργκναμ,» τους πληροφόρησε όλους η Εξουσιάστρια του Χρήματος, «ο ένας από τους κατακτητές. Ο άλλος ήταν Λίχιος;»

«Ήταν,» ένευσε, πάλι, ο Νε-Μόρλιν. «Ένας άντρας πολύ πιο λεπτός και περιποιημένος από τον πρώτο, με μια γυναίκα πλάι του, μελαχρινή.»

«Ο Βασιλέμπορας Άρνελ της Μέρεντλιχ, και η σύζυγός του, Αρχόντισσα Νάρη,» είπε η Νι-Δάτλα. «Και η Βασιλίδα Δάηθρα της Ύρμελβ βρισκόταν στα μπουντρούμια, καταδιώκοντάς μας, με τους στρατιώτες της.»

«Πρέπει να είσαι η Εξουσιάστρια Νι-Δάτλα, σωστά;» τη ρώτησε ο Πόνκιμ (που γνώριζε πολύ καλά ποια ήταν).

«Ναι. Κι εσύ ο Πόνκιμ, ο Σφετεριστής του Σαραόλν.» Είχε ακούσει τον Μαγκραθμέλιο να τον αποκαλεί *Εκλεκτέ Πόνκιμ*.

«Ακριβώς. Πες μου, όμως: γνωρίζεις σε ποια δωμάτια αναπαύεται ο καθένας από τους κατακτητές;»

«Γνωρίζω,» αποκρίθηκε η Νι-Δάτλα.

«Υπέροχα,» είπε ο Πόνκιμ, υπομειδώντας. «Η δουλειά έχει, επομένως, τελειώσει κατά το ήμισυ. Τα υπόλοιπα θα είναι... απλά.»

«Πότε θα τους αιχμαλωτίσουμε;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Όχι προτού οι στρατοί μας βρίσκονται μισής μέρας δρόμο από τη Θέρλχη,» απάντησε ο Πόνκιμ.

«Συμφωνώ,» κατένευσε η Αάνθα. «Γιατί, αν τους απαγάγουμε τώρα, το πιο πιθανό είναι άλλοι να πάρουν τις θέσεις τους, οπότε θα έχουμε τα ίδια προβλήματα.»

«Ενώ, αν οι άρχοντες εξαφανιστούν αναπάντεχα πριν από την επίθεση, ο στρατός θα χάσει κάθε είδους οργάνωση,» πρόσθεσε ο Νε-Μόρλιν. «Δε θα ξέρουν για ποιον να πολεμήσουν.»

«Κι επιπλέον, θα έχουμε ανοίξει τις πύλες της πόλης,» είπε ο Βούνκαλ. «Να υποθέσω ότι υπάρχουν περάσματα που οδηγούν ως εκεί;» Έστρεψε το κουκουλωμένο του κεφάλι στον Κράντμιν.

«Λάθος υπόθεση, Αργκανθικιανέ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δυστυχώς, δεν υπάρχουν περάσματα που βγάζουν στις πύλες. Όμως υπάρχουν περάσματα που βγάζουν σε διάφορα σημεία της Θέρλχ, βολικά για εμάς.»

«Εμ... Αφέντη,» είπε ο Νεργκελάθ, «τα περισσότερα περάσματα κάτω από την πόλη έχουν καταρρεύσει.»

«Τι;» συνοφρυώθηκε ο Κράντμον.

«Οι υπόνομοι έπαθαν μεγάλες ζημιές, με τους σεισμούς, βλάπτοντας και τα περάσματα, επίσης,» εξήγησε ο δαιμονάνθρωπος. «Δε θα σας τα πρότεινα.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο ξανθομάλλης Ωκεάνιος, «δεν πιστεύω να έχουμε πρόβλημα ν'ανοίξουμε τις πύλες. Κάποιοι θα γλιστρήσουν έξω απ'το παλάτι και θα πάνε κοντά σ'αυτές, λίγο προτού έρθουν οι στρατοί. Θα το κάνω ο ίδιος, αν υπάρξει ανάγκη.»

Έχεις αποκτήσει τρομερή αυτοπεποίθηση, φίλτατε Κράντμον, παρατήρησε ο Πόνκιμ, η οποία, αναμφίβολα, οφείλεται στο γενικότερο πέπλο μυστηρίου που σε καλύπτει, τον τελευταίο καιρό. Και όλα αυτά από ένα απλό κάψιμο στις παλάμες;... Χμμμ...

«Όπως επιθυμείτε, Αφέντη Κράντμον,» έκλινε το κεφάλι ο Νεργκελάθ.

«Σε πόσες ημέρες θα βρίσκεται εδώ ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και οι υπόλοιποι;» ρώτησε η Αάνθα. «Μπορείτε να ξέρετε;»

Ο Κράντμον ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά του, σκεπτικός. «Δεδομένου ότι έφυγαν από τον Βράχο την ίδια μέρα με εμάς... σε τρεις-τέσσερις ημέρες εδώ πρέπει να βρίσκονται.»

«Και, μέχρι τότε, τι κάνουμε;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν.

«Το πιο απλό, Εξουσιαστή,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ: «υποσκάπτουμε την εξουσία των κατακτητών, απλώνοντας φήμες σ'ολάκερη τη Θέρλχ. Έτσι, όταν οι στρατοί μας έρθουν, θα έχουμε ένα ακόμα πλεονέκτημα.»

** ** *

«Ο Ντίλμερεβ, Μεγαλειοτάτη!» επέμεναν οι στρατιώτες της. «Ήταν ο Ντίλμερεβ.»

Η διπλή, μεγάλη πόρτα της αίθουσας του θρόνου άνοιξε μπροστά στη Δάηθρα, για να μπει μαζί με τους πολεμιστές που την ακολουθούσαν: τους δικούς της και αυτούς που είχε στείλει ο Βασιληάς Ναζτάρι.

«Τι συμβαίνει, Βασιλίδα Δάηθρα;» ρώτησε ο Βασιλέμπορας Άρνελ, που στεκόταν ακόμα μπροστά στο τραπέζι, εξετάζοντας το θησαυρό.

«Μακάρι νάξερα,» αποκρίθηκε εκείνη, γρυλίζοντας. «Κάτι παράξενο ήταν, όμως...»

Ο Βασιληάς Ναζτάρι, που καθόταν στο θρόνο του, συλλογίστηκε: *Τι μπορεί να ήταν τόσο... παράξενο, ώστε να έκανε τους δικούς μου μαχητές να επιστρέψουν; Σίγουρα, η Νι-Δάτλα κι η συνεργοί της δε θα μπορούσαν ποτέ να τους τρέψουν σε φυγή...*

«Ο Ντίλμερεβ, Μεγαλειοτάτη!» είπε ο σπαθάρχης που ήταν μαζί της στα υπόγεια. «Ο δαίμων της ερήμου. Το γέλιο του θα τσάκιζε τις ψυχές μας. Ήταν αυτός!»

«Τι ανοησίες λέτε;» συνοφρυώθηκε ο Βασιλέμπορας Άρνελ. «Ποιος δαίμονας; Είσαι ηλίθιος, στρατιώτη; Νομίζεις ότι εδώ είναι η έρημος;»

«Μεγαλειότατε, κι όμως, ήταν ο Ντίλμερεβ,» αποκρίθηκε ο σπαθάρχης. «Τα μπουντρούμια είναι στοιχειωμένα. Ίσως το πνεύμα του να ήρθε, μπαίνοντας σ'ένα απ'τα καράβια μας. Σίγουρα, δε θα έμεινε να πεθάνει εκεί, μετά από—»

«Βούλωστο!» έκανε ο Άρνελ. Ήταν από τις λίγες φορές που η Δάηθρα είχε δει την όψη του ταραγμένη. Ο Βασιλέμπορας πάντα ήταν ήρεμος, μετρημένος στα λόγια, και διπλωματικός.

«Ίσως τούτη να είναι δουλειά των μάγων,» υπέθεσε ο Ναζτάρι. «Αυτών που φρουρούν το Κοχύλι.»

«Κάποιος μας έκανε μάγια, αναμφίβολα,» συμφώνησε η Δάηθρα. «Δεν ξέρω ποιος ήταν... Ίσως νάταν κι η Νι-Δάτλα.»

«Δεν είναι μάγισσα η Εξουσιάστρια της Έλρουν,» είπε ο Άρνελ.

«Δεν ξέρουμε αν είναι,» τόνισε η Δάηθρα. «Μπορεί να μας το έγκρυβε τόσο καιρό.»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Ναζτάρι. «Πρέπει να ήταν οι μάγοι του Κοχυλιού. Αυτοί οι... Μυστικιστές της Θάλασσας. Εγώ λέω να τους προσέχουμε ιδιαίτερα απο δώ και στο εξής... Ίσως, μάλιστα, να πρέπει να τους σκοτώσουμε. Πείτε μου πότε επιθυμείτε να στείλω τους μαχητές μου εκεί, και θα γίνει.»

Ο Άρνελ συνοφρυώθηκε, πάλι, σκεπτικός. Η κατάσταση τον είχε προβληματίσει ιδιαίτερα. *Αν, όντως, αυτοί οι μυστηριακοί μάγοι είναι εναντίον μας; σκέφτηκε. Αν προσπαθούν να μας καταστρέψουν κρυφά, ενώ υποστηρίζουν ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η φύλαξη του πολύτιμού τους Πορφυρού Κοχυλιού;*

«Διακρίνω λογική στο συλλογισμό σου, Βασιλιά Ναζτάρι,» είπε ο Βασιλέμπορας.

«Και το Πνεύμα;» έθεσε το ερώτημα η Βασιλίδα Δάηθρα. «Το Πνεύμα που θέλει να σπάσει το Κοχύλι και να καταστρέψει τον Ωκεανό, όπως καταστράφηκε η Νότια Γη; Αξίζει να το ρισκάρουμε;»

«Αυτό το... Πνεύμα μπορεί να είναι φτιαχτό,» τόνισε ο Ναζτάρι, «μόνο και μόνο για να μας φοβερίζουν, ώστε να μην τους σκοτώσουμε όλους –ενώ εκείνοι, εν τω μεταξύ, δολοπλοκούν εναντίον μας, υφαίνοντας μάγια!»

Ο Άρνελ ξεφύσησε. Γέμισε μια χρυσοποίκιλτη κούπα με κρασί, για τον εαυτό του, και ήπιε. Είπε: «Κι αν σκεφτεί κανείς την υπεροψία εκείνου του γέρου... ήταν μεγάλη. Επίσης»—στράφηκε ν'αντικρίσει και τη Δάηθρα και τον Ναζτάρι—«θυμάστε πώς μας έκανε να τρομοκρατηθούμε, εκεί στην Αίθουσα του Κοχυλιού;»

Η Βασιλίδα της Ύρμελβ σούφρωσε τα χείλη. *Ναι, σκέφτηκε. Και δεν ήταν παρόμοιο συναίσθημα με αυτό στα υπόγεια;*

«Προσπάθησε να μας δείξει τη δύναμή του,» συνέχισε ο Άρνελ. «Ήταν έμμεση προειδοποίηση.»

Αν, όμως, το Πνεύμα –ο Μάργκανθελ, όπως τον είπε ο μάγος– υπάρχει; συλλογίστηκε η Δάηθρα. Κι αν έρθει για το Κοχύλι; «Ας μην τους σκοτώσουμε,» είπε. «Ας προστατέψουμε τους εαυτούς μας.»

«Πώς;» απαίτησε ο Ναζτάρι.

«Θα προσευχηθώ στη Μεγάλη Μητέρα απόψε,» αποκρίθηκε η Δάηθρα.

Ο Ναζτάρι κάγχασε.

Η Βασιλίδα τον ατένισε μ'ένα φαρμακερό βλέμμα.

Ο Βασιλέμπορας Άρνελ είπε: «Επιχειρήσέ το αυτό, Δάηθρα, και... θα φανεί αν θα πετύχει.» Ήπια μια γουλιά από το κρασί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25^ο

Σχέδια θανάτου και καταστροφής

Σκοτείνιαζε, όταν ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ έφτασαν στην ανατολική μεριά της Όρφαλχ, για ν'αντικρίσουν τους στρατούς που βρίσκονταν κατασκηνωμένοι εκεί. Σταμάτησαν, για λίγο, τα άλογα που, γενναιόδωρα, τους είχε προσφέρει η Αρχόντισσα Άλρα της Σάνβεκ, και κοίταξαν τις αναρίθμητες σκηνές και φωτιές που απλώνονταν εμπρός τους.

«Ελπίζω να μη φανεί δύσκολο να βρούμε τον Βένγκριλ μέσα σε τούτο το χάος,» μουρμούρισε ο Σόλμορχ.

«Είναι ο Βασιλιάς, δεν είναι;» ανασήκωσε τους ώμους η Τάθβιλ. «Εύκολα θα τον εντοπίσουμε.»

«Σίγουρα, όμως, δεν είναι ο *μόνος* βασιλιάς εδώ πέρα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Σκέψου μονάχα πόσοι Νότιοι έχουν συγκεντρωθεί. Τέλος πάντων, πάμε.»

Μπήκαν στον πρώτο καταυλισμό που βρήκαν εμπρός τους, βάζοντας τ'άλογα να βαδίζουν αργά. Γύρω τους μπορούσαν να δουν άντρες και γυναίκες που μόνο με στρατιώτες δεν έμοιαζαν, όμως στρατιώτες πρέπει να ήταν. Απλά, η εμφάνισή τους φαινόταν στον Σόλμορχ και στην Τάθβιλ εντελώς ατημέλητη... μπαγαπόντικη, θα μπορούσαν να πουν. Ούτε οι πανοπλίες τους δεν ταίριαζαν, ούτε σύμβολα φορούσαν, ούτε παρόμοια οπλισμένοι ήταν. Και πολλοί στρέφονταν και κοιτούσαν αδιάφορα τους δύο Σαραολνιανούς ευγενείς και τους έξι μαχητές τους, καθώς διέσχιζαν τον καταυλισμό· όμως κανείς δεν τους σταμάτησε, για να τους κάνει ερωτήσεις ή για να μάθει τι ήθελαν.

Τελικά, ο Σόλμορχ, αγανακτισμένος από τη γενικότερη αδιαφορία –αυτοί οι λεχρίτες κάθονταν κι έπαιζαν παιχνίδια στο έδαφος ή γλεντοκοπούσαν ή έπιναν κι έτρωγαν ζωοδώς!–, ρώτησε έναν στρατιώτη που καθόταν ήρεμα έξω από μια σκηνή: «Ποιος είν'ο αρχηγός εδώ, φίλε;»

Ο άντρας –ένας μαυριδερός τύπος με μακριά μαλλιά, ο οποίος ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω και έπινε κάποιο ποτό από μια κανάτα– ύψωσε το βλέμμα του, για ν'ατενίσει το Σαραολνιανό ευγενή. «Πώς τόπες αυτό, παλικάρι μου;»

«Λέω, ποιος είναι αρχηγός εδώ πέρα,» επανέλαβε ο Σόλμορχ, εκνευρισμένος. Καλά, αυτοί οι μπαγαπόντηδες ήταν *στρατός*, μα τα Πνεύματα; Από πού έρχονταν;

«Αααα!» έκανε ο στρατιώτης. Ήπια μια μεγάλη γουλιά απ'την κανάτα του. «Ο Οδηγός Κάλ'μλιρβ.»

Οδηγός Κάλ'μλιρβ... ναι. Δε μου λέει και πολλά, αλλά.... «Πού μπορώ να τον βρω;»

«Ξέρω γω; Κοίταξ' απο κεί δα πέρα, να δεις...» Ο άντρας έδειξε με το χέρι του προς μια γενικότερη κατεύθυνση.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, τυπικά, ο Σόλμορχ. *Με υποχρέωσες.*

Εκείνος κι οι υπόλοιποι έστριψαν τ'άλογά τους, αρχίζοντας να ψάχνουν γι'αυτό τον Οδηγό.

«Έπρεπε να τον είχες ρωτήσει τι αναγνωριστικό φορά,» είπε η Τάθβιλ στον Σόλμορχ. «Πώς θα τον καταλάβουμε, αλλιώς;»

«Πιστεύεις ότι ο αρχηγός αυτών των ανθρώπων θα φορά κάτι αναγνωριστικό;» αντιγύρισε εκείνος. Ανασήκωσε τους ώμους. «Εκτός κι άμα κρατά καμια μεγαλύτερη κούπα μπίρας από τους υπόλοιπους.»

Η Τάθβιλ γέλασε.

«Και, Οδηγός...» συνέχισε ο Σόλμορχ. «Τι τίτλος είναι τούτος, δηλαδή; Βασιλιά δεν έχουν; Άρχοντα;» Έσεισε το κεφάλι. «Του κόσμου τα αλλόκοτα έθιμα θα δούμε εδώ, μ'αυτούς τους Νότιους...»

Λίγο παρακάτω, αντίκρισε μια γυναίκα να στέκεται όρθια πάνω από μια παρέα που έπαιζε ζάρια. Ήταν ψηλή και καστανή. Τα μακριά της μαλλιά κρέμονταν, δεμένα αλογοουρά, ως τη μέση της. Φορούσε λίγα και σφιχτοδεμένα ρούχα επάνω στο μυώδες κορμί της. Κοντά στα πόδια της ήταν σωριασμένο ένα θηκαρωμένο ξίφος, γεμάτο χρώματα, μάλλον δικό της. Είχε τα χέρια της σταυρωμένα κάτω απ'τα στήθη και στο ένα βαστούσε μια μικρή, πήλινη κούπα.

«Μια ερώτηση,» της είπε ο Σόλμορχ: «Πού είναι ο Οδηγός Κάλ'μλιρβ;»

Εκείνη, δίχως να μιλήσει, έδειξε μια φωτιά που βρισκόταν μερικά μέτρα παραπέρα. Γύρω της κάθονταν έξι άνθρωποι. Τρεις απ'αυτούς ο Σόλμορχ νόμιζε ότι τους γνώριζε. Χαμογέλασε. Αφίππευσε κι έκανε νόημα στους συντρόφους του να τον μιμηθούν. Τραβώντας τ'άλογά τους από τα γκέμια, πλησίασαν.

Η Μάνζρα στράφηκε, για να τους αντικρίσει. «Κύριε Σόλμορχ!» αναφώνησε. Και τότε, στράφηκαν κι ο Μέρθναρ και η Θάρκα προς το μέρος τους, αναγνωρίζοντάς τους.

«Καλησπέρα σας,» αποκρίθηκε ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν, ευχαριστημένος που, επιτέλους, έβρισκε κάποιους γνωστούς εδώ πέρα. Είχε τρομάξει να καταλάβει ότι βρισκόταν στο Σαραόλν – παντού Νότιοι! «Να καθίσουμε;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Μάνζρα.

Η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ, και οι μαχητές τους κάθισαν εκεί γύρω.

«Τι συνέβη στο Άργκανθικ;» ρώτησε η Μάνζρα. «Γιατί επιστρέψατε;»

«Φέρνουμε καλά νέα,» είπε ο Σόλμορχ. «Οι Αργκανθικιανοί αποφάσισαν, τελικά, να συμμαχήσουν μαζί μας. Ψάχνω το Βασιληά Βένγκριλ, για να του μιλήσω. Εδώ, μου είπαν ότι αρχηγός είναι κάποιος Οδηγός Κάλ'μλιρβ...»

«Εγώ είμαι ο Οδηγός Κάλ'μλιρβ,» δήλωσε ένας σγουρομάλλης μελαχρινός άντρας με πορφυρή κορδέλα περασμένη γύρω από το κεφάλι.

Πράγματι, δεν έχει τίποτα αναγνωριστικό επάνω του, παρατήρησε η Τάθβιλ. Εκτός κι αν αυτή η κόκκινη κορδέλα θεωρείται «αναγνωριστικό».

«Χαίρω πολύ,» είπε ο Σόλμορχ. Και προς τη Μάνζρα: «Πού είναι ο Βασιληάς;»

«Ο Βασιληάς βρίσκεται στον άλλο καταυλισμό των Ζιρκεφιανών,» απάντησε εκείνη, «στη δυτική μεριά της Όρφαλχ.»

«Αυτός εδώ, δηλαδή, είναι καταυλισμός Ζιρκεφιανών;»

«Ναι, κοπέλι μου, τι νόμιζες;» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

Τώρα, αυτό μου το λέει ως θετικό για το λαό του ή ως αρνητικό; αναρωτήθηκε ο Σόλμορχ. Είπε: «Μπορείς να μας οδηγήσεις εκεί, Μάνζρα;»

Η ξανθιά πολεμίστρια σηκώθηκε, δένοντας στη ζώνη το σπαθί της. «Ναι.»

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, και οι μαχητές τους πήραν, πάλι, τα άλογα από τα γκέμια και την ακολούθησαν.

«Τι συμβαίνει εδώ, γενικά;» ρώτησε ο Αντιβασιλέας καθ'οδόν, καθώς διέσχίζαν τους καταυλισμούς των Νοτίων. «Άκουσα για μια συμφωνία ανάμεσα στον Πόνκιμ και τον Βένγκριλ.»

«Είναι αλήθεια,» τον διαβεβαίωσε η Μάνζρα.

Ο Σόλμορχ παρατήρησε έναν από τους καταυλισμούς, έκπληκτος. «Κι αυτοί οι δαιμονάνθρωποι τι θέλουν εδώ;»

«Έχουν έρθει ως ‘ειρηνευτική δύναμη’,» εξήγησε η πολεμίστρια. «Ο Σφετεριστής επέμενε. Όμως, σύντομα, θα έρθουν και δικοί μας.»

«Ποιοι δικοί μας;»

«Ο Δούκας Σάλβινρ και ο στρατός του.»

«Και η Χάργκοχ; Θα την αφήσουν απροστάτευτη;»

«Η Χάργκοχ έπεσε, κύριε Σόλμορχ.»

Τα νέα μελαγχόλησαν και αυτόν και την Τάθβιλ. «Και πού βρίσκονται ο Δούκας κι οι άλλοι;» ρώτησε ο πρώτος.

«Στους δασότοπους, στα βόρεια,» απάντησε η Μάνζρα. «Στείλαμε το Ρήφορβελ να τους ειδοποιήσει. Δεν έχουν έρθει ακόμα, βέβαια, όμως υποθέτουμε ότι σύντομα θα τους δούμε. Δεν επέστρεψε κανένας αγγελιαφόρος, για να μας ενημερώσει ότι υπήρξαν προβλήματα.»

«Τι είναι αυτή η συμφωνία ακριβώς, μεταξύ του Βένγκριλ και του Πόνκιμ;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

Η Μάνζρα αναστέναξε. «Εμείς θα κρατήσουμε τα παράλια του Σαραόλν. Συγκεκριμένα, όλα τα εδάφη μέσα σε πενήντα χιλιόμετρα από τη θάλασσα. Και ο Πόνκιμ θα έχει όλα τα υπόλοιπα.»

«Έτσι έμαθα... αλλά, Μάνζρα, πώς είναι δυνατόν ο Βένγκριλ να δέχτηκε κάτι τέτοιο;»

«Απ’ό,τι κατάλαβα, ήταν η καλύτερη λύση, για την ώρα,» εξήγησε εκείνη. «Οι Νότιοι δεν είναι, πλέον, διατεθειμένοι να πολεμήσουν για μας. Ο Πόνκιμ και μερικοί Σοφοί του Κύκλου του Φτερού πηγαίνουν νότια, για να σταθεροποιήσουν το Κέντρο της Νότιας Γης. Επομένως, δε θα είχαμε πολλά να κερδίσουμε αν δε συμφωνούσαμε με το Σφετεριστή. Τώρα, τουλάχιστον, αυτά τα μέρη θα είναι δικά μας—»

«Τότε, τι θέλει ο στρατός των δαιμονανθρώπων εδώ;» απαίτησε η Τάθβιλ.

«Είναι ειρηνευτική δύναμη, Βαρονέσα μου,» επανέλαβε η Μάνζρα. «Θα μείνουν στην Όρφαλχ μέχρι να επιστρέψει ο Πόνκιμ, οπότε θα γίνουν και οι τελικές ρυθμίσεις του ζητήματος.

»Φτάνουμε.»

Μπήκαν σε έναν καταυλισμό που ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ αμέσως κατάλαβαν ότι πρέπει να ήταν των Ζιρκεφιανών, από την κατάσταση που επικρατούσε. Η Μάνζρα τούς οδήγησε προς μια μεγάλη σκηνή, έξω απ' την οποία στεκόταν ένας φύλακας.

«Θέλουμε να δούμε το Βασιλιά,» του είπε η ξανθιά πολεμίστρια. «Ο κύριος Σόλμορχ είναι εδώ, πες του.»

Ο Ζιρκεφιανός στράφηκε στη σκηνή και φώναξε: «Μεγαλειότατε! Ο κύριος Σόλμορχ ήρθε να σας δει.»

Σχεδόν αμέσως η κουρτίνα της εισόδου παραμερίστηκε, και το γενειοφόρο πρόσωπο του Βένγκριλ παρουσιάστηκε. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν χαμογέλασε πλατιά.

«Σόλμορχ! Καλωσόρισες, φίλε μου,» είπε, βγαίνοντας, για να σφίξει χέρια με τον ευγενή της οικογένειας των Έχμελθ. «Κι εσύ Τάθβιλ, καλωσόρισες,» πρόσθεσε, στρεφόμενος στη Βαρονέσα.

«Πώς είστε, Μεγαλειότατε;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Προσπαθώ να είμαι όσο καλύτερα μπορώ,» είπε ο Βένγκριλ.

«Ακούσαμε για τη συμφωνία με τον Πόνκιμ,» τον πληροφόρησε ο Σόλμορχ.

«Ναι... Αναμφίβολα, η Μάνζρα σάς ενημέρωσε. Ό,τι σας είπε είναι αλήθεια, σας διαβεβαιώνω.»

«Δεν το αμφιβάλλουμε αυτό, Βένγκριλ. Απλά, η απόφασή σου μου φάνηκε λιγάκι... λιγάκι ότι δε σου ταιριάζει,» ανασήκωσε τους ώμους ο Σόλμορχ.

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι. «Δεν είχα και πολλές επιλογές, φίλε μου. Αυτό ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαμε να διαπραγματευτούμε με τον Πόνκιμ. Όμως μη νομίζεις ότι τα πάντα τελείωσαν. Το Σαραόλν θα ξαναγίνει δικό μας, σ' το υπόσχομαι.»

«Κι εγώ σου φέρνω καλά νέα πάνω σ' αυτό το θέμα,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Οι Αργκανθικιανοί...;» έκανε ο Βένγκριλ. «Αποφάσισαν να συνάψουν τη συμμαχία;»

«Ναι,» μειδίασε ο Σόλμορχ. «Τ' αποφάσισαν, οι Πνευματοχτυπημένοι δολοπλόκοι.»

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Βένγκριλ, ευχαριστημένος. Τα πράγματα είχαν πάει πολύ καλύτερα απ' ό,τι περίμενε. «Το ήξερα ότι ο Κάρχοκ, στο τέλος, θα τους κατάφερνε τους άρχοντές του. Ή, μάλλον, δεν το ήξερα, αλλά.... Χα-χα! Σ' ευχαριστώ για τούτα τα πραγματικά υπέροχα νέα, Σόλμορχ.»

Ο Κάρχοκ, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Ναι, αυτό δεν του το ανέφερα ακόμα...* «Εμ... ο Βασιλιάς του Άργκανθικ έχει αλλάξει.»

Ο Βένγκριλ συνοφρυώθηκε. «Έχει αλλάξει;» *Τι θέλει να πει; απόρησε. Κάποιος δολοφόνησε τον Κάρχοκ; Πνεύματα! Αν είναι έτσι, τότε, με ποιον έκλεισε τη συμμαχία ο Σόλμορχ;*

«Πάμε στη σκηνή σου;» πρότεινε ο Αντιβασιλέας. «Έχουμε πολλά να πούμε.»

** ** *

«Ποτέ δε μάθαμε ποιος, τελικά, έκανε όλες αυτές τις δολοφονίες,» είπε ο Σόλμορχ. «Οι Βέρντλεν σχεδόν ξεκληρίστηκαν. Μονάχα ο Κιόλβ έμεινε, και τώρα, κι αυτός έχει εξαφανιστεί.»

«Τρισκατάρατοι Αργκανθικιανοί...!» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Ο Κάρχοκ ήταν ο καλύτερος απ' όλους τους. Αναρωτιέμαι, τώρα, με τι ανθρώπους θα έχουμε να κάνουμε σ' αυτή τη συμμαχία.»

«Τους γνωρίζουμε,» τον διαβεβαίωσε η Τάθβιλ. «Όλους τους άρχοντες του Συμβουλίου. Δε θα υπάρξει πρόβλημα.»

«Εκτός κι αν γίνει τίποτα που χαλάσει τη συμμαχία,» είπε ο Σόλμορχ. «Αλλά κάτι τέτοιο θα προσπαθήσουμε να το αποφύγουμε, πάση θυσία.»

»Ηρθαμε εδώ, λοιπόν, Βένγκριλ, για να συζητήσουμε τη στρατηγική μας μαζί σου. Προτείναμε στους Αργκανθικιανούς να μην επιχειρήσουν καμία κίνηση προτού σε συμβουλευτούμε.»

«Καλά κάνατε,» συμφώνησε ο Βένγκριλ, σκεπτικός. Και είπε: «Σίγουρα, κάποια στιγμή, θα τους χρειαστούμε, όταν αποφασίσουμε να αρχίσουμε, πάλι, τον πόλεμο. Εκείνοι θα χτυπήσουν από τα ανατολικά κι εμείς από τα νότια... όχι κι άσχημο σχέδιο. Θα κυκλώσουμε τους Μαγκραθμέλιους και θα τους στείλουμε πίσω στη χώρα τους.»

«Βένγκριλ, άλλο ένα πράγμα που σκέφτηκα, καθώς ερχόμουν εδώ, είναι το εξής: Θα μπορούσαμε να ζητήσουμε βοήθεια και από τους Βολχερθιανούς.»

«Ναι, έτσι μου πρότεινε κι η κόρη μου.»

«Η Έρμελ; Βρήκες την Έρμελ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Η, μάλλον, εκείνη βρήκε εμένα.» Και τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί με αυτήν, καθώς τελείωναν το φαγητό που βρισκόταν στο τραπέζι ανάμεσά τους.

«Επομένως, άδικα υποπευόμασταν τους Αργκανθικιανούς,» συμπέρανε ο Σόλμορχ.

«Έτσι φαίνεται,» ένευσε ο Βένγκριλ. «Ο Πόνκιμ τα είχε σχεδιάσει όλα από την αρχή, ώστε να την απαγάγουν οι Μαγκραθμέλιοι και να την πάρουν από το Σαραόλν. Μ'αυτό τον τρόπο, θα ξεκινούσε ο πόλεμος με το Άργκανθικ. Βέβαια, το σχέδιό του τούτο ναυάγησε, οφείλω να πω.»

«Η Δήνκα πού είναι, τώρα;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

Ο Βένγκριλ αναστέναξε. «Στη Μάρβαθ ακόμα, αιχμάλωτη. Και δε νομίζω ότι ο Πόνκιμ σκοπεύει να την ελευθερώσει. Είναι, ας πούμε, η ασφάλειά του. Αν ποτέ φτάσουμε στην πρωτεύουσα, θα απειλήσει πως θα τη σκοτώσει.»

«Τότε, πρέπει να την πάρουμε απο κεί... κάπως,» τόνισε η Τάθβιλ.

«Αναμφίβολα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Μόλις τελειώσουν οι συμφωνίες για τα σύνορα, αυτό θα επιχειρήσω... ενώ οι στρατοί μας

θα ανασυγκροτούνται, και οι στρατοί των Αργκανθικιανών θα ετοιμάζονται. Το Βασίλειο που έχτισε ο Πόνκιμ με αίμα θα γκρεμιστεί με τον ίδιο τρόπο.»

«Δεν του αξίζει τίποτα λιγότερο,» συμφώνησε ο Σόλμορχ· και σκέφτηκε: *Εγώ τα λέω αυτά; Εγώ; Πώς είναι δυνατόν να συναινέω με τέτοια σχέδια θανάτου και καταστροφής; Όμως, θ'αφήσουμε το Σαραόλν στο Σφετεριστή και στους δαιμονοανθρώπους του;... Πώς καταλήξαμε έτσι, να πάρει και να σηκώσει!*

Και ύστερα, ήρθε, συνειρμικά, στο μυαλό του κάτι άλλο. «Βένγκριλ,» είπε, «όταν περάσαμε από τη Θέρληχ, μάθαμε ότι έχουν μεγάλα πρόβλημα και στον Ωκεανό. Κάποιοι Νότιοι σφετεριστές έχουν αρπάξει την εξουσία από τη Βασίλισσα Αάνθα.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν συνοφρυώθηκε, και το σμαραγδένιο του βλέμμα σκοτεινίασε και γέμισε ανησυχία. Πριν από λίγο καιρό, ορισμένα πλοία του στόλου της Αάνθα είχαν επιστρέψει στην Όρφαλχ, φέρνοντας παρόμοια, δυσοίωνα νέα. «Τι γνωρίζεις γι'αυτούς, Σόλμορχ; Πες μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26^ο

Προετοιμασίες πριν από τη μάχη

Η νότια πύλη της Θέρληχ, ή, όπως την αποκαλούσαν οι ντόπιοι, Πύλη του Δάσους, ήταν κλειστεί εδώ και αιώνες. Κανείς δεν ήξερε το λόγο για τον οποίο είχε φτιαχτεί, αφού νότια της πόλης δε βρισκόταν τίποτα παρά οι αφιλόξενοι δασότοποι της Νήσου Ράλβοχ· όμως πολλοί μονάρχες είχαν περάσει από το Θρόνο του Ωκεανού και, μάλλον, κάποιος είχε τους λόγους του για να την κατασκευάσει.

Τώρα, καθώς οι νυχτερινές σκιές πλημμύριζαν την πόλη, ο Κράντμον και η Σαντέ'ενθιν πλησίαζαν την Πύλη του Δάσους, ντυμένοι με κάπες και κουκούλες: δύο ακόμα σκιές ανάμεσα στις υπόλοιπες.

«Εδώ είμαστε, υποθέτω,» είπε η Ζιρκεφιανή, σταματώντας μπροστά στην πελώρια, πέτρινη θύρα, πάνω στην οποία σκαρφάλωναν αναρριχώμενα φυτά.

«Ναι,» ένευσε ο Κράντμον, «εδώ είναι η Πύλη του Δάσους.»

«Είσαι σίγουρος ότι ξέρεις πώς να μπούμε; Η Αάνθα—»

«Η Αάνθα δεν ξέρει *τίποτα!*» τη διέκοψε, απότομα, ο Κράντμον. «Αυτό το Βασίλειο διοικείται από λάθος άνθρωπο.» Και βάδισε προς τα ψηλά τείχη της πόλης, πάνω στα οποία περιπολούσαν στρατιώτες. Οι Νότιοι, όμως, δε μπορούσαν να προσέξουν τον Ωκεάνιο ευγενή, καθώς εκείνος χρησιμοποιούσε τα Πνεύματα, για να κάνει τον εαυτό του λίγο πιο δύσκολο στην παρατήρηση, λίγο πιο αμελητέο στο μάτι, και λίγο περισσότερο ένα με τις σκιές.

Η Σαντέ'ενθιν τον κοιτούσε, καθώς βάδιζε. *Αναρωτιέμαι πότε θα κρίνεις ότι τούτο το Βασίλειο διοικείται από τον σωστό άνθρωπο, Κράντμον,* σκέφτηκε. *Όταν διοικείται από εσένα, ίσως;* Τον ακολούθησε, καλυμμένη από τα Πνεύματα όπως κι εκείνος: λίγο πιο αμελητέα στο μάτι, λίγο περισσότερο ένα με τις σκιές.

Ο Κράντμον στάθηκε μπροστά σε μια αγαλμάτινη μορφή, σκαλισμένη επάνω στο τείχος: μια πανέμορφη γοργόνα, με χυτά μαλλιά που κάλυπταν τα στήθη της. Ο Ωκεάνιος πήρε το λεπτό της πρόσωπο ανάμεσα στα χέρια του, άρχισε να το πασπατεύει.

Κάποια κρυφή είσοδος; σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. «Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε.

Ο Κράντμον δεν απάντησε· όμως, πιέζοντας, με κάποιο τρόπο των δαχτύλων του, το πρόσωπο της γοργόνας, έκανε ένα μικρό άνοιγμα να παρουσιαστεί στον τοίχο. «Έλα, γρήγορα,» είπε στη Σαντέ'ενθιν, φοβούμενος μην τους προσέξει κανένας φύλακας, και γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι.

Εκείνη τον ακολούθησε, αμέσως.

«Τη λάμπα,» σφύριξε ο Κράντμον.

Η Σαντέ'ενθιν, πατώντας το διακόπτη της μικρής τεχνολογικής λάμπας των Μαγκραθμέλιων, γέμισε το χώρο με δυνατό φως. Και παρατήρησε ότι η αγαλμάτινη μορφή γοργόνας υπήρχε και από τη μέσα μεριά του τείχους. Ο Κράντμον πήρε, πάλι, το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του και το πασπάτευσε, με κάποιο τρόπο. Το στενό άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί έκλεισε.

Όλα καλά. Η Σαντέ'ενθιν γύρισε εκατόν-ογδόντα μοίρες, για να κοιτάξει το μέρος όπου είχαν βρεθεί. Και στο φως της λάμπας των δαιμονανθρώπων αντίκρισε ένα μικρό δωμάτιο, γεμάτο με πανάρχαιες τροχαλίες και αλυσίδες, πάνω στις οποίες σκαρφάλωναν κάθε λογής αναρριχώμενα φυτά.

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» ρώτησε τον Κράντμον.

«Όχι,» απάντησε εκείνος.

** ** *

«Τέσσερις φρουροί,» είπε η Βασίλισσα Αάνθα, σταματώντας αρκετή απόσταση από τις φυλακές της Θέρληχ.

«Φαίνεται πως, μετά από τον προχτεσινό σεισμό, ανησύχησαν μήπως τους ξεφύγει κανένας κρατούμενος,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, που στεκόταν πλάι της, τυλιγμένος στην κάπα του, όπως κι εκείνη, από φόβο μην τους αναγνωρίσει κανείς (την Αάνθα, κυρίως).

Οι τρισκατάρατοι σεισμοί, σκέφτηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού, νιώθοντας αγχωμένη από την όλη κατάσταση. *Σήμερα θα ανακαταλάβουμε τη Θέρληχ κι αύριο θα σταλεί η ομάδα στη Νότια Γη... και, μετά από λίγο καιρό, οι σεισμοί θα πάνουν.* Το ήξερε ότι τα συλλογιζόταν τούτα μόνο και μόνο για να καθησυχάσει τον εαυτό της, πράγμα που δεν πίστευε ότι κατάφερνε και τόσο καλά, αφού συνέχιζε να αισθάνεται ένα σφίξιμο στο στήθος και στο στομάχι.

«Μπορείς να τους εξουδετερώσεις, Πόνκιμ, ή θα χρειαστούμε βοήθεια;»

«Δεν πιστεύω να υπάρξει ιδιαίτερο πρόβλημα, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε ο Σφετεριστής. «Πάμε.» Βάδισε προς τις φυλακές, με τη Μονάρχισσα του Ωκεανού ένα βήμα πίσω του.

Οι Υρμέλβιοι φρουροί είδαν δύο μυστηριώδεις φιγούρες να τους πλησιάζουν. Της πρώτης το πρόσωπο φαινόταν μέσα από την κουκούλα της· της δεύτερης όχι.

«Εσύ! Θέλω να σου μιλήσω,» είπε ο Πόνκιμ, μιλώντας στη Νότια Αρμπεναρκιανή (της οποίας τα βασικά του είχε μάθει, τον τελευταίο καιρό, η Σαντέ'ενθιν) και προσθέτοντας πνευματική ισχύ στα λόγια του.

«Εμένα, κύριε;» Ο ένας από τους φρουρούς έκανε μερικά βήματα εμπρός.

Ο Πόνκιμ τον συνάντησε, τον κοίταξε κατάματα. Ο άντρας είχε θολά μάτια, παρατήρησε: συνηθισμένη ένδειξη ηλίθιου.

Ο Υρμέλβιος σωριάστηκε στο έδαφος, δίχως προφανή αιτία.

«Ο φίλος σας δεν πρέπει να είναι καλά,» είπε ο Πόνκιμ, καθώς οι υπόλοιποι κοιτούσαν έκπληκτοι τι είχε συμβεί. «Είναι, μήπως, άρρωστος από το μεσημεριανό φως των ήλιων;» Ενώ μιλούσε, βάδιζε προς έναν άλλο. Τον κοίταξε κι αυτόν στα μάτια, κι ο άντρας σωριάστηκε, όπως τον προηγούμενο.

«Τι κάνεις;» φώναξε ένας. «Τους κάνεις κάτι!» Έμοιαζε πανικόβλητος.

«Σταμάτα, τώρα!» απείλησε ο τελευταίος, υψώνοντας το δόρυ του.

«Σίγουρα δε μιλάς σοβαρά, ηλίθιε Νότιε!» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. Τα λόγια του ήταν για να προκαλέσουν το στρατιώτη. Και το πέτυχαν. Ο άντρας βάδισε εξοργισμένος προς το μέρος του Βασιληά του Σαραόλν –και, σκοντάφτοντας επάνω στο τέλος του κονταριού του, σωριάστηκε στο πλακόστρωτο και έμεινε εκεί, ακίνητος.

Ο Πόνκιμ μειδίασε προς τη μεριά του τελευταίου στρατιώτη. «Είστε πολύ κουρασμένοι, όλοι σας.»

Ο άντρας γύρισε και έκανε να τρέξει. Όμως πνευματική δύναμη τον τύλιξε, και δε μπορούσε να κουνήσει ούτε το μικρό του δαχτυλάκι. Επιχείρησε να ουρλιάξει, αλλά κάτι βούλωνε το στόμα του. Ύστερα, η όρασή του θόλωσε και έκανε παρέα στους συντρόφους του, στο πλακόστρωτο.

«Να πηγαίνουμε, Βασίλισσά μου;» πρότεινε ο Πόνκιμ.

Η Αάνθα έριξε μια ματιά στους ξαπλωμένους άντρες και βάδισε ανάμεσά τους, για να περάσει την πέτρινη θύρα των φυλακών.

** ** *

Ο Ναζτάρι βρισκόταν μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι του, με το χαρέμι του τριγύρω. Δύο γυναίκες –η Σιντάμι και η Νιρίφα– βρισκόταν επάνω στο κρεβάτι μαζί του, η μία κάνοντας μαλάξεις στον αριστερό του ώμο και η άλλη ξαπλωμένη στα πόδια του. Ο Βασιλιάς του Λέργκναμ, όμως, δεν έμοιαζε να έχει όρεξη για παιχνίδια απόψε. Τα μεγάλα του φρύδια ήταν σμιγμένα και το μέτωπό του γεμάτο βαθιά αυλάκια.

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω, Παντοδύναμε Λέοντα;» ρώτησε μια άλλη του γυναίκα, η Κορνάνι, η οποία βρισκόταν οκλαδόν στο πάτωμα, επάνω σε ένα χαλί, κεντημένο με γαλανά, πράσινα, και πορφυρά χρώματα και μαιάνδρους ραμμένους στην περιφέρειά του. Η Κορνάνι ήταν ντυμένη με ένα ημιδιαφανές πέπλο, το οποίο φανέρωνε το στενό εσώρουχο που σκέπαζε τη γυναικεία της φύση.

«Νομίζεις ότι μπορείς;» αποκρίθηκε, αργόσυρτα, ο Ναζτάρι. Η φωνή βγήκε βραχνή απ’το λαιμό του, λες και δύο πέτρες τρίβονταν αναμεταξύ τους.

Η Κορνάνι σούφρωσε τα χείλη, σκεπτική. «Ίσως, Άρχοντά μου. Αλλά πρέπει, πρώτα, να μου πεις το πρόβλημα.»

Ο Ναζτάρι ήξερε πως αυτή ήταν η σοφότερη των γυναικών του χαραμιού του· συγκεκριμένα, τον είχε βοηθήσει και σε διάφορες άλλες περιστάσεις, που ήθελε να πάρει κάποια δύσκολη απόφαση

και νόμιζε ότι ήταν μπερδεμένος. Ίσως και τώρα να τα κατάφερνε· ίσως όχι. «Κορνάνι... τι ξέρεις από μαγεία;»

«Τι εννοείς... *μαγεία*, Άρχοντά μου;»

«Δαίμονες, πνεύματα, γέλια που προκαλούν τρόμο, άνθρωποι που εξαφανίζονται μέσα στα μουντρούμια –τέτοια πράγματα,» εξήγησε ο Ναζτάρι. «Η Μεγάλη Μητέρα της Δάηθρα δε νομίζω πως μπορεί να μας προφυλάξει από τούτα, παρότι τίποτα παράξενο δε συνέβη από τότε που η Βασιλίδα προσευχήθηκε σ'αυτήν –είναι όλα ανοησίες!»

«Παντοδύναμε Λέοντα...» έκανε η Κορνάνι. «Κάποτε, μια σοφή γρια μού είπε ότι δεν πολεμάς τη φωτιά με τη φωτιά, όπως κάποιοι υποστηρίζουν· την πολεμάς με νερό.»

Ο Ναζτάρι συνοφρυώθηκε. «Με νερό, ναι...» Και σκέφτηκε: *Επομένως, τα μάγια της Δάηθρα ίσως να μην είναι αποτελεσματικά – όπως είχα υποψιαστεί, άλλωστε. Αλλά... Τα μάτια του πήγαν στο μεγάλο σπαθί που αναπαυόταν σε μια καρέκλα, κάπου τρία μέτρα μακριά του. Αλλά το ατσάλι μου, μάλλον, θα είναι. Αυτοί οι μάγοι της θάλασσας πρέπει να πεθάνουν, για να τελειώνουμε με την απειλή τους. Αύριο, θα μιλούσε στη Βασιλίδα της Ύρμελβ και στον Βασιλέμπορα της Μέρεντλιχ. Αύριο, πρωί-πρωί...*

«Σε βοήθησα, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Κορνάνι.

«Ω, ναι, Σοφή Κυρά του Χαρεμιού,» αποκρίθηκε ο Ναζτάρι, αποκαλώντας την με το παρωνύμιο που προτιμούσε. «Έλα κοντά μου.»

Η Κορνάνι χαμογέλασε στραβά. Σηκώθηκε αργά απ'το χαλί της, σαν αιλουροειδές, και ζύγωσε το κρεβάτι, καθώς ο Βασιλιάς του Λέργκναμ παρατηρούσε τα λυγικά της μέλη μέσα από το ημιδιαφανές πέπλο της. Παρότι ήταν μεγάλη (πλησίαζε τα τριάντα!), ο Ναζτάρι έπρεπε να παραδεχτεί πως δεν είχε χάσει τη χάρη της.

Η Σιντάμι και η Νιρίφα στράβωσαν τη μούρη τους, καθώς η Κορνάνι πλησίαζε.

Η Σοφή Κυρά του Χαρεμιού σκαρφάλωσε επάνω στο κρεβάτι και σύρθηκε προς τον Ναζτάρι. Εκείνος έκανε να ανασηκωθεί –αλλά δε μπορούσε!

Μα όλα τα δαιμόνια της Ερήμου! Ποτέ δε θυμόταν να είχε μουδιάσει τόσο.

Ύστερα, μερικές πνιχτές φωνές ακούστηκαν από τις γυναίκες του χαρεμιού του. Καθώς και μία άγνωστη, βαριά αντρική φωνή, συνοδευόμενη από τον ήχο του ξίφους που ξεθηκαρώνεται:

«Η πρώτη που θα ουρλιάξει πεθαίνει.»

Όποιος κι αν είχε μιλήσει στη γλώσσα του Νότου είχε μιλήσει σπαστά, σαν να μην την ήξερε και τόσο καλά. Ο Ναζτάρι γύρισε τα μάτια του –και μόνο αυτά– προς την κατεύθυνση απ’όπου είχαν έρθει τα λόγια. Εκεί ατένισε μια θύρα στον τοίχο, μια θύρα που παλιά δεν υπήρχε! Μπροστά της στέκονταν τρεις άντρες. Ο πρώτος ήταν υπερβολικά άσχημος –ο ασχημότερος άνθρωπος που είχε ποτέ αντικρίσει ο Βασιληάς του Λέργκναμ. Ο δεύτερος έμοιαζε σκληρός άνθρωπος, αλλά σίγουρα δεν ήταν τόσο άσχημος! Και ο τρίτος –που, μάλλον, πρέπει να είχε μιλήσει– διέθετε μακριά, πορφυρά μαλλιά και μούσια· στο δεξί του χέρι βρισκόταν ένα γυμνολέπιδο ξίφος.

Ο Κάρελ στράφηκε στον Ράμλεντ, μιλώντας στην Βόρεια Αρμπεναρκιανή, την οποία ο Βασιληάς Ναζτάρι δεν καταλάβαινε: «Μαθαίνετε γρήγορα τις ξένες γλώσσες, κύριε.»

«Σ’ευχαριστώ, Σοφέ,» αποκρίθηκε ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ. «Είναι θέμα επιβίωσης, όταν ταξιδεύεις πολύ.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Κάρελ.

«Όταν τελειώσετε με τα χαριτολογήματα, μπορούμε να πάρουμε αυτόν τον καταραμένο μονάρχη και να φύγουμε,» είπε ο Βούνκαλ, που κρατούσε τον Ναζτάρι δέσμιο με τις πνευματικές του δυνάμεις – και έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο Λεργκνάμιος Βασιληάς πρόβαλε αρκετή αντίσταση, τόσο δυνατός ήταν.

«Και τι θα γίνει με το χαρέμι;» ρώτησε ο Ράμλεντ.

Εκείνη τη στιγμή, ένα γρύλισμα ακούστηκε να έρχεται κάτω από το κρεβάτι, και το λιοντάρι που ονομαζόταν Βρυχηθμός ξεπρόβαλε, βαδίζοντας αργά και ατενίζοντας ερευνητικά τους τρεις εισβολείς, σα να υπολόγιζε σε ποιον το συνέφερε να χιμήσει πρώτα.

«Όποια ουρλιάζει θα πεθάνει!» φώναξε, πάλι, ο Ράμλεντ στις γυναίκες του χαρεμιού, για να μην το ξεχνάνε.

«ΓΡΑΑΑΑΑΡΡΡΡ!» Ο Βρυχηθμός πήδησε καταπάνω του.

Και σωριάστηκε αναίσθητος στο πάτωμα, καθώς τον χτύπησε η πνευματική δύναμη του Κάρελ.

«Ο κυνηγός αποτελεί θήραμα του επικινδυνότερου κυνηγού,» φιλοσόφησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Όσον αφορά το χαρέμι,» πρόσθεσε, «θα έλεγα να το πάρουμε μαζί μας.»

«Νόμιζα ότι εσείς οι ερημίτες του Πύργου είστε... αυτοκυριαρχούμενοι,» αποκρίθηκε ο Βούνκαλ, κοιτώντας τον με την άκρια του ενός ματιού, ενώ το πρόσωπό του ήταν στραμμένο στον Βασιληά Ναζτάρι και στις Λεργκνάμιες γυναίκες του δωματίου.

«Κάποιες φορές, ο πειρασμός είναι εξαιρετικά ισχυρός, Μαύρε Αδελφέ,» είπε ο Κάρελ. «Με κάνει ν' αρχίζω να θυμάμαι τις παλιές μου ημέρες.» Τότε που δεν ήμουν παρά ένας ληστής, πρόσθεσε νοερά. Κανονικά, ποτέ δε θα έμπαινε στον Κύκλο των Σοφών του Φτερού, παρότι είχε ανακαλύψει πως διέθετε κάποιες πνευματικές δυνάμεις (τις οποίες, βέβαια, εκείνη την περίοδο δε γνώριζε και τόσο καλά να χειρίζεται). Όμως αναγκάστηκε να ζητήσει άσυλο εκεί, όταν τον κυνηγούσαν για να τον κρεμάσουν.

Ο Βούνκαλ μέτρησε τις γυναίκες. «Είναι έντεκα, Σοφέ,» τόνισε.

Ο Κάρελ ανασήκωσε τους ώμους. «Υπάρχει χώρος στο άντρο των δαιμονανθρώπων, νομίζω.» Και προς τον Ράμλεντ: «Κύριε, πείτε τους να μπουν στην κρυφή θύρα.»

Πώς το λένε, τώρα, αυτό; σκέφτηκε ο Ντρούβτεκ. Μετά: «Εκεί,» είπε στις γυναίκες, δείχνοντας το άνοιγμα, με το σπαθί του. «Μέσα.»

Εκείνες, μία-μία, άρχισαν να μπαίνουν, ενώ ο Ναζτάρι, παρότι ιδρώνε για να ξεφύγει, δε μπορούσε να κατορθώσει τίποτα.

** ** *

Η Δάηθρα ονειρευόταν:

Βρισκόταν σε μια κοιλάδα και βάδιζε, ανέμελα. Αισθανόταν όμορφα, αισθανόταν ευτυχισμένη· τα πάντα έμοιαζαν να πηγαίνουν καλά. Ύστερα, ο κόσμος τραντάχτηκε, και τρόμος την κατέλαβε. Αρχισε να τρέχει, για να ξεφύγει από μια άγνωστη απειλή.

~Φύγε, κόρη μου! Απομακρύνσου!~

Η φωνή της Μεγάλης Μητέρας. Την είχε επισκεφτεί, για να την προειδοποιήσει. Έψαξε δρόμο για να φύγει. Η γη ράγιζε κάτω από τα πόδια της. Η Δάηθρα αντίκρισε ένα μονοπάτι που γυάλιζε με διάφορους ιριδισμούς. Πήγε προς τα κει. Οι πατούσες της την έκαιγαν, λες κι έτρεχε επάνω σε αναμμένα κάρβουνα. Δεν κοίταζε κάτω, για να δει αν όντως κάτι τέτοιο συνέβαινε. Μονάχα συνέχισε να τρέχει, για να φτάσει στο ιριδίζον μονοπάτι.

Μια πόρτα άνοιξε.

Το μονοπάτι απομακρύνθηκε από αυτήν. Όχι! Έπρεπε να φτάσει! Συνέχισε να τρέχει. Η ανάσα της είχε γίνει βαριά, ιδρώτας κυλούσε επάνω της, οι πατούσες της την έκαιγαν ακόμα περισσότερο.

Βήματα από μπότες επάνω στο πέτρινο πάτωμα.

~Φύγε, κόρη μου! Τώρα!~

Η Δάηθρα πήδησε, με όλη της τη δύναμη. Και πάτησε επάνω στον ιριδίζοντα δρόμο. Οι πατούσες της, αμέσως, έπαψαν να την καίνε. Κι εδώ, γενικά, αισθανόταν πολύ καλύτερα. Δεν κυλούσε, πλέον, ιδρώτας επάνω της· ένα ανάλαφρο αεράκι τη δροσίζε. Και δεν ήταν λαχανιασμένη. Βάδιζε ξεκούραστα στο μονοπάτι. Στο βάθος, μπορούσε ν'ατενίσει μια απέραντη θάλασσα κι έναν κοραλλένιο θρόνο επάνω σ'ένα νησί.

~ΚΟΡΗ ΜΟΥ, ΦΥΓΕ, ΤΩΡΑ!~

Ένα δυνατό χέρι έπιασε το μπράτσο της και τη σήκωσε, βίαια, ξυπνώντας την, τρομαγμένη, για ν'αντικρίσει έναν άγνωστο άντρα.

«Ποιος–;» πρόλαβε να φωνάζει, προτού εκείνος τη ρίξει στο πάτωμα του δωματίου.

Η Δάηθρα σήκωσε, αμέσως, το βλέμμα της και, τώρα, είδε μια γυναίκα να στέκεται πλάι στον άντρα.

«*Νι-Δάτλα!*» σφύριξε, μεσ’ απ’ τα δόντια. «*Διαβολική μάγισσα! Τι έκανες στα μπουντρούμια;*»

«Σκάσε, Δάηθρα,» αποκρίθηκε η Εξουσιάστρια του Χρήματος. «*Εσύ είσαι αιχμάλωτή μου, τώρα..*»

«Εισβάλεις έτσι στο δωμάτιό μου, πόρνη!» Η Βασιλίδα της Ύρμελβ πετάχτηκε όρθια, με μια σβέλτη κίνηση. «Θα καλέσω τους φρουρούς μου! –*Οοοοχ!*» Διπλώθηκε, καθώς ο άγνωστος άντρας τη γρονθοκόπησε στην κοιλιά.

«Οι φρουροί σου έχουν πέσει για ύπνο... Μεγαλειοτάτη,» την πληροφόρησε ο Νε-Μόρβιν.

«Επάνω στο πέτρινο πάτωμα,» πρόσθεσε η Βόλκρα, πλησιάζοντας πίσω από τον Εξουσιαστή των Όπλων και την Εξουσιάστρια του Χρήματος της Μεγάλης Έλρουν.

** ** *

Ο Μόρβον παραμέρισε την κουρτίνα, για να κοιτάξει μέσα στο βασιλικό υπνοδωμάτιο. Ο Βασιλέμπορας Άρνελ κοιμόταν μπρούμυτα στο μεγάλο κρεβάτι. Η γυναίκα του, Νάρη, καθόταν μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας, καλλωπίζοντας το πρόσωπό της, με διάφορα βουρτσάκια και αλοιφές. Λίγο πιο πέρα ήταν ένα ανοιχτό σεντούκι, γεμάτο με παλιά νομίσματα και αντικείμενα. *Αναμφίβολα, ο θησαυρός για τον οποίο μας είχε ζαλίσει ο Άνεμος,* υπέθεσε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Στράφηκε πίσω του, για ν’αντικρίσει τον Ζάρχαλ, τον Άνεμο, τη Νύχτα, και τη Βερενέλη, η οποία βαστούσε μία σκεπαστή λάμπα, αναμμένη έτσι ώστε να αναδίδει το λιγότερο δυνατό φως. Ο Μόρβον μίλησε στο νου όλων των συντρόφων του:

Ο Βασιλέμπορας κοιμάται· η σύζυγός του καλλωπίζεται.

Κι ο θησαυρός; ρώτησε ο Άνεμος.

Στο δωμάτιο είναι, όπως σας είπα ότι είδα και την προηγούμενη φορά, κύριε.

Ωραία, τότε μην καθυστερούμε!

Ο Μόρβον, επικαλούμενος τα Πνεύματα, ακινητοποίησε και φίμωσε την Αρχόντισσα Νάρη. Ύστερα, ανοίγοντας την κουρτίνα, μπήκε στο δωμάτιο. Ο Ζάρχαλ τον ακολούθησε, χτυπώντας τον Βασιλέμπορα Άρνελ μ' ένα δυνατό τσίμπημα πνευματικής ισχύος.

Ο Λίχιος άντρας πετάχτηκε πάνω, σαστισμένος· και ο κουτσός Σοφός του Κύκλου του Φτερού τον άρπαξε, με τα αόρατα χέρια των Πνευμάτων.

«Βρίσκεστε υπό κράτηση, Άρχοντά μου,» του είπε. Τα μάτια του Άρνελ φανέρωναν καθαρά τον τρόμο και τον πανικό του, ενώ την ίδια στιγμή τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι στα μάγουλα της Νάρη. Όμως κανένας απ' τους δυο τους δεν μπορούσε να ουρλιάξει για βοήθεια.

«Ο θησαυρός!» αναφώνησε ο Άνεμος, πηγαίνοντας στο σεντούκι. «Επιτέλους!» Έχωσε τα χέρια του μέσα στο χρυσάφι, χαμογελώντας πλατιά. «Ελπίζω, τουλάχιστον, αυτή τη φορά να τον κρατήσουμε.»

Στράφηκε στη Νύχτα και στη Βερενέλη, που στέκονταν πίσω του, υπομειδιώντας. «Να τα μετρήσουμε, μη μας έκλεψαν τίποτα;» τις ρώτησε.

Οι δυο γυναίκες αλληλοκοιτάχτηκαν, αναποδογυρίζοντας τα μάτια.

** ** *

«Τούτοι οι μηχανισμοί μου μοιάζουν κατεστραμμένοι,» είπε η Σαντέ'ενθιν, βαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο. Ύστερα, κοίταξε τον Κράντμον, σμίγοντας τα φρύδια. «Αλήθεια, γιατί έφτιαξαν έτσι αυτό το δωμάτιο; Δεν ήθελαν εύκολα ν' ανοίγουν την πύλη;»

«Όχι,» απάντησε ο ξανθομάλλης Ωκεάνιος.

«Γιατί;»

«Θέλεις, τώρα, να σου πω την ιστορία της Πύλης των Δασών;» μούγκρισε ο Κράντμον.

Πράγματι, δεν ήταν η κατάλληλη ώρα για ιστορίες. «Κάποια άλλη φορά, τότε,» είπε. Άπλωσε το χέρι της, για ν'αγγίξει έναν από τους μοχλούς.

«Μη!»

Τα δάχτυλα της Σαντέ'ενθιν βρίσκονταν μερικά εκατοστά πάνω από τον μοχλό. «Τι έχει;» απόρησε.

«Είναι παγιδευμένοι,» εξήγησε ο Κράντμον. «Όλοι οι μηχανισμοί. Με πνευματική ενέργεια.»

Η Σαντέ'ενθιν τράβηξε το χέρι της πίσω, και άπλωσε τις πνευματικές της αισθήσεις. Δεν ένιωσε τίποτα. Τόσο καλά κρυμμένες ήταν οι παγίδες; Προσπάθησε περισσότερο και, τελικά, τις βρήκες. Όντως, επάνω στις αλυσίδες και στους μοχλούς βρίσκονταν ξόρκια αργού θανάτου, μέσω παράλυσης που έφτανε, στο τέλος, στην καρδιά.

«Το ήξερες αυτό;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Γιατί δε μου το είπες νωρίτερα;»

«Δεν το θεώρησα απαραίτητο,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, μη θέλοντας να αποκαλύψει ότι οι θεϊκές του δυνάμεις τον είχαν προειδοποιήσει αμέσως για τον κίνδυνο, και, με τον Μάργκανθελ εντός του, του ήταν πανεύκολο να εντοπίσει αυτές τις... κρυμμένες παγίδες. *Κρυμμένες!* Χα! Για εκείνον δεν ήταν περισσότερο κρυμμένες από ένα ψάρι που σπαρταρά κάτω από μια πετσέτα!

«Κι αν τις αγγίζα;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν, θυμωμένη με τη συμπεριφορά του.

«Δεν το ήξερα ότι αγγίζεις ό,τι δεις,» είπε ο Κράντμον· πράγμα που τη θύμωσε ακόμα περισσότερο, αλλά δεν είπε τίποτα, καθώς ο Ωκεάνιος συνέχισε, αμέσως: «Βοήθησέ με, να τις διαλύσουμε.»

«Αν μπορούμε,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Και, για να πω την αλήθεια, δε νομίζω ότι μπορούμε, τόσους αιώνες που πρέπει να

βρίσκονται εδώ. Μάλλον, το καλύτερο που μπορούμε να κατορθώσουμε είναι να τις απενεργοποιήσουμε, για λίγο.»

«Ας το κάνουμε, τότε.»

Συνδυάζοντας τις πνευματικές τους δυνάμεις, χτύπησαν τις αλυσίδες και τους μοχλούς που ανοιγόκλειναν την πύλη, προσπαθώντας να παραμερίσουν τις Πνευματικές Συγκεντρώσεις επάνω τους. Ο Κράντμον μπορούσε να αισθανθεί τη δυσκολία που συναντούσε η Σαντέ'ενθιν σ' αυτή την... απλή δοκιμασία. Ο ίδιος ήταν βέβαιος ότι είχε τη δύναμη να τσακίσει αμέσως τα προστατευτικά ξόρκια. Ωστόσο, μιμήθηκε τη Ζιρκεφιανή, για να μην της δείξει το μέγεθος των δυνατοτήτων του. *Άστη να μην ξέρει τίποτα για μένα... τίποτα απολύτως.*

Οι ψυχικές παγίδες παραμέρισαν, όπως παραμερίζει ένας κολλώδης ιστός, που όμως έχει την ιδιότητα να επανέρχεται στην αρχική του θέση, ύστερα από κάποια ώρα.

«Τώρα, όλα είναι έτοιμα,» είπε ο Κράντμον.

Η Σαντέ'ενθιν παρατήρησε το πρόσωπό του. *Δε μοιάζει καθόλου κουρασμένος. Πώς είναι αυτό δυνατόν;* απόρησε, καθώς η ίδια αισθανόταν να ανασαίνει πιο βαριά από πριν. *Ο Κράντμον δεν ήταν ποτέ τόσο ισχυρός...* Μόνο από τον Πόνκιμ ίσως να περίμενε κάτι τέτοιο –ίσως! γιατί η πρόσκαιρη αδρανοποίηση τούτων των παγίδων ήταν πολύ δύσκολο κατόρθωμα. Αναμφίβολα, λίγοι θα ήταν οι Πνευματιστές που μπορούσαν να το επιτύχουν. *Τι στη Ζούγκλα συμβαίνει μαζί του;*

«Ναι,» ένευσε, «όλα είναι έτοιμα.»

«Να επικοινωνήσω εγώ με την 'πιστή' σου ιέρεια, ή θα επικοινωνήσεις εσύ;» ρώτησε ο Κράντμον.

«Κάντο εσύ,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της. *Ούτως ή άλλως, δε νομίζω να σε κουράσει.*

Ο Ωκεάνιος έκλεισε τα μάτια και φάνηκε να αυτοσυγκεντρώνεται, για να μιλήσει με την Αλζάρα, η οποία ερχόταν μαζί με τους στρατούς, από τα νότια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27^ο

Νότιες δοξασίες και αίμα

Η Πύλη του Δάσους, ύστερα από αιώνες, άνοιξε, ενώ σαλπίσματα έρχονταν από τις επάλξεις των τειχών της Θέρληχ, μέσα στην φεγγαροφώτιστη νύχτα. Προειδοποιούσαν τους υπερασπιστές της πόλης ότι στρατεύματα ξεπρόβαλαν από τα δάση· όμως κανένας τους δεν περίμενε η άμυνά τους να θρυμματιστεί εκ των έσω. Και, καθώς πολλοί αντίκρισαν την αρχαία, τυλιγμένη από τα αναρριχώμενα φυτά πύλη να σηκώνεται, κόβοντας κλήματα και σπάζοντας ρίζες, τρομοκρατήθηκαν. Το τρίζιμο της πέτρας τούς έμοιαζε με το γρύλισμα δεκάδων οργισμένων δαιμόνων, τα αρχαϊκά λαξεύματα επάνω της φαίνονταν να ανασαλεύουν σαν φίδια.

«Ο *Ντίλμερεβ*,» ψιθύριζαν αναμεταξύ τους οι μαχητές του Νότου, γιατί είχαν ακούσει γι' αυτό που συνέβη στα υπόγεια, καθώς και ότι η Εξουσιάστρια της Έλρουν Νι-Δάτλα –η οποία είχε, μάλλον, επικαλεστεί το δαίμονα της ερήμου– δραπετεύσε απο κεί. «Ο *Ντίλμερεβ* ανοίγει την πύλη για τους εχθρούς μας.»

«*Κλείστε την καταραμένη πύλη!*» κραύγασε μια Υρμέλβια σπαθάρχισσα, δείχνοντας την πελώρια θύρα που σηκωνόταν.

«Η πύλη δεν μπορεί να κλείσει!» ανέφερε, πανικόβλητος, ένας στρατιώτης.

«Δεν υπάρχουν μοχλοί,» πρόσθεσε ένας άλλος.

«Τότε, πώς στ' άναθεμα άνοιξε;» απαίτησε η σπαθάρχισσα.

«Ο δαίμονας την άνοιξε.»

** ** *

Καθώς ο στρατός των Ελρουνίων, των Ωκεάνιων, και των Μαγκραθμέλιων έβγαινε από τα μεγάλα δάση της Νήσου Ράλβοχ, η Αλζάρα ατένισε τα τείχη της πρωτεύουσας του Ωκεανού γεμάτα με ετοιμοπόλεμους στρατιώτες από το Νότο, οι οποίοι έμοιαζαν με ξωτικές σκιές μέσα στη νύχτα. Οι λάμες των γυμνολέπιδων όπλων τους στραφτάλιζαν στο φεγγαρόφωτο των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Όμως η νότια πύλη της Θέρληχ έστεκε ανοιχτή, ακριβώς όπως της είχε υποσχεθεί ο Κράντμον, όταν επικοινωνήσε μαζί της.

«Είναι ανοιχτά;» τη ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, που ίππευε πλάι της, επάνω σ'ένα λευκό άτι. Ήταν ντυμένος με κοραλλένια αρματωσιά και φορούσε ένα Ωκεάνιο κράνος στο κεφάλι. Στη ζώνη του ήταν περασμένο ένα μακρύ σπαθί, που δεν είχε ακόμα τραβήξει.

«Είναι,» κατένευσε η Αλζάρα, η οποία καβαλίκευε μια κατάμαυρη φοράδα και ήταν τυλιγμένη σε έναν μαύρο μανδύα, που ερχόταν σε αντίθεση με τα μακριά, ξανθά μαλλιά που χύνονταν στους ώμους της.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τράβηξε το σπαθί του, με μια απότομη κίνηση, και φώναξε: «Χωριστείτε!»

Οι στρατιώτες του ήξεραν αμέσως τι έπρεπε να κάνουν. Όλα ήταν προσχεδιασμένα. Ο στρατός θα έσπαγε σε δύο μέρη. Το ένα θα κατευθυνόταν ευθεία, καταπάνω στη νότια πύλη, και το άλλο θα πήγαινε στην ανατολική (η οποία, επίσης, θα είχε ανοίξει). Τη δυτική πύλη δε μπορούσαν να τη φτάσουν εύκολα, λόγω του ποταμού Τερεντέβαν που βρισκόταν ανάμεσα σ'αυτούς κι εκείνη, διασχίζοντας τη δυτική μεριά της Θέρληχ: έτσι, είχαν αποφασίσει να την αγνοήσουν.

Τώρα, η Αλζάρα μπορούσε να δει τους μισούς μαχητές να απομακρύνονται και να κατευθύνονται ανατολικά, υπό την αρχηγεία του Στρατηγού Βάνλεμ, ενώ η ίδια και οι υπόλοιποι στρατιώτες εφορμούσαν προς την ανοιχτή νότια πύλη.

Η Ζιρκεφιανή επικαλέστηκε τα Πνεύματα, συγκεντρώνοντας την ψυχική τους ενέργεια, για να επιτεθεί.

** ** *

«Να πάρει! Αργήσαμε!...» γρύλισε ο Ράμλεντ, κάτω απ' την ανάσα του, καθώς μπορούσε ν' ακούσει τους στρατούς έξω απ' τα τείχη της Θέρληχ: κραυγές, σαλπίσματα, τυμπανισμοί, κλαγγή μετάλλου.

«Υπομονή, κύριε,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, «υπομονή... Όλα θα γίνουν.»

Οι δύο άντρες κατευθύνονταν προς την ανατολική πύλη της Θέρληχ, μαζί με τον Κάρελ, τον Βούνκαλ, τη Βόλκρα, τον Νε-Μόρλιν, και αρκετούς Ελρούνιους και Μαγκραθμέλιους, κουκουλωμένους με κάπες, καθώς διέσχιζαν τους δρόμους της πρωτεύουσας του Ωκεανού.

Ευτυχώς που ο προορισμός μας δεν είναι και πολύ μακριά από το παλάτι, σκέφτηκε ο Εξουσιαστής της Μεγάλης Έλρουν, ενώ αντίκριζαν την πύλη, στο βάθος. Ο Νε-Μόρλιν ήταν ντυμένος με την Πανοπλία Μάχης των Εξουσιαστών, κάτω από την κάπα του, έτοιμος να τσακίσει τα κόκαλα εκείνων που είχαν ατιμάσει τη γενναιόδωρη φιλοξενία της Βασίλισσας Αάνθα.

«Στο φυλάκιο!» σφύριξε ο Βούνκαλ στους συντρόφους του, και η ομάδα κατευθύνθηκε προς ένα χτίριο πλάι στην πύλη.

«Στρατιώτες βρίσκονται συναγμένοι εδώ,» παρατήρησε ο Νε-Μόρλιν, χουφτιάζοντας τη λαβή του θηκαρωμένου του ξίφους.

Καμία ντουζίνα Λεργκνάμιοι και Λίχιοι ήταν στο δρόμο τους.

«Χτυπήστε τώρα, κύριοι,» είπε ο Κάρελ. «δεν υπάρχει χρόνος.»

«Πού νομίζετε ότι πηγαίνετε εσείς;» μούγκρισε ένας Λεργκνάμιος στη Νότια Αρμπεναρκιανή, την οποία ο Νε-Μόρλιν καταλάβαινε. «Ποιοι είστ—; Αργκν!» Το βέλος μιας βαλλίστρας των Μαγκραθμέλιων τον βρήκε στο λαιμό.

Και μετά, η Βόλκρα, ο Βούνκαλ, ο Κάρελ, και ο Μόρβον ύψωσαν τα χέρια τους, στέλνοντας τους υπόλοιπους πολεμιστές να σωριαστούν στο πλακόστρωτο, ουρλιάζοντας.

Μεγάλα Ερπετά! σκέφτηκε ο Νε-Μόρλιν. *Ποτέ –ποτέ– δε θα συνηθίσω αυτούς τους καταραμένους μάγους.* Έριξε την κάπα του απ'τους ώμους και ξεθηκάρωσε το σπαθί του, για να απομακρύνει το νου του από αυτά τα πράγματα. «Στο ΦΥΛΑΚΙΟ!» φώναξε, και έτρεξε προς τα κει. Ελρούνιοι και Μαγκραθμέλιοι μαχητές τον ακολούθησαν, πετώντας επίσης τις κάπες τους.

Ο Νε-Μόρλιν άρχισε πρώτος ν'ανεβαίνει την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε εκεί. Μια Λίχια πολεμίστρια βγήκε για να τον προϋπαντήσει με πέλεκυ στο χέρι, ο οποίος διέγραψε ένα ημικύκλιο εμπρός της, στοχεύοντας το κρανοφόρο κεφάλι του Εξουσιαστή. Εκείνος ύψωσε το σπαθί του κι απέκρουσε. Η αριστερή, γαντοφορεμένη του γροθιά τινάχτηκε προς την κοιλιά της γυναίκας και πέταξε μια μακριά, δηλητηριασμένη λεπίδα, η οποία διαπέρασε την αρματοωσιά της. Αίμα πιτσίλισε το πρόσωπο του Ελρουνίου.

Βέλη ήρθαν από τις επάλξεις, αλλά –ανεξήγητα– έχασαν την πορεία τους.

Κι άλλη μια φορά που χρωστάω κάτι στους μάγους. Δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, μα τα Ερπετά!

Εν τω μεταξύ, Ελρούνιοι και δαιμονάνθρωποι περνούσαν από πλάι του, πηγαίνοντας στην πόρτα του φυλακίου, όπου τους περίμεναν τρεις αντίμαχοι, που ήταν, σίγουρα, καταδικασμένοι.

** ** *

Οι Νότιοι προσπαθούσαν απεγνωσμένα να διαμορφώσουν μια γραμμή άμυνας, ώστε να μπλοκάρουν τη νότια πύλη, που έμοιαζε να είχε ανοίξει από μόνη της και δεν έκλεινε με τίποτα. Ωστόσο, οι προσπάθειές τους ήταν πενιχρές στα μάτια των διοικητών τους, καθώς οι στρατοί που είχαν βγει από το δάσος έπεφταν επάνω τους,

με δυνατές πολεμικές κραυγές και φέροντας παράξενη τεχνολογία – κατασκευάσματα που οι Νότιοι δεν είχαν ποτέ ξανά αντικρίσει. Επίσης, πολλοί απ’ αυτούς δεν ήταν καν άνθρωποι! Είχαν την κορμοστασιά ανθρώπου, μα τα μάτια τους γυάλιζαν με μυριάδες χρώματα και τα μαλλιά τους το ίδιο, ενώ τα δόντια τους ήταν αιχμηρά. Δαίμονες, αναμφίβολα. Υπηρέτες του *Ντίλμερεβ*!

Οι Νότιοι έχαναν, και οι αρχηγοί τους αντιλαμβάνονταν καθαρά τους λόγους. Αιφνιδιασμός: η νότια πύλη, που κανονικά δεν άνοιγε, είχε αναπάντεχα ανοίξει. Τρόμος: όλες αυτές οι φήμες, ότι ο δαίμονας *Ντίλμερεβ* είχε έρθει από τις ερήμους· και τώρα, τούτοι οι αλλόκοτοι άνθρωποι με τα ποικιλόχρωμα μαλλιά και μάτια. Άγνοια: οι εχθροί τους είχαν όπλα που δεν ήξεραν πώς να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά.

Και σ’ αυτούς τους λόγους προστέθηκε ένας ακόμα: Ωκεάνιοι μαχητές τούς επιτέθηκαν από το εσωτερικό της πόλης. Ορισμένοι τους αναγνώρισαν ως εκείνους που είχαν κλειδαμπαρώσει στις φυλακές και στα μπουντρούμια του στρατώνα. Κάποιοι τους είχαν απελευθερώσει!

** ** *

Στην ανατολική μεριά της πόλης, η πύλη είχε ανοίξει, και τώρα, ο Νε-Μόρλιν και οι μαχητές του ξεχύνονταν στις επάλξεις, πετσοκόβοντας τους κατακτητές της Θέρληχ, ενώ ο στρατός του δάσους έμπαινε στους δρόμους της πρωτεύουσας, τσακίζοντας την αντίσταση των Νοτίων.

«Στον Ωκεανό, οι άνθρωποι δεν είναι πιο πολιτισμένοι στη λύση των προβλημάτων τους απ’ ό,τι στο Σαραόλν, παρατηρώ,» είπε ο Βούνκαλ. Εκείνος, η Βόλκκρα, και οι δύο Σοφοί του Κύκλου του Φτερού στέκονταν επάνω στην ταράτσα ενός σπιτιού και παρακολουθούσαν τη σφαγή να διεξάγεται από κάτω.

«Μην προκαλείς την οργή μου, Μαύρε Αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Κάρελ. «Τι άλλη, πιο... πολιτισμένη λύση θα πρότεινες εσύ –ειδικά όταν βιαζόμαστε;»

«Ίσως θα μπορούσαμε να κάνουμε κάποια συμφωνία με τους αιχμάλωτους μονάρχες,» είπε ο Βούνκαλ.

«Αυτό, ούτως ή άλλως, θα γίνει,» τον πληροφόρησε ο Μόρβον. «Η Βασίλισσα Αάνθα θα συζητήσει μαζί τους. Μην ξεχνάτε πως οι Νότιοι είναι πολλοί, για να κατορθώσει να τους σκοτώσει όλους ή να τους διώξει από τούτα τα μέρη.

»Όμως, σύντομα, θα ανακαλύψουν την έλλειψη των αρχόντων τους, και δε θα ξέρουν, πλέον, για ποιους να πολεμήσουν. Να! δείτε, κύριοι: Ήδη υποχωρούν προς το παλάτι, πιστεύοντας πως εκεί θα βρουν τους μονάρχες τους και θα τους προστατέψουν. Και παρατηρήστε το πλήθος των Νοτίων. Σαν πλημμυρίδα είναι, καθώς γεμίζουν τις οδούς και τις παρόδους της πόλης.»

«Πανικόβλητη πλημμυρίδα, όμως,» τόνισε η Βόλκρα.

«Αυτές είναι κι οι πιο επικίνδυνες, Μαύρη Αδελφή,» είπε ο Κάρελ.

** ** *

Πώς κάνουν σα σκουλήκια, αυτοί οι άνθρωποι, ε, Κράντμον; γέλασε ο Μάργκανθελ μέσα στο μυαλό του Ωκεάνιου ευγενή, ο οποίος κοιτούσε τη μάχη από ένα σημείο των επάλξεων, όπου εκείνος και η Σαντέ'ενθιν είχαν ανεβεί. Οι έξι τοξότες που βρίσκονταν εκεί προτού έρθουν οι δύο Πνευματιστές, τώρα, ήταν όλοι ξαπλωμένοι στο πάτωμα, νεκροί.

Είναι, πράγματι, σκουλήκια, συμφώνησε ο Κράντμον. Κι αισθάνομαι ότι θα ήθελες να εξαπολύσω τις δυνάμεις σου, Μάργκανθελ...

Όμως μην κάνεις καμια τέτοια ανοησία, τώρα. Δεν υπάρχει λόγος. Περίμενε, κι ο καιρός θα έρθει. Στη Νότια Γη, θα με χρειαστείς.

Ναι, στη Νότια Γη. Εκεί θα δούμε, Μάργκανθελ, αν θα καταφέρεις, τελικά, να λυτρωθείς από το... ανόμημά σου.

**** ** ***

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είχε μετατραπεί σε μια λαίλαπα θανάτου, καθώς το σπαθί του κατασφάγιαζε τους Νοτίους. Δε χρειαζόταν να τους ζυγώσει για να τους χτυπήσει. Μια του σπαθιά στον αέρα, φορτισμένη από τις δυνάμεις των Πνευμάτων, σώραζε στο αιματοκυλισμένο πλακόστρωτο της Θέρληχ δύο-δύο τους κατακτητές.

Οι αισθήσεις του ήταν, όμως, μπερδεμένες μέσα στο χάος από αύρες που τον κατέκλυζε. Δεν ήταν και πολύ σίγουρος για το πού βρισκόταν, μα γνώριζε ότι πολεμούσε. Και εχθροί τον περιστοιχίζαν από παντού. Εχθροί... εχθροί... εχθροί... εχθροί –τους οποίους το σπαθί του μακέλευε, καθώς πνευματική ενέργεια ξεπηδούσε από μέσα του, σαν τα οργισμένα κύματα. Ορισμένοι στρατιώτες που κατάφερναν να τον ζυγώσουν ζαλίζονταν και έπεφταν στα γόνατα, ουρλιάζοντας από πόνο· άλλοι πέθαιναν, καθώς οι καρδιές τους έπαυαν να λειτουργούν. Όμως αυτά ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν τα αντιλαμβανόταν· για εκείνον υπήρχε μονάχα η μάχη.

Ο Πόνκιμ τον παρακολουθούσε από μακριά. *Τι αξιοθαύμαστο πλάσμα!* συλλογίστηκε. *Η κοσμική ενέργεια που τον γεμίζει του έχει δώσει και δυνάμεις ισχυρότερες από κάθε άλλου ζωντανού Πνευματιστή επάνω στον Άρμπεναρκ. Αααα, και να ήξερε να τις ελέγχει! Να είχε τη δική μου δαιμονική μαθητεία από τον ίδιο τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν! Βέβαια, ίσως να είναι καλύτερα –για όλους μας– που δεν την έχει...*

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, τώρα, ερχόταν προς τη μεριά του Βασιλιά του Σαραόλν, με το σπαθί του να μη λεκιάζει ούτε μια κηλίδα αίματος. Δεν το είχε μπήξει στη σάρκα κανενός· όλοι του οι

αντίμαχοι πέθαιναν από μακριά, προτού τον ζυγώσουν, σαν το ξίφος κάποιου αόρατου Θεού να τους κατακεραυνώνει.

Ένα απλό κόλπο, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, *όμως η αστείρευτη ενέργειά του είναι που μετράει*. Τράβηξε το σπαθί του, αντικρίζοντας τους Νότιους πολεμιστές να τρέχουν προς το μέρος του, προσπαθώντας ν' απομακρυνθούν από τον κοραλλοντυμένο πρώην-Ράθμαλ.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν μειδίασε ψυχρά. *Νομίζετε ότι από δώ θα γελάσετε το θάνατο;* Η λεπίδα του διέγραψε ένα μεγάλο ημικύκλιο εμπρός του, ενώ ο Πόνκιμ επικαλείτο τα Πνεύματα. Η κοιλιά ενός Λεργκνάμιου άνοιξε και τα εντόσθιά του χύθηκαν στο πλακόστρωτο, γλιστρώντας ανάμεσα απ' τα δάχτυλά του. Ο λαιμός ενός Υρμέλβιου σχίστηκε κι ο άντρας σωριάστηκε, φτύνοντας αίμα. Η καρδιά ενός Λίχιου τραυματίστηκε, χωρίς το στήθος του να διαπεραστεί· πέθανε ακαριαία. Οι υπόλοιποι στρατιώτες άλλαξαν κατεύθυνση, με εκφράσεις τρόμου στα πρόσωπά τους. Αναμφίβολα, παντού αντίκριζαν δαίμονες, τούτη τη νύχτα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τράβηξε τα γκέμια του λευκού του αλόγου, μπροστά στο Βασιλιά του Σαραόλν. «Πόνκιμ,» είπε.

Με αναγνώρισε, παρατήρησε εκείνος. Τελικά, ίσως και να μην είναι τόσο... τυφλός ή μπερδεμένος όσο νομίζω. «Ναι, Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, εγώ είμαι.»

Ο Πόνκιμ είδε τα φρύδια του πρώην-Ράθμαλ να σμίγουν, σα να αυτοσυγκεντρωνόταν. «Φεύγουν; Υποχωρούν;»

Ο Βασιληάς έριξε μια ματιά στους Νότιους μαχητές. «Ναι. Μου φαίνεται να πηγαίνουν ανατολικά, προς το παλάτι.»

«Όπως μου είπες ότι το είχατε σχεδιάσει, δηλαδή.»

«Πάντα έτσι συμβαίνουν τα πράγματα, Σταθεροποιητή: όπως τα σχεδιάζω εγώ.»

Πώς το γνωρίζει τούτο; απόρησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. *Σταθεροποιητή...*

** ** *

Η έκπληξη των Νοτίων ήταν μεγάλη, όταν συγκεντρώθηκαν στο παλάτι και ανακάλυψαν πως οι μονάρχες τους δε βρίσκονταν πουθενά. «Ο *Ντίλμερεβ!*» φώναζαν. «Τους πήρε ο *Ντίλμερεβ!*»

«*ΗΣΥΧΙΑ!*» γκάριξε ο Πρίγκιπας Τακόρνο, ο μεγαλύτερος από τους τρεις γιους του Βασιληά Ναζτάρι που είχαν σωθεί από τη Μεγάλη Καταστροφή. «Αν ο πατέρας μου είναι νεκρός, εγώ είμαι Βασιληάς σας τώρα! Όλων σας!»

«Σφετεριστή!» κραύγασε κάποιος. «Δεν είσαι *δικός μας* Βασιληάς! Πού είναι η Βασιλίδα Δάθθρα;»

«Ο Βασιλέμπορας Άρνελ;»

«Εσύ, Πρίγκιπα Τακόρνο...» έκανε ένας Υρμέλβιος σπαθάρχης, ξεχωρίζοντας ανάμεσα απ'τους υπόλοιπους που ήταν συναγμένοι στην αίθουσα του θρόνου. «Εσύ τους σκότωσες, μέσα στο χαλασμό.»

«Θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια, για τούτη την αβάσιμη κατηγορία!» γρύλισε ο Τακόρνο. Ήταν ένας λιγνός άντρας, αλλά με μύες αναμφίβολα σκληρούς σαν πέτρες· και, καθώς συσπειρώθηκε, έμοιαζε ικανός να πραγματοποιήσει καταγράμμα την απειλή του. Τα δόντια του γυμνώθηκαν, σαν του λιονταριού.

«Κι ο πατέρας σου έτσι δεν ανέβηκε στο θρόνο;» είπε ένας Λίχιος. «Σκοτώνοντας τον δικό του πατέρα δεν πήρε την εξουσία; Είναι φυσικό να ήθελες να τον αντιγράψεις!»

Με ένα απάνθρωπο γρύλισμα, ο Λεργκνάμιος Πρίγκιπας χίμησε καταπάνω στον άντρα, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα και δαγκώνοντάς του το λαιμό. Οι αρτηρίες του έσπασαν, γεμίζοντας με καυτό αίμα το στόμα και το πρόσωπο του Τακόρνο, ενώ οι πολεμιστές γύρω του είχαν τρομοκρατηθεί από αυτή την επίδειξη αγριότητας.

«Δαιμονισμένος!» είπαν πολλοί. «Ο *Ντίλμερεβ!* Τον δαιμόνισε ο *Ντίλμερεβ!*»

Όταν ο Λίχιος ήταν νεκρός, ο Πρίγκιπας έκανε να σηκωθεί από πάνω του, αλλά ένα ξίφος τού διαπέρασε τα πλευρά και έφτασε στην καρδιά του. Το στόμα του Τακόρνο άνοιξε, για να κραυγάσει, μα η κραυγή πνίγηκε μέσα του, και, μόλις ο Υρμέλβιος σπαθάρχης τράβηξε πίσω το σπαθί του, ο Λεργκνάμιος σωριάστηκε επάνω στο κουφάρι του άντρα που είχε σκοτώσει

«Έχετε όλοι δίκιο!» φώναξε ο σπαθάρχης. «Ήταν δαιμονισμένος!»

«Τότε, ο θρόνος είναι δικός μου!» Ένας άλλος Λεργκνάμιος παρουσιάστηκε. Ήταν ο Πρίγκιπας Μολράθο, και δεν έμοιαζε καθόλου με τον λιγνό του αδελφό. Αυτός ήταν σκέτος γίγαντας, παραπάνω από δυο μέτρα ψηλός και με μύες σαν κοτρόνες. Στο δεξί του χέρι βαστούσε έναν μεγάλο, αγκαθωτό κεφαλοθραύστη, λουσμένο με αίματα και μυαλά σπασμένων κρανίων.

Ο Υρμέλβιος σπαθάρχης παρέλυσε, προς στιγμή, βλέποντάς τον· ύστερα, όμως, βάστηξε γερά τη λαβή του σπαθιού του. «Πόσους διαβόλους έχει η καταραμένη σας φάρα;...» υποτονθόρυσε.

Ο Μολράθο δεν τον άκουσε, γιατί φώναξε: «Πριν, όμως, καθίσω στο θρόνο, θα φροντίσω να πεθάνει ο φονιάς του αδελφού μου!» Και ύψωσε τον κεφαλοθραύστη του.

Ο σπαθάρχης πισωπάτησε, βαστώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια και φέρνοντάς το σε αμυντική θέση. Πάραυτα, μια ντουζίνα Υρμέλβιοι πολεμιστές τον περιστοίχισαν, κρατώντας κοντάρια.

«Όσο εσείς τρώγεστε, σα φίδια,» φώναξε μια Λίχια διοικήτρια, «οι πολιορκητές περικυκλώνουν το παλάτι και σχεδιάζουν επίθεση!»

«Κανείς δε θα σας επιτεθεί, αν φερθείτε λογικά. Η Βασίλισσα του Ωκεανού σάς το υπόσχεται.»

Όλοι μέσα στην μεγάλη αίθουσα στράφηκαν.

Η Βασίλισσα Αάνθα στεκόταν κοντά σε έναν τοίχο. Δεξιά της βρισκόταν η Σαντέ'ενθιν –η οποία και είχε μιλήσει–, αριστερά της ο Κράντμον, και τριγύρω οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, η Αλζάρα, ο Βούνκαλ, η Βόλκρα, και ο Πόνκιμ. Εν τω μεταξύ, δαιμονάνθρωποι έβγαιναν από το μυστικό

πέρασμα, βαστώντας εξάκεντρες βαλλίστρες και αρκετοί έχοντας προσαρμόσει ηλεκτρίτες στα ξίφη τους. Άλλοι πάλι είχαν έτοιμα μεταλλικά δίκτυα, για να τυλίξουν τυχόν ταραχοποιούς.

Κανείς Νότιος δε μίλησε.

Η Αάνθα βάδισε μέχρι τον Κοραλλένιο Θρόνο, μαζί με την ακολουθία της, και κάθισε εκεί. Τα σμαραγδένια της μάτια ατένισαν τον θηριώδη Λεργκνάμιο που την κοιτούσε με γυμνό μίσος.

«Είμαι ο Πρίγκιπας Μολράθο, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε, μουγκρίζοντας. «Ο Βασιλιάς Ναζτάρι ήταν πατέρας μου, και βασίλευε εδώ. Σκοπεύω να τον αντικαταστήσω.»

Η Σαντέ'ενθιν, με τη βοήθεια των Πνευμάτων, μετέφρασε τα λόγια του Λεργκνάμιου, από Νότια Αρμπεναρκιανή, σε Κοινή Αρμπεναρκιανή, μόνο προς την κατεύθυνση του θρόνου.

«Αν οι Υρμέλβιοι και οι Λίχιοι φίλοι μας συμφωνούν,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Αάνθα.

Η Σαντέ'ενθιν, πάλι, μετέφρασε, αλλά τώρα προς την άλλη κατεύθυνση, αυτή των Νοτίων.

Από τα βλέμματα που έριξαν στον Πρίγκιπα Μολράθο οι Υρμέλβιοι και οι Λίχιοι πολεμιστές, ήταν φανερό πως δεν συμφωνούσαν.

«Σκότωσες τον πατέρα μου, *γυναίκα*;» βρυχήθηκε εκείνος.

Η Σαντέ'ενθιν συνέχισε να μεταφράζει, μέσω των πνευματικών της δυνάμεων και της γνώσης της της Νότιας Αρμπεναρκιανής –γιατί κάποιος που δεν ήξερε αυτή τη γλώσσα, αν και Πνευματιστής, δε θα μπορούσε να κατορθώσει κάτι τέτοιο.

«Ο Βασιλιάς Ναζτάρι είναι ζωντανός και αιχμάλωτός μου,» διαβεβαίωσε η Αάνθα τον Λεργκνάμιο Πρίγκιπα. «Το ίδιο κι οι άλλοι δύο σας άρχοντες: η Βασιλίδα Δάηθρα και ο Βασιλέμπορας Άρνελ.»

Μόλις η Σαντέ'ενθιν μετέφρασε αυτά τα λόγια, μια ξαφνική σιγή απλώθηκε μέσα στην αίθουσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28^ο

«Κάποιος επιθυμεί να σας μιλήσει»

Και θα τους σκοτώσεις;» ρώτησε ο σπαθάρχης που είχε φιλονικήσει με τον Πρίγκιπα Μολράθο και είχε διαπεράσει με το σπαθί του τον Πρίγκιπα Τακόρνο.

Η Σαντέ'ενθιν, όπως και πριν, μετέφρασε τα λόγια του, μέσω των Πνευμάτων.

«Οχι, αν δεν έχω λόγο,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα Αάνθα.

Η Σαντέ'ενθιν συνέχισε να μεταφράζει τα λόγια της στους Νότιους και, ύστερα, τα λόγια των Νοτίων σ' αυτήν και τους υπόλοιπους.

«Και τι... λόγο μπορεί να έχεις;» μούγκρισε ο Πρίγκιπας Μολράθο.

«Αν εξακολουθείτε να επιθυμείτε το θρόνο μου, αυτός θα είναι ένας αρκετά καλός λόγος για μένα..»

«Κι αν σ'αφήσουμε να τους σκοτώσεις;» απαίτησε μια Λίχια πολεμίστρια.

Η Αάνθα γέλασε, με τα σμαραγδένια της μάτια να γυαλίζουν· έμοιαζε να της φάνηκε αστεία αυτή η ερώτηση. «Αν τους σκοτώσω, τότε ποιος θα άρχει εδώ; –υποθέτοντας πάντα ότι εγώ θα βγω απ'τη μέση.»

«Εγώ, φυσικά!» μούγκρισε ο Πρίγκιπας Μολράθο.

«Αποκλείεται!» ακούστηκε μια φωνή.

«Ποιος το είπ' αυτό;» γκάριξε ο Λεργκνάμιος, στρεφόμενος, με μια απότομη κίνηση, και υψώνοντας τον κεφαλοθραύστη του. «Εσύ ήσουν, Ερημοχτυπημένε Υρμέλβιε σπαθάρχη;»

«Δεν ήμουν εγώ,» αποκρίθηκε σταθερά εκείνος, ατενίζοντας αγέρωχα τον Πρίγκιπα. «Ωστόσο, δε θα ανεχόμουν να διοικηθώ από εσένα..»

«Θα σου δείξω πώς να φέρεσαι στο Βασιλιά σου, ανθρωπάριο!» βρυχήθηκε ο Μολράθο, και έκανε να ορμήσει στο σπαθάρχη,

σηκώνοντας το αιματοβαμμένο του όπλο πάνω απ'το κεφάλι – προτού αυτό φύγει, αναπάντεχα, απ'τη χούφτα του, για να προσγειωθεί στα πόδια της Σαντέ'ενθιν.

«Απεχθάνομαι την ανούσια βία,» δήλωσε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

Ο Πρίγκιπας Μολράθο γύρισε, για να την ατενίσει. «Εσύ το έκανες τούτο, μάγισσα;» έτριξε τα δόντια.

«Ναι.»

Ο Λεργκνάμιος βάδισε προς το μέρος της, γρήγορος σαν λιοντάρι, και μοιάζοντας το ίδιο άγριος και επικίνδυνος. Η Σαντέ'ενθιν ύψωσε, νωχελικά, το δεξί χέρι και τον έστειλε, ανάσκελα, στο πάτωμα. Ξαφνικά, τέσσερα σπαθιά βγήκαν από τα θηκάρια τεσσάρων τυχαίων πολεμιστών και οι αιχμές τους περιτριγύρισαν τον χοντρό λαιμό του Μολράθο.

«Ελπίζω, τώρα, να αρχίσεις να σκέφτεσαι πιο καθαρά, Πρίγκιπά μου,» είπε η Σαντέ'ενθιν, συνεχίζοντας να έχει τα ξίφη από πάνω του.

Η Αάνθα καθάρισε το λαιμό της. «Βλέπετε, λοιπόν, το πρόβλημα;» ρώτησε τους Νότιους, ενώ η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων άρχισε, πάλι, να μεταφράζει. «Αν σας αφήσω χωρίς μονάρχες, θα φαγωθείτε αναμεταξύ σας. Επομένως, θα πρότεινα μια πιο... ειρηνική λύση: Θα σας επιτρέψω, για την ώρα, να κατοικήσετε στο Βασίλειό μου, ώσπου να... επιδιορθωθεί η Νότια Γη, για να επιστρέψετε εκεί.»

«Τι να κάνει η Νότια Γη;» συνοφρυώθηκε ο Υρμέλβιος σπαθάρχης.

«Θα φροντίσουμε να σταθεροποιήσουμε, πάλι, εκείνα τα μέρη,» του είπε ο Πόνκιμ, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει όσο καλύτερα μπορούσε τη Νότια Αρμπεναρκιανή που του είχε μάθει η Σαντέ'ενθιν. «Και θα μπορείτε να επιστρέψετε στις πατρίδες σας, χωρίς να κινδυνεύετε.»

«Πώς θα το κατορθώσετε αυτό;» απόρησε ο σπαθάρχης.

«Οι εξηγήσεις θα είναι βαρετές για σένα,» του είπε η Σαντέ'ενθιν, «και, ούτως ή άλλως, δε θα τις καταλάβεις· επομένως, αρκέσου στο ότι θα τη σταθεροποιήσουμε. Δε σου λέμε ψέματα. Εξάλλου, αν σου λέμε, σύντομα θα το διαπιστώσεις.»

Ο σπαθάρχης δε μίλησε.

«Ποιο είναι τ'όνομά σου, διοικητή;» τον ρώτησε η Βασίλισσα Αάνθα.

«Ταλπάθαρ, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σπαθάρχης Ταλπάθαρ.»

«Σε ορίζω υπεύθυνο για τους Υρμέλβιους, Σπαθάρχη Ταλπάθαρ,» δήλωσε η Αάνθα. «Για όσο θα λείπει η Βασιλίδα Δάηθρα, φυσικά.»

«Δε θα την ελευθερώσετε αμέσως;»

«Φοβάμαι πως όχι. Η Βασιλίδα, καθώς και οι υπόλοιποι, θα ελευθερωθούν μετά από τη σταθεροποίηση της Νότιας Γης. Είναι πιο ασφαλές για όλους μας, πιστεύω.»

Ο Σπαθάρχης Ταλπάθαρ έσμιξε τα χείλη, σκεπτικός. Ύστερα, είπε: «Συμφωνώ, Μεγαλειοτάτη.»

«Είναι προδότης!» γκάριξε ο Πρίγκιπας Μολράθο, που ακόμα βρισκόταν στο πάτωμα, με τα σπαθιά γύρω απ'το λαιμό του. «Σκοτώστε τον!»

Κανείς δεν τον υπάκουσε.

«Σας προστάζω, όλους!»

Η Σαντέ'ενθιν τον χτύπησε με πνευματική δύναμη, αναισθητοποιώντας τον. Η αντίσταση του νου του ήταν πολύ ισχνή, διαπίστωσε. Και άφησε τα σπαθιά να σωριαστούν στο πάτωμα της μεγάλης αίθουσας, κουδουνίζοντας.

«Δεν είναι νεκρός,» πληροφόρησε τους Νότιους. «Απλά, συμέρανα ότι χρειαζόταν λίγη... ανάπαυση. Για να καθαρίσει το μυαλό του.» *Το οποίο δε νομίζω ότι είναι δυνατόν να καθαρίσει ποτέ, πρόσθεσε νοερά.*

«Επομένως, θεωρώ ότι έχουμε μια συμφωνία μεταξύ μας, Σπαθάρχη Ταλπάθαρ,» είπε η Αάνθα.

«Αναμφίβολα, Βασίλισσά μου,» ένευσε εκείνος. «Θα φροντίσω να μην υπάρξει πρόβλημα από τη μεριά του λαού μου.»

«Για τους Λίχιους, ποιος θα είναι υπεύθυνος;» ρώτησε η Αάνθα, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν: *Να δούμε τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε στους Λεργκνάμιους...*

Οι Λίχιοι κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους, ενώ κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» θέλησε να μάθει η Βασίλισσα του Οκεανού. (Η Σαντέ'ενθιν, φυσικά, συνεχώς μετέφραζε τα λόγια της, καθώς και τις αποκρίσεις των Νοτίων.)

Μία γυναίκα ξεχώρισε ανάμεσα από τους Λίχιους. «Βασίλισσά μου,» είπε, «στη Μέρεντλιχ δεν έχουμε μονάρχη, όπως έχουν σε άλλες χώρες. Ή, τουλάχιστον, δεν είναι ίδιος ο τρόπος της... εκλογής του.»

«Και τι συμβαίνει στη χώρα σας;»

«Ο ισχυρότερος έμπορος άρχει. Και, συνήθως, ονομάζεται Βασιλέμπορας. Τα τελευταία χρόνια, βέβαια, είχαμε δύο Βασιλέμπορες: τον Άρνελ και τον Ράβελ —ο τελευταίος πρέπει να πέθανε στη Μεγάλη Καταστροφή. Βλέπετε, λοιπόν, πόσο... ρευστό είναι το πολιτικό μας σύστημα;»

«Το βλέπω,» αποκρίθηκε, σκεπτικά, η Αάνθα.

«Για την ακρίβεια, Μεγαλειοτάτη, δεν έχουν πολιτικό σύστημα,» τόνισε ο Σπαθάρχης Ταλπάθαρ. «Είναι εμποροκράτες.»

«Κι αυτό είναι πολιτικό σύστημα,» διαφώνησε η Λίχια που μιλούσε πιο πριν.

Ο Ταλπάθαρ μόρφασε, αποδοκιμαστικά.

Η Αάνθα στράφηκε στον Πόνκιμ. «Τι προτείνεις; Οι Λίχιοι είναι περισσότεροι απ'όλους τους άλλους.»

«Ας τους βρούμε έναν έμπορο για να τους διοικήσει,» ανασήκωσε τους ώμους εκείνος.

«Ξέρεις κανέναν εύκαιρο;»

«Δυστυχώς, όχι,» είπε ο Πόνκιμ· και σκέφτηκε: *Πρέπει να τελειώνουμε μ' αυτή την ιστορία και να πάμε να μιλήσουμε με τους Μυστικιστές της Θάλασσας.*

Η Αάνθα απευθύνθηκε στους Νότιους: «Δεν έχετε εμπόρους ανάμεσά σας οι οποίοι θα μπορούσαν να σας διοικήσουν;»

«Τώρα πλέον, Μεγαλειοτάτη, θα είναι δύσκολο να καθορίσουμε ποιος είναι ο ισχυρότερος από αυτούς,» εξήγησε η Λίχια. «Θα φιλονικήσουν. Ίσως να προκαλέσουν και πόλεμο—»

«Πράγμα που, σε καμία περίπτωση, δε θέλουμε,» δήλωσε η Αάνθα. Αναστέναξε, αγανακτισμένη. Και είπε: «Φοβάμαι πως θα πρέπει ν' αλλάξετε συνήθειες... εμ... Πώς είναι το όνομά σου;»

«Σίλιτη, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Όμως οι συνήθ—»

«Έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις, στην προκειμένη περίπτωση;»

Η Λίχια σούφρωσε χείλη. Κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» παραδέχτηκε.

«Τότε, θα *αναγκαστείτε* να αλλάξετε τις συνήθειές σας, έστω για λίγο —μέχρι να σταθεροποιηθεί η Νότια Γη.»

«Πράγμα που δε θα αργήσει να συμβεί,» τους διαβεβαίωσε η Σαντέ'ενθιν.

«Ναι...» είπε η Σίλιτη, δυσανασχετώντας. «Κάτι τέτοιο δε θα ήταν κι αδύνατο...»

«Μου φαίνεται για πολεμίστρια,» παρατήρησε η Αάνθα. «Έχεις κάποιο τίτλο;»

«Εβδομη Διοικήτρια στο στρατό του Βασιλέμπορα Άρνελ, Βασίλισσά μου.»

«Τότε, εσύ κι οι υπόλοιποι διοικητές του στρατού θα έχετε προσωρινά την εξουσία. Μέχρι να σταθεροποιηθεί η Νότια Γη,» επανέλαβε, τονίζοντας κάθε λέξη. «Υστερα, μπορείτε να επιστρέψετε στην αρχική σας κατάσταση.» *Αλλά αναρωτιέμαι αν οι στρατιωτικοί θα είναι πρόθυμοι να ξαναδώσουν την εξουσία στους εμπόρους...*

«Όπως επιθυμείτε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Διοικήτρια Σίλιτη.

Και τώρα, πάμε στα δύσκολα. «Ανάμεσα στους Λεργκνάμιους, ποιος θα είναι αρχηγός;» ρώτησε η Αάνθα.

«Κανονικά, θα πρέπει να είναι ο Πρίγκιπας Μολράθο,» της απάντησε ένας μυώδης Λεργκνάμιος, που, όπως σχεδόν όλοι, είχε κάτι το θηριώδες επάνω του. Το μαύρο του βλέμμα κατέβηκε, ατενίζοντας τον αναίσθητο γιο του Βασιληά Ναζτάρι. Ύστερα, πήγε στη μάγισσα που τον είχε φέρει σ'ετούτη την κατάσταση.

Η όψη της Σαντέ'ενθιν παρέμεινε κενή. *Τι με κοιτάς έτσι, Λεργκνάμιε; συλλογίστηκε. Τι βλέπεις σε μένα; Κάτι που σ'αρέσει; Κάτι που σου φαίνεται περίεργο; Ή κάτι που φοβάσαι;*

«Ο Πρίγκιπας Μολράθο δε μου φάνηκε και τόσο... ικανός για να διοικήσει,» είπε η Αάνθα, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του αριστερού της χεριού.

Έντονα μουρμουρητά και φωνές ήρθαν από τη μεριά των Λεργκνάμιων. Και ένας άντρας ξεχώρισε ανάμεσά τους, καθόλου ευκαταφρόνητης διάπλασης. «Είμαι ο Πρίγκιπας Κανθάρτα,» συστήθηκε, «γιος του Βασιληά Ναζτάρι. Ο αδελφός μου προηγείται στη διαδοχή, και επιμένω εκείνος να είναι που θα διοικήσει το λαό μας, μέχρι να απελευθερωθεί ο πατέρας.»

Πόσους γιους έχει αυτός ο Βασιληάς Ναζτάρι; σκέφτηκε η Αάνθα. Αλλά, ύστερα, θυμήθηκε το χαρέμι του. «Μοιάζει λογικότερος από τον αδελφό σου, Πρίγκιπα Κανθάρτα,» παρατήρησε.

«Ο αδελφός μου είναι εξίσου λογικός με μένα,» δήλωσε εκείνος.

Ελπίζω αυτό να μην αληθεύει. «Όπως και νάχει,» είπε η Αάνθα, «δεν έχω πρόβλημα να δώσω την εξουσία στον αδελφό σου—»

«Να τη δώσεις στον αδελφό μου;» μούγκρισε ο Κανθάρτα. «Εκείνος είναι ο δικαιωματικός διάδοχος του Θρόνου του Λέργκναμ!... αφότου υποτάξει το λιοντάρι του, βέβαια.»

Δε θα βγάλω άκρη με δαύτους. Πιο μυστήριοι κι απ'τους Ζιρκεφιανούς είναι! «Εντάξει, Πρίγκιπα Κανθάρτα, ο Πρίγκιπας Μολράθο είναι ο δικαιωματικός διάδοχος του Θρόνου του Λέργκναμ.» *Αν και δεν υπάρχει Λέργκναμ, πια.* «Ποτέ δεν το

αμφισβήτησα. Ωστόσο, το Βασίλειο του Ωκεανού είναι δικό μου Βασίλειο, και δεν επιθυμώ κοινωνικές αναταραχές εδώ –ειδικά ετούτη την περίοδο. Γιαντό κιόλας ζητώ μια... διαβεβαίωση από σένα ότι θα φροντίσεις ο αδελφός σου να μη στραφεί εναντίον μου με την πρώτη ευκαιρία, και ότι θα του μιλήσεις για όσα σας είπαμε εδώ.»

Ο Πρίγκιπας Κανθάρτα την ατένισε, για λίγο, με ένα βλέμμα που θα έκανε ακόμα και μια πέτρα να χάσει την υπομονή της. Όμως η Βασίλισσα Αάνθα τον περίμενε, υπομονετικά, να μιλήσει, ενώ έβριζε το λαό του από μέσα της. Τελικά, ο Λεργκνάμιος είπε:

«Δέχομαι.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Αάνθα, ανακουφισμένη που δεν είχαν τόσο μεγάλα προβλήματα όσο περίμενε. *Καλύτερα να περιμένεις τα χειρότερα. Έτσι, όταν έρθουν τα καλύτερα, είσαι διπλά ευχαριστημένος*, έλεγε ο πατέρας της, Κύρης του Ωκεανού πριν απ' αυτήν.

«Βασίλισσα Αάνθα,» είπε ο Πόνκιμ από τα δεξιά της. «Καλύτερα να πηγαίνουμε στους Μυστικιστές της Θάλασσας, τώρα. Έχουμε πολλά να πούμε μ' αυ—»

Τα λόγια του διακόπηκαν από τον ξαφνικό σεισμό που συντάραξε την βασιλική αίθουσα.

Η Αάνθα πετάχτηκε από τον Κοραλλένιο Θρόνο· οι Νότιοι επιχείρησαν να φύγουν όλοι μαζί από την κεντρική είσοδο, με αποτέλεσμα να προκληθεί ακόμα χειρότερος χαλασμός· οι Μαγκραθμέλιοι προσπάθησαν να καλυφθούν από τα χώματα και τις πέτρες που έπεφταν· οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, ο Πόνκιμ, ο Κράντμον, η Σαντέ' ενθιν, ο Βούνκαλ, και η Βόλκτρα δημιούργησαν μια πνευματική ασπίδα πάνω απ' όλους τους.

Κι ευτυχώς που το έκαναν, σκέφτηκε η Αάνθα, παρατηρώντας τα μπάζα που συγκεντρώνονταν στην επιφάνεια του αόρατου φράγματος και γλιστρούσαν στο πλάι. *Ο πιο δυνατός σεισμός που έχουμε νιώσει, μέχρι στιγμής, νομίζω. Πνεύματα, βοηθήστε μας: ας*

μην αρχίσουν να δυναμώνουν κι άλλο! Η Βασίλισσα του Ωκεανού άρχισε να φοβάται ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και οι υπόλοιποι δε θα προλάβαιναν να πάνε εγκαίρως στο Νότιο Κέντρο Σταθερότητας, για να αποτρέψουν την καταστροφή.

*** ** **

Η Αάνθα έμεινε πίσω, στη βασιλική αίθουσα, μαζί με τη Νι-Δάτλα, το Νε-Μόρλιν, και τους άλλους, ενώ οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και οι Πνευματιστές που θα τους συντρόφευαν στη Νότια Αποστολή κατευθύνθηκαν προς την Αίθουσα του Κοχυλιού.

Η στιγμή ήρθε, είπε ο Μάργκανθελ μέσα στον Κράντμον. Πρέπει να μ'αφήσεις να μιλήσω με τους Μυστικιστές της Θάλασσας.

Πρέπει, μισότρελε Θεέ;

Τι! Είχαμε συμφωνήσει, θυμάσαι; Είχες συμφωνήσει μαζί μου, τελικά. Είχες πει «ναι», Κράντμον!

Όμως πάντοτε μπορώ ν'αλλάζω γνώμη. Δε θα σε πάρουν μακριά μου, αν τους φανερωθείς;

Ανόητε! Ποιο θάνατο το όφελός σου να με έχεις μαζί σου, όταν ο Αρμπεναρκ ερειπωθεί;

Ναι, ο Μάργκανθελ δεν είχε άδικο σε τούτο, έπρεπε να παραδεχτεί ο Κράντμον. Όμως, τώρα, αισθανόταν τόσο δυνατός. Αισθανόταν πως είχε τον έλεγχο. Μπορούσε ακόμα και να τσακίσει τον Πόνκιμ, όποτε το επιθυμούσε! Και θα το έπραττε... κάποια στιγμή. Όταν εκείνος, πλέον, έπαυε να του είναι χρήσιμος. Όταν θα είχε το Βασίλειο του Ωκεανού δικό του, και θα είχε σκοτώσει τη Βασίλισσα Αάνθα... ή θα της είχε κάνει τίποτα χειρότερα. Αλλά, αν οι σεισμοί δε σταματούσαν....

Ο Μάργκανθελ συνέχισε να μιλά μέσα του, σα μανιακός (που ήταν! θύμισε στον εαυτό του ο Κράντμον): *ΠΟΤΕ δε θα έχεις ΕΞΟΥΣΙΑ και ΔΥΝΑΜΗ, άμα δε σταθεροποιήσουμε το Νότο!*

Το αντιλαμβάνομαι. Σκάσε.

Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί πρέπει οι Μυστικιστές να πιστέψουν ότι δεν κινδυνεύει, πλέον, το καταραμένο τους Πορφυρό Κοχύλι; Το καταραμένο Στήριγμα Ισχύος της Φάνραζ!

Ναι! Σκάσε.

Δε θα μας βοηθήσουν, αν δεν το πιστ—

ΣΚΑΣΕ, Μάργκανθελ!

Πρέπει να τους μιλήσω!

Σκάσε!

Θα μ'αφήσεις να τους μιλήσω;

Θα σε παραδώσω στους Σοφούς, άμα δε ΣΚΑΣΕΙΣ!

Δε θα το κάνεις.

Ο Κράντμον γρύλισε, εσωτερικά. Ο καταραμένος μισός-Θεός είχε αρχίσει να τον μαθαίνει καλά. Πολύ καλά! Τόσο καλά, που τον έκανε επικίνδυνο. *Αν μπορούσα να ελέγχω τις δυνάμεις του χωρίς ν'ακούω και τη γκρίνια του, τι ωραία που θα ήταν!* σκέφτηκε ο Ωκεάνιος ευγενής.

Λοιπόν, Κράντμον, θα μ'αφήσεις να τους μιλήσω;

Οι Μυστικιστές της Θάλασσας στράφηκαν προς τη μεριά της μεγάλης ομάδας που πλησίαζε, καθώς η διπλή θύρα της Αίθουσας του Κοχυλιού άνοιγε. Το Πορφυρό Κοχύλι γυάλιζε ανάμεσα στους ρασοφόρους φύλακες που το περιστοίχιζαν: ένα θέαμα που ξεκούραζε τα μάτια και τα θάμπωνε, συγχρόνως.

«Σας χαιρετίζω,» είπε ένας γέροντας με μακριά, γκρίζα γένια. «Ονομάζομαι Χάεβορ, αλλά ορισμένοι με γνωρίζουν και ως Γέρο της Θάλασσας.»

«Έχω ακούσει για σένα, Χάεβορ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Υπέθετα ότι κάποια μέρα θα ανταμόναμε.»

«Κι εγώ το ίδιο, Πόνκιμ, Σφετεριστή του Σαραόλν.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε λεπτά. «Επομένως, κι εσύ ξέρεις για μένα.»

«Η φήμη σου προηγείται,» τον διαβεβαίωσε ο Χάεβορ. «Καθώς και του προδότη του Ωκεανού,» πρόσθεσε, στρέφοντας το αυστηρό του βλέμμα στον Κράντμον. Τα γαλανά του μάτια —που κανείς θα

μπορούσε να πει ότι ήταν παρόμοια μ' αυτά του ξανθομάλλη ευγενή-έμοιαζαν να τον κρίνουν και να τον κατακρίνουν, μη φανερώνοντας κανένα ίχνος συμπάθειας.

Ούτε κι εγώ σε συμπαθώ γέρο, συλλογίστηκε εκείνος, αλλά έχω μέσα μου κάποιον που ανυπομονεί να σου μιλήσει. «Η τέχνη των Μυστικιστών της Θάλασσας απαιτεί απομόνωση,» αποκρίθηκε, «ωστόσο τα μάτια τους»—τόνισε ιδιαίτερα τη λέξη *μάτια*—«βρίσκονται παντού. Ίσως να είναι... πιο καλά πληροφορημένοι ακόμα κι από τους ερημίτες του Πύργου· ή ακόμα κι από τους Μαύρους Αδελφούς αυτών.»

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και ο Βούνκαλ κι η Βόλκρα (οι «Μαύροι τους Αδελφοί») συνοφρυώθηκαν, πικαρισμένοι από τα λόγια του.

«Η Θάλασσα περικλείει τα πάντα, προδότη,» είπε ο Χάεβορ, «γιαυτό να την προσέχεις.»

«Όμως δεν είναι η θάλασσα που μας απειλεί τώρα, γέρο,» αντιγύρισε ο Κράντμον, «παρά η Νότια Γη. Στη σταθεροποίηση της οποίας θα πρότεινα να μας βοηθήσετε.»

«Υπάρχει κίνδυνος,» εξήγησε ο Χάεβορ· «δε μπορούμε να φύγουμε από τούτη την αίθουσα. Δε σας μίλησε η Βασίλισσα Αάνθα γι' αυτό;»

«Μας μίλησε,» τον διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Έχετε ενδείξεις ότι ο Μάργκανθελ βρίσκεται κοντά;»

Ο Χάεβορ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ωστόσο, αυτό—»

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Κράντμον.

Ο Πόνκιμ τον κάρφωσε με το μαύρο του βλέμμα· το ίδιο και η Σαντέ'ενθιν. Ενώ οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, ο Βούνκαλ, η Βόλκρα, και η Αλζάρα τον κοίταξαν απορημένοι, αναρωτούμενοι αν είχε τρελαθεί. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ως συνήθως, ατένιζε το κενό, όμως οι αισθήσεις του τον προειδοποιούσαν για κάτι που δε μπορούσε να καθορίσει: κάτι που πάλευε, κάπου κοντά.

«Κρίνετε την κατάσταση *εύθυμη*, κύριε;» απαίτησε ο Μόρβον, σφίγγοντας τις γροθιές του. Είχε χάσει το νου του ο δαιμονόφιλος, ή γνώριζε κάτι που εκείνοι αγνοούσαν;

«Κάποιος επιθυμεί να σας μιλήσει,» δήλωσε ο Κράντμον, και απελευθέρωσε τον Μάργκανθελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29^ο

Συζητήσεις και συμφωνίες γύρω από το Πορφυρό Κοχύλι

Μια μαύρη, αέρινη μορφή ξεπρόβαλε μέσα από τον Κράντμον, και φάνηκε να στέκεται ένα χιλιοστό μπροστά του, σαν ένα μελανό, ημιδιαφανές παραπέτασμα να τον έκρυβε ελαφρώς από τα μάτια των υπολοίπων. Την ίδια στιγμή, πνευματική ενέργεια μεγάλης δύναμης εξαπλώθηκε σε όλη την αίθουσα. Η πορφυρή ακτινοβολία του Κοχυλιού δυνάμωσε, τόσο που έγινε εκτυφλωτική.

Ο Μόρβον, ο Ζάρχαλ, και ο Κάρελ αμέσως αναγνώρισαν την πνευματική παρουσία. «*Μάργκανθελ!*» έκανε ο πρώτος, έκπληκτος. Πώς ήταν δυνατόν; Τόσο καιρό, ο τρελός μισός-Θεός κρυβόταν μέσα στον Κράντμον; Μα, εκείνος είχε βοηθήσει να τον φυλακίσουν στον Πύργο του Φτερού!

Οι Μυστικιστές της Θάλασσας, πάραυτα, φόρτισαν τους εαυτούς τους, επικαλούμενοι τα Πνεύματα. Όμως γνώριζαν πως δεν ήταν ισχυροί εδώ, μέσα σε τούτο το δωμάτιο. Οι δυνάμεις τους είχαν άμεση σύνδεση με τον Ωκεανό, κι εκεί περίμεναν να εμποδίσουν τον Μάργκανθελ, προτού εισβάλει.

Όμως ο προδότης τον έφερε μέσα στο παλάτι! σκέφτηκε ο Χάεβορ, νιώθοντας μια απέραντη απελπισία να τον καταλαμβάνει, όπως ποτέ άλλοτε.

«Ανόητοι θνητοί!» μούγκρισε ο Μάργκανθελ. «Νομίζετε ότι βρίσκομαι εδώ για να σας καταστρέψω, ηλίθιοι δούλοι της Φάνραζ;»

«Τότε, γιατί βρίσκεσαι εδώ, μοχθηρό Πνεύμα;» αντιγύρισε ο Χάεβορ, επικεντρώνοντας τη διαπεραστική του ματιά επάνω στον Κράντμον/Μάργκανθελ.

«Για να σας βοηθήσω,» ήρθε η απάντηση από τα χείλη της μαύρης σκιάς που σκοτεινίαζε τη φιγούρα του ξανθομάλλη Ωκεάνιου.

«Πιθανώς να ψεύδεται,» είπε ο Πόνκιμ, που είχε ήδη επικαλεστεί τις πνευματικές του δυνάμεις και ήταν έτοιμος να τις στρέψει όλες εναντίον του Κράντμον/Μάργκανθελ, ακόμα κι αν αυτό του στοίχιζε τη ζωή· επειδή ήξερε πως, αν δεν το έπραττε, τότε, σίγουρα, όλοι τους ήταν καταδικασμένοι. Κομματιαστές σκέψεις περνούσαν απ'το νου του: *Τόσο καιρό, Κράντμον, αυτό έκρυβες; Ο Μάργκανθελ έκαψε τα χέρια σου; Τελικά, πρέπει να πέταξες φωτιές από τις χούφτες σου – δεν ήταν ψέματα. Σου έδωσε θεϊκές δυνάμεις. Όσες δυνάμεις έχει, τουλάχιστον –*

«Όχι!» αντιγύρισε ο Μάργκανθελ, στρέφοντας γυαλιστερά μάτια – μαύρα, αλλά έτσι που ξεχώριζαν μέσα από την υπόλοιπή του μορφή – επάνω στον Πόνκιμ. «Δεν είναι ψέματα. Επιθυμώ να βοηθήσω στη σταθεροποίηση. Γιαντό ο Κράντμον με έκρυβε μέσα του.»

«Μη μας πεις, Μάργκανθελ, ότι αυτός ήταν κι ο λόγος για τον οποίο ξέφυγες απ'τον Πύργο του Φτερού;» είπε ο Κάρελ, που κι εκείνος, όπως κι οι άλλοι, είχε τις πνευματικές του δυνάμεις σε ετοιμότητα.

Τα μάτια της μελανής μορφής φλογίστηκαν –μαύρες φλόγες επάνω σε μαύρο φόντο. «ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΣΟΥ, ΘΝΗΤΕ ΜΑΓΕ!» Η βροντερή φωνή του Μάργκανθελ γέμισε το δωμάτιο, και η οργή του ξεχύθηκε τριγύρω σε ψυχικά κύματα. «Έπρεπε να ήμουν ΘΕΟΣ! όχι αυτό... αυτό το

πράγμα που είμαι! Θα σας έχω πάντοτε στις σκέψεις μου... Σοφοί του Κύκλου του Φτερού. Σας το υπόσχομαι.»

«Δε θα σου επιτρέψουμε να τριγυρίζεις ελεύθερος στον Άρμπεναρκ, Μάργκανθελ,» δήλωσε ο Μόρβον. «Ό,τι κι αν γίνει, στο τέλος, θα σε αιχμαλωτίσουμε.»

«Θα σε καταστρέψουμε στο τέλος,» διόρθωσε ο Κάρελ.

«Ηλίθιο ανθρώπάκι! Θα καταστρέψεις EMENA; Θα βασανίζω για πάντα την ψυχή σου, στον Πνευματικό Κόσμο!»

Ο Μάργκανθελ ήταν εκτός εαυτού, πράγμα που ο Κράντμον δε χρειαζόταν την παράξενή τους συμβίωση για να το αντιληφθεί. Η ψυχολογία του μισού-Θεού είχε τρομερές διακυμάνσεις. Τη μια μπορεί να ήταν ήρεμος και (σχεδόν) συνετός· την άλλη, εξοργισμένος, τρελός. *Όμως είναι τρελός, θύμιζε στον εαυτό του ο Ωκεάνιος ευγενής. Αυτό είναι και το πρόβλημα. Αυτός είναι κι ο λόγος που συμπεριφέρεται έτσι. Τώρα, έλεγε ότι ήθελε να βοηθήσει, και μετά....*

«Θα πρότεινα να επικεντρωθούμε στα επί του παρόντος,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Στο πρόβλημα που μας απασχολεί όλους. Τα υπόλοιπα μπορούν να επιλυθούν και κάποια άλλη στιγμή.»

Πάντοτε διπλωματικός, Πόνκιμ, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Αναρωτιέμαι αν αυτή η τακτική μπορεί να σε βγάλει ασπροπρόσωπο από όλες τις καταστάσεις.

«Θα συμφωνήσω απόλυτα,» ένευσε ο Χάεβορ. «Τι θα γίνει με σένα, Μάργκανθελ, θα αποφασιστεί μετά.»

«Θα αποφασιστεί; Θα ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΕΙ; Αντιλαμβάνεσαι ότι θα έπρεπε να με λατρεύεις, ανθρώπάκο; Μάγε της Φάνραζ! Όταν κυβερνούσα σ' αυτό τον κόσμο, κανείς δε θα τολμούσε ποτέ-!»

«Μα δεν κυβερνάς, πλέον, εδώ, Μάργκανθελ!» τον διέκοψε ο Χάεβορ, με σταθερή φωνή, κοπανώντας, με δύναμη, το μπαστούνι του στο δάπεδο της Αίθουσας του Κοχυλιού. «Ούτε εσύ, ούτε κανένας άλλος Θεός! Κι απ'ό,τι καταλαβαίνω, δεν είσαι καν Θεός, Μάργκανθελ. Το ξεχνάς;»

Τα μάτια του μαύρου Πνεύματος στένεψαν, καθώς δεν αποκρίθηκε τούτη τη φορά.

Όλα όσα του είπε ο Γέρος της Θάλασσας είναι αλήθεια, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Ακόμα κι ο Μάργκανθελ, μέσα στην παραφροσύνη του, πρέπει να το παραδεχτεί αυτό. Ούτε κυβερνά τον κόσμο, πλέον, ούτε είναι Θεός. Όχι πως ποτέ τον κυβερνούσε, απ'όσο ξέρω, αλλά τούτο είναι ένα άλλο θέμα...

Ο Χάεβορ καθάρισε το λαιμό του. «Επομένως, καλό θα ήταν να επικεντρωθούμε στα επί του παρόντος, όπως πρότεινε κι ο Πόνκιμ.»

Η παρουσία του Γέρου της Θάλασσας θύμιζε στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού τόσο πολύ τον μακαρίτη Κύριο του Πύργου, που τους τρόμαζε.

«Κάτι ήθελες να μας πεις, Μάργκανθελ,» είπε ο Πόνκιμ, σκεπτόμενος ότι ίσως ο μισός-Θεός να μην έλεγε ψέματα, τελικά. *Τσως, όντως, να επιθυμεί να βοηθήσει.*

«Σας είπα ήδη, θνητέ: Επιθυμώ να βοηθήσω στη σταθεροποίησει του Νότιου Κέντρου,» αποκρίθηκε ο Μάργκανθελ, ακριβώς όπως περίμενε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Αν δε λαθεύω, εσύ ήσουν που αποσταθεροποίησες τη Νότια Γη,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. Αυτό το κάθαρμα είχε καταστρέψει την πατρίδα της και, τώρα, ερχόταν εδώ για να την αναδημιουργήσει; Γιατί; Βέβαια, ο Μάργκανθελ ήταν τρελός, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις. *Επομένως, μπορούμε να τον εμπιστευτούμε σε ένα τόσο λεπτό ζήτημα; Δε μπορούμε.*

«Έγινε λάθος,» της απάντησε η μαύρη, ημιδιαφανή μορφή.

«Λάθος!» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Κατέστρεψες ολόκληρη τη Νότια Γη κατά λάθος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μάργκανθελ. «Νόμιζα ότι ήμουν Θεός και θα μπορούσα να την αναμορφώσω, να την μετατρέψω, να την κάνω κατ'εικόνα και καθ'ομοίωσή μου. Όμως... έσφαλα.» Φαινόταν να ντρέπεται που το παραδεχόταν, αν ήταν ποτέ δυνατόν να φανεί

ντροπή σε αυτή την άυλη, σκιερή φιγούρα. *«Δεν ήμουν Θεός. Δεν ήμουν ο Μάργκανθελ. Τότε το αντιλήφθηκα.»*

«Λίγο αργά ήταν,» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν.

«Αναμφίβολα, θνητή γυναίκα,» συμφώνησε ο Μάργκανθελ. *«Ωστόσο, αυτό δεν αλλάζει.»*

Τώρα, μιλά τόσο λογικά που με φοβίζει, παρατήρησε ο Πόνκιμ. *«Μπορούμε, όμως, να σταθεροποιήσουμε, πάλι, το Κέντρο.»*

«Ναι, μπορούμε. Κι εκεί ακριβώς θέλω να βοηθήσω. Επιπλέον, τώρα, θα μπορούν να βοηθήσουν και οι υπηρέτες της Φάνραζ, ήσυχοι πως εγώ δε θα πειράζω το Πορφυρό Κοχύλι.»

«Πώς το ξέρουμε αυτό, Μάργκανθελ;» απαίτησε ένας Μυστικιστής της Θάλασσας.

«Νομίζεις, άφρονα, ότι θα επαναλάβω το ίδιο λάθος, γνωρίζοντας τις επιπτώσεις; Σκοπός μου είναι να αλλάξω τον Άρμπεναρκ –να τον κάνω πολύ καλύτερο–, όχι να τον καταστρέψω!»

«Για να φτιάξεις ένα καινούργιο κόσμο, πρέπει να διαλύσεις τον παλιό, Μάργκανθελ,» είπε ο Μόρβον.

«Ναι, αλλά αυτό δεν είναι παρά ένα μικρό ψεγάδι στο σχέδιό μου, μπροστά στους αιώνες και στις χιλιετηρίδες που θα έρθουν.»

«Οφείλω να πω ότι παραβλέπεις πολλές ‘λεπτομέρειες’!» μούγκρισε ο Κάρελ.

«Το όραμά μου, κάποτε, θα εκπληρωθεί, δούλε νεκρού Θεού!»

«Τα οράματα δεν εκπληρώνονται πάντα, Μάργκανθελ,» είπε, ήρεμα, ο Ζάρχαλ.

Ναι, συμφώνησε νοερά ο Πόνκιμ, *ούτε οι προφητείες... αρχαίων δαιμόνων ή μη.* *«Αλλά έχουμε, πάλι, ξεφύγει από την κουβέντα μας,»* τόνισε στους υπόλοιπους. *«Εγώ θα ήθελα να μάθω, Μάργκανθελ, τι έχεις να μας προσφέρεις στη Νότια Γη;»*

«Ναι,» ένευσε ο Μόρβον, *«κι εγώ θα ήθελα πολύ να το μάθω αυτό.»*

«Τι έχω να σας προσφέρω; Χα-χα-χα-χα!...» γέλασε η σκιερή μορφή μπροστά απ'τον Κράντμον. *«Νομίζετε ότι θα καταφέρετε να*

φτάσετε στο Κέντρο Σταθερότητας χωρίς τη δική μου βοήθεια; Είστε θνητοί, ανίσχυρα όντα της λάσπης, υπολείμματα από τις κοσμικές ενέργειες του Πρωταρχικού Χάους που γέννησε τους Θεούς, αλλά, παρ'όλ'αυτά, πώς είναι δυνατόν να μην έχετε λίγο περισσότερη νοημοσύνη εντός σας; Πιστεύετε ότι οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις που έχουν εξαπολυθεί στο Νότο θα σας επιτρέψουν να τις κατατροπώσετε; Προέρχονται από το ίδιο το Πρωταρχικό Χάος, αυτό που σας γέννησε. Θα προσπαθήσετε, τώρα, να καθυποτάξετε μ'αλυσίδες τον ερμαφρόδιτο γονέα σας; Θα σας συνθλίψει!»

«Κι εσύ τι μπορείς να κάνεις, Μάργκανθελ;» ρώτησε ο Κράντμον, πίσω από τη σκιερή φιγούρα. «Δε θα μπορούσες ν'απελευθερωθείς από εμένα, αν δε σ'το επέτρεπα!»

«Γιατί σου είχα δώσει απόλυτη κυριαρχία του εαυτού μου, θνητέ. Όμως νόμιζες ότι δεν είχα τη δύναμη να προσπαθήσω να απελευθερωθώ;»

Ο Κράντμον δεν αποκρίθηκε.

Ο Μάργκανθελ γέλασε, βροντερά. Είπε: «Αλλά δεν υπήρχε λόγος για διαμάχες μεταξύ μας, σωστά;» Και, μόνο μέσα στο νου του Ωκεάνιου ευγενή: Έχουμε μια συμφωνία εμείς οι δυο, Κράντμον· μην το ξεχνάς. Και δεν αθετώ τις συμφωνίες μου, ό,τι κι αν πιστεύεις για μένα.

«Πώς ακριβώς θα μας βοηθήσεις;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ό,τι κι αν πράξετε, μπορώ να σας... δανείσω τις δυνάμεις μου,» αποκρίθηκε ο Μάργκανθελ. «Ακόμα κι αν δεν είμαι Θεός, σίγουρα θα σας φανώ πολύτιμος. Ίσως ο...» Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, που στεκόταν πλάι στην Αλζάρα, η οποία έμοιαζε τρομοκρατημένη από όσα αντίκριζε. «...Φοίνικας να μη φανεί τόσο αποτελεσματικός όσο νομίζετε. Δεν τον έχετε δοκιμάσει, εξάλλου. Και, ένας Θεός μέσα στο σώμα ενός θνητού;» Στράφηκε στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. «Τα πειράματά σας, δούλοι του Μάσμαρθ, εκπλήσσουν ακόμα κι εμένα!»

«Δεν υπήρχε άλλη λύση, Μάργκανθελ,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Ήταν ή αυτό ή να αφήσουμε όλο τον πολιτισμό επάνω στον Αρμπεναρκ να ερειπωθεί.»

«Ω ναι, οι όμορφες δικαιολογίες –οι δικαιολογίες που θεωρείτε ότι είναι καλύτερες από τις δικές μου! Τέλος πάντων,» έκανε, απότομα, η σκιερή μορφή του μισού-Θεού. «Θα ανακαλύψετε πολύ σύντομα ότι θα με χρειαστείτε. Κι όχι μονάχα εμένα, αλλά και όση βοήθεια μπορούν να σας προσφέρουν οι Μυστικιστές της Θάλασσας... οι οποίοι, υποθέτω, θα έρθουν μαζί σας...» Στράφηκε στον Χάεβον.

Τα φρύδια εκείνου έσμιζαν, καθώς ατένιζε τον Μάργκανθελ.

«Τι είναι, υπηρέτη νεκρής Θεάς; Αναρωτιέσαι αν ψεύδομαι; Αν σκοπεύω να σας στείλω νότια, για να μείνει το πολύτιμό σας Κοχύλι απροσπάτευτο και να το καταστρέψω; Δεν είναι έτσι, όπως σας είπα και πριν! Δεν επαναλαμβάνω ποτέ τα ίδια λάθη.»

«Θα έρθουμε,» τον διαβεβαίωσε ο Χάεβον. «Αν και δεν ξέρω πόσα θα μπορέσουμε να προσφέρουμε επάνω στη Νότια Γη. Ωστόσο,» τόνισε, «σίγουρα, μπορούμε να δαμάσουμε τα νερά στις ακτές της, τα οποία έχω την υποψία ότι θα είναι εξαιρετικά ταραγμένα.»

«Αναμφίβολα, θα είναι,» ένευσε ο Πόνκιμ. «Και, για να πω την αλήθεια, με προβληματίζει το πώς θα τα διασχίσουμε.»

«Ακόμα να σε προβληματίζει το εν λόγω ζήτημα, Σφετεριστή,» αποκρίθηκε ο Γέρος της Θάλασσας. «Γιατί ο Μάργκανθελ έχει δίκιο σ' αυτό: οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις θα κάνουν το παν για να μην τις υποτάξουμε.»

«Οι ερημίτες μάς το έχουν ήδη εξηγήσει,» είπε ο Κράντμον.

«Τότε, θα πρότεινα να αρχίζετε να ετοιμάζεστε, για να ταξιδέψουμε. Και μην ανησυχείτε για το μεταφορικό μέσο. Θα σας προμηθεύσουμε εμείς με αρκετά τέτοια.»

Ο Κράντμον σταύρωσε τα χέρια στο στήθος του, και το ίδιο ακριβώς έκανε και η σκιερή φιγούρα του Μάργκανθελ που τον κάλυπτε. «Ελπίζω τα πλοία σας να είναι γερά, αφού τα νερά θα είναι τόσο ταραγμένα.»

«Δε θα είναι πλοία, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Νομίζω πως ο κύριος Χάεβορ αναφέρεται στα Σαλάχια.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Γέρος της Θάλασσας, «σ'αυτά αναφέρομαι.»

«Έχετε τρόπο να τα καλέσετε;» ρώτησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Χάεβορ. «Συγκεκριμένα, βρίσκονται πολύ κοντά μας. Κοιμούνται όλα κάτω από την Θέρληχ. Αν και, με τα τελευταία γεγονότα, υποθέτω πως θα έχουν αφυπνιστεί.»

«Πότε θα φύγουμε;» ρώτησε ο Βούνκαλ, που δεν είχε μιλήσει καθόλου μέχρι στιγμής· μονάχα παρακολουθούσε τα συμβάντα και αναρωτιόταν σε τι είχαν μπλεχτεί, εκείνος και η Βόλκρα. Ωστόσο, κάτι τέτοιο είχε μπόλικες φορές ξανά περάσει από το μυαλό του, και είχε, πλέον, πάρει τις αποφάσεις του. Τούτη η περίοδος-κλειδί στην Ιστορία του Άρμπεναρκ ήταν όλα ή τίποτα. Και ο Αργκανθικιανός Κλειδοκράτορας τα ήθελε όλα.

«Με την αυγή,» απάντησε ο Χάεβορ. «Πιστεύω πως άπαντες χρειαζόμαστε το βράδυ, για να αναπαυθούμε.» Οι περισσότεροι κατένευσαν. «Επιπλέον, είναι προτιμότερο να αρχίζει κανείς ένα κρίσιμο ταξίδι κάτω από το φως των ήλιων, παρά κάτω από το φως των φεγγαριών.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30^ο

Ραδιουργίες μέσα στη νύχτα

Η πόρτα άνοιξε και ο Πόνκιμ άκουσε ελαφριά βήματα επάνω στο πέτρινο πάτωμα, ενώ καθόταν μπροστά στο παράθυρο του δωματίου του, με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι.

«Καλωσόρισες, Σαντέ'ενθιν,» είπε. «Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι δε θα ερχόσουν.»

«Πώς ήταν δυνατόν να μην έρθω;» αποκρίθηκε εκείνη, και ο Πόνκιμ άκουσε τα βήματά της να τον ζυγώνουν.

Στράφηκε να την κοιτάξει. Ήταν ντυμένη με μια κίτρινη, φαρδιά ρόμπα, δεμένη με ένα πάνινο ζωνάρι στη μέση της. Τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα και έπεφταν λυτά στους ώμους της. Στα πόδια της φορούσε μαλακά, δερμάτινα σανδάλια.

«Μπανιρίστηκες,» παρατήρησε ο Πόνκιμ.

«Κι εσύ το ίδιο,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Τόσο καιρό στα υπόγεια, δεν αποκτάς και το καλύτερο άρωμα του Άρμπεναρκ.»

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε. Τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε κοντά του, ανεβάζοντας τα πόδια στο ξύλινο πάτημα του καθίσματος και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από τα γόνατά της. Ύστερα, η όψη της σοβάρεψε· έγινε σκοτεινή και προβληματισμένη. «Ο Κράντμον,» είπε, αργά. «Είχες υποψιαστεί τίποτα, Πόνκιμ;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα περισσότερο απ'ό,τι εσύ,» παραδέχτηκε. «Ο Μάργκανθελ μέσα του....»

«Πώς έγινε; Πώς τον κατέλαβε;»

«Δεν τον κατέλαβε. Είμαι βέβαιος ότι ο Κράντμον τού επέτρεψε να κατοικήσει στο σώμα του, σε αντάλλαγμα με ό,τι θα του πρόσφερε εκείνος.»

«Με ό,τι θα του πρόσφερε;»

«Δύναμη,» είπε ο Πόνκιμ. «Τη δύναμη ενός Πνεύματος που βρίσκεται κατά το ήμισυ στην αποθέωση. Εξ ου και τα σημάδια στις παλάμες του. Ο Κράντμον, όντως, είχε πετάξει φωτιές, όπως μου είπαν στο Σαραόλν. Δεν ήταν παραμύθι, Σαντέ'ενθιν, ούτε υπερβολή.»

«Μα, γιατί να κάψει τα χέρια του;»

«Είναι θνητός, όχι Θεός· και δε μπορεί να χειριστεί τις δυνάμεις ενός Θεού. Αν ο Μάργκανθελ έλεγχε το σώμα του, τότε ίσως να

μπορούσε να αποτρέψει μια τέτοια ζημιά. Όμως, φυσικά, ο Κράντμον ποτέ δε θα άφηνε κάποιον να του το κάνει αυτό, να τον ελέγχει. Η συμφωνία τους, προφανώς, ήταν εκείνος να ελέγχει τον Μάργκανθελ –και όλες του τις δυνάμεις–, ενώ, συγχρόνως, θα τον έκρυβε από τα ‘μάτια’ των Σοφών του Κύκλου του Φτερού, οι οποίοι τον έψαχναν.»

«Ναι, μάλλον, αυτό έγινε,» ένευσε η Σαντέ’ενθιν. «Όμως... Όμως γιατί να πετάξει τις φωτιές μέσα στη βασιλική αίθουσα του παλατιού της Μάρβαθ; Είναι ανόητος; Ήθελε να επιδείξει τη δύναμή του;»

«Είχε θυμώσει,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Και η θεϊκή ενέργεια ξεχύθηκε από μέσα του, όπως η θάλασσα φουσκώνει και αγριεύει όταν είναι φουρτουνιασμένη.»

«Επομένως, είναι περισσότερο επικίνδυνος απ’ό,τι νομίζαμε. Αν αυτό ξανασυμβεί –μπορεί να μας κάνει όλους, Πόνκιμ!–

«Δεν το πιστεύω.» Ο Βασιλιάς του Σαραόλν ήπια μια γουλιά απ’το κρασί του.

«Γιατί;»

«Πρέπει να έχει αποκτήσει κάποιον έλεγχο, πλέον, σε σχέση με τα αρχικά στάδια της συμβίωσής του με τον Μάργκανθελ.»

«Είχες δει αυτά τα αρχικά στάδια;»

«Δυστυχώς, όχι· αλλιώς ίσως να είχα καταλάβει κάτι. Όμως εκείνη την περίοδο βρισκόμουν στην Πολιορκία της Χάργκοχ.»

«Τότε λες ότι ο Μάργκανθελ βρήκε τον Κράντμον;»

«Είμαι βέβαιος.» Ήπια άλλη μια γουλιά κρασί.

Η Σαντέ’ενθιν ξεφύσησε. «Και τι θα κάνουμε, τώρα;»

«Τίποτα. Θα τον αφήσουμε να μας βοηθήσει να σταθεροποιήσουμε τη Νότια Γη.»

«Κι αν... θυμώσει ξανά;»

«Θα είναι πολύ απασχολημένος με την αποστολή μας.»

«Είσαι βέβαιος και για τούτο;» Η Σαντέ’ενθιν έπρεπε να παραδεχτεί ότι πάντοτε την εκνεύριζε αυτή η σιγουριά του Πόνκιμ.

Έμοιαζε *παράξενα* σίγουρος, κάτι εντελώς αβέβαιες και ταραγμένες στιγμές.

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνος.

Πρωτότυπο αυτό, παρατήρησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, υπομειδιώντας.

«Ξέρω τι σκέφτεσαι, Σαντέ'ενθιν,» είπε ο Πόνκιμ, πίνοντας, ξανά, μια γουλιά από το κρασί του.

Ψεύδεται. «Έστω ότι μας βοηθά στην αποστολή μας και όλα πάνε καλά,» συνέχισε η Ζιρκεφιανή, μην απαντώντας στο σχόλιό του, «μετά τι θα γίνει; Δε θα είναι, πάλι, επικίνδυνος για τη σταθερότητα και την ισορροπία του Άρμπεναρκ;»

«Ο Κράντμον ή ο Μάργκανθελ;»

«Και οι δύο!»

Ο Πόνκιμ κατένευσε. «Ναι. Κι επομένως, θα πρέπει να τους καταστρέψουμε –και τους δύο, μαζί ή τον καθένα ξεχωριστά.»

«Μπορείς να καταστρέψεις ένα Πνεύμα, Πόνκιμ; Κανείς δε μπορεί να το καταφέρει αυτό.»

«Κι όμως, υπάρχουν θρύλοι που λένε ότι, κάποτε, υπήρχαν άνθρωποι οι οποίοι μπορούσαν,» τόνισε εκείνος.

«Παραμύθια.»

«Πάντα θα βρεις έναν κόκκο αλήθειας μέσα σε κάθε παραμύθι, Σαντέ'ενθιν.»

«Σου έχει πει κάτι ο... δάσκαλός σου;»

«Όχι, ο πρώην-Αφέντης μας, δε μου είχε πει τίποτα συγκεκριμένο γι'αυτό. Ίσως να μην ήθελε να το μάθω –όπως και πολλά άλλα πράγματα δεν ήθελε να μου αποκαλύψει: ούτε σε μένα, ούτε σε κανέναν μας.»

«Όμως, παρ'όλ'αυτά, νομίζεις ότι θα βρεις τρόπο να σκοτώσεις το Πνεύμα του Μάργκανθελ...» Η Σαντέ'ενθιν δε φαινόταν να τον πιστεύει· η χροιά της φωνής το φανέρωνε τούτο πεντακάθαρα.

Κρίμα, αγαπητή Σαντέ'ενθιν· θα έπρεπε, ως τώρα, να είχες μάθει να με εμπιστεύεσαι, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Είπε: «Ίσως εγώ να μη βρω

τρόπο, αλλά, σίγουρα, θα βρουν οι ερημίτες. Δεν άκουσες τι είπε ο Κάρελ, στην Αίθουσα του Φτερού; ‘Θα σε καταστρέψουμε στο τέλος,’ υποσχέθηκε στον Μάργκανθελ, με τέτοιο... πάθος στη φωνή του που μπορεί να κρίνει κανείς ότι, μάλλον, δεν το έλεγε αβάσιμα. Επιπλέον, μην ξεχνάς τον πλούτο των γνώσεων που βρίσκονται κρυμμένες μέσα στον Πύργο του Φτερού. Θα επιχειρήσουν να σκοτώσουν τον Μάργκανθελ, όταν τελειώσουμε με τη σταθεροποίηση της Νότια Γης, και εγώ θα τους βοηθήσω να το κατορθώσουν.»

«Θα συμμαχήσεις με τους εχθρούς σου, δηλαδή,» τόνισε η Σαντέ’ενθιν, παρατηρώντας πόσο εύκολα έκλεινε κι έσπαγε συμμαχίες ο Πόνκιμ. Αυτό ήταν... ενοχλητικό, όφειλε να παραδεχτεί, γιατί σήμαινε πως πιθανώς και η δική της συμμαχία μαζί του κάποτε να έληγε· και ο Πόνκιμ δεν ήταν καλός εχθρός για να έχεις.

«Δεν ήταν ποτέ εχθροί μου οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού,» εξήγησε εκείνος. «Απλά, οι περιστάσεις μάς είχαν φέρει αντιμέτωπους.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Είχαμε διαφορετικούς σκοπούς, τότε...»

Θα με τρελάνει απόψε! Ξέχασε πόσα προβλήματα μάς είχε προκαλέσει ο Φάλμαριν; Ξέχασε ότι όλοι τους μηχανορραφούσαν εναντίον μας;

«Μη με κοιτάς έτσι, Σαντέ’ενθιν,» είπε ο Πόνκιμ. «Στο κάτω-κάτω... μας βοήθησαν ακόμα και τότε, με τον Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν, χωρίς να το γνωρίζουμε... χωρίς να το γνωρίζουν κι οι ίδιοι. Αν ο Φάλμαριν δεν τον είχε στείλει εκεί όπου τον έστειλε, τι θα είχε γίνει; Θα είχε ολοκληρώσει το σχέδιό του: θα είχαμε μεταλλαχτεί, όλοι. Ολάκερη η Νότια Γη.»

Η Σαντέ’ενθιν συνοφρυώθηκε. Ναι, όντως, έτσι ήταν. Αν ο δαίμονας δεν είχε διωχτεί... *Ποτέ, όμως, δεν το είχα σκεφτεί έτσι. Ναι, οι Σοφοί μάς βοήθησαν, χωρίς να το γνωρίζουμε.*

«Θα έλεγα ότι χρωστάμε πολλά στο Φάλμαριν,» συνέχισε ο Πόνκιμ. «Ίσως να ήταν εχθρός μας, αλλά ήταν ένας άξιος εχθρός. Κι αν ζούσε τώρα, αναμφίβολα, θα βρισκόταν μέσα στην ομάδα που θα πήγαινε στη Νότια Γη, για να σταθεροποιήσει το Κέντρο.»

Η Σαντέ'ενθιν κατένευσε. Ναι, ο εν λόγω Σοφός σίγουρα θα ερχόταν μαζί τους, στη Νότια Γη. Όμως έδιωξε τούτες τις σκέψεις απ'το νου της, επιστρέφοντας στο προηγούμενό τους ζήτημα. «Επομένως,» είπε, «θα συνεργαστούμε με τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, για να διώξουμε –για να καταστρέψουμε– τον Μάργκανθελ.»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ. «Δεν έχουμε άλλη λύση. Είναι τρελός· δε μπορείς να τον αφήσεις να τριγυρίζει στον Άρμπεναρκ. Ποιος ξέρει σε τι ενέργειες ίσως να προβεί; Ποιος δύναται να τον προβλέψει;»

«Σωστά,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν. «Και ο Κράντμον;»

«Ο Κράντμον... Είναι πολύ πιθανό να πρέπει να τον σκοτώσουμε και αυτόν. Ειδικά άμα δε θέλει να διώξει από μέσα του τον Μάργκανθελ.»

«Θα λογικευτεί, στο τέλος, Πόνκιμ... τουλάχιστον, ελπίζω.»

«Θέλει το Βασίλειο του Ωκεανού, Σαντέ'ενθιν. Και ο Μάργκανθελ τού προσφέρει έναν τρόπο– ή, μάλλον, του δίνει δύναμη: δύναμη η οποία, με τη σειρά της, θα του προσφέρει τον τρόπο για να κάνει τον Κοραλλένιο Θρόνο δικό του και να εκδικηθεί την Αάνθα.»

Κι εγώ θέλω τη Νότια Γη, Πόνκιμ, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Νομίζεις ότι ξέχασα τι μου υποσχέθηκε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν; Μπορεί εκείνος να είναι νεκρός –ή χαμένος– τώρα, μα η προφητεία του δε συνεχίζει να ισχύει; Κι αυτή είναι η ευκαιρία μου: ο Νότος καταποντίστηκε για να τον αναδημιουργήσω εγώ!

«Ας κάνει ό,τι θέλει με την καταραμένη Αάνθα και τον Ωκεανό,» είπε η Ζιρκεφιανή. «Φτάνει ο Μάργκανθελ να μην είναι μέσα του.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ωστόσο, όπως σου είπα, ο Μάργκανθελ τού δίνει τη δύναμη για να κατακτήσει τον Ωκεανό.»

«Δυστυχώς, θα χρειαστεί να βασιστεί στις δικές του δυνάμεις, Πόνκιμ. Ή θα συμβιβαστεί μ' αυτό ή θα τον εξολοθρεύσουμε.»

** ** *

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από ένα στρογγυλό ξύλινο τραπέζι, μέσα στο παλάτι της Θέρληχ, στο μικρό σαλόνι των διαμερισμάτων που τους είχε παραχωρήσει η Βασίλισσα Αάνθα.

«Είναι αδιανόητο,» έλεγε ο Κάρελ, μοιάζοντας εξοργισμένος. «Ο Κράντμον... ο *Κράντμον*, που μας είχε βοηθήσει να τον φυλακίσουμε, τον δέχτηκε εντός του, τον έκρυψε από εμάς!»

«Μην ξεχνάτε, κύριε, πως ο Κράντμον είναι προδότης και δαιμονόφιλος: η προδοσία αποτελεί μέρος της φύσης του,» αποκρίθηκε ο Ζάρχαλ, ήρεμα.

«Αυτό, όμως, παραπάει,» επέμεινε ο Κάρελ. «Νομίζετε, κύριε, πως γνώριζε ότι ο Μάργκανθελ θα δραπετεύει;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Ζάρχαλ, «δεν είχε τρόπο να το ξέρει αυτό.»

Ο Μόρβον κατένευσε. «Μάλλον, έγινε το εξής: Στην αρχή, ο Κράντμον, όντως, πίστευε πως ο Μάργκανθελ ήταν επικίνδυνος για όλους μας, κι έτσι αποφάσισε να μας βοηθήσει να τον φυλακίσουμε. Ύστερα, όμως, ο μισός-Θεός μάς ξέφυγε και, θέλοντας κάπου να κρυφτεί, βρήκε τον Κράντμον, γιατί γνώριζε πως ήταν προδότης και δαιμονόφιλος –όπως εξήγησε πολύ σωστά ο κύριος Ζάρχαλ–, και θεώρησε το έδαφος... πρόσφορο για αυτόν.»

«Όμως, κύριε, ο Μάργκανθελ μπορούσε, απλά, να πάει μακριά, πολύ μακριά, στα βόρεια μέρη της Βόρειας Γης,» είπε ο Κάρελ. «Εκεί δε θα είχαμε τη δυνατότητα να τον βρούμε.»

«Αλλά δε θα ήταν κοντά στα Κέντρα Σταθερότητας.»

«Ακριβώς! Επομένως, καταλήγουμε, κύριοι, πως ο μισός-Θεός δεν έχει πάψει να επιθυμεί να ανακατευτεί μαζί τους.»

Ο Ζάρχαλ έτριψε το σαγόνι του. «Εμένα, πάντως, μου έδωσε την εντύπωση ότι έχει κατανοήσει το λάθος του. Δεν είναι Θεός και, τώρα, το ξέρει.»

«Ναι, έχει κατανοήσει το λάθος του,» είπε ο Κάρελ, «μα δεν είπε κι ότι δε θα προσπαθήσει, με κάποιον διαφορετικό τρόπο, να αναμορφώσει τον Άρμπεναρκ.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε ο Μόρβον. «Επίσης, χρήσιμο θα ήταν να μην ξεχνάμε και έναν αρχαϊκό τίτλο του Μάργκανθελ: Αρχων του Ψεύδους. Εκείνος ήταν που διέφθειρε τους δαίμονες στην Πρώιμη Εποχή· εκείνος ήταν που τους έκανε διεστραμμένους, όπως τους γνωρίζουν τώρα οι άνθρωποι· εκείνος ήταν που τους χρησιμοποίησε, έτσι που να μη μπορούν ποτέ να το αντιληφθούν. Δεν πρέπει το ίδιο να συμβεί και σε μας. Να θυμάστε πως κάθε λέξη του Μάργκανθελ είναι ψέμα.»

«Κάθε λέξη;» έθεσε το ερώτημα ο Ζάρχαλ.

«Πιθανώς όχι,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, «όμως εμείς καλύτερα να νομίζουμε πως είναι. Έτσι, ποτέ δε θα περάσουμε ένα ψέμα για αλήθεια.»

«Αλλά ίσως να περάσουμε μια αλήθεια για ψέμα.»

«Πράγμα που είναι προτιμότερο, γιατί θα μας κάνει πιο επιφυλακτικούς απέναντί του.»

Ο Ζάρχαλ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, μοιάζοντας να συλλογίζεται όσα είχαν πει μέχρι στιγμής.

«Είναι και κάτι άλλο, κύριοι,» είπε ο Μόρβον: «Τι θα κάνουμε με τον Κράντμον. Θα χρειαστεί να τον σκοτώσουμε;»

«Ο δαιμονόφιλος προδότης, ούτως ή άλλως, πρέπει να πεθάνει,» γνωμοδότησε ο Κάρελ.

«Με τι κόστος, όμως; Θα αξίζει;» ρώτησε ο Μόρβον.

«Αν είναι να καταστρέψουμε τον Μάργκανθελ; Ναι, μα τα Πνεύματα, θα αξίζει, κύριε!»

«Δε μπορούμε να καταστρέψουμε τον Μάργκανθελ,» του θύμισε ο Μόρβον.

«Μέσα στον Πύργο, *σίγουρα*, υπάρχει τρόπος. Φτάνει να ψάξουμε – και μέχρι τώρα δεν έχουμε ψάξει αρκετά, λόγω της αποσταθεροποίησης της Νότιας Γης και όλων αυτών των προβλημάτων.»

«Εγώ θα πρότεινα να τα σκεφτούμε τούτα *αφότου* επανασταθεροποιήσουμε το Νότιο Κέντρο,» είπε ο Ζάρχαλ. «Γιατί ας μην ξεχνάμε πως είναι πολύ πιθανό αρκετοί από εμάς να μην επιστρέψουν απ’ αυτή την αποστολή.»

«Και ίσως ένας από εκείνους που δε θα επιστρέψουν να είναι ο Κράντμον,» πρόσθεσε ο Κάρελ, στενεύοντας τα μάτια.

«Η ο Μάργκανθελ,» είπε ο Ζάρχαλ.

«Η και οι δύο, καλύτερα!»

«Μια στιγμή,» είπε ο Μόρβον, «μια στιγμή. Τι είναι αυτά που λέτε; Πώς θα κατορθώσουμε κάτι τέτοιο; *Δεν ξέρουμε πώς πεθαίνει ένα Πνεύμα,*» επανέλαβε.

«Ίσως είναι καιρός να ανακαλύψουμε, κύριε... στην πράξη,» αποκρίθηκε ο Ζάρχαλ.

«Κύριε Ζάρχαλ, είναι *παράλογο* αυτό που λέτε,» τόνισε ο Μόρβον.

«Καθόλου παράλογο!» διαφώνησε ο Κάρελ. «Προσέξτε, κύριε: ίσως τούτη να είναι η καλύτερή μας ευκαιρία για να καταστρέψουμε τον Μάργκανθελ – να τον σκοτώσουμε, μια και καλή, και να μην τον ξαναδούμε. Στη Νότια Γη, και ιδιαίτερα κοντά στο Κέντρο, θα έχουν εξαπλωθεί πανίσχυρες κοσμικές ενέργειες, κι ακόμα περισσότερες θα εξαπολυθούν όταν ο Κύριός μας θα προσπαθεί να το σταθεροποιήσει.»

«Και λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα ο Μόρβον.

«Θα επιχειρήσουμε να τις στρέψουμε εναντίον του Μάργκανθελ, την κατάλληλη στιγμή.»

«Σκοπεύετε να παίξετε με τη σταθερότητα του Άρμπεναρκ, κύριε; Ίσως το... πείραμά σας να μην καταστρέψει τον μισό-Θεό, παρά όλο μας το σχέδιο της επανασταθεροποίησης του Νότιου Κέντρου!»

«Θα το προσπαθήσουμε *αφότου* ο Κύριός μας έχει σταθεροποιήσει το Κέντρο,» εξήγησε ο Κάρελ, επιμένοντας στην ιδέα του. «Αν το αφήσουμε αυτό να περάσει έτσι, θα το μετανιώσουμε μετά! Θα θυμηθείτε τα λόγια μου, κύριε Μόρβον, αλλά θα είναι, πλέον, αργά.»

«Ίσως θα μπορούσαμε να κάνουμε και κάποια συμφωνία με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή,» είπε ο Ζάρχαλ.

«Τι είδους συμφωνία;» συνοφρυώθηκε ο Μόρβον. *Μα τα Πνεύματα, όχι κι άλλα τρελά σχέδια! Έχουμε ήδη ένα εν ενεργεία· δε χρειαζόμαστε περισσότερα.*

«Όταν θα έχει τις δυνάμεις του Μάσμαρθ, θα μπορούσε να τις στρέψει κατά του Μάργκανθελ.»

«Όχι,» είπε ο Μόρβον. «Δεν ξέρουμε τι ίσως να συμβεί, κύριε. Και για την ακρίβεια—»

«Κύριε Μόρβον, είναι σαν να υπερασπίζεστε το μισό-Θεό!» μούγκρισε ο Κάρελ.

«Και για την ακρίβεια,» συνέχισε ο Μόρβον, «αυτό είναι ένα άλλο πρόβλημα που ακόμα δεν έχουμε λύσει: Τι θα γίνει με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή μετά τη σταθεροποίηση.»

«Μετά τη σταθεροποίηση,» είπε ο Κάρελ, «ο Κύριός μας θα στραφεί και θα καταστρέφει και τον Μάργκανθελ και τον Κράντμον, και ύστερα, θα φύγει από το σώμα του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή· τα Πνεύματα που θα έχουμε καλέσει, για να τον συγκροτήσουν, θα ξαναδιαλυθούν.»

«Υποθέσεις!» Ο Μόρβον αισθανόταν εξοργισμένος. Είχαν τυφλωθεί ο Κάρελ και ο Ζάρχαλ; «Υποθέτετε πως όλα θα έρθουν ευνοϊκά, κύριε! Αλλά αυτό δεν είναι καθόλου σίγουρο.»

«Όπως και να έχει, αξίζει να προσπαθήσουμε,» τόνισε ο Κάρελ. «Αν πετύχουμε τώρα, δε θα έχουμε να κάνουμε με τον Μάργκανθελ μετά.»

«Πράγματι, αξίζει να προσπαθήσουμε,» συμφώνησε ο Ζάρχαλ.

Τι έπαθε αυτός; αναρωτήθηκε ο Μόρβον. Ποτέ δεν ήταν άνθρωπος των γρήγορων –κι επομένως, βιαστικών– λύσεων. Συγκεκριμένα, πάντα ήταν το εντελώς αντίθετο.

«Ακόμα έχετε τις αμφιβολίες σας, κύριε,» παρατήρησε ο Κάρελ.

«Φυσικά και έχω τις αμφιβολίες μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Ωστόσο, βλέπω ότι κι οι δυο επιθυμείτε να επιχειρήσετε αυτό το παράτολμο σχέδιο...»

«Κάποια στιγμή, θα πρέπει να μιλήσουμε με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή,» είπε ο Ζάρχαλ, «μακριά από τον Κράντμον και τον Μάργκανθελ.»

Μακάρι ο Φάλμαριν να ήταν εδώ, σκέφτηκε ο Μόρβον.

*** ** **

—Τώρα, όλοι τους μηχανορραφούν εναντίον μου, Μάργκανθελ. Μπορώ να το οσμιτώ στον αέρα. Βρομάει από τις καταχθόνιες σκέψεις τους. Ίσως, τελικά, να μην έπρεπε να σου είχα επιτρέψει να τους μιλήσεις. Σχεδιάζουν να σε πάρουν από μένα. Το ήξερα πως αυτό θα σχεδίαζαν, παναθέμά σε! Το ήξερα!

—Μην ανησυχείς. Κανείς δε θα με πάρει από σένα. Σε έχω συμπαθήσει.

—Δεν είδες πώς σε έβλεπαν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού; Είσαι παράφρων, Μάργκανθελ, όχι τυφλός! Θέλουν, πάλι, να σε φυλακίσουν· να σε καταστρέψουν, ει δυνατόν.

—Πράγμα που ποτέ δε θα συμβεί. Άστους να σκέφτονται· θα πνιγούν μέσα στις ίδιες τους τις σκέψεις. Άστους να μηχανορραφούν· θα μπλεχτούν μέσα στις ίδιες τους τις μηχανορραφίες.

—Όλο λόγια είσαι, Μάργκανθελ.

—Ο Λόγος διαμορφώνει το Σύμπαν, Κράντμον.

—Αααααχ! Δεν αντέχω, κάποιες στιγμές, την τρέλα σου!

—Αλλά με θέλεις μαζί σου.

—Αυτό είναι δεδομένο. Σε χρειάζομαι, Μάργκανθελ. Και εσύ χρειάζεσαι εμένα. Παραδέξου το!

—Ποτέ δε διαφώνησα επάνω σε τούτο. Η συμβίωσή μας, μέχρι στιγμής, αποδείχτηκε ωφέλιμη και για τους δυο.

—...Και ο Πόνκιμ...

—Τι ο Πόνκιμ;

—Κι αυτός θα μηχανορραφεί εναντίον μου, και η Σαντέ'ενθιν. Γιατί, τώρα, θα έχουν αρχίσει να με φοβούνται. Καταλαβαίνουν ότι είμαι πιο ισχυρός από αυτούς. Είμαι πιο ισχυρός κι από τους δυο τους μαζί! Κατέχω δυνάμεις που δε μπορούν ν'αποκρούσουν. Ίσως θα έπρεπε να τους σκοτώσω από τώρα, ε, Μάργκανθελ; Να τους σκοτώσω όλους από τώρα, για να μη με απειλούν, και μετά, μπορούμε μαζί να πάμε και να σταθεροποιήσουμε τη—

—Κράντμον! Συγκέντρωσε τις σκέψεις σου. Αυτό θα ήταν το τρομερότερο λάθος που θα μπορούσες να κάνεις ποτέ.

—Γιατί;

—Γιατί, άφρονα, εγώ δεν μπορώ να σταθεροποιήσω τη Νότια Γη μόνος μου. Ξεχνάς ότι πήγα να την αναμορφώσω κι έτσι δημιουργήθηκε όλη τούτη η κατάσταση; Τους χρειαζόμαστε: και τον Πόνκιμ, και τη Σαντέ'ενθιν, και τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, και τους Μυστικιστές της Θάλασσας, και το μισόψυχο ον, ακόμα και την Αλζάρα και τους Αργκανθικιανούς μάγους!

—Ναι... Δυστυχώς... Δυστυχώς, έτσι είναι. Να πάρει!

—Οι δυνάμεις με τις οποίες θα έχουμε να κάνουμε είναι πανίσχυρες, Κράντμον. Οι αποσταθεροποιητικές δυνάμεις είναι ισχυρότερες από εμένα. Όμως οι Πνευματιστές ελέγχουν τα Πνεύματα, τα κομμάτια των Θεών, κι αυτοί —μαζί με εμένα— μπορούν να τις δαμάσουν.

—Ναι! Ναι! Καταλαβαίνω, Μάργκανθελ! Καταλαβαίνω... Όμως, ύστερα, θα τους καταστρέψουμε. Ύστερα, δε θα τους χρειαζόμαστε πια. Η Νότια Γη θα έχει σταθεροποιηθεί. Θα την κάνω δική μου: και αυτή και τον Ωκεανό.

—Πρόσεχε τα βήματά σου. Μην ξεχνάς ότι δεν είσαι μόνος.

- Τι θες να πεις; Τι δεν είμαι μόνος;
 —Έχεις κι εμένα μαζί σου. Ό,τι κάνεις εσύ, ισχύει και για μένα.
 —Κι αντιστρόφως, Μάργκανθελ.
 —Ίσως. Αλλά, για την ώρα, εσύ έχεις τον έλεγχο.
 —Κι όλοι μ'έχουν βάλει στο μάτι. Με ζηλεύουν!
 —Φυσικά και σε ζηλεύουν. Δε διαθέτουν τις δυνάμεις ενός Θεού εντός τους. Όμως μη φοβάσαι· μαζί θα τους κατατροπώσουμε άπαντες, φτάνει μονάχα να μην είσαι βιαστικός και ν'ακούς τις συμβουλές μου.
 —Είσαι τρελός, Μάργκανθελ. Το θεωρείς φρόνιμο ν'ακούω τις συμβουλές σου;
 —Μα, αγαπητέ Κράντμον, εγώ απλές συμβουλές θα σου προσφέρω, κι εσύ μπορείς να κρίνεις αν είναι ορθές ή λανθασμένες, έτσι; Δεν έχω τη δύναμη να σε αναγκάσω να προβείς σε κάποια ενέργεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31^ο

Μοίρασμα δυνάμεων

Ηταν απόγευμα όταν ειδοποίησαν τον Καρθαβλέρν ότι ένας αγγελιαφόρος είχε φτάσει στο παλάτι της Μάρβαθ και τον ζητούσε επειγόντως. Ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ αποφάσισε να τον υποδεχτεί στη βασιλική αίθουσα. Προτού κατεβεί εκεί, φόρεσε έναν μακρύ, πορφυρό χιτώνα και μπόλικά κοσμήματα, καθώς επίσης και το χρυσό στέμμα της Νότιας Μάγκραθμελ, το οποίο ήταν γεμάτο με λαξευμένους λύκους και ονομαζόταν Στέμμα της Ανεξαρτησίας, γιατί φορώντας αυτό είχε ο Καρθαβλέρν σπάσει τη Μάγκραθμελ σε Βόρεια και Νότια.

Ζώστηκε το ξίφος του και άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες του παλατιού, για να φτάσει στην αίθουσα του θρόνου. Αναρωτιόταν για ποιο λόγο να τον ζητούσε τούτος ο αγγελιαφόρος. Μήπως, η Εδρισία ήθελε να του ζητήσει να κατεβάσει στρατό στην Όρφαλχ; Μα, δεν ήταν ήδη αρκετοί οι μαχητές που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί; Τριάντα-έξι χιλιάδες είχε πάρει μαζί της η Πριγκίπισσα, συν όσους θα έβρισκε υπό τη διοίκηση της ανθρώπινης Στρατάρχισσας Νερενία. Βέβαια, απ'ό,τι ήξερε, και οι Νότιοι άνθρωποι ήταν πολλοί. Αλλά, απ'την άλλη, δε θα χρειαζόταν να τους αντιμετωπίσουν: σύμφωνα με όσα είχε μάθει ο Καρθαβλέρν, ο Εκλεκτός Πόνκιμ είχε κάνει κάποια συμφωνία μαζί τους.

Συμφωνίες, συμφωνίες, συμφωνίες! μούγκρισε εντός του ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ. *Όλο συμφωνίες κάνουμε, τελευταία. Και συμβιβασμούς.* Στον Καρθαβλέρν δεν άρεσαν καθόλου οι συμβιβασμοί που πρότεινε ο Πόνκιμ: δηλαδή, οι δαίμονες να συζητήσουν με τους ανθρώπους στο κατακτημένο Σαραόλν. Ωστόσο, διέκρινε κάποια λογική σ'αυτά που υποστήριζε ο Εκλεκτός. Δεν είχαν δυνάμεις για ν'αρχίσουν κι άλλο πόλεμο· και δε θα ωφελούσε κανέναν να εξαντληθούν μέχρις εσχάτων. Επομένως, θα έπρεπε να ανεχτούν τους ανθρώπους.

Όμως το αίμα; Χρειαζόμαστε το αίμα από αυτούς. Και θυμήθηκε, ξανά, τα λόγια του Πόνκιμ: *«Ορισμένοι από εσάς, θα προσλαμβάνουν ανθρώπους ειδικά γι'αυτή τη δουλειά –αφαίμαξη– και θα πουλούν το πορφυρό στους άλλους, οι οποίοι δε θα έχουν αρκετά χρήματα για να έχουν υπηρέτες στη διάθεσή τους. Δηλαδή, οι Μαγκραθμέλιοι άρχοντες του Σαραόλν δε θα έχουν κανένα πρόβλημα, αφού τα χρηματικά τους αποθέματα, υποθέτω, θα είναι υπέρ αρκετά.»* Ωστόσο, κι ετούτος συμβιβασμός ήταν! παρατηρούσε ο Καρθαβλέρν. Και, φυσικά, κάτι τέτοιο δεν θα ίσχυε και στη Μάγκραθμελ· εκεί τα πράγματα θα συνεχίζονταν κανονικά. Απλά, το Σαραόλν ήταν... ειδική περίπτωση. Αλλωστε, κι ο Εκλεκτός αυτό πίστευε. Και δεν ήταν κανείς να διαφωνεί πολύ με τον Πόνκιμ· ο Ύψιστος Άρχων είχε

τους λόγους του που τον επέλεξε. Ο ανθρώπινος μάγος διέθετε ανείπωτες δυνάμεις, ανεξήγητες. Και ο Καρθαβλέρν είχε παρατηρήσει ότι πολλοί Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές –και διοικητές του στρατού, επίσης– πίστευαν σ’ αυτόν: ζητούσαν καθοδήγηση από τον Εκλεκτό του Ύψιστου Περιλαμπή Άρχοντα.

Και κάτι άλλο, επιπλέον, είχε παρατηρήσει ο Βασιληάς· κάτι που, όφειλε να παραδεχτεί, τον ανησυχούσε και τον έβαζε σε σκέψεις: Πολλοί δαίμονες –και της Νότιας και της Βόρειας Μάγκραθμελ– είχαν αναπτύξει σχέσεις με τους ανθρώπους. Τις προάλλες, ο Καρθαβλέρν καθόταν σ’ ένα μπαλκόνι του παλατιού και έβλεπε από κάτω, σε έναν από τους δρόμους της Μάρβαθ, μια παρέα έξι πολεμιστών να πίνουν και να κουβεντιάζουν. Οι δύο εξ αυτών ήταν άνθρωποι, και οι δαίμονες έμοιαζαν να τους μιλούν κανονικά, λες και δεν είχαν καμία διαφορά από εκείνους. *Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί μ’ αυτές τις αλλαγές, όμως. Πολύ προσεκτικοί. Τα πράγματα αλλάζουν με ταχείς ρυθμούς, και πού θα οδηγηθούμε; Σίγουρα, οι αφέντες δεν πρέπει να γίνουν δούλοι... Και ο λαός δεν ξέρει πάντα τι είναι καλό για εκείνον: πρέπει να τους καθοδηγήσω εγώ, ο Βασιληάς τους. Πρέπει να μην τους αφήσω να πέσουν σε παγίδες.*

Δύο φρουροί άνοιξαν τη διπλή πόρτα της αίθουσας του θρόνου, και ο Καρθαβλέρν μπήκε, για ν’ αντικρίσει έναν δαίμονα να στέκεται στο κέντρο του δωματίου. Είχε μακριά, μπλε-πράσινα-χρυσάφενια μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω από το κεφάλι του· δέρματα και γούνες τον έντυναν, καθώς και κομμάτια μετάλλου, ενώ φορούσε ψηλές, καφετιές μπότες. Στους ώμους του έπεφτε μια βαριά κάπα, με την κουκούλα ριγμένη πίσω.

Είναι Άνοιξη, σκέφτηκε ο Καρθαβλέρν. Γιατί είναι τόσο καλά ντυμένος; Εκτός κι αν έρχεται από κάπου που κάνει κρύο, ακόμα κι αυτή την εποχή... Από τα βουνά; Από τη Μάγκραθμελ;

«Βασιληά μου,» υποκλίθηκε ο Μαγκραθμέλιος.

«Από πού έρχεσαι και τι νέα φέρνεις;» ρώτησε ο Καρθαβλέρν, παρατηρώντας προσεκτικά το δαίμονα.

«Από τη Νότια Μάγκραθμελ, Μεγαλειότατε· και τα νέα που φέρνω δεν είναι καλά.»

Ο Καρθαβλέρν αισθάνθηκε ένα τρέμουλο να καταλαμβάνει όλο του το κορμί. *Τα νέα δεν είναι καλά... Τι συνέβη; Σίγουρα όχι εκείνο που φοβόμουν... Οι Βολχερθιανοί... Όχι! Δε λείψαμε και τόσο πολύ, εξάλλου, για να καταφέρουν οι τρισκατάρατοι, ηλίθιοι άνθρωποι να–*

«Είστε εντάξει, Βασιληά μου;» διέκοψε τις σκέψεις του ο αγγελιαφόρος.

«Πες μου τι τρέχει, μαντατοφόρε.» Η φωνή του Καρθαβλέρν έμοιαζε κενή ακόμα και στα δικά του αφτιά. Και παρατήρησε, με τις άκριες των ματιών του, ότι οι άνθρωποι σύμβουλοι στο ξύλινο τραπέζι παραδίπλα τον κοιτούσαν καλά-καλά. Μα τους Αρχαίους, γιατί είχαν μόνο ηλίθιους ανθρώπους για συμβούλους;

«Οι άνθρωποι επαναστάτες κατέλαβαν την Βάρμπελθ, Μεγαλειότατε,» ανέφερε ο αγγελιαφόρος.

Αδύνατον! Την πρωτεύουσα της Νότιας Μάγκραθμελ...; Αισθάνθηκε μια δυνατή οργή να τον καταλαμβάνει. «Κάνεις υποθέσεις, μαντατοφόρε!» σφύριξε.

«Όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είχε σταλεί κι άλλος ένας αγγελιαφόρος στο Σαραόλν, για να σας ειδοποιήσει, όμως, μάλλον, δεν έφτασε...»

«Ναι, ποτέ δεν έφτασε εδώ,» αποκρίθηκε ο Καρθαβλέρν. *Η Βάρμπελθ... Ο νους του πήγε, αμέσως, στις συζύγους του και στα παιδιά του. Τι τους είχαν κάνει οι άνθρωποι; Και μετά, θυμήθηκε τον θάνατο του Μότγκιργκοθ. Θα πληρώσουν γι' αυτό, περισσότερο απ' ό,τι πλήρωσαν για τον Μότγκιργκοθ!* «Άνθρωποι κατοικούν στην πρωτεύουσα, τώρα;»

«Όχι, Βασιληά μου,» είπε ο αγγελιαφόρος. «Την έκαψαν και την κατέστρεψαν, αλλά δεν κατοικούν εκεί.»

«Οι πολίτες; Η οικογένειά μου;»

«Η μία σας σύζυγος είναι νεκρή, Βασιληά.»

«Ποια;»

«Η Σενεβέτρα.»

Η Σενεβέτρα... Η νεότερη από τις συζύγους του. Μάλλον, θα είχε μείνει πίσω να πολεμήσει τους ανθρώπους. Έτσι ήταν η Σενεβέτρα, ανόητη και γενναία. «Οι άλλες δύο; Η Ταμάνρι και η Λάζρα;»

«Η πρώτη τραυματίστηκε, Μεγαλειότατε, μα κι οι δυο είναι ζωντανές.»

«Τι τραύμα;»

«Στα δεξιά πλευρά, Άρχοντά μου. Κινδύνεψε, αλλά την έσωσαν.»

Τούτα τα νέα τον ανακούφισαν κάπως. Ήξερε, όμως, πως έπρεπε να κάνει κι εκείνη την ερώτηση... την ερώτηση που... η απάντησή της ίσως να τον πονούσε περισσότερο απ'οτιδήποτε άλλο. «Και τα παιδιά μου;»

«Τα τρία είναι ασφαλή, Μεγαλειότατε, όμως ο Πρίγκιπας Μετρισέβαρ... είναι νεκρός, Άρχοντά μου.»

Κι άλλο γιο μου πήραν οι άνθρωποι. Θα τους αφανίσω όλους από το πρόσωπο του Άρμπεναρκ! Ο Καρθαβλέρν πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να συγκρατήσει την οργή του.

Μια Μαγκραθμέλια υπηρέτρια πλησίασε γρήγορα, προσφέροντας του μια κούπα πορφυρό. Ο Βασιληάς ήπια μια μεγάλη γουλιά ανθρώπινου αίματος, νιώθοντας το υγρό να κυλά μέσα του και να τον αναζωογονεί, να καθαρίζει τις θολωμένες του σκέψεις.

«Και... ποια είναι η γενικότερη κατάσταση στο Βασίλειό μας;» ρώτησε τον αγγελιαφόρο. «Και στη Βόρεια Μάγκραθμελ τι συμβαίνει;»

«Κι εκεί έχουν προβλήματα, Μεγαλειότατε,» τον πληροφόρησε ο δαίμονας. «Πολλά προβλήματα, απ'ό,τι ξέρω.»

Φυσικά, σκέφτηκε ο Καρθαβλέρν, αφού όλοι οι στρατοί μας ήρθαν εδώ, στο καταραμένο Σαραόλν. Λάθη... Πώς έγιναν τόσα λάθη; Καθάρισε το λαιμό του. «Και η κατάσταση στο Βασίλειό μας;»

«Ναι, ασφαλώς, Βασιληά μου!» αποκρίθηκε, αμέσως, ο αγγελιαφόρος. «Στο Βασίλειο η κατάσταση είναι έκρυθμη. Οι δαίμονές μας προσπαθούν να οργανώσουν μια ισχυρή αντίσταση εναντίον των ανθρώπων, αλλά... εκείνοι είναι σα λύκοι των βουνών, Μεγαλειότητα. Χρειαζόμαστε βοήθεια, από εσάς.»

«Και θα την έχετε,» τον διαβεβαίωσε ο Καρθαβλέρν. «Τώρα, όμως, πρέπει να σκεφτώ.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου.»

Ο Καρθαβλέρν γύρισε και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου, βαστώντας την κούπα με το πορφυρό στο δεξί του χέρι και πίνοντας μικρές γουλιές, καθώς ανέβαινε τις σκάλες προς τα διαμερίσματά του. Τι να έκανε, τώρα; Δε μπορούσε να πάρει όλους τους στρατούς από το Σαραόλν και να τους στείλει στη Μάγκραθμελ, για διάφορους λόγους. Κατά πρώτον, ο Πόνκιμ δεν ήταν εδώ –*πανάθεμά τον! τώρα βρήκε την ώρα να φύγει*; Κατά δεύτερον, αν άφηναν τις κτήσεις τους στο έλεος των Σαραολνιανών, τότε γιατί είχε γίνει τούτος ο αγώνας; *Ωστόσο, μια αρκετά μεγάλη δύναμη πρέπει να συγκεντρωθεί και να σταλεί στη Μάγκραθμελ.*

Επί του παρόντος, μέσα και γύρω από τη Μάρβαθ βρίσκονταν συγκεντρωμένοι κάπου εξήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι μαχητές· στη Χάργκοχ ήταν άλλες ογδόντα χιλιάδες· στην Όρφαλχ ήταν αυτοί της Πριγκίπισσας Εδρισία –τριάντα-έξι χιλιάδες, δηλαδή– συν όσους είχε, τώρα, η Στρατάρχισσα Νερενία –αρχικά, ήταν εκατό χιλιάδες, αλλά αυτή τη στιγμή πόσοι είχαν μείνει, μετά από όσα συνέβησαν;

Κάποιους έπρεπε να τους καλέσει εδώ, στη Μάρβαθ, και, ύστερα, να τους στείλει πάραυτα στη Μάγκραθμελ. *Και η Εδρισία; Δεν πρέπει να ειδοποιηθεί κι αυτή για την κατάσταση στη Μάγκραθμελ; Ο Καρθαβλέρν μπήκε στα διαμερίσματά του. Κάθισε στο γραφείο και τράβηξε εμπρός του ένα κομμάτι χαρτί. Σήκωσε την πένα από το μελανοδοχείο και σκέφτηκε τι επρόκειτο να γράψει.*

Πόσους μαχητές χρειαζόμαστε για να αφανίσουμε τους Βολχερθιανούς; Ή, τουλάχιστον, για να επανακτήσουμε και να

διατηρήσουμε τις περιοχές μας στη Μάγκραθμελ; Το λιγότερο, εκατό χιλιάδες. Έπρεπε να στείλει εκατό χιλιάδες πολεμιστές, και εκείνος και η Εδρισία, συνολικά. Από πού, όμως, θα τους αφαιρούσε;

Μα τους Αρχαίους, τώρα καλά θα ήταν να είχα και την άποψη του Πόνκιμ! Αλλά δεν είναι δυνατόν να περιμένω. Όχι, κάτι τέτοιο είναι εκτός συζήτησης. Επομένως: Στη Μάρβαθ ήταν απαραίτητοι οι εξήντα χιλιάδες μαχητές; Σίγουρα, όχι. Τριάντα χιλιάδες θα έφταναν εδώ. Άρα, χρειάζομαι άλλους εβδομήντα χιλιάδες ακόμα. Ο Καρθαβλέρν αισθανόταν πνιγμένος. Πέρασε, πάλι, την πένα μέσα στο μελανοδοχείο και ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. Σήκωσε την κούπα του από το σημείο του γραφείου όπου την είχε αφήσει και ήπие μια μεγάλη γουλιά πορφυρό.

Ογδόντα χιλιάδες στη Χάργκοχ. Χρειάζονται τόσοι εκεί; Τα τελευταία νέα που του είχαν έρθει έλεγαν ότι ο Δούκας Σάλβινρ και ο στρατός του –οι οποίο κρύβονταν στους δασότοπους του Σαραόλν– θα πήγαιναν νότια, στην Όρφαλχ. Συνεπώς, δεν υπήρχε άμεση απειλή. Άρα, τριάντα χιλιάδες θα φτάσουν και στη Χάργκοχ. Οι υπόλοιποι πενήντα χιλιάδες θα πάνε στη Μάγκραθμελ, αποφάσισε ο Καρθαβλέρν.

Και θα χρειαστούμε κι άλλους είκοσι χιλιάδες, που θα καλέσουμε από την Όρφαλχ. Ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ πήρε, πάλι, την πένα από το μελανοδοχείο και άρχισε να γράφει μια επιστολή στην Πριγκίπισσα Εδρισία.